DOUĂ CADAVRE VII, ÎN DIRECT PE WEBSITE

SĂ MORI FRUMOS!

Un nou caz al detectivului Roy Grace din noua serie a celui mai ingenios scriitor britanic de thriller.

PETER JAMES

nemira

PETER JAMES

SĂ MORI FRUMOS!

Traducere din limba engleză
CRISTINA IORDACHE

De același autor, la Editura Nemira, a apărut:
Viu sau mort

PETER JAMES s-a născut în 1948, în Anglia. După ce a studiat cinematografia la Ravensbourne Film School, a debutat ca scenarist de televiziune. A fost producător executiv al filmului *Neguțătorul din Veneția* (2004). Este un autor britanic de mare succes. A scris treisprezece romane care au fost traduse în treizeci și șase de limbi. Ele reflectă pasiunea autorului pentru fenomenele paranormale.

Romanul *Viu sau mort* este unul dintre cele mai vândute unsprezece romane din Marea Britanie în prima jumătate a anului 2006. În anul 2005, pentru același roman i s-a decernat Premiul Krimi-Blitz și a fost votat *Best Crime Writer of the Year.*

1

Ușa din față a casei cu terasă, odinioară frumoasă, se deschise și o femeie tânără, cu picioare lungi, îmbrăcată într-o rochie scurtă de mătase, care părea că se lipește de ea și totodată plutește în jurul ei, ieși în soarele blând de iunie, în dimineața ultimei zile din viața sa.

În urmă cu un secol, aceste vile înalte, albe, așezate doar la o aruncătură de băț de faleza din Brighton, erau case de vacanță ale celor cu avere din Londra. Acum, în spatele fațadelor murdare, arse de soare, apăruseră garsoniere și apartamente de închiriat; ciocănelele de alamă ale ușilor fuseseră înlocuite de mult cu panouri pentru interfon, iar pe jos zăceau resturi din pungile cu gunoi aruncate sub sumedenia de afișe ale companiilor de închirieri. Cele câteva mașini oprite de-a lungul străzii, înghesuite pe locurile de parcare insuficiente, erau lovite și ruginite, mânjite cu găinaț de porumbei și de pescăruși.

În contrast evident cu acest peisaj, totul la tânăra femeie denota rafinament – de la unduirea nepăsătoare a părului lung la ochelarii de soare pe care îi purta, de la strălucitoarea brățară Cartier la geanta Anya Hindmarsh atârnată de umăr, la corpul bine întreținut, bronzul mediteranean și parfumul Issey Miyake care dădea o notă de sexualitate mirosului de monoxid al traficului intens. Era tipul de fată pe care ai fi văzut-o printre raioanele de la Bergdorf Goodman, la barul unui hotel Schrager sau la pupa unui iaht din St-Tropez.

N-ar fi fost rău pentru o studentă la drept care s-ar fi întreținut dintr-o bursă infimă.

Însă Janie Stretton fusese prea răsfățată de tatăl ei, după ce-i murise mama, ca să se gândească vreodată la ideea că ar trebui să se *întrețină* singură. Pentru ea era un lucru ușor să facă bani. Să îi facă însă practicând ceea ce învățase era o cu totul altă problemă. Profesia de avocat era grea. Studiase patru ani la facultatea de drept, iar acum era în primii doi la o firmă de jurisconsulți din Brighton, având ca șef un avocat specializat în divorțuri; slujba îi plăcea, deși unele cazuri erau, chiar și pentru ea, ciudate.

Ca acela de ieri, al lui Bernie Milsin – simpaticul bătrânel de șaptezeci de ani, cu costumul său gri și cravata înnodată cu grijă. Janie

stătuse neobservată într-un colț, pe un scaun, în timp ce Martin Broom, de treizeci și cinci de ani, pe lângă care fusese repartizată, lua notițe. Domnul Milsin se plângea că doamna Milsin, care era cu trei ani mai în vârstă decât el, nu îi dădea să mănânce decât după ce făceau sex oral.

— De trei ori pe zi, îi spunea el lui Martin Broom. Nu mai pot la vârsta mea, mă dor prea tare genunchii de la artrită.

Făcuse sforțări mari pentru a nu râde și observase că și Broom abia se abținea. Deci nu numai bărbații aveau nevoi trăsnite; se părea că ambele sexe aveau. Era câte ceva de învățat în fiecare zi, iar ea nu știa de unde căpăta mai multă experiență: de la Facultatea de Drept a Universității din Sussex sau de la Universitatea Vieții.

Semnalul unui mesaj pe telefonul mobil o întrerupse din gânduri chiar în clipa în care ajunse la Mini Cooper-ul ei roșu cu alb. Privi ecranul:

„Diseară. 20.30?”

Janie zâmbi și răspunse cu un scurt „XX“. Apoi așteptă să treacă un autobuz și mașinile care îl urmau, traversă, deschise portiera și se opri un moment pentru a-și aduna gândurile, trecând în revistă lucrurile pe care le mai avea de făcut.

Bins, motanul ei, avea o gâlmă pe spate, care se făcea din ce în ce mai mare. Nu îi plăcea deloc cum arată și vroia să îl ducă la un control la veterinar. Îl găsise pe Bins în urmă cu doi ani, un motan rătăcit, atât de slab încât părea mort de foame, care încerca să ridice capacul de la coșul ei de gunoi. Îl băgase în casă, iar el nu arătase niciodată vreo dorință de a pleca. Cam atât despre independența pisicilor, își spusese ea. Sau poate că rămăsese fiindcă ea îl răsfăța. Dar, la naiba, Bins era o ființă afectuoasă și Janie nu avea pe nimeni în viața ei căruia să îi ofere afecțiune. Va încerca să facă o programare pentru astăzi mai târziu. Dacă va ajunge la veterinar la ora 18.30, tot îi va mai rămâne suficient timp, calculă ea.

În pauza de masă trebuia să cumpere o felicitare și un cadou pentru tatăl ei, care împlinea cincizeci și cinci de ani vineri. Nu îl mai văzuse de o lună; fusese plecat cu afaceri în SUA. Se părea că în

ultimul timp călătorea din ce în ce mai mult. Căuta mereu acea femeie care s-o poată înlocui pe soția lui pierdută, pe mama fiicei sale. Nu vorbea niciodată despre acest lucru, dar ea știa că se simte singur și că își făcea griji pentru afacerea lui, care părea că trece printr-o perioadă mai dificilă. Iar faptul că locuia la optzeci de kilometri de el nu părea să fie de ajutor.

În timp ce își punea centura de siguranță, nici prin cap nu îi trecea că, de la aproape două sute de metri distanță, era urmărită cu un teleobiectiv și fotografiată cu un aparat digital Pentax, al cărui zgomot era imperceptibil din cauza traficului.

Privind-o printre firele de păr ciufulite, el spuse în telefonul mobil:

— Vine acum.

— Ești sigur că e ea?

Vocea care întrebase era rece și tăioasă precum o lamă de oțel.

Este o adevărată încântare pentru ochi, își spuse el. Chiar după atâtea zile și nopți de când o urmărea, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, în casă și afară, tot i se părea uimitoare. Întrebarea abia dacă merita un răspuns.

— Da, sunt sigur, răspunse.

2

— Sunt în tren, urlă în telefonul mobil bărbatul imens, supraponderal, cu o faţă de copil idiot, care stătea lângă el. În tren. T-R-E-N! repetă el. Da, conexiune proastă.

Apoi intrară într-un tunel.

— La dracu', exclamă idiotul.

Înghesuit pe banchetă de idiot la dreapta, iar la stânga de o fată dată cu un parfum dulceag, care scria furioasă ceva pe telefonul mobil, Tom Bryce îşi înăbuşi un rânjet. Era un bărbat plăcut, arătos, de treizeci şi şase de ani, într-un costum elegant, şi avea o faţă serioasă, băieţoasă, marcată de stres şi un smoc de păr închis la culoare care îi cădea neîncetat pe frunte; acum se topea încetul cu încetul din cauza căldurii înăbuşitoare, la fel ca buchetul de flori, culcat pe suportul pentru bagaje, pe care îl cumpărase pentru soţia sa. Temperatura în vagon era în jur de treizeci şi cinci de grade, dar părea mult mai cald. Anul trecut călătorise la clasa întâi, iar acele vagoane erau mult mai bine ventilate, sau cel puţin nu aşa aglomerate, dar anul ăsta trebuia să facă economie. Totuşi, îi plăcea s-o surprindă pe soţia sa, Kellie, cu un buchet de flori cel puţin o dată pe săptămână.

Un minut mai târziu, când ieşiră din tunel, idiotul apăsă o tastă şi coşmarul continuă:

— Doar ce am intrat într-un tunel! ţipă el ca şi cum ar fi fost încă acolo. Da, incredibil! Cum dracu' de nu au un fir sau ceva, care să păstreze legătura? în tunel, ştii? În unele tuneluri de pe autostrăzi există, ştiai?

Tom încercă să nu-i mai dea atenţie şi să se concentreze pe mesajele primite pe laptopul Mac. Încă un sfârşit prost al unei zile proaste la serviciu. Încă o sută şi ceva de mesaje la care să răspundă şi altele care tot soseau. Le ştergea în fiecare seară înainte de a se culca, aceasta era regula lui, singura modalitate de a face faţă volumului de muncă. Unele erau glume pe care avea să le citească mai târziu, altele erau fişiere cu tentă sexuală de la prieteni, la care învăţase să nu se mai uite în vagoanele aglomerate ale trenurilor de când, aşezat alături de o

doamnă bine, deschisese un fișier cu o blondă care făcea felație unui măgar.

Trenul se legăna, se clătina, țăcănea, vibra scurt când intra într-un tunel, apropiindu-se tot mai mult de casă. Vântul urla pe lângă fereastra deschisă deasupra capului său, iar ecoul zidurilor negre urla alături de el. Dintr-o dată, vagonul începu să miroasă a șosete nespălate și a funingine. O servietă se mișcă pe suportul de bagaje, iar el se uită nervos în sus, verificând să nu îi cadă în cap sau să strivească florile. Pe panoul publicitar de pe peretele din fața lui, deasupra unei fete bosumflate, cu fustă scurtă, care citea revista *19,* cineva scrisese neîndemânatic cu vopsea neagră „Seagulls Wannkers”[1].

Cam atât despre fanii fotbalului, se gândi Tom; nici măcar nu știau să scrie corect *wankers.*

Picături de sudoare i se prelingeau pe ceafă și pe spate; mai multe încă îi curgeau prin locurile în care cămașa albă nu era deja lipită de piele din cauza transpirației. Își scosese sacoul și își slăbise nodul de la cravată, ba și-ar fi dorit să se descalțe și de pantofii Prada care îl strângeau. Când ieșiră din tunel își ridică ochii din ecranul lap topului; aerul se schimbă, devenind mai dulce, cu miros de iarbă; peste câteva minute avea să se simtă ușoara briză sărată a Canalului Mânecii. După paisprezece ani de navetă, Tom putea spune cu ochii închiși când era aproape de casă.

Se uită pe geam la câmp, la ferme, la stâlpi, la un rezervor, la dealurile line, îndepărtate și apoi din nou la mesaje. Citi și șterse unul de la managerul său de vânzări, apoi răspunse la o plângere; încă un client important care era furios că nu primise la timp comanda pentru o festivitate estivală. De data aceasta era vorba de pixuri personalizate, data trecută fusese vorba de umbrele de golf imprimate. Tot departamentul său de vânzări și livrări era un dezastru; parțial din cauza unui sistem informațional nou și parțial din cauza idiotului care îl conducea. Pe o piață extrem de dură, acest lucru îi afecta serios afacerea. Doi clienți mari, Avis și Apple, plecaseră la concurență în numai o săptămână.

Groaznic.

Afacerea scârțâia din cauza datoriilor. Se extinsese prea repede, avusese viteză prea mare. Așa cum se întâmplase și cu ipoteca la casă.

Nu ar fi trebuit niciodată s-o lase pe Kellie să-l convingă să cumpere altă casă, când piața era în scădere, iar afacerea la fel. Acum se chinuia să nu intre în faliment. Afacerea nu îi mai acoperea cheltuielile. Și, în ciuda tuturor avertismentelor lui, nu se schimbase nimic în obsesia ei de a cheltui. Aproape în fiecare zi cumpăra ceva nou, de cele mai multe ori de pe eBay, iar pentru că erau lucruri luate la reduceri, ea nu le considera cheltuieli. Și întotdeauna îi reproșa că el își cumpără haine de la designeri renumiți; atunci, pe ea de ce o ceartă? Faptul că el le cumpăra numai când erau reduceri și că îi erau necesare în profesie nu conta pentru ea.

Era atât de îngrijorat, încât discutase despre problema cheltuielilor cu un prieten care făcuse psihoterapie după divorț. La câteva pahare de martini cu votcă, o băutură cu care Tom se tot alina în ultimele luni, Bruce Watts îi spusese că există persoane care au o tendință compulsivă de a cheltui, dar că pot fi vindecate. Tom se întrebase dacă problema la Kellie era atât de mare încât să necesite consiliere. Și dacă da, cum să aducă subiectul în discuție?

Idiotul începu din nou:

— Alo, Bill, sunt eu, Ron. Ron de la Parts. Da, așa! M-am gândit să te pun rapid la curent cu... La dracu'! Bill? Alo?

Tom ridică ochii fără să își miște capul. Nu era semnal. Divina providență. Uneori chiar puteai crede că există Dumnezeu. Apoi auzi sunetul unui alt telefon.

Al său, își dădu el seama brusc, simțind vibrațiile în buzunarul cămășii. Uitându-se pe furiș în jur, scoase telefonul din buzunar, se uită la număr și răspunse pe cel mai ridicat ton cu putință:

— Bună, dragă! Sunt în tren! T-R-E-N! Are întârziere!

Zâmbi către idiot, savurând câteva momente de dulce răzbunare.

În timp ce el continua să vorbească cu Kellie, coborându-și vocea până la un nivel civilizat, trenul ajunse în Gara Preston Park, ultima înaintea destinației lui, Brighton. Idiotul, ducând o geantă mare, și încă vreo două persoane din vagon coborâră, apoi trenul porni din nou. Abia la câteva minute după ce închise telefonul observă Tom CD-ul de pe locul pe care idiotul îl eliberase.

Îl luă și căută câteva indicii pentru a-l putea înapoia proprietarului. Carcasa era dintr-un plastic opac, fără nici o etichetă. Deschise

capacul și scoase discul argintiu, întorcându-l și uitându-se cu atenție la el; dar nu scria nimic nici aici. Îl va pune în calculator să vadă dacă are vreo adresă și, dacă nu avea, îl va duce la lucruri pierdute. Nu că idiotul ar fi meritat asta...

Un perete văruit se ridica de o parte și de alta a trenului. Apoi, la stânga se văzură case și un parc. În câteva momente vor intra în Gara Brighton. Nu avea timp să verifice acum CD-ul și se decise să se uite acasă, mai târziu.

Dacă ar fi avut cea mai vagă idee cu privire la impactul devastator al acestui lucru asupra vieții sale, ar fi lăsat nenorocitul de CD pe banchetă.

3

Încruntându-se din cauza soarelui, Janie se uită panicată la ceasul de pe bordul mașinii, apoi îl verifică și pe cel de la mână. 19.55. Iisuse!

— Ajungem acum, Bins, spuse ea cu vocea joasă, blestemând traficul de pe faleza din Brighton și dorindu-și să o fi luat pe altă rută. Apoi duse la gură o gumă de mestecat Freshmint.

Spre deosebire de stăpâna sa, motanul nu avea nici o întâlnire în seara aceea și nu se grăbea. Stătea cuminte în coșul său de răchită, uitându-se supărat înainte – probabil că era îmbufnat fiindcă fusese dus la veterinar, se gândi ea. În timp ce luă o curbă prea repede, întinse o mână pentru a ține coșul, apoi încetini și se uită după un loc de parcare, sperând din toată inima să aibă noroc.

Se întorsese mult mai târziu decât intenţionase, din cauza șefului ei care o reţinuse la birou tocmai astăzi, pentru a revedea notiţele pe problema unui divorţ spinos, pentru discuţia de mâine dimineaţă, cu avocatul.

Clientul era un tip arogant, arătos, care se căsătorise cu o femeie bogată și care acum vroia să obţină de la ea cât mai mulţi bani posibil. Lui Janie îi displăcuse chiar din primul moment în care îl văzuse în biroul șefului ei, în urmă cu câteva luni; după părerea ei, era un parazit și nu merita să obţină vreun ban. Nu îi spusese niciodată părerea ei șefului, deși avea impresia că și el simţea la fel.

Apoi așteptase aproape o oră la cabinetul veterinarului, pentru a se întâlni în final cu domnul Conti. Și nu fusese o consultaţie prea bună. Cristian Conti, tânăr și destul de modern pentru un veterinar, stătuse destul de mult să verifice gâlma de pe spatele lui Bins, apoi îl mai căutase și în alte locuri. Pe urmă o rugase să revină a doua zi cu pisica pentru a-i face o biopsie, drept care Janie intră în panică imediat, bănuind că veterinarul suspecta o tumoare.

Domnul Conţi făcuse tot posibilul să îi potolească frica și îi spusese care erau posibilităţile, dar ea plecase de la cabinet într-o atmosferă sumbră.

În faţă văzu un loc îngust între două mașini, la o distanţă mică de intrarea în casa ei. Frână și dădu cu spatele.

— Ești bine, Bins? Ți-e foame?

În cei doi ani de când se întâlniseră, se atașase foarte mult de motanul maro cu alb, cu ochii verzi și mustățile lungi. Era ceva în acei ochi, în comportamentul său, în modul în care își freca nasul de ea, torcând, apoi adormind cu capul în poala ei în timp ce ea se uita la televizor, pentru ca apoi să îi arunce una dintre privirile acelea ale lui care păreau atât de umane, de adulte, de atotcunoscătoare. Avusese dreptate cel care spusese: „Câteodată, atunci când mă joc cu pisica mea, mă întreb dacă nu cumva ea se joacă de fapt cu mine."

Dădu cu spatele către locul de parcare, încurcându-se cu totul, apoi încercă din nou. Nu era perfect nici de data aceasta, dar trebuia să se mulțumească cu atât. Trase capota, luă coșul și coborî, oprindu-se să se uite la ceas încă o dată, ca și cum, printr-o minune, nu ar fi văzut bine ultima oară. Dar văzuse bine. Era 19.59.

Îi trebuia doar jumătate de oră ca să-i dea să mănânce lui Bins și să se pregătească. Insul cu care se întâlnea era înnebunit să dețină controlul și insista să îi spună cum să arate de fiecare dată când se vedeau. Trebuia să aibă brațele și picioarele proaspăt epilate; trebuia să se dea mereu cu exact aceeași cantitate de Issey Miyake și în aceleași locuri; trebuia să își spele părul cu același șampon și același balsam și să folosească același machiaj. Iar chiloții trebuia să aibă dimensiuni microscopice.

El îi spunea dinainte ce rochie să poarte, ce bijuterii și chiar în ce loc din apartament să îl aștepte. Totul decurgea împotriva firii ei; fusese întotdeauna o femeie independentă și nu permisese nici unui bărbat să îi dea ordine. Și totuși, ceva în legătură cu tipul ăsta o învinsese. Era un ins necioplit, din estul Europei, bine făcut și îmbrăcat țipător, deosebit de toți cei cu care se întâlnise până acum, bărbați eleganți și educați. Și după numai trei întâlniri, devenise sclava lui. Chiar și numai gândindu-se la el se excita.

În timp ce închidea mașina și se îndrepta către apartamentul ei, nu observă singura mașină de pe stradă care nu era mânjită de murdărie de la porumbei și de la pescăruși, un Volkswagen GTI negru-lucios, cu geamuri închise la culoare, parcat puțin mai în fața ei. Un bărbat, care nu putea fi văzut de cei de afară, stătea pe locul șoferului, urmărind-o cu un binoclu micuț și formând un număr la telefonul său mobil.

4

Nu mult după ora 19.30, Tom Bryce își conducea mașina sport Audi pe lângă terenurile de tenis, apoi pe lângă spaţiul verde al Parcului Hove, plin cu oameni care își plimbau câinii, făceau sport, leneveau pe iarbă, bucurându-se de ce mai rămăsese din ziua lungă de vară.

Ţinea geamurile deschise, iar interiorul mașinii era scăldat în aer curat cu miresme de iarbă proaspăt tăiată și învăluit în vocea caldă a lui Harry Connick Junior, care lui îi plăcea, dar despre care Kellie spunea că este demodat. Ei nu îi plăcea nici Sinatra. Muzica de calitate pur și simplu nu era stilul său; îi plăceau chestii de genul house, toate sunetele alea ciudate pe care el nu le înţelegea.

Cu cât treceau anii, cu atât părea că au mai puţine în comun. Nu își aducea aminte ce film le plăcuse amândurora, iar show-ul lui Jonathan Ross de vineri seara era singura emisiune pe care o urmăreau împreună la televizor. Dar se iubeau, ăsta era un lucru sigur, iar copiii erau mai presus de orice. Însemnau totul.

Acesta era momentul zilei de care se bucura cel mai mult, anticiparea clipei când va ajunge acasă, la familia pe care o adora. Iar în seara aceasta, diferenţa dintre căldura oribilă, lipicioasă, din Londra și din tren și acest moment plăcut părea chiar mai mare.

În vreme ce starea de spirit i se îmbunătățea cu fiecare secundă, traversă intersecţia cu luxoasa stradă Woodiand, numită și strada Milionarilor, mărginită de case frumoase, multe din ele cu grădină. Kellie spera că va sta acolo cândva, dar pentru moment era peste posibilităţile lor materiale; și probabil că așa va fi întotdeauna, după modul în care merg lucrurile, se gândi el cu regret. Merse apoi spre vest, de-a lungul străzii Goldstone Crescent, mai modestă, după care făcu la dreapta pe bulevardul Upper Victoria.

Nimeni nu era sigur de ce i se spunea „Upper”[2], de vreme ce nu exista și bulevardul Lower[3] Victoria. Vecinul său mai în vârstă, Len Wainwright, pe care el și Kellie îl porecliseră în mod secret Girafa pentru că avea peste doi metri înălţime, într-unul din momentele sale de erudiţie nu foarte sclipitoare anunţase de peste gardul grădinii că se numea așa pentru că strada mergea de-a lungul unui deal abrupt.

Nu era o explicaţie foarte bună, dar nimeni nu venise cu o alta mai grozavă.

Bulevardul Upper Victoria făcea parte dintr-un plan de urbanizare vechi de treizeci de ani, dar arăta ca și cum nu ar fi ajuns la maturitate. Platanii de pe margini erau mai degrabă niște puieţi înalţi decât niște copaci stufoși, cărămida roșie de pe case părea încă nouă, grinzile de lemn ale acoperișurilor în stil Tudor nu fuseseră distruse de cari sau de vreme. Era o stradă liniștită, cu câteva magazine la capăt, locuită în mare parte de cupluri tinere cu copii, în afara lui Len și a Hildei Wainwright, care se retrăseseră aici din Birmingham, când doctorul sugerase că aerul marin ar fi indicat pentru astmul de care suferea Hilda. Tom credea că dacă ar fi lăsat-o mai moale cu treburile în casă, ar fi obţinut rezultate mai bune.

Își parcă mașina în spaţiul strâmt din garaj, lângă Espace-ul vechi al lui Kellie, își puse telefonul mobil în buzunar și coborî, luând servieta și florile. Magazinul de ziare de vizavi era încă deschis, la fel ca sala mică de gimnastică, dar coaforul, magazinul de unelte și agenţia imobiliară erau închise. Două fete de liceu așteptau în staţia de autobuz din josul străzii, îmbrăcate ca pentru o noapte de petrecere, cu fuste atât de scurte încât li se vedea partea de jos a feselor. Simţind o înțepătură de dorinţă, se uită la ele câteva momente, privindu-le picioarele goale în timp ce ele împărţeau o ţigară.

Apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se și vocea lui Kellie strigând entuziasmată:

— A venit tati!

Ca o persoană care lucra în marketing, Tom se pricepea la vorbe, dar dacă cineva l-ar fi rugat să spună cum se simţea în fiecare seară a săptămânii, când venea acasă la persoanele care însemnau totul în lume pentru el, se îndoia că ar fi putut. Era un amestec de bucurie, de mândrie și de iubire nemăsurată. Dacă ar fi putut să îngheţe un moment din viaţa lui, l-ar fi ales pe acesta, așa cum stătea în faţa ușii deschise, simţind îmbrăţișările strânse ale copiilor, uitându-se la Lady, lupul lor alsacian cu lesa în gură, cu o expresie de speranţă întipărită pe faţă, dând din labe pe ciment și cu coada ca de mahon roșu agitându-se în aer. Și apoi pe cel în care vedea zâmbetul lui Kellie.

Stătea în fața ușii în blugi și un tricou alb, cu fața încadrată de părul blond, ondulat, și luminată de zâmbetul ei minunat. Îi dădu buchetul de flori roz, galbene și albe.

Kellie făcu ceea ce făcea întotdeauna când îi oferea flori. Cu ochii albaștri strălucind de bucurie, roti buchetul în mâini pentru un moment, exclamând „Oh, oh!”, ca și cum ar fi fost cel mai frumos buchet pe care îl văzuse vreodată. Apoi îl ducea spre nas – nasul ei micuț și nostim pe care îl plăcuse dintotdeauna – și îl mirosea.

— Oh! Uită-te aici! Trandafiri! Florile mele preferate și culorile mele preferate! Ești atât de atent, dragul meu!

Îl sărută. Și în această seară sărutul ei se dovedi mai lung, mai intens decât de obicei. Poate că va avea noroc în noaptea asta? Sau, Doamne ferește, își spuse el pentru o clipă și un nor îi întunecă gândurile, îl pregătea pentru a-i da vestea vreunei cumpărături nebunești pe eBay.

Dar ea nu spuse nimic în timp ce intrau în casă, iar el nu văzu nici o cutie, nici un ambalaj, nici un aparat electronic nou. Apoi, zece minute mai târziu, după ce își scoase hainele lipicioase, făcu duș și se schimbă în pantaloni scurți și un tricou, starea sa de spirit își recăpătă tonusul ascendent.

Lui Max, de șapte ani, paisprezece săptămâni și trei zile „egzact”, îi plăcea Harry Potter. Îi mai plăceau și brățările de cauciuc imprimate cu „SĂ ERADICĂM SĂRĂCIA” și unele cu negru și alb, cu „SPUNE-ȚI PĂREREA”.

Tom, încântat că Max era interesat de ceea ce se întâmpla în lume, chiar dacă nu înțelegea foarte bine ce însemnau sloganurile respective, stătea pe scaun lângă patul fiului său din camera mică, tapetată în galben-aprins. Citea cu voce tare aceeași carte pentru a doua oară, în timp ce Max, ghemuit în pat, cu capul ieșindu-i de sub pătura cu Harry Potter, cu părul ciufulit, cu ochii larg deschiși, îi sorbea cuvintele.

Pe Jessica, de patru ani, o durea un dinte și, din cauza crizei subite, nu era interesată de poveste. Eforturile lui Kellie de a o potoli nu reușeau să-i oprească scâncetele, care se auzeau prin pereții dormitorului.

Tom termină de citit capitolul, îl sărută de noapte bună pe fiul său, ridică un trenuleţ Hogwarts Express de pe jos și îl puse pe un raft lângă PlayStation. Apoi stinse lumina, trimiţând din ușă un alt sărut către Max. Intră în camera roz a Jessicăi, un altar al lumii lui Barbie, și îi văzu faţa schimonosită, roșie și plină de lacrimi. Kellie, care încerca să îi citească o poveste, făcu un semn de neputinţă. Încercă și el pentru câteva momente să-și calmeze fata, dar fără nici un rezultat. Kellie îi spuse că Jessica avea o consultaţie de urgenţă la dentist, stabilită pentru mâine dimineaţă.

Coborî scările, încercând să își facă loc cu atenţie printre două păpuși Barbie și un joc Lego, și intră în bucătăria în care era un miros plăcut de mâncare gătită, apoi aproape că se împiedică de bicicleta Jessicăi. Lady, așezată în coșul ei, rozând un os de mărimea piciorului unui dinozaur, se uită încrezătoare la el și dădu ușor din coadă. Apoi se ridică din coș, traversă camera și se așeză cu burta în sus, cu sfârcurile în aer.

Mângâind-o cu piciorul în timp ce ea își dădea capul pe spate cu un zâmbet prostesc, cu limba ieșindu-i printre dinţi, spuse:

— Mai târziu, bătrânico, îţi promit. Ne plimbăm mai târziu, bine? Rămâne stabilit.

Din cauza acestei bucătării își dorise Kellie casa. Foștii proprietari cheltuiseră o avere ca să o decoreze cu marmură și oţel lustruit, iar Kellie adăugase mai târziu aproape toate elementele electronice pe care un card de credit pe ducă le-ar fi putut cumpăra.

Pe fereastră putea vedea aspersorul învârtindu-se în centrul grădinii mici, dreptunghiulare, în timp ce o mierlă stătea pe iarbă, sub jetul de apă, ridicând o aripă și curăţându-se cu ciocul. Haine mici, vesel colorate, atârnau pe sârmă la uscat. Sub ele, pe iarbă, era un scuter de plastic. În sera de la capătul grădinii, roșiile, zmeura și căpșunile se coceau.

Era primul an în care încerca să cultive ceva și se simţea foarte mândru de eforturile sale; cel puţin până acum. Deasupra gardului putea vedea faţa prelungă și tristă a Girafei fâţâindu-se de colo-colo. Vecinul său era acolo tot timpul, tunzând iarba, adunând frunzele uscate, udând plantele, mișcându-se de sus în jos, cu capul plecat precum o macara uzată.

Apoi se uită la desenele în acuarelă și creion care acopereau aproape un întreg perete – eforturile lui Max și ale Jessicăi – pentru a vedea dacă a apărut ceva nou. În afară de Harry Potter, Max mai era înnebunit după mașini și aproape fiecare desen al său avea roţi. Jessica desena oameni ciudaţi și animale și mai ciudate, iar în fiecare desen făcea și un soare care lumina strălucitor. De obicei era o fată veselă și nu îi plăcea să o vadă plângând în seara aceasta. Nu era nici un desen nou pe care să îl admire.

Își amestecă niște votcă Polstar cu suc de afine, punând și cuburi de gheaţă din frigiderul modern, american – o altă „afacere” a lui Kellie – cu un ecran de televizor în ușă, apoi se îndreptă către sufragerie. Stătu să se gândească dacă să meargă în mica seră aflată acum în bătaia soarelui sau să iasă și să stea pe bancă în grădină, dar se hotărî să se uite câteva minute la televizor.

Luă telecomanda și se așeză în fotoliul mare, foarte comod – un chilipir pe care și-l cumpărase chiar el de pe internet – din faţa celei mai extravagante achiziţii a lui Kellie, un televizor cu ecran plat imens, marca Toshiba. Ocupa jumătate de perete și va toca jumătate din salariul său când avea să înceapă să plătească ratele; dar trebuia să admită că era foarte plăcut să vadă emisiunile de sport la el. Ca de obicei, era setat pe canalul de teleshopping QTV și tastatura lui Kellie era atașată.

Trecu în revistă câteva canale, apoi găsi serialul *The Simpsons* și se uită la acesta o vreme. Dintotdeauna îi plăcuse. Preferatul său era Homer; îl înţelegea. Orice ar fi făcut, lumea îl tot lăsa baltă.

Se simţea bine în timp ce bea din pahar. Îi plăcea acest scaun, îi plăcea camera cu zona de luat masa într-o parte și spaţiul larg deschis dinspre seră. Îi plăceau fotografiile cu Kellie și cu copiii, aflate peste tot, litografiile abstracte înrămate, reprezentând un scaun de pe puntea unui vas – o formă de artă necostisitoare asupra căreia el și Kellie căzuseră de acord – și vitrina de sticlă în care era expusă colecţia sa de trofee câștigate la golf și crichet.

Putea auzi cum la etaj plânsul Jessicăi se mai temperase. Își termină băutura și tocmai își punea alta când Kellie coborî în bucătărie. Deși născuse doi copii, chiar dacă avea o expresie obosită și era nemachiată, tot arăta suplă și frumoasă.

— Ce zi! spuse ea, ridicând mâinile într-un semicerc dramatic. Cred că mi-ar trebui și mie o băutură.

Ăsta era un semn bun; întotdeauna băutura o făcea să fie mai drăgăstoasă. Fusese excitat toată ziua. Se trezise la ora 6 excitat, așa cum i se întâmpla în majoritatea zilelor și ca de obicei se rostogolise în pat și o strânsese pe Kellie în braţe în speranţa unei partide scurte. Și tot ca de obicei fusese întrerupt de sunetul ușii deschizându-se și al pașilor mici de copil. Era din ce în ce mai convins că soţia lui avea un buton secret pe care apăsa ca să cheme copiii de fiecare dată când simţea din partea lui o tentativă de a face sex.

În multe feluri, viaţa sa urma un model destul de clar, se gândi el: numai prostii la serviciu, datorii imense acasă și o erecţie permanentă.

Începu să îi prepare și ei o băutură, în timp ce ea amestecă în tocăniţa de pui. O urmări admirativ cum ridică în același timp capacul unei cratiţe pline cu cartofi și verifică tava din cuptor. Făcea mai multe lucruri în același timp, iar el nu putea pricepe cum reușea.

— Jess e bine acum?

— S-a cam alintat puţin astăzi, atât. E bine. I-am dat niște aspirină ca să n-o mai doară. Tu ce ai făcut azi?

— Nu mă întreba.

Îi luă obrajii între palme și îl sărută.

— Când a fost ultima oară când ai avut o zi bună?

— Îmi pare rău, nu am vrut să mă plâng.

— Deci, vorbește. Sunt soţia ta; îmi poţi spune.

Se uită la ea, îi luă faţa în palme și o sărută pe frunte.

— După ce mâncăm. Ești atât de frumoasă! În fiecare zi ești și mai frumoasă.

Ea dădu din cap, zâmbind.

— Nu, e numai miopia ta; așa se întâmplă atunci când înaintezi în vârstă. Apoi făcu un pas în spate și arătă spre ea. Îţi plac ăștia?

— Ce?

— Pantalonii ăștia.

Din nou îl învălui supărarea.

— Sunt noi?

— Da, au sosit astăzi.

— Nu arată noi, spuse el.

— Nici nu trebuie! Sunt de la Stella MeCartney. Frumoși, nu-i așa?

— Fiica lui Paul?

— Da.

— Credeam că hainele de la ea sunt scumpe.

— De obicei, da; acum sunt la reduceri.

— Bineînțeles.

Continuă să îi amestece băutura; nu își dorea o ceartă în seara asta.

— Am căutat pe internet oferte pentru vacanțe. Știu când ar putea mama și tata să îi ia pe copii: prima săptămână din iulie. Ce părere ai?

Tom scoase agenda electronică din buzunar și verifică.

— Avem o expoziție la Olympia în săptămâna a treia, dar la începutul lui iulie este bine. Trebuie să fie însă ceva foarte ieftin. Poate că ar fi mai bine să mergem undeva în Anglia?

— Prețurile de pe internet sunt incredibile! spuse ea. Putem sta o săptămână în Spania și să ne coste mai puțin decât dacă rămânem acasă! Uită-te pe site-urile astea, le-am notat. Să te uiți după ce mâncăm. Holly, de pe strada noastră, are un prieten care a luat o excursie în St Lucia, de pe net, cu două sute cincizeci de lire. Nu ar fi minunat să mergem în Caraibe?

El lăsă agenda deoparte, o luă în brațe și o sărută.

— Mă gândeam să nu stau astăzi la calculator și să îți acord toată atenția.

Îl sărută și ea.

— Nu aș vrea să mă gândesc la ce ai suferi în acest caz. Zâmbi poznaș. Și e o emisiune cu Jamie Oliver la care vreau să mă uit, iar ție nu îți place. Ar fi mult mai bine pentru tine să te duci sus, la calculator.

În timp ce îi dădea băutura, el spuse:

— Unde ți-ar plăcea cel mai mult să mergi dacă ne-am permite?

— Oriunde unde nu există copii care să țipe.

— Chiar nu te deranjează să îi lași acasă? Nu ți-ai schimbat părerea? Ești sigură?

Niciodată până acum Kellie nu vroise să se despartă de copii.

— În acest moment, i-aș vinde cu cea mai mare plăcere, spuse ea și bău jumătate din băutură dintr-o înghițitură.

O oră mai târziu, puţin după ora 21, Tom urcă scările spre micul lui birou, cu vedere spre stradă. Era încă lumină ca în timpul zilei; îi plăceau serile lungi de vară și, timp de câteva săptămâni, acestea se vor tot lungi. Printre două acoperișuri ale magazinelor de peste drum putea să vadă un triunghi albastru din Canalul Mânecii. Deasupra acoperișurilor, un stol de grauri îi trecu prin fața ochilor, apoi dispăru. Mirosul de grătar din curtea vecinilor era purtat de vânt și intra pe fereastră tentându-l, deși abia mâncase.

În sala de gimnastică văzu un tip care făcea abdomene, cu instructorul lângă el. Acest lucru îi aduse aminte că, în afara plimbărilor scurte cu Lady, nu mai făcuse sport. Prea multe mese de afaceri, prea multă băutură și acum o parte din hainele sale preferate începeau să îl strângă. Kellie îi spunea tot timpul că este tont pentru că stă lângă o sală de sport și nu o folosește. Dar asta ar fi fost o altă cheltuială.

Poate că o va lua pe Lady la niște plimbări mai lungi în serile astea de vară. Poate că se va apuca din nou de înot. Faptul că mergea la golf o dată pe săptămână nu era suficient pentru talia sa; nu îi plăcea deloc să îi vadă în vestiarul clubului pe toţi bărbaţii aceia cu burta lăsată de la bere și era conștient și stânjenit de faptul că începe să aibă și el așa ceva. Ca și cum ar fi tras un semnal de alarmă, își altoi un pumn în burtă. „O să te fac un pachet de mușchi până la plecarea în vacanță!"

Bău al treilea pahar de Sauvignon și simți că îl cuprinde o moleșeală, grijile zilei dizolvându-se într-un abur de alcool. Puse paharul lângă el, uitându-se la camera video montată pe suportul său de pe birou și prin care comunica ocazional cu fratele lui din Australia; apoi scrise ceva la laptop și își verifică poșta electronică. Aproape imediat ajunse la un mesaj de la fostul său șef de la Motivation Business, Rob Kempson, cu care rămăsese prieten.

„Tom,
Ia te uită la țâțele ăsteia!
Rob"

În loc să intre în joc, Tom luă CD-ul pe care îl uitase idiotul în tren și îl puse în laptop. Antivirusul său lucră câteva momente, apoi semnul

CD-ului apăru pe monitor. Dar nu era nici un indiciu cu privire la identitatea tipului. Făcu dublu clic pe CD.

Câteva secunde mai târziu, tot ecranul i se albi. Apăru o fereastră mică, în care scria:

„Această adresă Mac este corectă?
Apăsați DA pentru a continua, NU pentru a ieși."

Presupunând că era doar o problemă de conexiune între Windows și Apple Mac, Tom apăsă pe DA.

După câteva secunde, apăru un alt mesaj:

„Bine ai venit, abonatule. Ești conectat."

Apoi apărură cuvintele:

„O PRODUCȚIE SCARAB"

Aproape imediat, cuvintele dispărură. Simultan, ecranul se lumină și apăru imaginea neclară a unui dormitor, văzut parcă printr-o cameră de securitate.

Era o încăpere destul de mare, feminină, cu un pat dublu mic, acoperit cu o cuvertură și cu perne împrăștiate, o măsuță pentru haine, o oglindă cu rama din lemn ce părea a proveni din atelierul unui croitor, un cufăr din lemn la capul patului, câteva covorașe pe podea și jaluzele verticale la ferestre, închise. Două lămpi de o parte și de alta a patului luminau încăperea și se mai vedea o lumină din baie, care avea ușa întredeschisă. Pe pereţi erau atârnate câteva fotografii alb-negru, cu nuduri de Helmut Newton. În fața patului era un șifonier cu uși mari și cu oglinzi în care se reflecta o ușă ce probabil dădea în coridor.

O femeie tânără, subțire, ieși din baie aranjându-și hainele, uitându-se la ceas și părând puțin nervoasă. Elegantă și frumoasă, cu părul blond lung, îmbrăcată cu o rochie mulată, neagră și cu un șirag de perle, avea o poșetă mică, de parcă s-ar fi pregătit să plece la o petrecere. Lui Tom îi aducea aminte puțin de Gwyneth Paltrow și,

pentru un moment, se întrebă dacă nu era ea; apoi femeia se întoarse, iar el văzu că nu e ea, deși semăna destul de mult.

Fata se așeză pe pat și, spre surprinderea lui Tom, își dădu jos pantofii cu toc înalt, părând că nu știe de existența camerei. Apoi se ridică și începu să își desfacă nasturii rochiei.

Câteva minute mai târziu, ușa dormitorului se deschise în spatele femeii și un bărbat scund, masiv, cu o mască pe față și îmbrăcat complet în negru, intră și închise ușa. Femeia fie nu îl auzise, fie îl ignoră. În timp ce el traversa încet camera, ea începu să își desfacă șiragul de perle.

Bărbatul scoase din jacheta de piele ceva ce străluci în lumină, iar Tom se aplecă surprins când văzu despre ce era vorba: o lamă lungă de cuțit. Din două mișcări scurte insul ajunse la ea, îi puse o mână în jurul gâtului și îi înfipse cuțitul între omoplați. Înghețat de uimire, Tom înregistră șocul femeii, nesigur dacă se prefăcea sau dacă totul era real. Bărbatul scoase cuțitul care era acoperit în ceea ce părea a fi sânge. O înjunghie din nou și din nou, sângele țâșnind din răni.

Femeia căzu pe podea. Bărbatul îngenunche, îi rupse rochia, apoi îi tăie sutienul cu lama cuțitului, îl scoase de pe ea și o întoarse cu brutalitate pe spate. Ochii femeii se roteau în cap, iar sânii mari îi atârnau într-o parte. Îi tăie chiloții negri, apoi îi îndepărtă complet, se uită la corpul ei gol și frumos pentru câteva momente, apoi îi înfipse cuțitul în buric, chiar deasupra părului pubian tuns după moda braziliană.

Tom se uita scârbit, pe cale să părăsească site-ul, dar curiozitatea îl făcu să se uite mai departe. Fata se prefăcea, cuțitul era fals, sângele care se scurgea din ea era fals și acesta? Bărbatul înfipse cu sălbăticie cuțitul o dată și încă o dată.

Apoi Tom sări, în timp ce ușa din spatele lui se deschise.

Rotindu-se în scaun, o văzu pe Kellie în ușă, ținând paharul de vin, evident amețită.

— Ai găsit ceva frumos, iubitule? întrebă ea.

El se întoarse din nou și închise laptopul, înainte ca ea să vadă ce era pe ecran.

— Nu, spuse el cu vocea tremurând. Nimic, nu. Eu… Kellie îi încercui gâtul cu brațele, vărsând puțin vin pe laptop.

— Pardon!

El își scoase batista și șterse vinul. În timp ce făcea asta, Kellie își strecură mâna liberă pe sub cămașa lui și începu să se joace cu un sfârc.

— Am hotărât că ai muncit suficient pe ziua de azi. Hai în pat.

— În cinci minute, spuse el. Încă cinci minute.

— S-ar putea să adorm în cinci minute.

El se întoarse și o sărută.

— Două minute, bine?

— Unul! spuse ea și ieși din cameră.

— N-am plimbat-o pe Lady.

— S-a plimbat suficient după-amiază. E în regulă; deja am lăsat-o să iasă.

El zâmbi.

— Un minut, da?

Ea ridică poznaș un deget.

— Treizeci de secunde!

În momentul în care ea închise ușa, el deschise laptopul. Pe ecran apărură cuvintele:

„Acces neautorizat. Ați fost deconectat."

Stătu câteva minute să se gândească. Ce dracu' văzuse? Probabil că era un demo pentru un film. Cu siguranță. Apoi ușa se deschise din nou și Kellie spuse:

— Cincisprezece secunde... sau încep fără tine.

5

Era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată de ziua ei, în toți cei cincizeci și doi de ani! Nimic nu se apropiase așa de mult de dorințele ei, nici măcar la un milion de kilometri. Nici mașina sport MG pe care Don i-o făcuse cadou la patruzeci de ani (și pe care în realitate nu și-o permitea), nici ceasul Cartier de argint pe care i-l dăruise la cincizeci de ani (și pe care știa că nu și-l permite), nici frumoasa brățară de tenis pe care i-o dăduse ieri la cincizeci și doi de ani.

Nici săptămâna la institutul de sănătate Grayshott Hall pe care băieții ei, Julius și Oliver, complotaseră să i-o ofere cadou; un cadou minunat, însă oare credeau cumva că este supraponderală sau că are vreo altă problemă?

Oricum, lui Hilary Dupont nu îi mai păsa, parcă plutea prin aer îndreptându-se către ușă, jucându-se cu lesa lui Nero, declamând:

— O geantă, domnule Worthing? O *geantă?*

Peacehaven, suburbia în care locuia Hilary, se afla în partea de est a orașului Brighton și era străbătută de o mulțime de străzi care se întretăiau, începând cu drumul de pe coastă până la străzile mai mici din South Downs, mărginite de bungalouri și case construite după al doilea război mondial.

O întindere mare de teren arabil începea la doar un rând de case după strada pe care stătea ea. Orice vecin care s-ar fi uitat pe fereastră cu puțin înainte de ora 10 în această dimineață de iunie ar fi văzut o femeie blondă, cam grăsuță, dar deosebit de frumoasă, îmbrăcată într-un costum în picățele, încălțată cu ghete de cauciuc verzi, vorbind și gesticulând de una singură, urmată de un labrador negru și împiedicat care mergea în zigzag de la un felinar la altul și făcea pipi pe fiecare.

Hilary coti la stânga la capătul străzii, urmând curba drumului și urmărindu-și cu atenție câinele în timp ce o dubiță cu două uși trecea pe lângă ei, apoi traversă, merse la o poartă care ducea spre un câmp de rapiță de un galben-strălucitor și, văzând că Nero era pe cale să facă pipi pe aleea din fața casei cuiva, îl strigă cu o voce atât de puternică,

încât ar fi putut să reducă la tăcere întreg Stadionul Wembley, fără microfon:

— Nero! Să nu îndrăznești! Vino încoace!

Câinele își ridică ochii, văzu poarta deschisă, merse voios către ea, apoi începu să alerge cu viteză și dispăru pe deal, prin rapiță, ieșind pentru câteva secunde din raza ei vizuală.

Închise poarta în urmă și repetă:

— O geantă, domnule Worthing? O *geantă?*

Simţea că explodează de fericire; îi sunase deja pe David, pe Julius, pe Oliver și pe mama ei și le dăduse vestea, incredibila veste, cea mai bună veste dintotdeauna: telefonul din urmă cu doar o jumătate de oră, primit din partea Societăţii Sudice de Artă Dramatică, prin care era anunţată că a obţinut rolul Lady Brackwell, rolul principal! Vedetă!

După douăzeci și cinci de ani de jucat printre amatori, în mare parte pentru Teatrul Mic din Brighton, sperând întotdeauna să fie descoperită, în sfârșit avea un rol adevărat! Cei de la Societatea Sudică de Artă Dramatică era semiprofesioniști, realizau un spectacol în aer liber în fiecare vară, întâi pe meterezele Castelului Lewes, plecând apoi în turneu în toată ţara, până în Cornwall. Societatea era faimoasă; vor fi recenzii în presă; va fi remarcată! Cu siguranţă!

Doar că, Dumnezeule, emoţiile începeau să își facă deja simţită prezenţa. Mai jucase într-o piesă, demult, într-un rol secundar. Dar încă știa pe dinafară replici din el.

Merse pe deal, până la marginea câmpului, gesticulând în timp ce recita cu glas cât putea de tare ceea ce ea considera a fi una dintre cele mai dramatice și mai amuzante fraze din piesă. Dacă va izbuti să declame fraza asta perfect, va prinde esenţa personajului.

— O *geantă*, domnule Worthing? Ai fost găsit într-o *geantă?*

Un avion zbură la înălţime joasă deasupra capului ei, poziţionându-se pentru aterizarea pe Gatwick, iar ea se văzu nevoită să ridice puţin vocea pentru a se putea auzi.

— O geantă, *domnule Worthing?* Ai fost găsit într-o geantă? O geantă, domnule Worthing? Ai fost *găsit* într-o geantă?

Merse mai departe, repetând fraza iar și iar, schimbând intonaţia de fiecare dată și gândindu-se pe cine ar mai putea suna să anunţe. Nu

mai era mult până la prima reprezentaţie, doar șase săptămâni. Doamne, atât de multe de învăţat!

Apoi începură îndoielile. Dacă nu era pregătită? Dacă îngheţa sau leșina în faţa atâtor spectatori? Ar fi însemnat sfârșitul, chiar sfârșitul!

Va fi bine; se va descurca cumva. La urma urmei, provenea dintr-o familie de actori. Se născuse actriţă; părinţii mamei ei fuseseră actori de music-hall înainte de a se pensiona, când au cumpărat un motel la malul mării, în Brighton.

Ajunse în vârful dealului și văzu următorul deal întinzându-se pe o suprafaţă de doi kilometri în faţă, iar de jur împrejur numai teren agricol, cu câţiva copaci solitari și garduri de sârmă, dar nu îl văzu pe Nero. Bătea un vânt puternic, îndoind rapiţa și firele de grâu. Își duse mâinile la gură și strigă:

— Nero! Vino încoace, băiete! Nero!

După câteva momente văzu o mișcare prin rapiţă, ceva ce mergea în zigzag; Nero părea incapabil să alerge în linie dreaptă. Ieși din iarbă și veni sărind către ea, cu ceva alb atârnându-i din bot.

Un iepure, se gândi ea la început și speră ca animalul să fie mort. Nu putea să suporte când îi aducea unul viu, rănit, tremurând de spaimă și i-l punea mândru la picioare.

— Hei, băiete, ce ai acolo? Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Dar rămase cu gura căscată. Un tremur o cuprinse din cap până în picioare în timp ce făcea un pas înapoi, uitându-se la obiectul alb, nemișcat.

Apoi începu să ţipe.

6

Lui Roy Grace nu îi plăcea să ţină conferinţe de presă. Dar era conștient de faptul că poliţia era plătită din contribuţiile publice și, prin urmare, publicul avea dreptul să fie informat. Problema era doar că jurnaliștii întrebau mereu despre lucrurile care pe el îl enervau. Nu erau interesaţi de *informarea* publicului; treaba lor era să vândă ziare și să atragă cititori sau ascultători. Vroiau să preia știri pe care să le transforme în povești și, cu cât mai senzaţionale, cu atât mai bine.

Iar dacă știrea nu avea nimic senzaţional, de ce să nu se ia chiar de poliţie? Puţine lucruri atrag mai mult atenţia publicului decât o dovadă a neglijenţei poliţiștilor, a rasismului sau a incapacităţii acestora. Urmăririle de mașini cu final nefericit erau un subiect preferat în ultimii ani, mai ales dacă rezultau răniţi sau morţi din cauza șoferului neatent al poliţiștilor. Așa cum se întâmplase ieri, când într-o urmărire, doi suspecţi dintr-o mașină furată au zburat de pe un pod și s-au înecat în râu.

De aceea se afla acum aici, în sala de ședinţe, stând în faţa unei mese dreptunghiulare cu insuficiente scaune pentru toţi jurnaliștii prezenţi și cu spatele la un panou mare, cu un aranjament artistic format din cinci insigne de poliţie pe un fundal albastru, cu numele site-ului *www.crimestoppers.co.uk* scris proeminent sub fiecare insignă.

Bănuia că erau probabil aproximativ patruzeci de persoane din media prezente – de la ziare, radio și televiziuni, fotografi, cameramani și ingineri de sunet – pe mulţi îi cunoștea, dar printre ei erau și figuri noi care lucrau în presa locală și ţinteau către cea naţională, sperând să prindă potul cel mare, alături de reporteri bătrâni și obosiţi care abia așteptau ca totul să se termine, iar ei să se ducă într-o cârciumă.

Lângă el, mai mult pentru a arăta că poliţia ia acest lucru în serios, decât pentru a participa cu adevărat la conferinţă, erau prezenţi Alison Vosper, o femeie frumoasă, dar dură, în vârstă de patruzeci și patru de ani, cu părul blond, scurt, care ţinea locul șefului ei, Jim Bowen, plecat

la o conferință, și superiorul direct al lui Grace, Gary Weston, detectivul-șef.

Weston era un tip relaxat, de treizeci și nouă de ani, din Manchester, plin de șarm, cu care Grace fusese coleg când intraseră în poliție și cu care rămăsese prieten bun. Deși era doar cu o lună mai în vârstă decât Grace, Weston intrase în politică și cultivase prieteni influenți, cu gândul permanent la o carieră de comandant în poliție; cu calitățile sale, probabil că va ajunge pe poziția cea mai înaltă, se gândea Grace uneori cu admirație, dar fără invidie.

Fiind un bun diplomat, Gary Weston păstra tăcerea astăzi, lăsându-l pe Roy Grace să discute cu ziariștii, curios să vadă dacă amicul său avea să se înfunde și mai mult în rahat.

O reporteră agresivă, pe care nici unul dintre ofițerii de poliție nu o mai văzuse până atunci, puse o întrebare:

— Detectiv Grace, am înțeles că o femeie a fost rănită într-un accident de mașină în Newhaven, că un cetățean în vârstă a fost lovit într-un accident pe centura din Brighton și, după câteva minute, un polițist a fost azvârlit de pe motocicleta sa. Puteți să ne explicați care au fost motivele pentru care nu ați oprit urmărirea?

— Accidentul din Newhaven a avut loc înainte ca poliția să înceapă urmărirea, răspunse Grace, alegându-și cuvintele cu grijă. Persoanele acuzate au furat un Land Rover imediat după acest accident. Apoi au urmărit o Toyota condusă de un cetățean în vârstă, au blocat-o într-un tunel și au furat-o. Știam că cel puțin unul dintre cei urmăriți era înarmat și periculos și că un nevinovat se baza pe noi pentru a-i prinde; întrucât am considerat că cetățenii ar fi mult mai periclitați dacă nu îi urmărim, am decis să nu ne oprim.

— Chiar dacă urmărirea s-a terminat cu moartea lor? întrebă reportera.

Tonul ei îl scotea din sărite și își reprimă cu greu dorința de a o înjura, de a-i spune că indivizii care muriseră erau doi monștri, că faptul că s-au înecat în apele râului era cea mai bună dreptate pentru toți cei pe care îi păgubiseră, răniseră și uciseseră, decât condamnarea la cine știe ce pedeapsă insignifiantă, acordată de vreun judecător cu vederi liberale. Dar trebuia să fie atent să nu spună ceva ce ar putea fi transformat de ziariști într-un titlu senzațional.

— Cauza morții va fi stabilită în scurt timp, în urma cercetărilor, spuse el, mult mai calm decât se simțea.

Răspunsul său provocă un murmur nervos, o ridicare a mâinilor în aer și aproape treizeci de întrebări puse în același timp. Uitându-se la ceas, ușurat să vadă că minutarul înaintase, rămase neclintit:

— Îmi pare rău. Asta-i tot pentru astăzi.

Înapoi în biroul său mic, aproape nou, din clădirea cu două etaje în stil Art-Deco, recent renovată, care fusese construită în 1950 pentru a fi spital de boli contagioase și care devenise între timp sediul central al poliției din Sussex, Grace se așeză în scaunul rotativ. Ca fiecare piesă de mobilier din încăpere, scaunul era proaspăt scos din cutie și nu îl simțea familiar și confortabil.

Se legănă un moment, se jucă cu înălțimea scaunului, dar tot nu era bine. Îi plăcea mult mai mult vechiul său birou din Secția de Poliție din Brighton. Camera era mai mare, mobila era veche, dar clădirea se afla în mijlocul orașului și era plină de viață. Noul birou era într-o zonă industrială de la marginea orașului și părea fără suflet. Kilometri de coridoare lungi, mochetate și recent zugrăvite, birou după birou cu mobilă nouă, dar nici o cantină! Nici un loc de unde să îți iei o cafea, decât blestematele de automate. N-aveai de unde să-ți iei măcar un sandviș; trebuia să traversezi strada și să mergi la supermarket, la Asda. Cam la atât se pricepeau comitetele de arhitecți.

Pentru un moment se uită cu drag la colecția sa de treizeci și cinci de brichete originale, așezate pe pervaz între biroul său și fereastră, și se gândi că programul de lucru din ultimele săptămâni nu-i mai permisese să se ocupe de pasiunea sa; să meargă prin magazinele de antichități și să găsească lucruri vechi era ceva ce obișnuia să facă împreună cu soția lui, Sandy, și în care găsea mare alinare.

Pe peretele din spatele său trona un ceas mare, rotund, din lemn, care fusese element de recuzită în secția de poliție din filmul *The Bill*, ceas pe care Sandy îl cumpărase în vremuri mai fericite la o licitație și pe care i-l făcuse cadou când împlinise douăzeci și șase de ani.

Sub el se afla un păstrăv de aproape patru kilograme pe care îl cumpărase când fusese în vizită în Portobello Road. Nu întâmplător îl așezase acolo; îi dădea ocazia să folosească o glumă mai veche când le

povestea noilor polițiști despre răbdare și despre peștele cel mare care trebuia prins.

Restul spațiului era ocupat de un televizor și un videoplayer, o masă rotundă, patru scaune și o grămadă de dosare și ciorne împrăștiate deasupra, o trusă pentru intervenții la locul infracțiunii și teancuri de alte dosare puse pe podea.

Fiecare dosar de pe jos era al unei crime nerezolvate. Se uită la un plic verde, cu un colț acoperit de ciucurii de la covor. Era reprezentativ pentru o grămadă de douăzeci de cutii cu dosare, poate mai multe, îngrămădite într-un birou din clădire sau prin cine știe ce dulapuri, ori încuiate în vreun garaj al poliției din zona în care avusese loc crima, unde prinseseră mucegai. Acesta era cazul încă deschis al lui Richard Ventnor, un veterinar homosexual care fusese bătut până la moarte în cabinetul său, în urmă cu doisprezece ani. Cuprindea fotografii de la locul crimei, rapoarte ale medicilor legiști, dovezi sigilate, depoziții ale martorilor, transcrieri ale proceselor, despărțite pe categorii și legate cu o bandă colorată. Aceasta era o parte din noua sa sarcină, să cerceteze crimele nerezolvate din regiune, să ia legătura cu poliția din zona în care se întâmplase crima, căutând ceva ce s-ar fi putut schimba în ultimii ani și care să justifice redeschiderea cazului.

Știa majoritatea cazurilor pe dinafară; era avantajul unei memorii vizuale care îl ajutase să treacă examenele de la școală și de la Academia de Poliție. Pentru el, fiecare caz însemna mai mult decât o viață umană care fusese luată și un criminal care era încă liber; însemna ceva aflat foarte aproape de sufletul său. Însemna că o familie nu se putea despărți de trecut pentru că nu fusese rezolvat un mister, nu fusese făcută dreptate. Și mai știa că în cazurile care erau deschise de peste treizeci de ani, el era probabil ultima șansă de a afla adevărul pe care o mai aveau victimele și rudele lor. Era un singur caz în care, în prezent, avansa cu cercetarea. Cazul lui Tommy Lytle.

Acesta era cel mai vechi dosar deschis al lui Grace. În urmă cu douăzeci și șapte de ani, Tommy, de unsprezece ani, plecase de la școală spre casă într-o după-amiază din luna februarie. De atunci nu mai fusese văzut niciodată. Unicul indiciu fusese o camionetă marca Morris, văzută de un martor care avusese prezența de spirit să îi noteze numărul. Dar nu se stabilise nici o legătură cu proprietarul, un

tip singuratic, ciudat, cu antecedente de agresiuni sexuale asupra minorilor. Și apoi, acum două luni, din pură coincidență, camioneta apăruse în zona lui Grace, când proprietarul actual fusese oprit pentru că se aflase la volan sub influența alcoolului.

Progresele medicinii legale față de acum douăzeci și șapte de ani erau considerabile. Grație noilor metode de testare a ADN-ului, se lăudau polițiștii, dacă o persoană fusese într-o cameră, nu conta cu cât timp în urmă, ei puteau găsi dovezi ale prezenței sale acolo. Nu trebuia decât un fragment de piele care să fi scăpat aspiratorului, un fir de păr ori o fibră din haină. Chiar dacă era ceva de sute de ori mai mic decât vârful unui ac, i se putea da de urmă.

Iar acum aveau camioneta. Suspectul principal era încă în viață.

Medicii legiști analizaseră camioneta cu microscopul, dar până acum, așa cum îl informa raportul de la laborator pe care Grace îl citise ieri seară, nu găsiseră nimic care să lege camioneta de suspect. Descoperiseră un fir de păr, dar ADN-ul nu se potrivea.

Dar sigur vor găsi ceva în nenorocita aia de camionetă, își spuse Grace, chiar dacă asta însemna să desfacă el însuși mașina milimetru cu milimetru. Luă o înghițitură din sticla de apă minerală, strâmbându-se din cauza gustului – sau a lipsei acestuia – și a izului metalic al acestei chestii pe care o bea pentru a mai dilua tona de cafea îngurgitată zilnic. Apoi, punând capacul la sticlă, se uită la norii de ploaie care se adunau, grei precum plumbul, suspendați aproape de acoperișul gri al magazinului Asda de peste drum, singurul loc pe care îl putea vedea pe geam; privindu-i, se gândi la ziua de mâine.

Mâine era joi și avea o întâlnire; nu ca ultima, un dezastru al unui site de întâlniri, ci una adevărată, cu o femeie frumoasă. Abia aștepta întâlnirea, dar era în același timp emoționat. Se întreba cu ce să se îmbrace, unde să o ducă, dacă va avea suficiente lucruri să îi spună.

Și era îngrijorat cu privire la Sandy. Ce ar zice ea dacă ar ști că se întâlnește cu o altă femeie? Era absurd să se gândească la acest lucru după aproape nouă ani și, deși știa asta, nu se putea abține. Așa cum nu se putea abține să nu se întrebe, în aproape fiecare moment al vieții sale, unde era ea și ce i se întâmplase. Dacă mai trăia sau dacă murise.

Desfăcând sticla de Evian, mai luă o gură de apă, apoi se uită la mormanul de dosare, la monitorul de pe birou, apoi la grămada de

ziare din ziua respectivă. Titlul din cel de deasupra, ziarul local *Argus*, urla parcă la el: „Doi morţi într-o urmărire a poliţiei din Sussex."

Aruncă ziarele pe podea și citi ultimele e-mailuri primite. Încă încerca să se obișnuiască cu noul program folosit de poliţie, Vantage, cu care se lucra mult mai ușor decât cu cel dinainte, GreenScreen. Grace verifică raportul cu incidente, pentru a vedea ce se întâmplase peste noapte, lucru pe care în mod normal l-ar fi făcut la prima oră, dar astăzi fusese nevoit să se pregătească pentru conferinţa de presă.

Nu era nimic ciudat, doar cazurile obișnuite într-o noapte în Brighton. O mulţime de furturi, spargeri, un atac la un magazin non-stop, o bătaie într-un bar, un caz de violenţă în familie, câteva accidente de circulaţie, dar nimic grav, plus un telefon pentru a merge la o fermă din Peacehaven și a identifica un obiect suspect. Nici un incident major, nici o crimă, nimic care să îi atragă interesul.

Bine. Nu fusese la birou mare parte din săptămâna trecută, în afara câtorva ore pe care a fost nevoit să le petreacă pentru a se pregăti să apară la tribunal, la un proces al unui infractor local, așa că avea nevoie de câteva zile pentru a-și aranja hârtiile.

Își transferă agenda în calculator și verifică întâlnirile. Nu era nimic. Secretara sa, Eleanor Hodgson, sau asistenta administrativă, titlul impus de corectitudinea politică, îi anulase toate întâlnirile pentru ca el să se poată concentra pe cazul său și pe proces. Dar se temea că vor fi suficiente întâlniri programate în curând.

Aproape imediat se auzi un ciocănit, apoi ușa se deschise și Eleanor intră. Ageră și sigură pe sine, la vreo cincizeci de ani, părea tipul de englezoaică pe care Grace își imagina că o poţi întâlni la o petrecere organizată de un preot; nu că el ar fi fost vreodată la o astfel de petrecere. Și după trei ani de lucru pentru el, Eleanor era încă extrem de politicoasă și un pic formală, ca și cum s-ar fi temut mereu să nu-l supere, deși el nu își imagina cum s-ar putea întâmpla acest lucru.

Se opri ţinând un teanc de ziare la distanţă de corpul ei, de parcă i-ar fi fost frică să nu o îmbolnăvească.

— Roy, acestea sunt ediţii ulterioare ale ziarelor de dimineaţă, spuse ea. M-am gândit că vrei să le vezi.

— Ceva nou?

— Cam aceleași lucruri. Ziarul *Guardian* o citează pe Julia Drake de la Comisia Independentă de Plângeri a Poliției.

— Mi-am închipuit că nu va trece mult până ce vor începe. A dracului vacă înțepată!

Eleanor tresări la înjurătura lui, apoi zâmbi nervos.

— Cred că toți sunt un pic cam duri cu tine.

El se uită la sticla cu apă, dorindu-și brusc o ceașcă de cafea. Și o țigară. Și o băutură. Era aproape miezul zilei și încerca să evite să bea alcool până seara, dar avea sentimentul că nu va face la fel astăzi. Comisia Independentă de Plângeri a Poliției. Minunat. Câte ore din viața sa îi va consuma chestia asta pentru multe luni de aici încolo? Știa că era inevitabil ca ei să se implice, dar confirmarea acestui lucru făcea ca dintr-o dată lucrurile să fie și mai rele.

Sună telefonul. Răspunse cu Eleanor de față și auzi accentul britanic al detectivului-șef.

— Foarte bine, Roy, spuse Gary Weston, părând mult mai autoritar decât de obicei. Te-ai descurcat bine.

— Mulțumesc. Acum am de-a face cu Comisia Independentă de Plângeri a Poliției.

— O să te descurci. Ești liber la ora 15?

— Da.

— Să vii la mine în birou; o să facem un raport pentru ei.

Grace îi mulțumi. În momentul în care închise, telefonul sună din nou. De data asta erau cei de la Centrul de Control al Poliției. Dispecera civilă, pe nume Betty Mallet, care era acolo de când știa el, spuse:

— Bună, Roy, ce mai faci?

— Mi-a fost și mai bine, răspunse el.

— Am o cerere de la Secția de Poliție din Peacehaven să le trimitem imediat un detectiv pentru o investigație. Ești liber?

Grace urlă în sinea sa. De ce nu putea suna pe altcineva?

— Poți să îmi spui despre ce este vorba?

— O persoană care locuiește în acea zonă își plimba câinele de dimineață, pe terenul agricol dintre Peacehaven și satul Piddinghoe. Câinele a fugit și s-a întors cu mâna cuiva în bot. Poliția s-a dus acolo

cu câini și au găsit mai multe părţi ale unui corp omenesc; se pare că au fost aruncate de curând acolo.

Ca toţi detectivii, Grace avea o geantă pregătită, cu un costum de protecţie, cizme, mănuși, lanternă și alte instrumente necesare la locul unei crime.

— Bine, spuse el, uitându-se resemnat la geanta de pe jos, nedorindu-și chestia asta chiar deloc. Spune-mi adresa exactă și ajung în douăzeci de minute.

7

Râdeau de el în timp ce mergea pe stradă. Weatherman[4] simţea acest lucru în măduva oaselor, la fel cum simt alţi oameni frigul sau umiditatea. De aceea evita să aibă contact vizual cu orice și cu oricine.

Putea să îi simtă cum se opresc, se holbează, se întorc, îl arată cu degetul, îl bârfesc, dar nu îi păsa. Era obișnuit cu asta; râseseră de el toată viaţa, timp de douăzeci și opt de ani de când se știa pe această planetă. Era convins că nu fusese la fel pe planeta anterioară, dar *ei* îi blocaseră amintirile cu privire la aceasta.

— Viking, North Utsire, South Utsire, sud-vest patru sau cinci, mișcându-se din când în când spre nord-vest cinci cu șapte, își spuse el în timp ce mergea, indignat de faptul că fusese reţinut la birou și că trebuia să renunţe la pauza de masă. Vânt puternic în Viking, ploi torenţiale, căldură. Moderate sau puternice. Patruzeci, ciclonic cinci la șapte, mergând spre nord-vest șapte cu vânt puternic nouă, revenind mai târziu în sud-vest patru sau cinci. Ploi torenţiale, apoi furtună. Moderate sau puternice, continuă el.

Vorbea repede, fără ca mintea să îi stea cu adevărat la prognoza meteo, ci chinuindu-se să găsească un algoritm pentru un program pe care îl făcea pentru birou. Algoritmul ar fi făcut ca jumătate din sistemul actual să fie de prisos, iar unii vor fi tare supăraţi din cauza aceasta. Dar, pe de altă parte, nu ar fi trebuit să se cheltuiască banii contribuabililor pe un sistem de nimic, fără ca măcar să știe de la început ce și cum.

Viaţa era un proces de învăţare continuă și trebuia să înveţi să te descurci. Q din *Star Trek* își dăduse seama de acest lucru.

— Dacă nu poţi face faţă unei bubiţe, poate că ar fi mai bine să te duci acasă și să te bagi sub pat. Aici nu ești în siguranţă. Este minunat, cu comori capabile să satisfacă și cele mai delicate dorinţe, și pe cele mai grosiere. Dar nu este pentru cei timizi.

Bărbatul Care Nu Era Timid își continuă drumul, urcând dealul printre oamenii ieșiţi în pauza de masă pe strada West din Brighton, pe lângă un Body Shop, apoi pe lângă Woolwich Building Society și SpecSavers. Subţire și cu faţa gălbejită, avea o atitudine stângace, o

tunsoare aiurită și sprâncenele încruntate de concentrare, în spatele unor ochelari mari, demodați. Îmbrăcat într-un hanorac maroniu, o cămașă albă din material sintetic, pantaloni de stofă gri și sandale, ducea în spate un rucsac mic în care avea un laptop și masa de prânz. Mergea pe vârfuri, țopăit, cu corpul aplecat și cu un aer de hotărâre, înfruntând vântul puternic care bătea dinspre Canal. În ciuda vârstei, ar fi putut trece drept un adolescent insolent.

— Cromarty, Forth, Tyne, Dogger, nord-vest șapte cu vânt puternic nouă, cu urmări pe sud-vest patru sau cinci, ocazional șase. Ploi scurte, apoi furtună. Moderate sau puternice.

Continuă să recite cu glas tare prognoza actualizată pentru Insulele Britanice, care fusese transmisă la ora 0.55, după meridianul Greenwich. De când avea zece ani învăța prognozele pe dinafară, de patru ori pe zi, șapte zile pe săptămână. Descoperise că era cea mai bună metodă de a ajunge de la A la B; dacă repeta prognoza toată ziua, nu mai simțea arsura privirilor celorlalți pe pielea sa.

Și era o metodă bună de a-i opri pe copiii de la scoală să râdă de el. De asemenea, de fiecare dată când cineva vroia să afle prognoza meteo – și era uimitor cât de des copiii de la Școala Mile Oak vroiau s-o știe – el le-o putea spune.

Informația.

Informația era moneda de schimb. Cui îi trebuia bani dacă avea informații? Chestia era că majoritatea oamenilor habar nu aveau de nimic. De aceea nu erau *aleși.* Părinții lui îl învățaseră. Nu avea prea multe pentru care să le mulțumească, dar cel puțin îl învățaseră asta. În toți anii îi băgaseră în cap: *Special Ales de Dumnezeu. Ales ca să fie salvat.*

Și totuși, ei greșiseră puțin. Nu era chiar Dumnezeu, dar el unul renunțase de mult timp să le mai spună asta. Nu merita efortul.

Trecu pe sub o arcadă, apoi făcu la stânga pe lângă Turnul cu Ceas în strada West, trecu de Librăria Waterstone, de un restaurant chinezesc și un centru de zbor, îndreptându-se către mare. După câteva minute, intră pe ușile rotative ale Hotelului Grand, cu fațada sa în stil Regency, păși în hol și merse direct la recepție.

O femeie tânără într-un costum închis la culoare, cu o insignă aurită pe care scria Ariene, prinsă de rever, se uită la el mirată un

moment, apoi îi adresă un zâmbet profesional.

— Pot să vă ajut? întrebă ea.

Uitându-se fix la tejgheaua de lemn, evitând contactul vizual, se concentră pe un suport de plastic plin de formulare pentru American Express.

— Pot să vă ajut? întrebă ea din nou.

— Hm, da, bine. Se uită și mai insistent la formulare, simţindu-se și mai indignat, acum că se afla aici. Puteţi să îmi spuneţi în ce cameră este domnul Smith?

După ce verifică preţ de câteva secunde în calculator, ea îl întrebă:

— Domnul Jonas Smith?

— Mda, el.

— Vă așteaptă?

„Să fii sigură că mă așteaptă."

— Da.

— Îmi puteţi da numele dumneavoastră, domnule? Îl voi suna în camera sa.

— Mda. John Frost.

— Așteptaţi un moment, domnule Frost. Ea ridică un receptor și formă un număr. Câteva secunde mai târziu spuse: Domnul John Frost este la recepţie. Îl pot trimite la dumneavoastră? După o scurtă pauză, continuă: Mulţumesc. Puse receptorul jos, apoi se uită din nou la Weatherman: Camera șapte unu patru, la etajul șapte.

Privind în continuare formularele pentru American Express, își mușcă buza inferioară un moment și spuse:

— Mda, mulţumesc.

Luă liftul până la etajul șapte, merse de-a lungul coridorului și bătu la ușă.

Câteva secunde mai târziu, îi deschise Albanezul, al cărui nume real era Mik Luvic, dar căruia Weatherman trebuia să îi spună Mick Brown; totul, după părerea lui, făcea parte dintr-o șaradă ridicolă, în care toţi, inclusiv el, trebuiau să aibă nume false.

Albanezul era o un bărbat musculos, la vreo treizeci de ani, cu o faţă dură și o expresie de siguranţă, iar părul tuns scurt era ridicat în sus și dat cu gel. Era îmbrăcat într-o vestă neagră cu zorzoane aurii, pantaloni albaștri și pantofi albi, iar în jurul gâtului purta un lanţ gros

de aur. Umerii și brațele puternice, goale, erau acoperite de tatuaje, iar cu incisivii mici și ascuțiți, care îi aminteau lui Weatherman de peștii piranha pe care îi văzuse la acvariul din localitate, mesteca niște gumă.

Uitându-se la covorul *eau de Nil*, Weatherman spuse:

— Salut. Am venit la domnul Smith.

Albanezul, care într-o perioadă își câștigase banii din luptele ilegale cu mâinile goale, dar care acum avea o activitate mai plăcută, se uită la el în tăcere câteva secunde, mestecând fără oprire cu gura deschisă, apoi îi făcu semn să intre într-un apartament spațios, care duhnea a țigară și părea o copie ieftină a stilului Regency, închizând rapid ușa în spatele lor. Arătând dezinteresat cu degetul către o altă ușă deschisă, se întoarse cu spatele, traversă camera, se așeză pe un scaun și continuă să se uite la un meci de fotbal de la televizor.

Weatherman îl mai întâlnise pe Albanez cu diferite ocazii și nu îl auzise încă vorbind. Uneori se întreba dacă nu era surd și retardat, dar nu prea credea. Merse prin hol așa cum îi fusese indicat și intră într-o cameră mult mai mare, în mijlocul căreia obezul domn Smith stătea pe canapea și privea concentrat patru monitoare de computer așezate pe o măsuță de cafea din fața lui și rozându-și o unghie ca și cum ar fi ros dintr-un os de găină.

Era îmbrăcat într-o cămașă înflorată descheiată până la buric, scoțând la iveală o masă de piele alburie, cutată și lăsată, care îl făcea să pară că are sâni. Partea de sus a pantalonilor albaștri era întinsă peste coapsele de mărimea unor copaci maturi. În contrast, labele picioarelor erau mici, în papuci Gucci cu monogramă, fără șosete și păreau delicate, ca picioarele de păpușă; capul său, cu părul argintiu ondulat, prins într-o coadă de cal la spate, era și mai disproporționat, ca și cum ar fi aparținut cuiva de douăzeci de ori mai mic. Avea atât de multe bărbii, încât până în momentul în care deschise gura micuță și mușchii din jurul ei începură să se miște, lui Weatherman îi fu greu să își dea seama unde se termina fața și unde începea gâtul.

— Vrei să mănânci, John? spuse Jonas Smith, cu un accent din Louisiana care nu avea nici cea mai vagă nuanță de căldură. Îndreptă un deget porcin, cu pielea din jurul unghiilor roasă din loc în loc, către o măsuță cu sandvișuri și mâncare acoperită cu folie de aluminiu.

Uitându-se la covorul *eau de Nil*, Weatherman spuse:

— De fapt, am un sandviș.

— Aha. Vrei să bei ceva? Comandă-ți ceva de băut și așază-te.

— Mulțumesc. Hm, da, bine. Nu am de nevoie de ceva de băut. Eu... hm... bâigui Weatherman și se uită la ceas.

— Atunci stai dracului jos.

Weatherman ezită un moment, își reținu furia și se îndreptă către scaunul cel mai apropiat.

Americanul continuă să își roadă unghiile și se uită fix, cu ochii ca de purcel, la Weatherman, care își scoase rucsacul din spinare și se așeză pe scaun, cu ochii fixați pe covor, ca și cum ar fi căutat un model care nu era acolo.

— Cola? Dorești o Cola?

— Hm, de fapt, hm. Weatherman se uită din nou la ceas. Trebuie să mă întorc până la ora 14.

— O să te întorci când o să îți spun eu.

Lui Weatherman îi era foame. Se gândea la sandvișul cu brânză din cutia de plastic din rucsacul său. Dar problema era că în realitate nu îi plăcea ca oamenii să se uite la el când mănâncă. Inspiră adânc și închise ochii, ceea ce îl ajută să se mai calmeze.

— Fisher, Germany Bight, sud-vest patru sau cinci, schimbând direcția la nord-vest, șase cu vânt puternic opt. Moderat sau puternic.

Deschizând din nou ochii, remarcă pe măsuța din fața canapelei o scrumieră cu o țigară pe jumătate fumată.

— Ce? întrebă domnul Smith. Ce ai spus?

— Prognoza meteo pentru nave. Poate că o să aveți nevoie de ea.

Americanul, al cărui nume real era Carl Venner, se uită la tip, conștient că era parțial un geniu, parțial lipsit de două doage. Un ciudat nenorocit și ostil, cu o problemă de atitudine. Putea să se descurce cu el; se descurcase cu rahaturi mai mari în viața lui. Dar acum trebuia să țină minte că îi era necesar, iar atunci când nu îi va mai fi de folos, nimeni nu îi va duce dorul.

— Apreciez că ai venit așa repede, spuse Venner încercând să zâmbească, dar fără ca vocea să i se îmbuneze.

— Mda, bine.

— Avem o problemă, John.

Dând din cap, Weatherman spuse:

— Bine.

Urmă o tăcere lungă. Simţind pe cineva în spatele lui, se întoarse și văzu că Albanezul intrase în cameră și stătea în dreptul ușii, cu braţele încrucișate, uitându-se la el. Alţi doi bărbaţi i se alăturaseră. Weatherman știa că amândoi erau ruși, dar nu i se făcuse niciodată cunoștinţă cu ei.

Păreau că se materializează din perete la fiecare întâlnire pe care o avea cu Venner, dar nu își dădea seama de unde veneau. Nu zâmbeau, erau slabi, cu faţa ascuţită, cu părul tuns într-o formă ciudată și cu costume negre, bine călcate. Erau un fel de parteneri de afacere. Îl făceau să se simtă tot timpul inconfortabil.

— Ne-ai spus că site-ul nostru nu poate fi detectat, îl înștiinţă domnul Smith. În acest caz, poţi să ne explici domnului Brown și mie cum de am fost detectaţi ieri noapte?

— Avem cinci programe firewall. Nimeni nu ne poate detecta. Am instalat o alertă automată care se declanșează în două minute în cazul în care cineva intră fără să aibă acces și îl deconectează.

— Atunci, cum a obţinut accesul?

— Nu știu; lucrez la asta. Cel puţin asta făceam când m-aţi întrerupt și m-aţi chemat aici, adăugă el. Ar putea să fie o eroare de sistem.

— John, timp de unsprezece ani am fost șeful reţelei de monitorizare a Europei din partea Spionajului Militar American. Știu diferenţa dintre o eroare de sistem și niște urme clare. Aici văd urme. Vino și uită-te, îi ceru arătând spre unul dintre monitoare.

Weatherman se apropie până când putu să vadă monitoarele. Rânduri de semne, toate criptate, se mișcau pe suprafaţa acestora. Un grup de litere clipeau. Se uită cu atenţie la monitor câteva momente, le verifică și pe celelalte, apoi se întoarse către primul, la literele care clipeau.

— Hm, ar putea exista mai multe motive pentru asta.

— Ar putea, fu de acord Americanul, nerăbdător. Dar le-am eliminat. Lucru care ne duce la o singură posibilitate: cineva neautorizat a intrat în posesia CD-ului unui client. Deci vreau să îmi faci rost de numele și adresa clientului care a pierdut CD-ul și de cele ale persoanei care l-a găsit.

— Pot să vă dau numele de utilizator al clientului, pentru că există în fișa de înscriere. Dar persoana care l-a găsit, hm, s-ar putea să nu fie așa ușor de identificat.

— Dacă el a fost capabil să ne găsească, vei putea să îl găsești și tu. Domnul Smith își încrucișă brațele, iar buzele i se despărțiră într-un zâmbet cărnos. Ai resurse. Folosește-le.

8

Roy Grace era pe un teren noroios, băgat până la brâu în rapiță, într-un costum de protecție din hârtie albă tras peste haine și cu cizme peste pantofi. Timp de câteva minute rămase în vântul amestecat cu picături de ploaie și urmări o furnică făcându-și loc cu încăpățânare către mâna de femeie ce zăcea cu palma în jos printre șirurile de rapiță de un galben-strălucitor.

Apoi se aplecă și mirosi carnea, îndepărtând o muscă. Nu se simțea nici un iz, ceea ce îi spunea că este proaspătă; dată fiind căldura zilei de vară, probabil că nu stătea acolo de mai mult de douăzeci și patru de ore.

Cu mulți ani în urmă, când era detectiv fără experiență și mersese la locul unei crime – o femeie tânără găsită violată și ucisă în curtea unei biserici din Brighton – fusese abordat de o reporteră atrăgătoare, tânără, roșcată, care lucra la *Argus* și întrebat dacă simțea vreo emoție când ancheta o crimă sau dacă privea acest lucru ca făcând parte din meseria lui, așa cum făcea toată lumea care avea alt serviciu.

Deși era căsătorit și fericit cu Sandy, îl încântase flirtul cu ea și nu vroise să îi spună că era pentru prima oară când venea la locul unei crime. Așa că, încercând să pară mascul feroce, declarase că era doar o slujbă și că așa făcea față ororilor de la locul crimelor.

Acum se gândea la acel moment. La acea minciună. Adevărul era că în ziua în care se va duce la locul unei crime și nu va simți altceva decât că își face treaba, în ziua în care nu îi va mai păsa de victimă, va demisiona din poliție și se va apuca de altceva. Iar acea zi era încă departe. Probabil că până la urmă i se va întâmpla și lui, așa cum i se întâmplase și tatălui său și cum li se întâmpla multor polițiști în vârstă, dar acum simțea în stomac aceleași emoții de fiecare dată când venea la locul unei crime.

Era un amestec puternic de frică de ceea ce va urma să vadă și teama de responsabilitatea imensă pe care o avea ca ofițer senior de investigații; îl apăsa gândul că această femeie, oricine era ea, avea părinți, poate și frați, probabil un soț sau un iubit, sau copii. Cineva

din familia ei va fi nevoit să îi identifice cadavrul și toţi, în stare de șoc, vor trebui interogaţi și eliminaţi de pe lista suspecţilor.

Mâna era elegantă, cu degete lungi, cu unghii îngrijite, oja roz-aprins contrastând puternic cu carnea care căpătase o culoare albăstruie, cu excepţia unei dâre lungi de sânge închegat, dintr-o tăietură care mergea de la degetul mare până la încheietură. Se întreba cine era, ce fel de persoană fusese, ce dusese la acest rezultat.

Primele douăzeci și patru de ore după o crimă erau esenţiale. După acestea, cercetarea devenea din ce în ce mai înceată și mai sofisticată. Știa că în următoarele ore și zile va trebui să renunţe la orice altceva din viaţa lui pentru a se ocupa de interogatorii. Va trebui să afle cât mai multe detalii despre viaţa și moartea femeii, detalii oferite de corpul ei, de casa, bunurile personale, familia și prietenii ei. Probabil că va ajunge să știe mai multe despre ea decât oricare dintre persoanele care o cunoscuseră atunci când era în viaţă.

Interogatoriile vor fi deranjante și uneori brutale. Moartea în sine reușea grozav să distrugă demnitatea umană, dar nu se compara cu o investigaţie criminalistică. Și mai exista și senzaţia că sufletul persoanei ar putea – mai știi? – să îl urmărească.

— De aici credem noi că provine mâna, Roy.

Figura grasă a lui Bill Barley, inspectorul de la Secţia din East Downs care părea și mai gras din cauza echipamentului de protecţie alb care se umfla în bătaia vântului, stătea lângă el, arătând cu mâna în mănușă de plastic spre terenul pe care îl împrejmuise și unde câţiva ofiţeri de la intervenţii, toţi în salopete albe, ridicau un cort alb.

Mai departe, acolo unde își parcase el mașina, Grace putea vedea o altă mașină care se apropia de cele ale poliţiei, marcate și nemarcate, de furgoneta care transporta câinii, de camioneta fotografului și de vehiculul înalt, de mărimea unui camion pătrăţos, al celor de la Departamentul de Criminalistică, pe lângă care toate celelalte păreau mici.

Dubiţa medicului legist încă nu apăruse. Nici mașinile celor de la presă, dar nu va trece mult timp până când primii reporteri vor apărea. Ca muștele.

Barley era un vechi meseriaș, de vreo cincizeci de ani, cu un accent derutant din Sussex și cu o faţă rotundă, cu vene sparte. Grace era

impresionat de viteza cu care împrejmuise zona. Cel mai urât coșmar era să ajungă la locul unei crime unde ofiţeri neexperimentaţi băgaseră deja majoritatea dovezilor în pământ. Barley părea însă că menţine situaţia sub control.

După ce acoperi mâna cu un material gros, Grace porni după el, călcând cu grijă pentru a lăsa cât mai puţine urme posibil, uitându-se din când în când la un câine poliţist cum merge prin rapiţă, până când ajunseră în zona în care se concentra majoritatea activităţii. Grace văzu imediat motivul. În mijloc, turtind o parte mică din recoltă, era un sac de gunoi negru, cu plasticul tremurând în bătaia vântului și cu muște zburând în jurul lui.

Grace îl salută pe unul dintre ofiţerii de la intervenţii, Joe Tindall, pe care îl cunoștea bine. În vârstă de aproape patruzeci de ani, Tindall arăta tot așa, ca un om de știinţă trăsnit, cu un smoc de păr sârmos și ochelari ca fundul de borcan, dar reușise să facă unele schimbări de când se îndrăgostise de o fată mult mai tânără decât el. Acum, sub echipamentul alb de protecţie prevăzut cu glugă, avea capul complet ras, o bărbiţă de o jumătate de centimetru lăţime, care mergea de la mijlocul buzei inferioare până în mijlocul bărbiei, și ochelari dreptunghiulari cu lentile heliomat. Arăta mai mult a traficant de droguri decât a cercetător.

— ’Neaţa, Roy, îl salută Tindall cu obișnuitul său ton sarcastic. Bine ai venit la „O sută unu lucruri de făcut cu un sac de gunoi într-o dimineaţă de miercuri în Peacehaven”.

— Ai fost la cumpărături? întrebă Grace, arătând spre plasticul negru.

— Nu o să îţi vină să crezi câte poţi face în zilele astea cu punctele de fidelitate, spuse Tindall. Apoi îngenunche și deschise atent sacul.

Roy Grace era în poliţie de nouăsprezece ani, iar ultimii cincisprezece îi petrecuse investigând evenimente grave, majoritatea crime. Deși fiecare crimă îl impresiona, nu erau multe lucruri care îl mai puteau șoca acum. Dar ceea ce era în sacul de gunoi izbuti s-o facă.

Conţinea corpul a ceea ce fusese cu siguranţă o femeie tânără, bine făcută. Era acoperit cu sânge închegat, părul pubian fiind atât de mânjit, încât nu se mai vedea ce culoare era și aproape fiecare

centimetru de piele era tăiat în frenezia înjunghierii cu un instrument ascuțit, probabil un cuțit, se gândi el. Capul lipsea și cele patru membre fuseseră separate de corp. Un braț și picioarele erau în aceeași pungă.

— Iisuse, spuse Grace.

Chiar și umorul lui Tindall secase.

— Umblă un nenorocit bolnav pe aici.

— Încă nu ați găsit capul?

— Îl caută.

— A fost chemat un patolog?

Tindall îndepărtă vreo două muște. Apărură altele și Grace dădu din mâini, furios. Muștele puteau detecta carnea de om în descompunere de la kilometri. În afara unui container sigilat, era imposibil să le ții la distanță de un cadavru. Dar uneori erau folositoare. Muștele depuneau ouă, care se transformau în larve, care deveneau viermi și apoi muște. Era un proces care dura doar câteva zile. Când un cadavru era descoperit abia după multe săptămâni, puteai să îți dai seama exact când survenise moartea după generațiile de larve care îl acopereau.

— Presupun că a chemat cineva patologul, da, Joe?

Tindall încuviință.

— Da, Bill l-a chemat.

— Pe Nadiuska? întrebă Grace cu speranță.

Erau doi patologi trimiși pe teren în această zonă, pentru că locuiau suficient de aproape. Favoritul celor de la poliție era Nadiuska De Sancha, o spaniolă frumoasă cu strămoși în aristocrația rusă, căsătorită cu unul dintre cei mai buni chirurgi plasticieni din Marea Britanie. Era populară nu numai pentru că își făcea foarte bine treaba și era de foarte mare ajutor, ci și pentru că era o plăcere să o vezi. La aproape cincizeci de ani, putea să pară cu ușurință cu zece ani mai tânără; dacă arta soțului său avea ceva de-a face cu acest lucru – iată un subiect de dezbatere printre toți cei cu care lucra; speculațiile erau cu atât mai ample cu cât purta tot timpul bluze pe gât, fie iarnă sau vară.

— Nu, din fericire pentru ea. Nu îi plac înjunghierile multiple. Vine doctorul Theobald. Și un chirurg de la poliție.

— Aha, spuse Grace, încercând să nu lase să i se vadă dezamăgirea. Nici unui patolog nu îi plăceau înjunghierile multiple, pentru că acestea trebuiau măsurate fiecare în parte. Nadiuska De Sancha nu era doar o plăcere pentru ochi, ci era și amuzant să lucrezi cu ea; flirta, avea un simț al umorului dezvoltat și era foarte rapidă în treaba ei. Prin contrast, conform părerii generale, Frazer Theobald era la fel de amuzant precum cadavrul pe care îl examina. Și încet. Atât de încet! Dar munca sa era riguroasă și nu făcea nici o greșeală.

Și imediat, cu colțul ochiului, Grace văzu silueta mică a bărbatului, îmbrăcat tot în alb și trăgând de geanta mare, mergând de-a lungul câmpului spre ei, cu capul foarte puțin peste înălțimea rapiței.

— Bună dimineața tuturor, spuse patologul și dădu noroc cu toți trei, cu mâna în mănușa de cauciuc.

Doctorul Frazer Theobald avea peste cincizeci de ani. Un bărbat mic și îndesat, cu puțin mai înalt de un metru și cincizeci de centimetri, cu ochii căprui, rotunzi; își lăsase o mustață groasă în genul lui Adolf Hitler, sub un nas mare, coroiat, și avea o claie de păr sârmos. Nu era nevoie de mai mult de un trabuc pentru a trece, la o petrecere costumată, drept Groucho Marx[5]. Dar Grace se îndoia că Theobald era tipul de om care s-ar fi gândit vreodată să meargă la ceva atât de frivol precum o petrecere. Tot ceea ce știa despre viața lui personală era faptul că era căsătorit cu o profesoară universitară de microbiologie și că principalul său mod de relaxare era să meargă singur cu barca.

— Așa, deci, domnule detectiv Grace, spuse el, fixând cu privirea bucățile din sacul de gunoi, apoi uitându-se la pământul din jur. Poți să mă pui la curent?

— Da, doctore Theobald. Întotdeauna prima jumătate de oră cu patologul avea un aer oficial. Până acum avem corpul dezmembrat a ceea ce pare a fi fost o femeie tânără, cu multiple răni de înjunghiere.

Grace se uită la Barley ca și cum ar fi căutat o confirmare și detectivul adăugă:

— Poliția din East Down a fost alertată azi-dimineață de un telefon dat de o femeie care își plimba câinele. Patrupedul a găsit o mână, pe care am lăsat-o *in situ*. Detectivul arătă cu degetul. Am împrejmuit

zona și câinii polițiști au descoperit aceste fragmente aici, pe care le-am lăsat neatinse; doar ce am deschis gura sacului.

— Fără cap?

— Deocamdată, răspunse detectivul.

Patologul îngenunche, își puse geanta jos, dădu cu grijă la o parte sacul de gunoi, studie fragmentele și rămase tăcut câteva minute.

— Trebuie să luăm amprentele și să facem un test ADN imediat pentru a vedea dacă o putem identifica, spuse Grace.

— Se uită peste deal, la casele de pe stradă. În spatele acestora, în depărtare, putea să vadă apa gri a Canalului, care abia se deosebea de cerul gri.

Adresându-se detectivului, Grace continuă:

— În același timp, ar trebui să începem o cercetare din casă în casă în această zonă, să întrebăm dacă au văzut ceva suspect în ultimele două zile. Să vedem dacă este vreo persoană dispărută din zonă; dacă nu, atunci mărim aria la întreg orașul Brighton și apoi la Sussex. Există camere de supraveghere, Bill?

— Doar în câteva magazine de aici și în alte firme.

— Asigură-te că li se spune să păstreze casetele înregistrate în ultimele șapte zile.

— Imediat.

Făcând un semn spre sac, Grace întrebă:

— Ai idee despre cum au ajuns fragmentele acestea aici? Există urme de cauciucuri?

— Avem câteva urme de pași. După model, par a fi un fel de cizme de lucru. Urmele par adâncite în noroi; cred că a fost cărată, spuse Bill Barley arătând în depărtare, de-a lungul unei fâșii înguste de pământ și rapiță dintre benzile întinse de poliție.

Theobald își deschisese geanta și examină cu atenție sângele de pe mâna care zăcea pe pământ.

„Cine o fi oare?” se întrebă Grace. „Cum a fost ucisă? Cum a ajuns aici?”

Fierbea deja de mânie. De mânie și de altceva.

Era ideea dureroasă pe care refuza să o conștientizeze, că soarta tinerei femei ar fi putut fi și soarta soției lui. În urmă cu nouă ani, Sandy dispăruse de pe fața pământului și nu se mai aflase nimic

despre ea. Ar fi putut fi ucisă și aruncată pe undeva. Omorâtă și tăiată cu sălbăticie în bucăți. Dacă cineva ar fi vrut să scape de un cadavru și să fie sigur că nu va fi niciodată găsit, era ușor; existau o mulțime de modalități de a face asta.

Și acest lucru îl rodea acum. Cineva se chinuise să o facă bucăți pe această femeie și să o decapiteze. Dar dacă ar fi vrut cu adevărat să nu poată fi identificată, i-ar fi luat și mâinile. Deci, de ce nu le-a luat? De ce i-au lăsat fragmentele de corp aici, în mijlocul câmpului, unde putea fi descoperită repede? În loc să o îngroape? Oare cel care făcuse asta își dorise să fie descoperită?

9

Kellie, îmbrăcată într-un costum sport mov, stătea pe covorul din sufragerie sprijinită de canapea, cu tastatura în braţe, şi mânca dintr-un pachet de Pringles cu sare şi oţet. Nu era cea mai sănătoasă mâncare, dar măcar nu avea multă grăsime; nu îi vor strica imaginea, se gândi ea.

Accesase internetul şi se uita la brăţara mov cu cristale Swarovski de pe ecran, apoi dădu un dublu clic pentru a mări imaginea. Simţindu-se vinovată, se gândi ce bine s-ar fi potrivit cu costumul ei. Poate că era un pic strălucitoare, chiar niţel vulgară. Dar bijuteriile cu cristale Swarovski erau cu siguranţă elegante; lui Kellie îi plăceau lucrurile de la ei. Preţul recomandat de producător era de 152 de lire, iar cea mai mare ofertă de până acum era de numai 10,75 lire. Şi mai erau doar trei ore şi patruzeci şi două de minute pentru licitare!

Asta nu însemna nimic! Licită şi ea cu douăsprezece lire. Asta nu va face o gaură în bugetul lor; dacă ar fi putut să o obţină cu un asemenea preţ, după câteva săptămâni ar putea să o scoată pe piaţă la un preţ mai mare şi ar obţine profit!

Se mai uită câteva minute la ecran şi nimeni altcineva nu licită. Foarte bine până acum. Întinse mâna, luă sticla de Smirnoff – cea pe care o ţinea ascunsă de Tom în dulapul ei cu lenjerie – îi desfăcu dopul şi luă o înghiţitură mică. E doar a treia băutură pe ziua de azi, socoti ea, ignorând faptul că era o sticlă nouă şi că deja era o treime goală.

Afară ploua. Lady intră în cameră cu lesa în dinţi, ridică ochii spre ea şi scânci.

— Vrei să ieşi afară, nu-i aşa, frumoaso? Trebuie să aşteptăm să se potolească ploaia, da?

Câinele scânci din nou, mai tare.

Ea lăsă sticla jos şi ridică braţul. Lady se ghemui lângă ea, apoi se rostogoli greoaie pe spate.

— Tipic feminin, nu-i aşa? spuse Kellie drăgăstoasă, alcoolul ridicându-i moralul. Vrei doar să te mângâi pe ţâţe.

Mângâie burta câinelui câteva minute, apoi îşi trecu braţul pe sub gâtul lui şi îl sărută pe cap, simţind mirosul cald, puternic, de blană, al

animalului.

— Te iubesc, Lady.

Auzind zgomot afară, Lady sări brusc în picioare, mârâi și alergă în hol. Lătră și o clipă mai târziu Kellie o auzi ieșind pe trapa din ușa bucătăriei și fugind în grădină, fără îndoială ca să urmărească vreo pasăre care îndrăznise să se așeze pe gazon.

Nu mai licitase nimeni altcineva pe eBay.

Într-o bună zi va înţelege cum vine treaba cu licitaţia on-line. Fusese un articol în *Daily Mail* de acum două săptămâni, pe care ea îl decupase și îl păstrase, despre toate persoanele care făcuseră averi din vânzarea lucrurilor pe eBay. Încercase să îi explice lui Tom că tot ceea ce făcea ea era să încerce, în felul ei, să câștige niște bani, dar el părea că nu înţelege. Doar că ea nu se pricepea deloc la asta. Dar se va pricepe cândva, își spuse; îi va da de cap.

Apoi se uită la sticlă. Poate încă o înghiţitură?

Închise ochii, gândindu-se. „Ce naiba se întâmplă cu mine? Cu viaţa mea? Sunt genele de vină?”

Se gândi apoi la părinţii ei. Tatăl ei pe care îl adora, plin de vise, era acum imobilizat în casă din cauza bolii Parkinson, deși avea numai cincizeci și opt de ani. Își aduse aminte de câte ori, în copilăria ei, se aventurase el în afaceri și eșuase. Făcuse taximetrie în Brighton și își deschisese propria afacere de închiriat limuzine. Eșuase. Cumpărase o franciză pentru a comercializa o băutură sănătoasă, care urma să îl îmbogăţească. Asta îi costase casa.

Mama ei încercase să aducă mai mulţi bani în casă făcând ore suplimentare și istovitoare la Aeroportul Gatwick, promovând parfumuri în duty-free, până când a fost nevoită să își lase serviciul pentru a avea grijă de tatăl ei. Acum locuiau, cu o frică permanentă de răufăcători, hoţi și spărgători, într-un apartament de la primărie, în Whitehawk, cel mai rău-famat cartier din Brighton. În urmă cu două zile, când se dusese să îi viziteze, își lăsase afară mașina, un Espace vechi, doar jumătate de oră. Când ieșise din casă, văzuse că i se furaseră capacele de la roţi.

Își aducea aminte când l-a întâlnit pentru prima oară pe Tom, la petrecerea de douăzeci și unu de ani a unei prietene de la colegiul din Brighton. Rămăsese uimită de cât de mult îi amintea de tatăl ei; de

tatăl pe care vroia să și-l aducă aminte, tânărul, simpaticul bărbat cu mult șarm, cu pasiune pentru viață și entuziasm. Tom avea viziuni, planuri mari și, spre deosebire de tatăl ei, era extrem de calculat. Vroia să capete experienţă lucrând pentru una dintre cele mai mari companii în domeniu, apoi să înceapă propria afacere.

Iar ea a crezut în el. Îi părea imposibil ca Tom să nu reușească. Toţi prietenii ei l-au plăcut imediat. Părinţii ei îl adorau. Se îndrăgostise de el din acea seară. După două nopţi, făcuseră dragoste în apartamentul mic de la parter, de pe malul mării, pe muzica lui Scott Joplin, timp de mai multe ore. De atunci, aproape că nu mai petrecuseră nici o noapte despărţiţi.

În primii ani de căsătorie totul fusese minunat. Tom începuse propria afacere și avea succes. Se mutaseră într-un apartament mai mare, apoi în casa asta. Începuse să nu mai fie atât de bine la puţin timp după ce ea își lăsase serviciul de învăţătoare, înainte de a se naște Max. Se plictisise, apoi avusese o perioadă lungă de depresie postnatală. I se păruse dificil să stea toată ziua acasă cu un bebeluș, în timp ce Tom pleca devreme la Londra și ajungea târziu înapoi, prea obosit ca să mai vorbească. Dar nu avea să fie așa întotdeauna, îi promisese el. Doar că trebuia acum să lucreze mai mult, pentru viitor.

Apoi se născuse Jessica. Și din nou lupta de una singură se repetase. Doar că de data aceasta afacerea lui Tom mergea mai prost. Lucra mult mai mult și vorbea cu ea și mai puţin. Începuse să îl ducă pe Max la școală, să își facă noi prieteni. Toate femeile păreau să aibă soţi de succes, haine frumoase, mașini drăguțe, case mari, vacanţe de vis.

Chestia cu eBay, pe care Tom nu o înțelegea, o începuse pentru că vroia să îl ajute. Bine, erau și unele lucruri pe care le cumpăra pentru ea, dar majoritatea erau la reduceri și intenţiona să le revândă și să scoată un profit. Dar se părea că niciodată nu obţinea atâţia bani cât dăduse pe ele.

Și mai era un motiv pentru care cheltuia pe eBay și pe canalul de cumpărături QVC, un motiv pe care nu i l-ar putea spune niciodată lui Tom; așa ascundea cele patruzeci de lire pe care le cheltuia din banii casei pentru a-și lua votcă.

Era doar o etapă, o metodă de a ieși din starea de stres. Nu era alcoolică, își spunea ea. Doar că trecea printr-o criză, pe care o rezolva în felul ei. Ca pentru a se convinge, luă ziarul *Argus* și îl deschise la pagina cu locuri de muncă. Aceasta ar fi soluţia cea mai bună – să găsească ceva cu jumătate de normă. Cel puţin să contribuie cât de cât la întreţinerea casei. Și să aibă niște bani să-și cumpere băutură din când în când; nu că ar avea neapărat nevoie.

Sună telefonul mobil. Era în bucătărie, unde îl lăsase. Înjurând, se ridică în picioare și ieși din cameră clătinându-se puţin, se uită la ecranul telefonului, văzu că era cea mai bună prietenă a sa, Lynn Cottesloe, și răspunse.

— Bună, ce faci? întrebă ea, conștientă de faptul că vocea ei era puţin neclară.

— Sunt la Restaurantul Orsino. Tu unde ești?

— La naiba! Îmi pare rău!

— Ești bine?

„Drăcie!” înjură ea. „Drăcie, drăcia naibii!” Uitase cu desăvârșire că stabiliseră să ia masa împreună astăzi. Se uită la ceas. Era ora 13.15.

— Kellie, ești bine?

— Bine? Eu? Sigur că da, spuse ea ameţită.

10

În camera îngustă care era sediul din Londra și totodată salonul de prezentare al firmei BryceRight Promotional Merchandise Limited, Tom Bryce stătea mohorât la biroul său, cu mânecile cămășii suflecate și cu nodul de la cravată desfăcut. Tremura și se gândea să își pună sacoul pe el. Blestemata de vreme britanică! Ieri era insuportabil de cald, iar astăzi dârdâie de frig.

Locul făcea o impresie bună; era situat central și, cu toate că nu era mare, camera avea ferestre largi și stucaturi originale pe tavan. Era suficient spațiu pentru cele cinci birouri, o sală de așteptare, totodată spațiu de prezentare, și o bucătărie mică într-o nișă în capăt.

Numele companiei fusese ideea lui Kellie. La început i se păruse puțin extravagant, dar, așa cum susținuse ea, era un nume pe care oamenii și-l aduceau aminte cu ușurință. BryceRight producea cadouri pentru partenerii de afaceri și haine promoționale pentru companii și cluburi. Linia sa de producție varia de la stilouri, calculatoare, mouse pad-uri și jucării pentru birou, până la tricouri, șepci, haine sport și trofee, toate personalizate.

După ce absolvise economia în Brighton, Tom lucrase pentru una dintre cele mai mari companii în domeniu, Motivation Business, apoi, în urmă cu zece ani, susținut de Kellie, se îndatorase până în gât și pornise propria afacere. Lucrase din biroul său și din cele două dormitoare libere până la puțin timp după ce se născuse Max, când acumulase suficient capital încât să închirieze un spațiu la această prestigioasă adresă de pe strada Bond, precum și un depozit în Brick Lane, în estul Londrei.

În primii șase ani, afacerea înflorise. Era un agent de vânzări înnăscut, clienții îl plăceau, totul era roz. Apoi fusese atentatul de pe 11 septembrie și telefonul nu mai sunase timp de două zile. Și de atunci se părea că nu mai suna la fel de des.

Angajase patru agenți de vânzări, doi în Londra, unul în nordul Angliei și unul în Scoția. În plus, secretara lui, Sarah, lucra tot aici, în birou, împreună cu o funcționară, Maggie, care era responsabilă de relația cu clienții și de aprovizionare. Angajase încă patru oameni la

depozit, un gestionar, un controlor al calităţii și doi mesageri. Dar la depozit avea cele mai multe probleme, probabil fiindcă nu petrecea el însuși suficient timp acolo.

BryceRight avea o bază de clienţi impresionantă, cu unele din cele mai mari sonore nume. Îi aproviziona pe Weetabix, Range Rover, Legal and General Insurance, Nestle, Grants of St James, precum și o serie de companii mai mici.

În primii ani îi făcuse plăcere să vină la serviciu, iar pentru o perioadă ritmul lejer de după 11 septembrie îi prinsese bine, dar de curând recesiunea economică și concurenţa din ce în ce mai dură îl aduseseră la punctul în care nu mai făcea suficienţi bani încât să își acopere cheltuielile. Pierdea clienţi în favoarea concurenţei, cei care rămâneau făceau comenzi tot mai mici, iar în ultima vreme se făcuseră numeroase greșeli care îl costaseră și mai mult.

Tăviţa de pe biroul lui era plină cu facturi, unele mai vechi de trei luni. Din nou, la sfârșitul lunii, va trebui să cântărească bine ce facturi va achita, în așa fel încât să poată plăti salariile. Și mai erau, ca de obicei, și cheltuielile lui Kellie la mijloc.

Ea îi zâmbea din rama de argint de pe birou, împreună cu Max și cu Jessica, toţi trei reacţionând la ceva ce le spusese fotograful. Era o poză bună, dintr-un unghi avantajos, care le dădea un aer visător. Uitându-se plin de afecţiune la ea, se rugă la Dumnezeu să nu mai apară cine știe ce surprize din partea ei. Cum ar fi putut să îi spună că trebuie să vândă casa și să se mute într-una mai mică? Și în ce? într-un apartament? Cum le va spune lui Max și Jessicăi că nu vor mai avea grădină?

Prin fereastra de la etajul doi se uită la ploaia care cădea și la geamurile clădirilor din faţă. Strada Conduit era îngustă, iar clădirile înalte o făceau să semene cu un canal. Chiar și într-o zi însorită, biroul său era într-o umbră continuă. Uitându-se în jos, putea vedea oamenii care ieșiseră în pauza de prânz, marea de umbrele și coloana de mașini, taxiuri și dube care așteptau la semaforul de la intersecția cu strada Bond. Urmări în special un nou model, maroniu, de Bentley Continental. Încă de când începuse să câștige își dorise unul, dar în acest moment distanţa care îl separa de ceva atât de costisitor era

aceeași cu distanța care îl despărțea pe un melc de pe gardul grădinii de planeta Marte.

Neconsolat, mușcă din sandvișul său cu ton, porumb și pâine de secară. Nu era nebun după combinația de ton cu porumb și nu îi plăceau semințele din pâinea de secară, dar în această dimineață se trezise mai hotărât ca niciodată să mănânce mai sănătos; iar chestia asta se presupunea că nu avea grăsimi, că nu avea nimic. Ar fi preferat ce mânca de obicei, ou cu șuncă, sau brânză cu murături. Dar Kellie, care îl bătuse aseară pe burtă și îi spusese „grăsuțule", îl făcuse să se hotărască.

Se uită pe prima pagină a revistei comerciale *Incentive Marketing* și văzu că unul dintre rivalii săi, a cărui afacere înflorea, se pregătea să intre mai puternic pe piață. Care este secretul lui? se întrebă el. Ce făcuseră ceilalți atât de bine, iar el atât de greșit?

Mușcă din nou din sandviș și se uită la tehnician, Chris Webb, un tip înalt, laconic, de patruzeci de ani, cu un cercel într-o ureche, pe care îl chema să îi repare calculatoarele – și care îl trata ca pe un copil retardat – cum umbla cu o șurubelniță în laptopul său Mac. Din când în când, Tom privea spre ecranul mort, sperând să își revină.

Și gândindu-se la ce văzuse noaptea trecută. Nu reușise să își scoată din minte imaginea fetei care era înjunghiată și avusese un coșmar atât de îngrozitor, încât se trezise la 3 dimineața urlând. Probabil că era un film sau o reclamă la un film.

Dar păruse atât de real.

— Informațiile tale s-au dus, omule, îmi pare rău, îl anunță Chris Webb, enervant de vesel.

— Da, asta ți-am spus și eu, zise Tom. Vreau să le recuperezi.

În timp ce tehnicianul se ocupa din nou de computer, Tom, simțindu-se pierdut fără acesta și incapabil să se concentreze la revistă, se uită la câteva produse ale companiei sale, gândindu-se că toate arătau un pic învechite, erau acolo de prea mult timp și aveau nevoie de o împrospătare.

Studie vitrina Jaguar, în care se aflau un hanorac, o șapcă de baseball, un tricou de polo, un pix, un breloc, mănuși pentru șofat, o cravată și o caschetă, toate cu emblema Jaguar. Aveau niște produse noi pe care ar fi trebuit să le expună, se gândi el. Apoi se întoarse către

altă vitrină – mouse pad-uri, stilouri, calculatoare și umbrele, toate cu sigla celor de la Weetabix. Și acestea trebuia actualizate.

Sarah, secretara sa, o femeie atrăgătoare de vreo douăzeci de ani, care avea tot soiul de aventuri, intră în cameră cu o pungă cu mâncare și cu telefonul lipit de ureche, în toiul unei conversații. În spatele biroului ei stătea cel mai bun agent de vânzări al lui Tom, Peter Chard, într-unul dintre costumele sale elegante, cu părul aranjat – o dublură a actorului Leonardo DiCaprio, adâncit într-o revistă și mâncând paste. La biroul de lângă el stătea Hong-Kong, născut Simon Wong, un tip ambițios, tăcut, la treizeci de ani, care completa un formular de comandă. Era un client nou, cu o comandă serioasă; o mică bucurie, se gândi Tom.

Un telefon începu să sune. Pe Sarah, care încă vorbea la mobil, părea că nu o interesează. Nici Peter și Simon nu păreau că îl aud. Maggie ieșise în pauza de masă.

— Cineva să răspundă la nenorocitul acela de telefon! țipă Tom.

Secretara ridică un braț în semn de scuză și se apleca peste birou.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat, îi ceru Chris Webb, părând exasperat, ca și cum s-ar fi adresat imbecilului clasei.

Ambii agenți de vânzări se uitară la Tom.

— Mi-am deschis calculatorul azi-dimineață și nu a vrut să pornească. Era mort, spuse el.

— Ba a pornit, spuse tehnicianul. Dar nu mai există nici o informație pe el. De aceea nu îți apare nimic pe ecran.

Coborându-și vocea în dorința de a nu mai fi auziți de ceilalți din birou, Tom spuse:

— Nu înțeleg.

— Nu sunt prea multe de înțeles, prietene. Baza ta de date a fost ștearsă.

— E imposibil, spuse Tom. Adică, eu nu am făcut nimic.

— Ori ai un virus, ori cineva a intrat în calculatorul tău.

— Am crezut că Mac-urile nu pot fi virusate.

— Ai făcut ce ți-am spus, nu-i așa? Te rog, spune-mi că ai făcut! Nu ai legat calculatorul la server?

— Nu.

— Ce noroc; ar fi șters întreaga bază de date.

— Deci este un virus.

— Ai într-adevăr ceva aici. Hard-ul n-are nici o problemă. Nu pot să cred că ai fost atât de prost să bagi un CD pe care l-ai găsit în tren. Iisuse, Tom!

Tom privi fix peretele. Restul echipei se prefăcu preocupată.

— Ce vrei să spui cu „prost”? E un computer, nu? Asta face el. Are toate programele antivirus, pe care tu le-ai instalat. Rulează CD-uri. Ar trebui să poată să ruleze *orice* CD.

Webb arătă spre CD.

— M-am uitat pe el, dar nu pe un calculator pe care l-ar fi putut strica. Este un spyware; îți reconfigurează programele și îți bagă cine știe ce prostii în sistem. L-ai găsit în tren?

— Seara trecută.

— Asta să îți fie pedeapsă pentru că nu l-ai dus la obiecte pierdute.

Câteodată lui Tom nu îi venea să creadă că el chiar îl plătea pe tipul ăsta ca să îl ajute.

— Mersi. Am încercat să fiu de ajutor; m-am gândit că o să găsesc o adresă și o să îl returnez.

— Data viitoare când se mai întâmplă așa ceva să vii la mine, să mă uit eu. Și, în afară de asta, ai mai deschis vreun fișier atașat pe care nu l-ai recunoscut?

— Nu.

— Ești sigur?

— Niciodată nu le deschid; m-ai sfătuit în urmă cu mulți ani să nu o fac. Le deschid doar pe cele care vin de la persoane cunoscute.

— Porno?

— Glume, porno și chestiile obișnuite.

— Îți sugerez să îți pui un prezervativ data viitoare când mai intri pe internet.

— Nu este amuzant.

— Nu era o glumă. Ai luat un virus periculos; este extrem de agresiv. Dacă te-ai fi conectat la serverul de la serviciu în dimineața asta, l-ai fi curățat și pe el și calculatoarele colegilor tăi. Și copia de rezervă.

— Rahat!

— Bine spus, zise Chris Webb. Nu aș fi putut să o spun nici eu mai bine.

— Și cum scap de el?

— Plătindu-mă bine.

— Minunat.

— Sau îţi poţi cumpăra un calculator nou.

— Chiar știi cum să faci fericit pe cineva, nu crezi?

— Vrei adevărul, eu ţi-l spun.

— Nu înţeleg. Am crezut că Mac-urile nu iau viruși.

— De cele mai multe ori, nu. Dar mai sunt și scăpări. Poate că pur și simplu nu ai avut noroc. Dar, cel mai probabil, este ceva de pe CD-ul ăsta. Bineînţeles că mai există și altă posibilitate.

Se uită în jur, găsi cana de ceai pe care o pusese acolo în urmă cu ceva timp și luă o înghiţitură.

— Și care ar fi aceea? întrebă Tom.

— Ar putea fi cineva care e supărat pe tine. După câteva momente, Webb adăugă: Ce cravată deosebită ai!

Tom se uită la ea; era mov cu niște cai argintii. Hermes. Kellie o cumpărase de curând de pe internet, la ofertă; ideea ei de a economisi.

— Dacă te interesează, e de vânzare, spuse el.

11

Puţin după ora 16.30, după trei ore de cercetări istovitoare, după ce aflase de la corpul dezmembrat al tinerei femei, sub ploaia care cădea peste câmpul de rapiţă, tot ceea ce se putea afla, patologul luă o hotărâre. Terminase procedura primitivă, dar eficientă, de a lipi bandă adezivă pe fiecare centimetru de carne, în speranţa că va mai găsi câte ceva, luase cu penseta câteva fibre pe care le găsise în părul ei pubian și le sigilase cu atenţie, apoi mai studiase o dată cadavrul și pământul din jur, pentru a vedea pentru ultima oară dacă nu îi scăpase ceva.

Lui Grace i-ar fi plăcut ca patologul să meargă direct la morgă și să facă autopsia chiar în acea seară, așa cum ar fi fost normal, dar Theobald îl informă că avea deja programată alta în Hampshire, în cazul unei morţi suspecte survenite la bordul unui iaht.

Într-o lume ideală, autopsiile în cazul crimelor s-ar face la locul faptei, deoarece există riscul ca atunci când cadavrele sunt mutate să se piardă indicii preţioase, invizibile pentru ochiul uman. Dar un teren noroios, bătut de vânt și ploaie, nu făcea parte dintr-o lume ideală. Cadavrele erau rareori găsite în locuri propice autopsiilor. Unii patologi preferau să stea cât mai puţin la locul crimei, pentru a se întoarce la mediul de lucru relativ mai plăcut de la morgă. Dar doctorul Frazer Theobald nu era unul dintre aceștia. Ar fi putut sta o noapte întreagă la locul unei crime dacă era necesar, înainte de a se declara satisfăcut și a spune că rămășiţele umane puteau fi mutate la morgă.

Grace se uită la ceas. În parte, mintea îi stătea la întâlnirea de mâine seară. Ar fi fost bine ca astăzi să plece de la serviciu înainte ca magazinele să închidă. Știa că nu trebuia să gândească așa, dar de ani de zile sora lui și toţi ceilalţi îi spuneau să înceapă din nou să trăiască. Pentru prima oară de când dispăruse Sandy, găsise o femeie care îl interesa. Dar era îngrijorat că garderoba sa arăta ca naiba și avea nevoie de niște haine de vară noi. Apoi încercă să își scoată întâlnirea din minte și să se concentreze la munca sa.

Capul tinerei femei tot nu fusese găsit. Roy Grace îi chemase pe cei de la cercetări și câteva mașini cu poliţiști sosiseră și începuseră să

cerceteze zona. Ploaia deasă reducea vizibilitatea și un elicopter acoperea o zonă puțin mai largă de la o înălțime redusă. Doar câinii polițiști alsacieni, mișcându-se pe teren, păreau că nu sunt deranjați de situație. Spre supărarea fermierului, o întreagă echipă de polițiști, îmbrăcați în haine fosforescente, mai galbene decât lanul de rapiță, călca în picioare sistematic fiecare centimetru de teren.

Grace stătuse mare parte din timp la telefon, organizând cercetarea, aranjând un spațiu de lucru pentru echipa pe care o va forma în Divizia Incidentelor Majore, obținând un nume de cod de la computerul poliției din Sussex și ascultând datele despre tinerele care fuseseră date dispărute în ultimele zile. Pe raza imediată a suprafeței de cercetat era doar un caz de dispariție care merita atenție, în Sussex erau încă trei și alte șase în toată partea de sud-est a Angliei.

Până acum, taciturnul doctor Theobald nu reușise să îi dea mai multe detalii despre femeie, în afara faptului că avea părul șaten-deschis, observație făcută din analiza părului pubian și că, probabil, avea douăzeci-treizeci de ani. Patru femei se potriveau descrierii.

Grace știa de statistica îngrijorătoare care spunea că 230 000 de persoane erau date dispărute anual în Anglia. Și că 90% din cele care erau găsite apăreau în cel mult treizeci de zile. Mai mult de 30 % din cele 230 000 de persoane nu vor mai fi văzute niciodată. În mod normal, numai pentru copii și vârstnici se luau măsuri imediate. Pentru toate celelalte persoane dispărute, poliția aștepta de obicei douăzeci și patru de ore sau mai mult, în funcție de circumstanțe.

Fiecare semnalare a unei persoane dispărute atingea o coardă sensibilă în sufletul lui Roy Grace. De fiecare dată când auzea cuvintele, suspina în sinea sa. Sandy era o persoană dispărută. Se evaporase parcă de pe fața pământului când împlinise treizeci de ani, acum aproape nouă ani, și nu mai fusese văzută de atunci.

Nu exista nici o dovadă care să ateste că, din cele 70 000 de persoane dispărute, majoritatea muriseră. Oamenii dispăreau dintr-o mulțime de motive. De cele mai multe ori din cauza unor probleme în familie; soțul sau soția fugeau de acasă, copiii fugeau. Probleme psihice. Dar – și Roy Grace ura să recunoască acest lucru – intrau pe listă motive mult mai sinistre. Fie fuseseră omorâți, fie, în cazuri mai rare, erau ținuți captivi. Din când în când, în Marea Britanie, dar și în

alte ţări de pe glob, se afla de câte un caz teribil al unei persoane ţinute ostatică ani de zile, uneori zeci de ani. Uneori, în momentele sale cele mai urâte, mai înfiorătoare, de disperare, și-o imagina pe Sandy prizoniera vreunui maniac, ţinută într-un beci.

Încă mai credea că este în viaţă, oricare ar fi fost motivul dispariţiei sale. În ultimii nouă ani mersese la mai mulţi clarvăzători decât își putea aminti. De fiecare dată când auzea de unul cu reputaţie bună, se ducea să îl vadă. De fiecare dată când unul venea în Brighton și ieșea în public, el era acolo. Și în tot acest timp, nici unul, nici măcar unul, na spusese că luase legătura cu soţia lui moartă, sau că primise un mesaj de la ea.

Grace nu avea mai multă încredere în clarvăzători decât în medici sau în oamenii de știinţă. Avea o minte deschisă. Credea într-o vorbă a personajului său preferat, Sherlock Holmes: „Când ai eliminat posibilul, ceea ce rămâne, *oricât de improbabil ar fi,* este adevărul."

Gândurile îi fură întrerupte de soneria telefonului mobil. Se uită la ecran, dar numărul nu apărea; probabil era un coleg, aceasta fiind procedura standard printre ofiţerii de poliţie. Răspunse:

— Roy Grace.

— Hei, înţeleptule! spuse o voce familiară.

— Du-te naibii, sunt ocupat, zise Grace cu un zâmbet.

După trei ore în care încercase să lege o conversaţie cu tăcutul doctor Frazer Theobald, era bine să audă o voce prietenoasă. Glenn Branson era un sergent cu care era bun prieten. Lucraseră de câteva ori împreună de-a lungul mai multor ani și era prima persoană pe care Grace o alesese să facă parte din echipa care va cerceta această crimă.

— Păi poţi să te duci naibii și tu, bătrâne. În timp ce tu îţi faci de cap la al doilea pahar cu coniac, după masa de prânz, eu muncesc din greu și îţi fac treaba.

Gustul neplăcut al sandvișului cu pește și roșii, masa lui Grace, pe care părea că o luase acum o sută de ani, încă mai persista în stomac.

— Asta ar fi un lucru plăcut, spuse el.

— Am văzut un film extraordinar aseară. *Serpico.* Al Pacino juca rolul unui poliţist din New York. L-ai văzut? Branson era înnebunit după filme.

— L-am văzut acum treizeci de ani, când eram în pătuţ.

— A fost făcut în 1973.

— Le ia cam mult filmelor să ajungă și la voi, la țară, nu-i așa?

— Foarte amuzant. Ar trebui să îl vezi din nou, e foarte bun. Al Pacino, ăsta da actor!

— Mulțumesc pentru informația foarte valoroasă, Glenn, spuse Grace, ieșind din cort și din raza patologului, a fotografului de la poliție, pe nume Jim Thrrup, și a lui Dennis Ponds, agentul răspunzător de relațiile publice în cadrul poliției din Sussex, care abia sosise și care aștepta să afle ceva despre crimă pentru a putea relata presei. Din experiența sa, în această fază a investigației era bine să spună publicului cât mai puține. Cu cât presa dădea mai puține informații cu privire la ce s-a descoperit, cu atât va fi mai ușor să evite apelurile false și pe cei care vroiau doar să îi facă să piardă timpul.

În același timp, poliția trebuia să păstreze o relație bună cu presa; deși în ultimele săptămâni, în cazul lui Grace, aceasta începuse să se deterioreze. Astăzi apăruse la știri în legătură cu moartea celor doi suspecți, iar săptămâna trecută fusese tras la răspundere pentru că recunoscuse la tribunal, la un proces, că a consultat un clarvăzător.

— Sunt pe un deal, sub o ploaie nenorocită. Cum te ajută chestia asta pe tine?

— Nu mă ajută; era pentru educația ta. Nu te uiți decât la prostii.

— Nu e nimic rău dacă mă uit la *Neveste disperate*.

— Spune-mi mie despre asta, că doar locuiesc cu una. Dar am niște informații pentru tine.

— Mda?

— O tipă jurisconsult, o funcționară. Doar ce a fost dată dispărută.

— Ce să spun, mare pierdere, zise Grace sarcastic.

— Știi, omule, ești bolnav.

— Nu, sunt doar sincer.

Ca majoritatea colegilor săi din poliție, lui Roy Grace nu îi plăceau avocații și mai cu seamă cei ai criminalilor, pentru care legea era doar un joc. În fiecare zi, ofițerii de poliție își riscau viața pentru a prinde criminali, iar avocații lor câștigau foarte bine încercând să păcălească legea și să îi elibereze. Bineînțeles, Grace știa că oamenii nevinovați care erau arestați trebuiau protejați. Dar Glenn era încă la începutul

carierei; nu avea suficientă experiență cu scursurile umane care scăpau de pedeapsă cu ajutorul unor avocați inteligenți.

— Da, bine. Chestia e că nu a apărut azi la serviciu. Unul dintre prietenii ei s-a dus la ea la apartament și n-a găsit-o acolo; sunt foarte îngrijorați.

— Și? Când a fost văzută ultima oară?

— La serviciu, ieri după-amiază. Avea o întâlnire cu un client important în această dimineață și nu a apărut. Nici nu a telefonat. Șeful ei spune că nu îi stă în fire acest lucru. O cheamă Janie Stretton.

— Am deja o listă cu patru nume, Glenn. Ce o face pe tipa asta specială?

— Doar o presimțire.

— Janie Stretton?

— Da.

— O adaug pe listă.

— Pune-o în fruntea listei.

Ploaia îi curgea pe față și îi intra pe sub costum. Grace se trase din nou la adăpost, sub acoperișul cortului.

— Încă nu avem capul, spuse el. Și am sentimentul că nu îl vom găsi, dintr-un motiv foarte bun. Deja am făcut un test pentru amprente, care s-a dovedit negativ. Trimitem ADN pentru analiză la laboratorul din Huntington, dar asta va dura vreo două zile.

— Am găsit-o, spuse Glenn Branson. Pariez pe asta.

— Janie Stretton? întrebă Grace.

— Janie Stretton.

— Probabil că tipa e în pat acum, la o partidă scurtă în pauza de masă.

— Nu, Roy, insistă detectivul. Cred că tocmai te uiți la ea.

12

Tom își petrecu toată după-amiaza în biroul unui client important, Polstar Vodka, scăzând din prețuri cât mai mult – și din profit – pentru a nu îl pierde în favoarea concurenței. Tot neajutorat din cauza lipsei laptopului, plecă mohorât cu o comandă de 50 000 de pahare inscripționate și de suporturi argintii pentru pahare, cu care sperase să își mărească profitul. Dar va avea noroc dacă își va acoperi măcar cheltuielile. Cel puțin avea ce să arate la bancă, deși era conștient de ceea ce vor spune: „Simpla existență a comenzilor nu dovedește nimic, doar profitul este important."

Dar, cu noroc, va reuși ceva mai profitabil în viitor, spera el.

Ajuns înapoi la birou cu puțin după ora 17, fusese ușurat să vadă că laptopul său funcționa. Dar îl costase șapte ore din timpul prețios al tehnicianului, pe care abia își permitea să-l plătească. Biroul lui Peter Chard era gol, iar Simon Wong vorbea la telefon; Maggie avea și ea treabă la telefon. Sarah îi aduse o grămadă de scrisori de semnat.

Se ocupă de ele, apoi își îndreptă atenția către Chris Webb, care îi povestea cum actualizase sistemul și ce program antivirus instalase; bineînțeles, cu alte costuri. Dar tot nu putea explica de unde apăruse virusul care ștersese toate datele, singura posibilitate fiind CD-ul găsit în tren, CD pe care îl va lua să îl analizeze.

După ce plecă Chris, Tom stătu o jumătate de oră să își facă ordine în poșta electronică. Apoi, din curiozitate deschise internetul și intră la istoric, unde putea vedea toate site-urile accesate în ultimele douăzeci și patru de ore. Erau două vizite pe Google, câteva pe *jeeves.co.uk* și una la Railtrack, unde verificase ce trenuri sunt în ziua respectivă. Mai era o vizită pe site-ul celor de la Polstar Votka făcută ieri, pentru a se pregăti pentru întâlnirea de astăzi. Și un site pe care nu îl recunoștea.

Era un șir lung, complex, de litere și liniuțe. Ultimele cuvinte ale lui Chris Webb înainte de a pleca fuseseră să nu intre pe vreun site pe care nu îl recunoștea, dar Tom folosea internetul de ani buni și știa cum funcționează. Știa că poți să iei un virus dacă deschizi un fișier atașat, dar nu putea să accepte că poți lua unul dacă accesezi un site.

Programe-spion, da. Știa că multe firme aveau obiceiul prost de a trimite un program-spion atunci când intrai pe site-ul lor. Acesta rămânea în calculator și raporta tot ceea ce se accesa din acel moment. În acest fel se putea construi profilul potențialilor clienți și se putea afla ce produse îi interesează. Dar viruși? În nici un caz.

Intră pe adresă.

Aproape instantaneu, mesajul apăru pe ecran:

„Acces interzis. Încercare de intrare neautorizată."

— Mai ai nevoie de ceva în seara asta, Tom?

Ridică privirea. Sarah, ținându-și poșeta, stătea în ușă.

— Nu, e în regulă, mulțumesc.

— Am o întâlnire, îl anunță ea cu gura până la urechi. Trebuie să ajung la coafor!

— Noroc!

— Tipul este directorul de marketing al unui trust de presă. Ar putea ieși ceva de aici.

— Du-te și fă-l praf!

— Așa voi face!

Se întoarse la ecran și accesă din nou adresa.

În câteva secunde mesajul reapăru:

„Acces interzis. Încercare de intrare neautorizată."

Mai târziu – după un martini mai mare decât de obicei, după masa de seară, și aproape o sticlă întreagă de vin Australian Margaret River Chardonnay, în locul celor două pahare pe care le bea de obicei – Tom se așeză la biroul de acasă, deschise laptopul, accesă căsuța de e-mail și începu să lucreze. În câteva minute îi sosiră câteva mesaje. Două conțineau comenzi serioase, ceea ce-l încântă. Un mesaj era de la directorul de marketing al unui client important, mulțumindu-i personal pentru ajutorul dat pentru ca sărbătorirea semicentenarului să fie un succes.

Simțindu-se înveselit, se uită peste restul mesajelor, răspunzând la unele și ștergând altele. Apoi apăru alt mesaj.

„Dragă domnule Bryce,

Noaptea trecută aţi accesat un site pe care nu eraţi autorizat să îl vizitaţi. Acum aţi încercat să îl accesaţi din nou. Nouă nu ne plac musafirii neinvitaţi. Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soţiei dumneavoastră, Kellie, băiatului Max și fiicei Jessica. Citiţi bine acest mesaj, apoi gândiţi-vă mult.

Prietenii dumneavoastră de la Scarab Productions"

Nici nu apucase să termine de citit, că mesajul dispăru de pe ecran. Apoi toate mesajele începură să dispară, ca și cum ar fi fost dizolvate în acid.

Într-un minut, sau poate mai rapid, în timp ce se uita neajutorat, cu creierul paralizat, fără să-i dea prin minte să închidă calculatorul, toate datele dispărură.

Apăsă pe taste. Dar nu mai era nimic, decât un ecran gol, gol.

13

Lui Dennis Ponds, responsabil cu relaţiile de presă al poliţiei din Sussex, câţiva ofiţeri bănuitori îi dăduseră o poreclă: Pond Life[6]. Prea multe informaţii se scurseseră către presă și întotdeauna biroul său era privit cu suspiciune. Fost ziarist, arăta mai mult a agent de vânzări. La vreo patruzeci de ani, cu părul negru dat pe spate, niște sprâncene neobișnuit de mari și o înclinaţie către costumele lucioase, avea sarcina dificilă de a menţine legătura fragilă dintre poliţie și public.

Roy Grace, ţinând în mână o sticlă cu apă minerală, îl privea de la biroul său, simţind compasiune pentru el. Mulţi poliţiști nu aveau încredere în el, iar presa nu îi înţelegea motivele. Nu era o slujbă din care s-ar fi putut câștiga ceva. Grace își aducea aminte că unul dintre cei care ocupaseră înainte acest post ajunsese la psihiatrie și își petrecea toată ziua sugând dintr-o sticlă goală.

Ponds pusese toate ziarele de dimineaţă pe biroul lui Grace și acum stătea în faţa lui, frângându-și mâinile.

— Cel puţin am reușit să nu ajungă pe prima pagină, Roy, spuse el scuzându-se, ridicându-și sprâncenele și făcându-le să arate ca două ciori care se pregătesc să se bată.

Avuseseră noroc; știrile despre Charles și Camilla ocupau pagina întâi a tuturor ziarelor. Era o expresie a timpurilor moderne faptul că povestea corpului fără cap apăruse în doar câteva fraze în paginile de interior ale unor ziare și că în altele nu fusese deloc menţionată. Dar povestea celor „Două victime urmărite de poliţie" ajunsese în toate ziarele naţionale, precum și pe jumătate de pagină din *Daily Mail* care era acum deschis în faţa lui.

— Ai făcut tot ce ai putut, spuse Grace.

Spre deosebire de mulţi dintre colegii săi, își dădea seama de cât de important era ca Ponds să fie de partea lor.

— Te-ai descurcat bine la conferinţa de presă, îl lăudă Pond Life. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face astăzi este să zici ceva de corpul decapitat. Am stabilit o întâlnire la ora 14. Ești pregătit?

— Gata să-i fac praf, răspunse Grace.

— Poţi să-mi dai ceva date înainte?

Grace se jucă cu capacul sticlei, rotindu-l înainte și înapoi.

— N-am identificat amprentele. Așteptăm rezultatul testelor ADN de la laborator. Între timp, cercetăm lista cu persoane dispărute.

— Le spunem că lipsește capul?

— Nu vreau să se afle acest lucru momentan. Le voi spune doar că trupul a fost mutilat, ceea ce duce la îngreunarea identificării.

— Credeam că eu sunt cel care acopăr adevărul pentru voi.

Grace zâmbi.

— Se pare că ai fost un profesor bun...

Cu sprâncenele ridicate precum aripile în zbor, Ponds întrebă:

— Aveţi vreo pistă?

— Hai, Dennis! Acum vorbești ca un jurnalist.

— Aș vrea să le dau un os de ros.

— Există câteva posibile piste.

— OK, însă am auzit că, probabil, este vorba de o tânără din Brighton, jurisconsult. Așa e?

Uimit de informaţie, Grace întrebă:

— Unde ai auzit asta?

Ponds dădu din umeri.

— Umblă vorba pe stradă.

— Pe care stradă? Cine dracu' ţi-a spus asta?

Ponds se uită la detectiv.

— Trei jurnaliști au sunat deja la biroul meu.

Grace își aduse aminte de discuţia la mobil cu Glenn Branson de ieri după-amiază, când vorbiseră despre cine ar putea fi tânăra. Oare ascultase cineva? Acest lucru era aproape imposibil; noile telefoane trimiteau semnale digitale, codificate. Înfuriat, aruncând cu sticla spre tavan, Grace replică:

— Cine dracu' le-a spus? Dennis, victima, oricine este ea, are o familie. Poate că are un soţ, o mamă, un tată, copii care o iubeau. Nu cred că e cazul să facem speculaţii.

— Știu acest lucru, Roy. Dar nici să minţim presa nu putem.

Gândindu-se ca întotdeauna la Sandy, Grace zise:

— Ascultă, îţi dai seama că toţi cei cărora le-a dispărut cineva apropiat și cărora li se pare că descrierea se potrivește vor sta cu ochii

lipiți de tot ce se tipărește și orice se spune la televizor sau la radio? Nu este treaba mea să dau speranțe, treaba mea e să găsesc criminali.

Dennis Ponds notă repede pe un carnețel.

— Asta e bine, spuse el. Ultima frază. Pot să o folosesc în comunicatul de presă?

Grace se uită un moment la el. Era o chestie tipică pentru un ofiţer de presă! Cuvinte. De fapt, asta era tot ce își dorea Ponds. Încuviință și se uită la ceas, intenţionând să se ducă să își informeze echipa. Apoi trebuia să ajungă la autopsia de la morgă, care urma să înceapă la ora 10.

Mai era un motiv pentru care vroia să asiste la autopsie și acesta nu avea nimic de a face cu sărmana fată ale cărei rămășițe măcelărite vor fi și mai ciopârţite de medicul patolog; avea însă de a face cu o altă tânără de la morgă, cu care urma să se întâlnească în această seară.

Sub teancul de ziare de pe biroul său se afla și revista pentru bărbaţi *FHM*. Grace spera să aibă câteva minute în această dimineață pentru a vedea care mai erau ultimele tendințe în moda masculină. Glenn Branson îl tot bătea la cap în legătură cu hainele sale, cu tunsoarea, chiar și cu ceasul lui nenorocit. Ceasul lui Seiko de încredere, pe care i-l dăduse Sandy, se pare că era prea mic, prea demodat; oferea indicii greșite cu privire la el. Probabil că nici nu arăta ora bună.

Cum naiba să fii modern? Mai avea rost să încerce la cei treizeci și nouă de ani ai lui? Apoi se gândi la Cleo Morey și simți un val de entuziasm. Și da, își dădu seama că avea rost. Avea un rost enorm.

Dennis Ponds mai rămase lângă biroul lui o perioadă ce îi păru o eternitate, dar Grace îl toleră pentru că așa legătura între ei se întărea, iar el avea nevoie ca omul să fie de partea lui pentru moment. În afară de asta, Ponds îi spuse o bârfă interesantă despre detectivul-șef adjunct, Alison Vosper, apoi de o plângere cu privire la detectivul-șef Gary Weston, superiorul direct al lui Grace, care, spunea Ponds, părea mult mai interesat de cursele de cai și de câini decât de munca în poliţie, iar oamenii începuseră să observe acest lucru și să comenteze. Oricare ar fi fost adevărul, nu era un lucru deștept din partea șefului său cel ambiţios să își lase reputaţia să aibă de suferit. Ca prieten, probabil că ar fi trebuit să îi spună ceva; dar cum? Și apoi, Grace știa,

deși nu vroia să admită, că uneori era gelos pe stilul de viață al lui Gary Weston, pe familia sa care îl adora, pe modul în care se comporta în societate, pe ascensiunea sa în ierarhie. Încercă să își aducă aminte cine spusese „De fiecare dată când un prieten al meu are un succes, ceva în mine moare". Pentru că, din nefericire, era adevărat.

În sfârșit, Dennis Ponds plecă. În timp ce ușa se închidea, Grace luă revista și începu să o răsfoiască. În câteva minute, reveni la starea de proastă dispoziție. Erau douăzeci de stiluri diferite pe douăzeci de pagini. Ce l-ar fi făcut să arate modern și bine îmbrăcat la întâlnire? Și ce l-ar fi făcut să arate ca un prost?

Era un singur mod de a afla, se gândi el, resemnându-se să aștepte ce îi rezerva soarta.

14

Grace ieși din birou și trecu pe lângă secretariat, unde Eleanor, asistenta lui, lucra alături de trei colege. Împreună, aceste patru femei făceau munca administrativă necesară tuturor detectivilor de la sediul central al secţiei de criminalistică, cu excepţia lui Gary Weston, care avea propria lui asistentă.

Două dintre lucrurile care nu îi plăceau lui Gary la această clădire erau uniformitatea, lipsa de personalitate. Poate din cauza faptului că era proaspăt renovată, sau poate fiindcă era departe de oraș, clădirea părea sterilă. Nu avea, așa cum aveau majoritatea secţiilor de poliţie, pereţii zgâriaţi de la încăierările cu răufăcătorii sau de la vreun obiect de metal pe care cineva l-ar fi mânuit cu neatenţie, ori pete vechi pe covor, ori tavanul pătat de fum de ţigară. Nu erau geamuri crăpate, scaune rupte, birouri vechi; nu avea acea patină care conferea personalitate unui loc, deși, trebuia să recunoască, personalitatea aceea nu era întotdeauna una primitoare.

Eleanor avea pe birou un buchet de violete într-un vas mic, chinezesc, o fotografie cu cei patru copii, dar, curios, nici una a soţului ei, un rebus pe jumătate dezlegat dintr-un ziar și cutia cu masa de prânz.

Se uită la el cu obișnuitul ei zâmbet nervos. Pe spătarul scaunului atârna un sacou. După mai mulţi ani de lucru împreună, erau unele lucruri pe care le făcea automat. Unul dintre acesta era să-i elibereze agenda de fiecare dată când era desemnat să se ocupe de o nouă anchetă.

Îl informă pe scurt despre trei ședinţe de comitet la care îi anulase prezenţa, la una fiind vorba de proceduri interne, la alta de modul de revizuire a cazurilor vechi și la a treia de înscrierea în echipa de rugby a poliţiei din Sussex.

Apoi Grace primi un apel pe mobil de la Emily Gailor, cea care administra dovezile în procesul lui Suresh Hossain, care îi transmitea că nu va fi nevoie de el la tribunal în acea zi. Hossain era un infractor din partea locului, acuzat că își ucisese un rival.

Luându-și geanta în care pusese revista *FHM*, străbătu culoarul larg, cu mochetă verde, mărginit de birouri ale personalului administrativ. La stânga sa, printr-un geam lat, putea vedea în biroul impresionant al lui Gary Weston, detectivul-șef. De data asta, Gary era acolo și îi dicta ceva asistentei.

Ajungând la ușă, Grace își trecu cardul de securitate prin fața dispozitivului, apoi deschise ușa și intră pe un culoar lung, cu mochetă gri. Trecu pe lângă un panou mare cu titlul *Operațiunea Lisabona*, pe care era prinsă fotografia unui bărbos cu figură de chinez, înconjurată de fotografii ale plajei aflate la poalele falezei înalte din Beachy Head, fiecare având un cerc roșu desenat pe ea. Acest bărbat neidentificat fusese găsit mort în urmă cu patru săptămâni la poalele stâncilor. La început se presupusese că era doar un alt sinucigaș, până când la autopsie s-a demonstrat că era deja mort atunci când căzuse de pe faleză.

Grace trecu pe lângă biroul ofițerilor care se ocupau cu interogările, o cameră mare în care detectivii se adunau pe durata cercetărilor, apoi pe lângă o ușă pe scria SIO, încăperea care va fi biroul său temporar; pe partea opusă se afla o ușă pe care scris MIR ONE și pe care el intră.

MIR ONE și MIR TWO erau punctele centrale ale investigațiilor privind incidentele grave. În ciuda ferestrelor care erau prea sus pentru a se vedea prin ele, MIR ONE, cu pereții vopsiți în alb, avea un aer proaspăt, plăcut, emana energie pozitivă, era camera lui preferată din clădire. Dacă altor încăperi ale sediului central le lipsea zgomotul secțiilor de poliție cu care era obișnuit Grace, aceasta era plină de viață.

Avea un aer aproape futurist, amintind de Sala de Control a Misiunilor de la NASA, în Houston. Era o cameră mare, în forma literei „L“, împărțită în trei spații de lucru, fiecare cu un birou din lemn, la care aveau loc câte opt persoane. Alături de ele se aflau niște panouri mari. Pe unul era scris OPERAȚIUNEA CORMORANT, pe altul OPERAȚIUNEA LISBON și pe treilea OPERAȚIUNEA SNOWDRIFT; pe fiecare erau prinse fotografii de la locul crimei și grafice cu progresele înregistrate. Ultimul, adus ieri după-amiază, avea titlul OPERAȚIUNEA PRIVIGHETOAREA, nume aleatoriu pe care

calculatorul poliţiei îl alesese pentru ancheta privind cadavrul decapitat.

Spre deosebire de alte birouri din secţiile de poliţie, aici nu exista nici un lucru personal pe mese sau pe pereţi. Nu erau fotografii de familie, nici calendare cu evenimente sportive, nici cartonașe cu jucători. Fiecare obiect din această cameră, în afara mobilei și a aparaturii electronice, avea legătură cu cercetările în derulare. Și nu erau nici râsete, nici vorbărie. Doar liniște și concentrare maximă, soneriile telefoanelor și sunetul hârtiilor tipărite la imprimantele laser.

Fiecare echipă de lucru era alcătuită din cel puţin un șef, de obicei un sergent sau inspector, un supervizor, un agent cu funcţie mai mică, un analist și un dactilograf. Grace îi cunoștea pe majoritatea, dar oamenii erau prea ocupaţi ca să aibă timp de amabilităţi.

Nu îl remarcă nimeni când intră în încăpere, cu excepţia detectivului Glenn Branson, înalt de un metru și nouăzeci centimetri, negru și chel precum un meteorit, care îl salută ridicând mâna. Era îmbrăcat într-unul dintre costumele sale dichisite, unul maro cu dungi albe, care îl făcea să semene mai mult cu un traficant de droguri decât cu un poliţist, avea o cămașă albă cu gulerul apretat și o cravată care părea vopsită de un cimpanzeu orb, drogat.

— Salut, bătrâne! spuse Glenn Branson cu o voce sonoră, făcându-i pe ceilalţi să ridice privirea un moment.

Grace le adresă un zâmbet scurt. Îi solicitase pe toţi cei cu care lucrase la ultimul său caz, ceea ce însemna că nu avuseseră o pauză prea mare. Dar erau tineri și colaboraseră bine. Din anii de experienţă învăţase că, dacă ai o echipă bună, merită să faci toate eforturile ca să o menţii intactă.

Cea mai în vârstă era detectivul Bella Moy, cu faţa ca o cireașă sub o claie de păr șaten, care avea ca întotdeauna o cutie desfăcută de bomboane la câţiva centimetri de tastatură. O urmări cum scria ceva foarte concentrată, iar mâna sa, la fiecare câteva minute, ca și cum ar fi fost o creatură cu viaţă proprie, lua o bomboană și o băga în gură. Era o femeie slabă, cu toate că mânca mai mult decât orice fiinţă pe care o întâlnise Grace vreodată.

Lângă ea stătea detectivul Nick Nicholl, de aproape treizeci de ani, tuns scurt și înalt ca un vrej de fasole, un poliţist ambiţios și un bun

jucător de fotbal pe care Grace îl încuraja să se apuce de rugby, gândindu-se că ar fi fost perfect să joace în echipa poliției, pe care fusese rugat s-o prezideze toamna viitoare.

În fața lui, citind o hârtie scoasă la imprimantă, stătea Emma-Jane Boutwood, detectiv fără experiență – o tânără frumoasă, cu părul lung, blond și o figură perfectă. Când o primise în echipă, la ultimul său caz, Grace crezuse că va fi veriga slabă a echipei. Dar imediat fata demonstrase că era un agent plin de energie, iar el avea sentimentul că va face carieră în poliție, dacă va decide să rămână.

— Deci? spuse Glenn Branson. Mi-am schimbat presimțirea. Cum să te conving că noua mea presimțire e cea bună? Teresa Wallington.

— Ea cine e? întrebă Grace.

— O fată din Peacehaven. Nu a apărut la petrecerea de logodnă de noaptea trecută.

Cuvintele răscoliră ceva rece în interiorul lui Grace.

— Spune-mi mai multe.

— Am vorbit cu logodnicul ei. Nu minte.

— Știu și eu? replică Grace.

Instinctul îi spunea că era prea devreme, dar nu vroia să îi taie lui Branson din entuziasm. Studie fotografiile de la locul crimei, care fuseseră lipite pe panou la cererea sa. Se uită la un instantaneu al mâinii tăiate, apoi la corpul măcelărit.

— Crede-mă, Roy.

Uitându-se în continuare la fotografii, Grace spuse:

— Să te cred?

— Iar începi!

— Ce încep? întrebă Grace, nedumerit.

— Să faci ce îmi faci tot timpul, omule. Să răspunzi cu o altă întrebare.

— Asta pentru că niciodată nu înțeleg la ce te referi!

— Pe dracu'!

— Câte femei dispărute avem, pe care nu le-am eliminat încă de pe listă?

— Nici o schimbare de ieri. Cinci, pe o rază rezonabilă a zonei locale. Mai multe, dacă includem toată țara.

— Nu a venit nimic de la laborator? întrebă Grace.

— Speră ca în această seară, pe la ora 18, să afle dacă femeia este în baza lor de date, interveni detectivul Boutwood.

Grace se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute și trebuia să plece la morgă. Făcu repede niște calcule în minte. Conform presupunerilor de ieri ale lui Frazer Theobald, femeia nu era moartă de mai mult de douăzeci și patru de ore. Nu era ceva neobișnuit ca o persoană să lipsească o zi întreagă. Dar după două zile prietenii, rudele și colegii deveneau îngrijorați. Ziua de astăzi va fi productivă pentru că măcar vor reuși să mai scurteze lista cu potențialele victime.

Adresându-se detectivului Nicholl, Grace spuse:

— S-au luat amprente după urmele de picior?

— Se lucrează.

— Să se lucreze nu este suficient. Am zis că vreau ca până la întâlnirea din această dimineață doi ofițeri să meargă cu modelul la magazinele din zonă și să vadă dacă se potrivește ceva. Există șanse ca cizmele să fi fost cumpărate pentru această ocazie. Dacă e așa, atunci ar apărea pe camerele de supraveghere. Nu pot fi multe magazine în zonă care să vândă cizme de lucru; vreau să am un raport la întâlnirea de la ora 18.

Detectivul Nicholl încuviință și își luă imediat telefonul.

— Este a doua zi în care nu l-a contactat, insistă Branson.

— Cine? întrebă Grace neatent.

— Teresa Wallington. Locuiește împreună cu logodnicul ei. Se pare că nu există nici un motiv pentru care să dispară.

— Și celelalte patru de pe listă?

— Nici ele nu au fost văzute astăzi, recunoscu el iritat.

Deși avea treizeci și unu de ani, Branson era în poliție de numai șase ani, după ce avusese un eșec ca angajat într-un club de noapte.

Grace îl simpatiza; era inteligent și atent și avea o intuiție grozavă. Intuiția e importantă în munca de polițist, dar are și un neajuns: te poate determina să tragi prea repede concluzii, fără să analizezi atent toate posibilitățile, pentru ca apoi să dai atenție numai acelor dovezi care îți susțin bănuiala. Uneori, Grace trebuia să mai taie din entuziasmul lui Branson, pentru binele lui.

Dar de data aceasta, Grace avea nevoie de Branson nu numai pentru intuiția de care dădea el dovadă, ci pentru ceva ce nu ținea de

serviciu.

— Vrei să vii cu mine la morgă?

Branson se uită la el cu sprâncenele ridicate.

— La naiba, omule, acolo duci tu toate fetele cu care te întâlnești?

Grace zâmbi. Branson era mai aproape de adevăr decât realiza.

15

Tom Bryce stătea într-o sală de ședințe lungă și îngustă, dintr-o clădire mică de birouri aflată lângă Aeroportul Heathrow – atât de aproape, încât i se părea că avionul va ateriza și va ajunge de pe pistă direct în încăperea respectivă. Motorul huruia, trenul de aterizare ieși, iar avionul trecu pe lângă acoperiș ca umbra unui pește uriaș, la o distanţă ce părea de numai câţiva centimetri.

Sala avea un aspect ieftin. Pe pereţii maronii erau fotografii înrămate cu scene din filme de groază și SF, în mijloc era o masă de bronz pentru douăzeci de oameni, care părea adusă dintr-un templu tibetan, iar în jurul ei erau dispuse scaune înalte, deloc confortabile, făcute fără îndoială pentru a nu lungi ședinţele.

Clientul său, Ron Spacks, era un fost manager în muzica rock, astmatic și aproape de șaizeci de ani. Purta o perucă ce părea greșit așezată, în timp ce dinţii lui erau mult prea albi pentru faţa ridată și pentru vârsta lui. Era îmbrăcat într-un tricou decolorat cu Greatful Dead[7], blugi și sandale. Răsfoia catalogul BryceRight și mormăia de fiecare dată când găsea ceva ce îl interesa.

Tom își bea cafeaua și aștepta cu răbdare. Gravytrain Distributing era unul dintre cei mai mari distribuitori de DVD-uri din ţară. Medalionul de aur pe care Spacks îl purta la gât, inelele cu diamante pe degete, Ferrari-ul negru parcat afară, toate erau o dovadă a succesului său.

Așa cum se lăudase cu alte ocazii, insul începuse prin a avea un stand pe strada Portobello, vânzând DVD-uri la mâna a doua pe vremea când lumea nici nu știa ce sunt acelea DVD-uri. Tom nu se îndoia că mare parte din imperiului lui fusese clădit pe marfă de contrabandă, dar nu era timpul să facă alegeri morale în privinţa clienţilor. În trecut, Spacks făcuse comenzi grase și plătise întotdeauna la scadenţă.

— Mda, spuse el. Vezi, Tom, clienţii mei nu vor nimic extravagant. Ce ai nou anul ăsta?

— Suporturi de bere sub formă de CD, la pagina patruzeci și doi, cred. Le putem imprima.

Spacks deschise la pagina respectivă.

— Mda, repetă el cu un ton cam neentuziasmat. Mda. Și cât ar costa o sută de mii de bucăți? Ai putea să le faci la mai puțin de o liră?

Tom se simți pierdut fără computer. Acesta era la birou, resuscitat încă o dată de Chris Webb. Toate prețurile produselor sale erau pe computer și fără acestea nu ar fi îndrăznit să înceapă să reducă, mai ales la o comandă ca aceasta.

— O să revin cu o estimare. Vă trimit astăzi un mail.

— Mda, nu trebuie să fie mai mult de o liră, spuse Spacks și deschise o cutie de Cola. Aș dori ceva în jur de șaptezeci de pence.

Telefonul lui Tom începu să sune. Se uită la ecran, văzu că era Kellie și respinse apelul.

Șaptezeci de pence nu era suficient, știa acest lucru cu siguranță – CD-urile costau mai mult de atât – dar se hotărî să nu îi spună încă lui Spacks acest lucru.

— Cred că ar fi cam puțin, replică plin de tact.

— Mda. Să-ți spun ce altceva m-ar interesa. Vreo douăzeci și cinci de ceasuri Rolex de aur.

— Rolex de aur? Adevărate?

— Nu vreau niște copii mizere; vreau marfă adevărată. Vreau să le inscripționez cu un logo. Poți să îmi obții un preț? Am nevoie de ele repede, la mijlocul săptămânii viitoare.

Tom încercă să nu își arate surprinderea, mai ales după ce Spacks îi spusese că nu vroia nimic extravagant. Acum vorbea de ceasuri care costau mii de lire fiecare. Apoi telefonul sună din nou.

Era tot Kellie, iar acest lucru îl îngrijoră pe Tom; în mod normal ar fi lăsat un mesaj. Poate că unul dintre copii era bolnav?

— Vă deranjează dacă răspund? întrebă el. Soția.

— Trebuie să răspundem celor cărora ne supunem. Oyster – clasic pentru Rolex, așa-i?

Tom, care știa la fel de multe despre Rolex-urile de aur pe cât știa despre fermele de găini din Anzi, replică:

— Da, cu siguranță. Apoi, cu un gest către Spacks, răspunse la telefon. Bună, iubito.

Kellie avea o voce ciudată și vulnerabilă.

— Tom, îmi pare rău că te deranjez, dar am primit un telefon care m-a înspăimântat.

Ridicându-se și îndepărtându-se de Spacks, Tom zise:

— Iubito, ce s-a întâmplat? Spune-mi.

— M-am dus să îmi fac manichiura. La vreo cinci minute după ce m-am întors, a sunat telefonul. Un bărbat m-a întrebat dacă sunt doamna Bryce și eu am spus da. Apoi m-a întrebat dacă sunt doamna Kellie Bryce și iar am zis că da. Pe urmă a închis.

Afară era o zi mohorâtă, ploioasă, și aerul condiționat răcorea încăperea fără a fi necesar. Dar brusc, ceva mult mai rece îi trecu prin tot corpul, prinzându-l cu niște degete de gheață.

Amenințarea de ieri noapte? Amenințarea care apăruse cu câteva secunde înainte ca memoria calculatorului să fie ștearsă. Avea acel telefon legătură cu mesajul pe care îl primise?

„Dacă anunțați poliția despre ceea ce ați văzut, sau dacă încercați să intrați din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soției Kellie, băiatului dumneavoastră Max, și fiicei dumneavoastră Jessica."

Doar că, bineînțeles, nu anunțase poliția și nici nu încercase să mai intre pe site. Se gândi la alte posibilități.

— Ai încercat să apelezi numărul de la care ai fost sunată? Să formezi unu-șapte-zero-unu?

— Da. Spune că numărul nu este alocat.

— Unde ești acum, iubito?

— Acasă.

Se uită la ceas și văzu că îi tremura mâna. Era abia mijlocul zilei.

— Uite, iubito, probabil că nu este nimic. Probabil că fost un număr greșit. Nu știu. Poate că cineva verifica livrările de la eBay. Pot fi multe explicații, spuse încercând să pară sigur pe el, dar nereușind să se convingă măcar pe sine. Tot ce putea să vadă în gând era tânăra cu părul lung, frumoasă, măcelărită de un bărbat. Sunt la o întâlnire, adăugă. Te sun din nou imediat ce pot.

— Te iubesc, spuse ea.

Uitându-se la Spacks, care răsfoia alte pagini ale catalogului, Tom spuse:

— Și eu. Te sun în cinci minute, maximum zece.

— Femeile, remarcă Spacks înțelegător, când el închise.

Tom încuviință.

— Nu te poţi pune cu femeile.

— Nu, îl aprobă Tom.

— Așa. Ceasuri Rolex. Am nevoie de un preţ pentru douăzeci și cinci de ceasuri Rolex de aur. Cu o mică inscripţie pe ele și cu livrare la sfârșitul săptămânii viitoare.

Tom era atât de îngrijorat pentru Kellie, încât nici nu realiză valoarea potenţială a comenzii.

— Ce fel de inscripţie?

— Un punctuleţ. Mic.

— Lasă pe mine. Te voi contacta. Îţi voi obţine cel mai bun preţ.

— Mda.

16

Modul de a șofa al lui Glenn Branson nu îi plăcuse niciodată lui Grace, dar de când acesta făcuse cursurile intensive de condus, din cadrul poliției, care făceau parte din pregătirea premergătoare unui transfer la Departamentul Național de Criminalistică, îl speria și mai mult. Și, ca lucrurile să fie și mai rele, colegul său asculta tot timpul la radio un post de muzică rap, cu volumul suficient de tare încât Grace să își simtă creierul într-un mixer.

Cursul intensiv pentru șoferi permitea polițiștilor să ia parte la urmăriri cu viteză foarte mare, așa că, pentru a-și arăta abilitățile, Branson alesese singura rută pe care era posibil să ai o coliziune la viteză foarte mare fără să te chinuiești prea mult. Era un drum de doi kilometri și jumătate, cu două benzi, care trecea precum o șiră a spinării prin Downland, o zonă care se întindea între centrul orașului Brighton și parcul industrial în care se afla și sediul central al Poliției.

Era ca o pistă de curse. Grace putea să vadă drumul pe un kilometru înainte: cele două curbe ușoare, partea dreaptă, o curbă strânsă la dreapta și apoi jumătate de kilometru de curbă pe stânga, unde avusese loc un accident mortal acum mai puțin de o săptămână. Observase un camion care se apropia de ei și se uită la Branson, sperând că văzuse și el pericolul. Dar Branson se concentra asupra curbei strânse la stânga, care se apropia.

Vitezometrul arăta 135 de kilometri și urca. Picături de ploaie se loveau de parbriz.

— Vezi, omule! țipă Branson peste vocea ca de ciocan a lui Jay-Z. Treci bine pe dreapta, ca să ai cea mai bună vedere asupra benzii, apoi calci accelerația. Așa se face la Formula 1.

Grace fluieră printre dinți, în timp ce Glenn călca pe accelerație, strivind noroiul, iarba și urzicile de pe marginea drumului. Mașina zvâcni alarmant. Simți că i se lipește cămașa de piele.

Camionul se apropia.

Grace verifică rezistența centurii de siguranță, apoi vitezometrul. Mașina de poliție Vectra, fără însemne, mergea acum cu 160 de kilometri la oră. Îi trecu prin cap să întrebe dacă avea de gând să pună

frână înainte de a ajunge la curba de nouăzeci de grade, acum la o distanţă de doar câteva sute de metri în faţă, dar orice întrebare i-ar fi distras atenţia lui Branson. Pe o movilă la stânga sa, în bătaia vântului, Grace văzu doi bărbaţi ducând echipament de golf.

Se întrebă dacă ultimele clipe ale lui pe acest pământ vor fi petrecute între rămășiţele ciopârţite ale unei mașini de poliţie, în miros de sandvișuri vechi, ţigări și transpiraţia altora, tras prin parbriz de doi bătrânei îmbrăcaţi în echipament de golf, în timp ce un cântăreţ de rap pe care nu îl văzuse în viaţa lui răcnea la el.

— Așadar, despre bănuiala mea... spuse Branson chiar în centrul curbei, când camionul se afla la doar câteva sute de metri de ei.

Grace se apucă de marginile scaunului. Înfruntând toate legile fizicii, mașina reveni pe direcţia corectă. Acum mai urma doar o curbă periculoasă și apoi vor fi pe un drum sigur, pe care se mergea cu 60 de kilometri la oră.

— Sunt numai urechi.

— Nu aud decât cum îţi bate inima, spuse Branson rânjind.

— Sunt norocos că o mai am.

Grace dădu radioul mai încet. Ca și cum i-ar fi răspuns, Branson încetini.

— Teresa Wallington. Locuiește cu logodnicul. Și plănuiesc o petrecere de logodnă la Al Duomo pentru marţi seară – trebuie să fie la mijlocul săptămânii, pentru că el lucrează în ture mai ciudate. Trebuie să vină rude și prieteni din toată ţara, nu?

Grace nu spuse nimic. Deși acum mergeau cu 60 de kilometri la oră, încă nu erau în afara pericolului. În timp ce Branson vorbea și căuta în același timp un post de radio, mașina mergea înainte pe contrasens, iar un autobuz se apropia. Chiar în momentul în care Grace vroia să apuce volanul, panicat, Branson păru că observă autobuzul și repuse rapid mașina pe banda corectă a drumului.

— Apoi, ea nu apare, spuse Branson. Nici un telefon, nici un mesaj, *nada*[8].

— Și prietenul a ucis-o?

— I-am spus să vină în această după-amiază. M-am gândit să îl ducem în sală, să-l studiem niţel.

La sediul central exista o cameră specială pentru chestionarea martorilor, care putea fi monitorizata cu o cameră video din încăperea alăturată. Acolo se discuta cu martorii vulnerabili. Urmărindu-i și filmându-i, ofiţerii le puteau citi limbajul corpului, verificându-le credibilitatea. Dar uneori Grace găsea încăperea folositoare pentru primul interviu cu cineva care se putea dovedi a fi suspect – de multe ori soţul sau amantul victimei.

În fotoliile roșii, confortabile, din sala de interogatoriu, era mai probabil ca oamenii să lase să le scape ceva, decât în scaunele ţepene din sălile posomorâte ale Secţiei de Poliţie din Brighton. În unele cazuri, casetele erau date unui psiholog pentru a schiţa profilul. Același era motivul pentru care soţii, partenerii sau amanţii victimelor erau uneori daţi la televizor cât mai rapid posibil – pentru a vedea ce limbaj corporal folosesc.

— Deci, ai renunţat la juristă? Am auzit că îţi plăcea de ea, îl ironiză Grace.

— Am vorbit cu prietena ei cea mai bună. Mi-a spus că a mai făcut așa și înainte, să dispară pentru două zile fără nici o explicaţie. Singurul lucru diferit este că până acum nu a lipsit niciodată de la serviciu.

— Vrei să spui că nu are legătură?

Branson, umblând din nou la radio, răspunse:

— Așa mi se pare.

Grace se întreba dacă Branson remarcase coada care se făcuse la semafor în faţa lor. Se îndreptau, mult prea rapid, către partea din spate a unei mașini de gunoi. De data asta reacţionă:

— Glenn!!

Răspunsul lui Branson a fost să apese pe frână, făcând ca roţile din spate să scrâșnească. Grace întoarse capul pentru a vedea o mașină mică, roșie, oprindu-se la numai câţiva centimetri de portbagajul lor.

— La ce curs pentru șoferi ai mers? întrebă Grace. Poţi să îmi reîmprospătezi memoria? Era un curs la care luai notiţe în Braille?

— Du-te naibii, răspunse Glenn. Ești un pămpălău de pasager, știai asta? Ar trebui să stai în spate.

Grace se gândi că ar fi fost mult mai bine pe scaunul din spate. Motorul se opri și Branson îl porni din nou.

— Adu-ţi aminte de începutul filmului *The Italian Job*, când conduce un Ferrari în tunel și bum!

— În noua variantă?

— Nu, tontule, aia e o prostie. În cel original, cu Michael Caine.

— Îmi aduc aminte de autobuzul de la sfârșit, care se balansa pe marginea prăpastiei. De asta îmi aduce aminte șofatul tău.

— Mda, bine, tu conduci ca o babă.

Grace scoase revista *FHM* din servietă.

— Poţi să oprești o secundă? Am nevoie de sfatul tău.

Când semaforul se făcu verde, Branson înaintă puţin, apoi opri într-o staţie de autobuz. Grace deschise revista și îi arătă două pagini cu bărbaţi în costume diferite.

Branson se uită ciudat la el.

— Ai ajuns homosexual, sau ce?

— Am o întâlnire.

— Cu unul din ăștia?

— Foarte amuzant. Am o întâlnire în seara asta, una serioasă. Tu pari a fi expertul în materie de modă în poliţie; am nevoie de sfatul tău.

Branson se uită la fotografii un minut.

— Deja ţi-am zis că trebuie să faci ceva cu părul, da?

— Ușor de spus pentru tine, că nu ai deloc.

— M-am ras în cap, omule, că e mai modern.

— Eu nu mă rad în cap.

— Ţi-am mai spus, știu un frizer grozav. Ian Habbin de la The Point. Să ţi-l decoloreze puţin, să îl scurteze în părţi, puţin mai lung sus și dat tot cu gel.

— N-o să îmi crească până la ora 20, în seara asta. Dar am timp să îmi iau ceva de îmbrăcat.

Brusc, Branson îi arătă prietenului său un zâmbet cald.

— Ești serios, omule; chiar ai o întâlnire! Mă bucur pentru tine. Era și timpul să începi să ai o viaţă din nou. Și cine este? O cunosc?

— Poate. Grace era emoţionat de reacţia prietenului său.

— Hai, termină cu misterele. Cine e? Cumva Emma-Jane? Arată bine!

— Nu, nu ea; oricum, este prea tânără pentru mine.

— Atunci, cine? Bella?
— Doar spune-mi cu ce să mă îmbrac.
— Nu cu costumul ăsta vechi pe care îl porţi acum.
— Haide, spune-mi odată!
— Și unde o duci?
— La un local italian. „Latin in the Lanes”.
— Ăsta-i restaurantul favorit al doamnei mele. Lui Ari îi plac fructele de mare. Dar știu că o să cheltuiești mult cu ea!
Grace dădu din umeri.
— Și ce crezi că ar trebui să fac, să o duc la McDonald's?
Ignorând comentariul, Branson îi spuse:
— Uită-te cum mănâncă.
— Pardon?
— Îţi poţi da seama cum este o femeie în pat după modul în care mănâncă.
— O să ţin minte să mă uit.
Apoi Branson tăcu câteva minute, studiind revista. Dădu câteva pagini.
— Pentru cineva de vârsta ta, nu aș încerca să arăt prea tânăr.
— Du-te dracului!
Branson arătă spre un manechin care purta o jachetă bej obișnuită peste un tricou alb, blugi și pantofi maro.
— Asta ești tu. Așa te văd îmbrăcat. Domnul Șmecher. Du-te la Luigi, pe strada Bond; ei au așa ceva.
— Vrei să vii cu mine după autopsie, să mă ajuţi să aleg ceva?
— Numai dacă îmi dai întâlnire după aceea.
Se auzi un claxon puternic. Branson și Grace se întoarseră și văzură în oglinda retrovizoare faţa unui autobuz.
Branson porni mașina și merseră mai departe. Câteva minute mai târziu ajunseseră în aglomeraţia de la sensul giratoriu, lângă un magazin Sainsbury gigant, aflat în dreapta lor, și trecură de un magazin de pompe funebre, amplasat strategic. Făcură stânga și intrară pe o poartă de fier forjat prinsă de niște stâlpi de cărămidă, pe care era un semn deloc primitor: „Morga Brighton și Hove”.
Grace nu avea nici o îndoială că existau locuri mai rele pe lume. Însă, din punctul său de vedere, mai rău decât locul acesta nu se

putea. Își aducea aminte de o expresie pe care o auzise odată: „Banalitatea răului." Iar acesta era un loc banal. Era o clădire oarecare, dar cu o aură oribilă. Avea un singur etaj, era îmbrăcată în piatră de râu de culoare gri și avea o alee asfaltată într-o parte, suficient de largă cât să intre o ambulanță.

Morga era o oprire într-o călătorie doar dus către un mormânt sau un crematoriu, o călătorie a oamenilor care muriseră brusc, violent sau în mod inexplicabil, ori din cauza vreunei boli care ucidea fulgerător, cum ar fi meningita virală, caz în care analizele post-mortem i-ar fi putut ajuta pe cei rămași în viață. În mod normal, în momentul în care trecea de poartă începea automat să tremure fără să vrea, dar astăzi nu era așa.

Astăzi era încântat. Nu din cauza cadavrului pe care venise să îl studieze, ci din cauza femeii care lucra acolo. Cu care avea întâlnire în acea seară.

Dar nu îi va spune acest lucru lui Glenn Branson.

17

Tom scoase cu atenție mașina din parcarea de la Gravytrain Distribution, atent să nu lovească Ferrari-ul lui Ron Spacks, puse telefonul în suport și formă numărul lui Kellie, adâncit în gânduri.

Imaginea femeii în timp ce era măcelărită îi dădea fiori și îi tot revenea în minte. Era un film, trebuie să fi fost doar o scenă dintr-un film de groază; existau sute de filme pe care nu le văzuse. Probabil că era o scenă dintr-unul. Puteai să creezi tot felul de efecte speciale în zilele noastre. Era un film.

Trebuie să fi fost un film. Dar știa că doar încerca să se convingă singur. Calculatorul lui stricat, e-mailurile amenințătoare... Se scutură ca și cum un nor negru îi intrase în suflet. Ce dracu' văzuse marți seară?

Apoi auzi vocea lui Kellie, puțin mai veselă acum.

— Bună, spuse ea.

— Iubito? Îmi pare rău pentru mai devreme, eram cu un client tare dificil.

— E în regulă, probabil sunt doar eu de vină. Doar că, știi, a fost ciudat.

În timp ce conducea pe lângă mai multe fabrici și depozite, un alt avion ateriza și el ridică vocea.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— A fost doar un telefon. Bărbatul m-a întrebat dacă aici locuiește familia Bryce, apoi dacă eu sunt Kellie Bryce și când i-am spus că da, a închis.

— Știi ce cred eu? spuse Tom. Probabil că este vreunul dintre acei oameni despre care am citit acum câteva zile în ziar; e un întreg sistem care funcționează: sună oameni pretinzând că sunt de la bancă și că fac un control de siguranță; le cer clienților să le confirme o mulțime de lucruri despre casa lor, despre parole, detalii bancare și cărți de credit. Probabil că a fost cineva de genul acesta, care a fost întrerupt în mijlocul acțiunii.

— Poate, replică Kellie, deși nu părea mai convinsă decât el. Avea un accent ciudat.

— Ce fel de accent?
— Ceva european, dar nu britanic.
— Și nu a mai spus nimic altceva?
— Nu.
— Aștepți vreun pachet?
Urmă o tăcere ciudată.
— Nu chiar.
La naiba. Cumpărase ceva.
— Ce vrei să spui cu „nu chiar”, iubito?
— Încă nu s-a închis licitația.
Tom nici nu vroia să știe care era extravaganța zilei de azi.
— Uite, o să încerc să ajung acasă devreme. Trebuie să mă duc în oraș să îmi recuperez laptopul; e la reparat din nou.
— Încă nu merge?
— Nu, e un virus care nu vrea să fie eliminat. Cum este vremea?
— Se luminează.
— Poate că, dacă ajung la timp, facem cu un grătar împreună cu copiii?
Răspunsul ei fusese ciudat, aproape evaziv, se gândi el în timp ce ieșea cu mașina pe drumul principal, căutând indicatorul pentru Londra într-un sens giratoriu aflat puțin în fața lui.
— Da, spusese ea. Adică, bine, poate.
Tot drumul de-a lungul Autostrăzii M4, îngustă precum gâtul unei sticle din cauza liniilor de autobuz introduse de Ken Livingston (lucru pentru care Tom i-ar fi fiert primarului testiculele în ulei), încercă să își imagineze toate motivele pentru care cineva ar da un telefon și pe urmă ar închide. Și cel mai probabil era că fusese un curier care nu mai știa drumul. Foarte simplu. Nimic de care să fie îngrijorat.
Doar că își făcea griji, pentru că îi iubea pe Kellie, Max și Jessica atât de mult.
Părinții săi muriseră în urma unui accident de mașină, pe vreme de ceață, pe M1, când el avea douăzeci de ani. Singurul său frate, Zack, care era cu cinci ani mai mic decât el și care niciodată nu trecuse peste acest accident, renunțase la școală, locuia în Bondi Beach în Sydney, își lua tot soiul de slujbe ciudate și făcea surfing. În afara lui Zack și a unui unchi din partea mamei pe care nu îl văzuse de la zece ani și care

nu se deranjase să vină la înmormântarea părinţilor săi, Kellie, Max și Jessica erau singura familie pe care o avea, ceea ce îi făcea și mai importanţi.

Când ieși de pe autostradă și intră pe strada Cromwell, îi sună telefonul. Tom apăsă pe o tastă pentru a răspunde.

— Alo!

O voce de bărbat cu un puternic accent est-european întrebă:

— Sunteţi Tom Bryce?

Precaut, răspunse:

— Da, eu sunt.

Apoi bărbatul închise.

16

Rămășițele femeii moarte se aflau în camera sterilă pentru autopsie, pe o măsuță de metal, sigilate în pungi transparente precum cele pentru produsele congelate de la magazin.

Corpul era într-o pungă; picioarele și mâna care fusese găsită pe câmp erau sigilate separat. Mâna era într-o pungă mică. Tălpile erau și ele înfășurate în pungi; acest lucru era necesar pentru a proteja orice fibră, orice fragment de piele sau de pământ de sub unghii. Apoi, totul fusese introdus într-o altă pungă mare.

Tocmai bucata de plastic mare o îndepărta doctorul Frazer Theobald cu mare atenție, verificând încet orice, oricât de microscopic, ar fi putut cădea de pe pielea sau părul femeii moarte și care ar fi putut avea legătură cu criminalul.

Grace venise în acest loc de mai multe ori decât dorea să își amintească. Prima oară venise în urmă cu douăzeci de ani, când abia intrase în poliție și asistase la o autopsie. Își aducea aminte perfect; victima era un bărbat de șaizeci de ani care căzuse de pe o scară, întins în pielea goală, lăsat fără nici o urmă de demnitate umană, cu două etichete pe care îi era scris numele, una maronie și una verde, legate de degetul mare de la un picior.

Când medicul tăiase în jurul scalpului, chiar pe linia unde începea să crească părul, pentru ca apoi să întindă pielea capului până când i-a acoperit fața, descoperind craniul, iar patologul, cu ferăstrăul, începuse să caute prin cap, Grace făcuse ceea ce făceau mulți polițiști la început: căpătase o culoare verde și, clătinându-se, plecase la toaletă, unde vomitase.

Acum nu mai vomita, dar locul tot îl înfricoșa de fiecare dată când venea aici. Pe de o parte era mirosul de dezinfectant Trigene pe care îl luai cu tine în fiecare por al pielii și îl aveai ore întregi după ce părăseai clădirea; pe de altă parte era lumina difuză care intra pe ferestrele semiopace și care dădea camerei un aspect eteric. Și era senzația dintotdeauna că morga era o gară, o sală de așteptare, un casă urâtă la jumătatea drumului între moarte și odihna eternă.

Cadavrele erau ținute aici până când cauza morții era identificată (în unele cazuri până când se descoperea cine era victima), apoi, cu acordul rudelor, erau lăsate în seama unui antreprenor de pompe funebre. Uneori, cadavrele nu erau niciodată identificate. Cadavrul unui bărbat în vârstă, aflat în frigiderul din depozit, era acolo de aproape un an. Fusese găsit mort pe o bancă în parc și nimeni nu venise să îl identifice.

Uneori, în momentele sale negre, Grace se întreba dacă același lucru se va întâmpla și cu el. Nu avea soție, copii sau părinți; o avea doar pe sora sa, însă ce se întâmpla dacă el trăia mai mult decât ea? Dar nu se gândea prea mult la asta, avea destule probleme cât era în viață, deși se gândea mult la moarte. Mai ales aici. Uneori, uitându-se la un cadavru de pe o masă sau la ușile frigiderelor în care erau ținute, îi trecea un fior prin vene întrebându-se câte fantome erau în clădirea asta.

Cleo Morey, medicul legist șef, îl ajută pe doctorul Theobald să îndepărteze plasticul mare, apoi îl împături cu grijă pentru depozitare; acesta urma să fie trimis la laborator în cazul în care corpul nu le dădea nici un indiciu. Grace își lăsă privirea să alunece puțin pe silueta medicului. Chiar și în hainele de lucru era uimitor de frumoasă, părere pe care o împărtășeau toți cei care o vedeau.

Apoi patologul de serviciu scoase corpul din pungă și începu laborioasa muncă de măsurare și înregistrare a dimensiunilor fiecărei din cele treizeci și patru de tăieturi. Pielea părea mai palidă decât ieri și, deși mare parte din aceasta, inclusiv cea de pe sâni, era acoperită de tăieturi de un roșu-aprins, putea să vadă primele semne de *rigor mortis.*

În cameră erau două mese de metal, una fixă și una cu roți, pe care erau puse rămășițele femeii moarte. Mai erau un levier hidraulic și un rând de frigidere cu uși de sus până jos. Pereții erau vopsiți în gri și toată camera era înconjurată de un canal de scurgere. De-a lungul unui perete erau mai multe chiuvete și un furtun galben, încolăcit. De-a lungul altuia era o suprafață de lucru largă, o masă din metal, un dulăpior din metal plin cu instrumente, niște baterii Duracell și câteva suvenire sinistre, în mare parte stimulatoare cardiace pe care nimeni nu le voise înapoi.

Lângă dulap era o schemă cu numele celui decedat, cuprinzând coloane pentru greutatea creierului, a plămânilor, a inimii, a ficatului, a rinichilor și a splinei. Momentan, aici nu era scris decât „Femeie necunoscută”.

Era o cameră încăpătoare, dar în această dimineață era aglomerată. În afara patologului de serviciu și a legistului-șef, mai erau Darren, asistentul medicului legist, un tip inteligent, arătos și cu o atitudine plăcută, de vreo douăzeci de ani, cu părul tuns în stil modern, Joe Tindall, ofițerul care fotografia linia așezată pe fiecare rană, Glenn Branson și el.

Vizitatorii purtau salopete maro cu manșete albe și fie pungi de plastic peste încălțări, fie cizme de cauciuc. Patologul și cei doi medici legiști aveau salopete albastre și șorțuri groase, maro, iar primul avea o mască ce îi atârna pe lângă bărbie. Grace se uită la Cleo Morey, îi surprinse privirea și zâmbetul scurt dar clar pe care i-l adresă și simți că i se accelerează pulsul.

Se simțea ca un copil entuziasmat. Și nu era bine, era neprofesional; toată concentrarea sa trebuia îndreptată către caz în acest moment, dar nu se putea abține. Cleo Morey îi atrăgea atenția și el nu avea ce face.

Deja avuseseră o întâlnire în urmă cu câteva zile. De fapt, fusese un fel de întâlnire: la un pahar într-un local, întâlnire scurtată din cauza unui telefon care îl chema înapoi la serviciu.

Doamne, era minunată, se gândi el. Și indiferent de câte ori o întâlnea, nu prea reușea să o vadă pe această femeie de aproape treizeci de ani, cu picioare lungi, cu părul blond, pielea roz și inteligență ascuțită, lucrând aici, făcând una dintre cele mai mohorâte treburi de pe planetă. După cum arăta, ar fi putut fi manechin sau actriță, iar la ce minte avea ar fi putut face carieră în orice domeniu și-ar fi propus, dar ea alesese asta. Ore lungi, la datorie zi și noapte. În orice moment putea fi chemată pe malul unui râu, la un incendiu sau într-o pădure, pentru a vedea un cadavru. Pentru a pregăti cadavrul astfel încât medicul patolog să poată face autopsia, apoi să îl reasambleze pe cât de bine posibil, indiferent de cât de ars sau de descompus era, pentru a fi identificat de rude și pentru a oferi acestora

o fărâmă de speranță că moartea celui iubit nu a fost atât de rea pe cât o arăta corpul.

În timp ce îl urmărea pe doctorul Theobald măsurând cea de-a cincea rană, chiar deasupra ombilicului, nu o invidia deloc pe Cleo pentru sarcina care îi revenea. Cu noroc, spera ca identificarea să se poată face după ADN; nici un părinte nu ar trebui să vadă vreodată așa ceva. Da, știa prea bine cât de important era pentru unii oameni să vadă cu ochii lor. De multe ori, deși încercau să nu îi lase, oamenii insistau să vină, doar ca să își mai vadă o dată ruda, să își ia la revedere.

Sfârșit.

Ceva de care el nu a avut parte. Și acest lucru îl făcea să înțeleagă necesitatea lui. Fără un sfârșit nu aveai nici o motivaţie să mergi mai departe. Acesta era motivul pentru care el rămăsese cuprins de o stare de amorţeală de la dispariţia lui Sandy. Mâine urma să vină un nou clarvăzător în Brighton, să facă o demonstrație în fața unui public restrâns într-un centru de sănătate, iar Grace cumpărase un bilet. Știa că probabil va fi tot un eșec, dar poliția britanică și cea internațională epuizaseră toate pistele convenționale.

Cleo îi aruncă o privire caldă, flirtând. Verificând întâi că Branson nu se uita, el îi făcu cu ochiul.

„Iisuse, ești atât de frumoasă!” se gândi el, cu inima grea și simțindu-se vinovat din cauza lui Sandy. Era ca și cum, chiar și după atâția ani, o înșela întâlnindu-se cu o altă femeie.

Telefonul său sună, anunțându-l că are un mesaj. Îl scoase din buzunar și se uită la ecran. Era de la detectivul Nicholl, rămas la birou:

„Teresa Wallington eliminată.”

Imediat, Grace îl atenționă pe Branson și îl trase în partea din spate a camerei.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la tehnica presupunerilor, îi spuse. Apoi îi întinse telefonul pentru a citi mesajul.

— La naiba! Aveam un sentiment... chiar aveam o presimțire în legătură cu asta, spuse Branson.

Arăta atât de dezamăgit, încât lui Grace i se făcu milă de el. Cu un semn de încurajare, îi spuse:

— Glenn, în filmul *Seven*, Morgan Freeman a avut o bănuială care s-a dovedit a nu fi corectă.

Uitându-se într-o parte, Branson replică:

— Vrei să spui că aceasta este o trăsătură comună a polițiștilor de culoare?

— Nu, el este actor. Grace se uită din nou la Cleo, urmărindu-i părul blond ondulându-se, extrem de frumos, pe umeri. Poate că e o trăsătură comună gorilelor mari și chele, își încurajă el colegul.

Apoi îl sună pe Nick de la telefonul fix aflat pe masa de lângă el. Noile telefoane mobile pe care le comandase poliția vor distorsiona orice posibilă interceptare, dar pentru moment, cele pe care le foloseau erau foarte ușor de ascultat, așa că evita să le folosească în cazurile delicate.

— S-a speriat din cauza nunții, îi explică Nick Nicholl. Și a fugit. Acum se întoarce cuminte acasă.

— Drăguț, remarcă Grace sarcastic. Îi voi spune lui Glenn. Îi plac poveștile cu final fericit.

Se uitară peste lista scurtă cu femei dispărute care se potriveau descrierii și Grace îi spuse lui Nicholl să se asigure că aveau câte ceva de la fiecare din cele patru femei, pentru o probă de ADN. Nicholl îl puse la curent cu cercetarea minuțioasă care se făcea în zona în care fusese descoperit cadavrul, pentru a găsi mâna stângă și capul fetei. În sinea sa, Grace nu se aștepta ca acestea să fie găsite. Poate că mâna da, era posibil ca un câine sau o vulpe să o fi luat de acolo. Dar se îndoia că vor găsi vreodată capul.

Mai dădu un telefon scurt, pentru a vedea cum înaintau lucrurile în cazul lui Suresh Hossain, un caz care devenise personal pentru el. Era un caz dificil; acuzarea făcuse niște gafe și nici el nu se descurcase atât de bine pe cât trebuia. Fusese atât de prost încât să ia una dintre dovezi, un pantof care aparținea bărbatului ucis, și să o ducă unui clarvăzător. Apărarea aflase acest lucru și îl umilise la tribunal.

Doctorul Frazer Theobald își făcea treaba încet, ca de obicei, dar avansa. Examinarea stomacului femeii moarte arăta că nu mâncase înainte de a fi ucisă, ceea ce îi va ajuta să își dea seama când murise –

mai degrabă devreme în cursul serii. Nu se simţea nici miros de alcool, care ar fi fost prezent chiar și după două pahare, ceea ce sugera că nu fusese la un bar, deși nu era chiar cu totul exclus.

Puţin după ora 12.30, când Grace se îndepărtă din nou, de data aceasta pentru a-l suna pe Dennis Ponds să întrebe despre conferinţa de presă de la ora 14, Glenn Branson se apropie de el, părând neobișnuit de îngreţoșat.

— Ar fi bine să vii să vezi asta, Roy.

Grace întrerupse telefonul pe care vroia să îl dea și îl urmă. Toată lumea stătea în jurul mesei, într-o tăcere șocată. În timp ce se apropia putea să simtă duhoarea dezgustătoare a excrementelor și a gazelor din intestine.

Corpul femeii fusese deschis, cavitatea toracică fusese expusă, iar inima, plămânii și celelalte organe vitale fuseseră îndepărtate și puse într-o parte pentru a fi sigilate și puse înapoi în corp după ce autopsia se va termina. Pe tăviţa de metal, așezat la câţiva centimetri de cadavru, era un tub lung, maro-deschis, care arăta ca un cârnat. Avea aproape doi centimetri în diametru și zăcea într-o baltă de sânge, excremente și mucus. Doctorul Theobald făcuse o incizie în el și o ţinea deschisă cu foarfecele, pentru ca toată lumea să vadă.

Patologul se întoarse spre el, figura lui mustăcioasă având un aer mai serios decât de obicei. Apoi arătă cu degetul.

— Cred că ar trebui să te uiţi la asta, Roy.

Anatomia nu fusese niciodată punctul forte al lui Roy și uneori, când se uita la organele unui cadavru, avea nevoie de ceva timp pentru a-și da seama ce reprezentau. Privi pe masă, încercând să înţeleagă despre ce putea fi vorba. O parte din intestine, presupuse el. Apoi, în timp ce se uita, doctorul Theobald folosi forcepsul pentru a face incizia mai mare, iar acum Grace putu vedea ceva înăuntru.

Ceva ce toată lumea din cameră văzuse deja. Ceva ce îl făcu să se holbeze pentru câteva momente, în stare de soc.

Apoi făcu involuntar un pas în spate, ca și cum ar fi vrut să se depărteze.

— Iisuse, spuse el, închizând ochii o secundă, simţind că i se scurge sângele din creier. Stomacul i se întorsese pe dos de dezgust.

— O, Doamne!

19

Era un gândac lucios, gras, negru, lung de cinci centimetri, cu picioare țepoase și spate carenat, care avea un corn îndoit pe cap. Frazer Theobald îl ridică cu delicatețe, folosind foarfecele, și îl ținu în sus pentru ca toată lumea să îl poată vedea. Creatura nu mișca.

Grace, căruia niciodată nu îi plăcuseră insectele, mai făcu un pas în spate. În general nu îi plăceau târâtoarele; îi fusese frică de păianjeni toată viața și se ferise de insecte. Iar asta era, Dumnezeule, o creatură extrem de urâtă.

— Ce este asta, mai exact? întrebă Branson, cu vocea tremurând și arătând cu degetul spre masa de disecție, salvându-l inconștient pe Grace de la a pune o întrebare stupidă.

— Rectul ei, bineînțeles, spuse patologul cu un aer cunoscător.

Branson se uită într-o parte, părând îngrețoșat. Apoi văzu cum Theobald își apropie gândacul de nări, părul lung al mustății mișcându-se, aproape atingându-se de picioarele păroase ale insectei. Patologul inspiră adânc.

— Formaldehidă, spuse el.

Îi întinse insecta lui Grace, pentru a o inspecta. Detectivul își învinse greața și mirosi. Imediat simți mirosul de la orele de biologie din școală.

— Da, aprobă el, apoi se uită din nou pe tava de disecție.

— De aceea nu l-am remarcat la examinarea vizuală a rectului; fusese împins prea sus.

Grace se uită la capătul tubului de pe masă, sfincterul femeii.

— După părerea ta, Frazer, a fost introdus înainte sau după moartea ei?

— Nu pot spune.

Apoi puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

— De ce?

— Asta voi trebuie să aflați, spuse Theobald.

Branson stătea în partea îndepărtată a camerei, sprijinindu-se de masa de lângă chiuvetă.

— Vă aduceți aminte de filmul *Tăcerea mieilor?*

Grace își aducea aminte bine. Citise cartea, una dintre puținele cărți care chiar îl speriaseră, apoi văzuse filmul.

— Toate victimele aveau un fluture îndesat pe gât, spuse Branson. Un fluture cap-de-mort.

— Da, spuse Grace. Era semnătura criminalului.

— Și poate că aceasta este semnătura criminalului nostru.

Grace se uită la creatura pe care patologul încă o ținea sus. Pentru o secundă, ar fi putut jura că era vie, că i se mișcau picioarele.

— Știe cineva ce insectă este? întrebă el.

— O rădașcă? sugeră Cleo Morey.

— De mărimea asta? interveni Darren, asistentul. Am studiat entomologia ca parte a pregătirii mele. Nu îmi amintesc de nimic atât de mare. Nu cred că este de la noi.

— Cineva a importat-o? spuse Grace. S-au chinuit să o importe și apoi i-au băgat-o în fund? De ce?

Urmă o tăcere lungă. În sfârșit, patologul introduse insecta într-o pungă și îi puse o etichetă.

— Trebuie să aflăm tot ce se poate despre asta, spuse el.

Grace se gândea. Din necesitate, de-a lungul anilor citise tot ce putuse despre mentalitatea criminalilor. Cele mai multe crime erau comise de persoane care își cunoșteau victimele. Erau crime singulare, de cele mai multe ori crime pasionale, comise la nervi. Dar câțiva criminali erau cu adevărat nebuni, ucigând de plăcere și crezând că pot păcăli poliția, uneori ajungând până la a se juca cu ea. Aceștia erau criminalii care de multe ori lăsau o semnătură. Un indiciu în batjocură. „Acesta este indiciul meu. Prindeți-mă dacă puteți, polițiști handicapați!"

Grace se uită la ceas. Știa persoana care i-ar fi putut spune imediat despre ce fel de insectă era vorba. Habar n-avea dacă acest lucru va fi un ajutor real, dar le putea da un indiciu.

— Presa nu trebuie să afle despre asta, spuse el. Toată lumea să păstreze tăcere totală, da?

Toți încuviințară. Îi înțelegeau raționamentul. Cu un asemenea indiciu neobișnuit, vor ști imediat, în cazul că vor primi un telefon de la un pretins asasin, dacă respectivul era omul lor sau nu. Le va salva ore, dacă nu zile de urmărit piste false.

Grace îi spuse lui Branson să sune echipa de la birou și să identifice în Marea Britanie alte victime la care se găsise o astfel de insectă. Apoi îi puse patologului o întrebare prostească. Știa că e stupidă, dar trebuia să întrebe:

— Insecta era cu siguranţă moartă când a fost introdusă?

— Mă îndoiesc că cineva ţine o doză de formaldehidă în fund, răspunse doctorul, puţin sarcastic. Arătă cu degetul un borcan mic de sticlă de pe tava de disecţie, cu un lichid cu aspect murdar. Nu e nici urmă acolo; acela este mucusul din intestin.

Grace încuviință și făcu un calcul rapid. Dacă pleca direct de la conferința de presă, va avea timp să arate insecta singurului om care o putea identifica.

20

— Viking nord-vest, îndreptându-se spre sud-est cinci sau șase, devenind variabil la trei sau patru mai târziu. Ploi. Bine. North Utsire, South Utsire, nord-vest, patru sau cinci în South Utsire, altfel variabil trei sau patru, spuse Weatherman.

Conducea mașina, un Fiat Panda vechi și ruginit. La radio, un tip care habar nu avea despre ce vorbește povestea cât de ușor este să furi identitatea cuiva. Dar șofatul pe strada ce mărginea Portul Shoreham, portul comercial al orașelor Brighton și Hove, făcea prognoza meteo relevantă.

La stânga era Sussex Motor Yachting Club, urmat de un depozit, iar la dreapta se aflau un rând de case. Se ducea din nou să îl vadă pe Jonas Smith, sau Carl Venner, pe numele său real; grăsanul începuse să îl enerveze. Colabora cu Venner doar ca să se răzbune pe cei pentru care lucra și care îl scoteau din sărite în stil mare. Acum trebuia să renunțe la orice de fiecare dată când Venner îl chema, pentru că acesta refuza să comunice prin telefon sau prin e-mail, ca o persoană *normală*. Și întotdeauna exista o șaradă ridicolă prin care trebuia să treacă, fie să meargă să-l întâlnească la un hotel, cum fusese ultima oară, în eventualitatea că era urmărit, fie să meargă la el la birou, mai rar, cum făcea acum.

La capătul șirului de case trecu pe lângă un magazin cu piese pentru iahturi, apoi semnaliză la dreapta, așteptă să poată intra în trafic și acceleră, motorul tușind din cauza solicitării, și se îndreptă spre zona industrială Portslade Units. Clădirea către care se ducea era ușor de remarcat; era cea cu elicopterul, ca o insectă mutant, neagră, pe acoperiș. Elicopterul personal al lui Venner.

Merse cu mașina pe lângă un depozit de antichități, apoi trase în parcarea imensei clădiri moderne, lângă un Mercedes negru, despre care știa că era una dintre mașinile lui Venner. Pe firmă scria „Oceanic and Occidental Import-Export".

Opri mașina, dar continuă să asculte la Radio 5 Live, întrebându-se dacă să sune de pe telefonul mobil să intre în direct cu prezentatorul. Dar nu avea timp; trebuia să se întoarcă la birou. Murmurând pentru

sine „patruzeci, Cromarty, Tyene, Dogger, nord-vest șapte vânt puternic forţă nouă", coborî din mașină, o încuie, verifică fiecare ușă în parte și se îndreptă spre intrarea laterală, unde, cu fața spre camera de supraveghere, apăsă pe buton.

Urmară un clinchet, apoi un bâzâit și ușa se deschise. Intră într-un spaţiu imens, de mărimea unui teren de fotbal, plin de containere gri. Doi est-europeni ursuzi, îmbrăcaţi în salopete, unul chel și cu capul tatuat, iar celălalt cu o coamă neagră, se uitară la el, făcură semn că îl recunosc și se întoarseră spre un container care era ridicat în aer cu o macara.

Weatherman spărsese sistemul informaţional al companiei și citise actele. Știa ce conţin containerele. Jumătate aveau bunuri legale, în majoritate piese pentru mașini și îngrășăminte pentru agricultură, iar cealaltă jumătate conţineau mașini de lux furate din Rusia și Orientul Mijlociu, echipament militar pentru Siria și Coreea de Nord și medicamente expirate pentru Nigeria.

Dar nu îi va spune lui Venner că știa aceste lucruri. Erau doar informaţii folositoare. Vroia să îl vadă, să îi spună ce a aflat și să se întoarcă la birou. Iar în această seară avea o întâlnire cu Mona; de fapt, o întâlnire on-line. A treia cu ea. Mona lucra pentru o companie de IT din Boise, Idaho, în America; vorbeau cel mai des despre mediu.

Dar lucrul deosebit la ea era că îl citise pe Robert Anton Wilson și aveau atât de multe în comun. Era de acord cu Weatherman că în curând oamenii vor putea să își „descarce" creierul în computer și să trăiască o experienţă virtuală, eliberaţi de toate constrângerile unei ființe biologice, umane.

Traversă sala imensă de la parter și urcă la etaj cu liftul.

— Scade în East Forties și East Dogger, îl informă el pe Mick Brown, care venise să îl întâmpine în ușa deschisă, îmbrăcat într-un costum gri de la Prada și purtând pantofi albi.

Albanezul nu auzise niciodată prognoza meteo pentru nave. Nu avea nici o idee despre ce vorbea Weatherman și nici nu îi păsa. Mestecă o gumă cu gura deschisă pentru câteva momente, arătându-și dinții mici și albi și uitându-se la el, analizându-i expresia urâtă, tunsoarea urâtă, cămașa albă urâtă, pantalonii bej și pantofii gri, vechi. Verifică dacă are vreo armă, nu pentru că ar fi crezut că ciudatul domn

Frost ar purta vreuna, dar era ceva pentru care era plătit, așa că verifica pe toată lumea.

Frost nu avea mușchi, era extrem slab. Va fi ușor să îl ucidă atunci când va sosi momentul. Dar nu tocmai plăcut. Albanezului îi plăceau luptătorii; era mai bine să lovești pe cineva care cu puțin timp înainte încercase să te lovească pe tine, în special dacă erau femei.

— Mobilul? întrebă el cu un accent gutural.

— Nu l-am adus cu mine.

— L-ai lăsat în mașină sau la birou?

— La birou, minţi el. Așa mi s-a spus.

Chiar în faţa liftului era o ușă solidă, cu un panou de securitate și o cameră cu circuit închis. Albanezul scoase un card din buzunar, îl apăsă pe panou, apoi deschise ușa făcându-i semn lui Weatherman să îl urmeze.

Imediat, Frost simţi mirosul familiar de ţigară. Intrară într-o cameră mică, neprimitoare, fără ferestre și cu tapet ieftin pe pereţi. Era mobilată cu un birou vechi de metal care părea că fusese luat de la solduri, un scaun rotativ, un televizor cu plasmă montat pe perete, la care se vedea un meci de fotbal, și cinci monitoare; unul arăta ușa de la intrarea în birou, iar celelalte patru aveau o acoperire de 360 de grade a exteriorului clădirii.

— Așteaptă.

Albanezul traversă biroul, deschise o altă ușă, intră și o închise în urma lui. Câteva momente mai târziu, Weatherman auzi voci ridicate. Venner ţipa, dar sunetul era prea înăbușit pentru a înţelege ce spune.

Se uită la ecranul televizorului. Era pauza de masă, un alt motiv pentru care era nervos, a doua pauză de masă în care îl chema Venner. Cu ochii în podea, fixând o bucăţică de staniol prinsă între fibrele covorului, se întreba cum să își adune curaj și să îi spună că nu mai vrea să lucreze pentru el. Apoi se uită la televizor, dorindu-și să fi fost *Star Trek* și nu un meci de fotbal. *Star Trek* îl încuraja, îl inspira. Uneori își închipuia că este unul dintre personaje. Era îndrăzneţ...

— Hm, spuse Bărbatul Care Nu Era Timid, curăţându-și gâtul și mintea, gândindu-se, întrebându-se cum să își adune curajul. Carl Venner nu va fi bucuros...

Apoi gândurile i-au fost întrerupte de zgomotul ușii deschise și de vocea grasului care ţipa cu un accent piţigăiat din Louisiana:

— Ia dracului curva asta de sub ochii mei! M-a mușcat, curva dracului!

Câteva secunde mai târziu, o fată înspăimântată ieși din cameră, având o expresie nedumerită. Avea trăsături est-europene, cu părul lung, castaniu, era slabă și se dăduse cu un ruj aprins, întins urât. Era încălțată cu niște pantofi ieftini, purta un maiou cu decolteu adânc și o fustă atât de scurtă, încât aproape că nu era legal să umble cu ea pe stradă. Sub ochiul drept avea o urmă proaspătă de lovitură, care părea că se va transforma într-o vânătaie; pe obrazul stâng avea o altă lovitură care îi julise pielea și din care curgea sânge. Pe mâini avea vânătăi mari.

Weatherman se gândi că nu are mai mult de doisprezece ani.

Ea se uită la el ca și cum i-ar fi cerut ajutorul, dar el își feri ochii, căutând bucățica de staniol de pe covor și părându-i rău pentru ea, dar nu avea cum să o ajute și era hotărât să îi spună lui Venner că s-a săturat; doar că încă nu fusese plătit.

Albanezul se răstea la fată într-o limbă pe care Weatherman nu o înțelegea. Fata îi răspunse domnului Brown cu o voce înaltă, prea agresivă pentru vârsta ei, se uită din nou disperată la Weatherman, dar el privi spre covor, murmurând ceva pentru sine.

Apoi Weatherman simţi un braţ în jurul umerilor și duhoarea neplăcută de ţigară combinată cu miros de transpiraţie, doar ușor mascată de colonia Comme des Garcons, „Homme”; învățase de curând pe dinafară toate mirosurile de parfum din magazinele duty-free din Aeroportul Gatwick, ca o modalitate de a-și petrece timpul înaintea unui zbor.

— Nu îi place pe la spate, John. Ce zici de asta? întrebă Carl Venner; corpul său de un metru șaizeci și de o sută șaizeci de kilograme era într-o stare jalnică, iar pe obraz avea o zgârietură proaspătă. Părul alb, în mod normal atent aranjat, era ciufulit, iar coada de cal se desfăcuse parţial. Era îmbrăcat cu o cămașă verde, descheiată, cu jumătate dintre nasturi rupţi, scoțând la iveală cute grele de carne pe piept și un buric alb, fără păr, care atârna peste cureaua strălucitoare.

Faţa îi era roșie de la efort sau de la nervi, iar petele uscate de eczemă, pe care Weatherman le remarcase și altă dată, i se vedeau pe frunte; bărbatul respira atât de repede, încât se întrebă dacă nu cumva era pe cale să aibă un atac de cord.

— Nu îi place să și-o tragă în cur, spuse Venner, repetându-se. Poţi să crezi chestia asta?

Weatherman nu avea nici o părere despre subiectul acesta. Simţindu-se împins de Carl Venner, răspunse simplu:

— Hm.

Se opriră un moment, iar Venner se întoarse către domnul Brown:

— Fă ce vrei cu ea, apoi scapă de nenorocită.

Să suporte așa ceva și să mai fie și implicat nu făcea parte din înţelegerea lor. Însă Weatherman înţelesese adevărata natură a angajatorului său abia după ce citise despre trecutul său, când îi spărsese dosarele personale.

Îl întâlnise prima dată pe Venner pe un forum de discuţii pentru programatori, pe internet, unde se făcea schimb de informaţii și erau rezolvate probleme dificile din domeniu. Venner îl provocase la o chestie care atunci i se păruse ipotetică. Provocarea era să conceapă un site impenetrabil. Weatherman schiţase deja sistemul. Se gândise să îl ofere serviciului britanic de spionaj, dar îl scoseseră din sărite cu conflictul din Iraq. Și, oricum, nu avea încredere în nici un sistem guvernamental, de nicăieri. De fapt, nu avea încredere în mai nimic.

Venner îl împinse în biroul său ca o cavernă, care se întindea pe aproape toată suprafaţa etajului de deasupra depozitului. Era un spaţiu mare, fără ferestre și fără suflet, tapetat cu același material ieftin ca și biroul și aproape la fel de puţin mobilat, în afara unei zone de la capătul celălalt, unde erau mai multe rafturi de echipamente de calcul pe care Weatherman le știa pe dinafară, deoarece el le instalase.

Biroul lui Venner, pe care erau trei laptopuri și nimic altceva decât o scrumieră de sticlă cu două mucuri de ţigară și un castron cu bomboane, era copia celui de afară. În spatele acestuia erau un fotoliu vechi de piele neagră și o canapea lungă, din piele maro, într-o stare jalnică. Pe covorul din faţa acesteia Weatherman remarcă o pereche de chiloţi mici, de dantelă. Deasupra, picăturile de ploaie băteau în acoperișul metalic al depozitului.

Ca întotdeauna, cei doi colegi muți ai lui Venner, în costume negre, se materializară de nicăieri și îl flancară tăcuți și fără să zâmbească, făcându-i lui Weatherman un semn slab de recunoaștere.

— Știi, chiar m-a mușcat, nenorocita! Uite! Lui Venner îi mirosea gura și ridică un deget gras, cu unghia roasă până la carne. Weatherman putea să vadă semnele unei mușcături chiar la încheietură. Uitându-se la ele, spuse:

— Ai nevoie de un vaccin împotriva tetanosului.

— Tetanos?

Weatherman fixă chiloții de pe covor, mișcându-se înainte și înapoi în tăcere, gândindu-se.

— Tetanos? repetă americanul, speriat.

Uitându-se în continuare la chiloți, Frost răspunse:

— Bacteriile inoculate de mușcătura unui om sunt mai periculoase decât cele de la animal. Ai idee câte microorganisme trăiesc în scuipatul uman?

— Nu.

Tot fâțâindu-se, Weatherman spuse:

— Până la un milion pe milimetru; sunt cel puțin o sută nouăzeci de specii de bacterii.

— Grozav! Venner se uită nesigur la rană. Deci... reluă el fâțâindu-se agitat pe covor, într-un cerc mic, apoi își încrucișă mâinile, expresia sa indicând o schimbare totală de spirit și de subiect. Ai vreo informație?

— Hm. Weatherman continuă să se uite la chiloți, fâțâindu-se. Ce se va întâmpla, hm, cu fata?

— Mick o duce acasă. Care e problema ta?

— Hm, nimic, bine. OK, minunat.

— Ai adus ce ți-am cerut? Pentru ce dracu' te plătesc?

Weatherman desfăcu nasturele de la buzunar și scoase o foaie de hârtie liniată, ruptă dintr-un carnețel și împăturită în două. I-o dădu lui Venner, care o luă mormăind.

— Ești sigur sută la sută?

— Da.

Acest răspuns păru că îl satisface pe Venner, care se duse la birou să citească.

Pe hârtie era scrisă adresa lui Tom și a lui Kellie Bryce.

21

Profesorul Lars Johansson era un bărbat care, după părerea lui Grace, semăna mai mult cu un bancher decât cu un om de știință care-și petrecuse mare parte din viață târându-se prin peșteri, mlaștini și jungle din lumea întreagă, în căutarea unor insecte rare.

La peste un metru și optzeci de centimetri înălțime, cu părul blond și o figură prietenoasă, îmbrăcat într-un costum din trei piese cu dungi albe, anglo-suedezul degaja șarm și încredere. Stătea la o masă mare din biroul său dezordonat de la ultimul etaj al Muzeului de Științe Naturale din Londra, cu ochelarii cu ramă de baga pe nas, înconjurat de cutii și borcane pline cu specimene rare, un microscop și un set de ustensile, rigle și greutăți. Întreaga încăpere părea un decor luat dintr-un film cu Indiana Jones, se gândi Grace.

Cei doi bărbați se întâlniseră și deveniseră prieteni în urmă cu câțiva ani, la Conferința Internațională a Criminaliștilor, conferință care se organiza în diferite orașe din SUA și la care Grace participa în fiecare an. În mod normal, ar fi trimis pe cineva din echipa sa să discute cu Johansson, dar știa că va obține un răspuns mai rapid dacă se ducea chiar el.

Entomologul scoase punguța de plastic în care era insecta.

— A fost analizată, Roy? întrebă el cu accentul său de britanic cultivat.

— Da.

— Deci este în regulă dacă o scot din pungă?

— Desigur.

Johansson scoase cu atenție din pungă insecta de cinci centimetri folosind pensetă și o așeză pe un suport de hârtie. O studie cu o lupă, în tăcere, timp de mai multe minute, în timp ce Grace bea recunoscător dintr-o ceașcă de cafea, gândindu-se pentru un moment, cu regret, la întâlnirea cu Cleo pe care fusese nevoit să o amâne pentru a putea veni întâi aici și apoi să se întoarcă la sediu pentru a discuta cu echipa sa. Așteptase întâlnirea mai mult decât orice altceva și era dezamăgit că fusese nevoit s-o amâne. Dar cel puțin stabiliseră o alta,

pentru sâmbătă, peste numai două zile. Și avantajul era că va avea suficient timp să își cumpere haine noi.

— E un specimen frumos, Roy, spuse el. Foarte frumos.

— Ce poţi să îmi spui despre el?

— Unde l-ai găsit, mai exact?

Grace îi explică, iar entomologul, spre lauda sa, nu mișcă nici o sprânceană.

— Se potrivește, spuse el. Nebunesc, dar foarte potrivit.

— Potrivit? întrebă Grace.

— Locul este potrivit – din motive care îţi vor deveni clare.

— Sunt numai urechi.

— Vrei să auzi despre acest micuţ tot cursul din anul doi de la biologie? Sau vrei varianta prescurtată?

— Doar varianta scurtă; pe urmă trebuie să le-o povestesc unor oameni mai tonţi decât mine.

Entomologul zâmbi.

— Numele său este *Copris lunaris* și aceasta este lungimea medie; de obicei au între cincisprezece și douăzeci și cinci de milimetri. Provine din Europa de Sud și din Africa de Nord.

— Se găsesc și aici?

— Nu în afara unei grădini zoologice.

Grace se încruntă, gândindu-se unde duce acest detaliu. Profesorul continuă:

— Grecii antici îl considerau o creatură sacră și mai este numit gândac de bălegar sau scarabeu.

Acum Grace înţelegea.

— Gândac de *bălegar?*

— Exact. Cele mai cunoscute sunt subspeciile care își folosesc capul și picioarele din faţă pentru a aduna bălegarul și a-i da forma unei bile pe care apoi o rostogolesc până când găsesc un loc potrivit să o îngroape, așteptând să se descompună.

— Sună delicios, spuse Grace.

— Cred că prefer chifteluţele suedeze.

Grace se gândi un moment.

— Deci, faptul că gândacul a fost introdus în rectul femeii are o anume semnificaţie.

— Una ciudată, da.

O sirenă se auzi în stradă.

— Cred că este corect să presupunem că avem de a face cu cineva care are niște valori diferite față de mine sau de tine, spuse Grace strâmbându-se.

Văzuse foarte multe în cariera sa și câteodată ajungea la punctul în care zicea că nimic nu îl mai poate șoca. Apoi apărea ceva de genul acesta.

— Care este legătura cu vechii egipteni, Lars?

— Îți scot ceva la imprimantă; este chiar fascinant.

— Mă va ajuta să îl găsesc pe criminal?

— Este clar că e vorba de cineva care are habar de simbolism. Cred că ar fi util să afli cât mai multe despre domeniul ăsta. Ai fost în Egipt, Roy?

— Nu.

Profesorul devenise entuziasmat.

— Dacă mergi în Luxor, în Valea Regilor, vei vedea în temple scarabei peste tot; erau o parte fundamentală a culturii Egiptului de Sus și de Jos. Și, bineînțeles, erau importanți în ritualuri funerare.

Grace mai bău din cafea, gândindu-se la ce mai avea de făcut în seara aceea, în timp ce profesorul scria ceva la tastatură.

În urmă cu douăzeci de minute, Emma-Jane Boutwood îl sunase pentru a-i spune că sosiră rezultatele de la analiza ADN și că acesta nu exista în baza de date. Nu mai fuseseră găsite alte părți ale corpului. Încă o femeie de pe lista celor dispărute fusese eliminată din cazul lor. ADN-ul celorlalte fusese trimis la laborator și sperau să găsească o potrivire. Dacă nu, erau nevoiți să mărească zona de cercetare.

Brusc, imprimanta scoase o foaie de hârtie la doar câțiva centimetri de locul în care stătea el și îl sperie.

— Ritualuri funerare?

— Da.

— Care era semnificația acestor insecte în ritualuri, Lars?

— Erau puse în morminte pentru a asigura întoarcerea la viață.

Grace se gândi la acest lucru câteva minute. Aveau de-a face cu un fanatic religios? Cu cineva care juca un joc? Evident, era vorba de un

individ inteligent, suficient de educat încât să fi citit despre Egiptul antic; prezenţa insectei în rectul femeii nu era deloc întâmplătoare.

— De unde ar putea lua cineva un scarabeu în Anglia? întrebă el. Doar de la o grădină zoologică?

— Nu, există câţiva importatori de insecte tropicale. Nu mă îndoiesc că o să afli informaţii despre ei pe internet.

Grace își notă în minte să spună cuiva să facă o listă și să viziteze fiecare importator de insecte tropicale din Marea Britanie. Entomologul puse insecta înapoi în pungă.

— Pot să te mai ajut cu ceva referitor la asta, Roy?

— Sunt sigur că vei mai putea. Momentan nu mă pot gândi la altceva. Și apreciez că ai rămas atât de târziu pentru mine.

— Nu e nici o problemă. Lars Johansson arătă spre fereastra de la care se vedea șoseaua Exhibition. S-a dovedit a fi o seară frumoasă. Te întorci în Sussex?

Grace confirmă.

— Lasă-mă să îţi fac cinste cu o băutură, înainte să pleci.

Grace se uită la ceas. Următorul expres pentru Brighton era în aproximativ patruzeci de minute. Nu avea timp să stea la o băutură, dar cu siguranţă simţea nevoie de una. Și pentru că profesorul îl ajutase de atâtea ori în trecut, se gândi că ar fi fost nepoliticos să refuze.

— Doar una mică, spuse el. Apoi trebuie să fug.

De aceea, treizeci de minute mai târziu, la una dintre mesele de afară ale unui bar aglomerat, se trezi întrebându-se ce naiba era în neregulă cu viaţa sa. Ar fi trebuit să fie acum împreună cu una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Dar, în schimb, era la a doua halbă de bere caldă, după ce în primele cincisprezece minute i se ţinuse o lecţie despre sistemul digestiv al scarabeului, iar acum asculta o analiză lungă a greșelilor din mariajul lui Lars Johansson, care devenea din ce în ce mai trist.

22

Traficul la ora de vârf în afara Londrei, în acea zi de joi, se dovedise a fi mai groaznic decât de obicei. Și seara fiind caldă, plăcută, se părea că toţi londonezii vroiau să plece la ţară. De obicei, Tom mergea cu trenul pentru a evita acest coșmar, dar fusese nevoit să ia mașina astăzi pentru a ajunge la biroul lui Ron Spacks, apoi se dusese în centrul Londrei pentru a-și recupera laptopul.

Planurile sale de a ajunge acasă devreme și a face un grătar în grădină cu familia fuseseră făcute praf de Chris Webb, care sosise târziu pentru a-i repara computerul și căruia îi luase mai mult timp decât se așteptase. Până când terminase, se făcuse aproape 16.30, ceea ce însemna că Tom pleca acasă la momentul cel mai nepotrivit.

În mod normal, în mașină ar fi verificat ce mesaje avea sau ar fi ascultat ceva la radio – în Londra îi plăcea în special David Prever de la LBC, altfel asculta știrile de la Radio 4 sau jazz; dar în această seară, în afara telefonului pe care i-l dăduse lui Ron Spacks pentru a-i spune că echipa sa lucra la preţurile pentru ceasurile Rolex Oyster – iată o potenţială comandă de vis, pe care trebuia să o încheie – conducea în tăcere, doar cu gândurile sale sumbre.

Sunteţi Tom Bryce?

Accent est-european puternic.

Conversaţia sa cu Kellie de mai devreme.

Ce fel de accent?

Ceva european, nu englez.

Aceeași persoană?

„Noaptea trecută aţi accesat un site pe care nu eraţi autorizat să îl vizitaţi. Acum aţi încercat să îl accesaţi din nou. Nouă nu ne plac musafirii neinvitaţi. Dacă anunţaţi poliţia despre ceea ce aţi văzut sau dacă încercaţi să intraţi din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soţiei dumneavoastră, Kellie, băiatului Max și fiicei Jessica. Citiţi bine acest mesaj, apoi gândiţi-vă mult."

Tom nu avea nici o intenţie să spună poliţiei despre ce văzuse marţi noapte. Internetul era ca un canal; puteai găsi orice în el, oricât

de erotic sau de vulgar. Probabil că intrase pe un site care fie făcea reclamă la un film, fie era un site violent pentru nebuni. Atâta tot. Nu era treaba lui să caute prin canal.

Dar acel mesaj de amenințare sugera că nu era doar atât.

Se apropia de South Downs; traficul, deși aglomerat, era rapid. La stânga, la vreun kilometru peste pajiște, văzu o lumină reflectându-se într-un geam. Un tren. Uitând de gândurile sale chinuitoare pentru un moment, Tom îi invidie pe pasagerii relativ relaxați din tren. Oricum, va ajunge acasă în cincisprezece minute și abia aștepta să bea ceva, o băutură mare și tare.

Se uită pe geam la soarele ca o minge strălucitoare ce cobora pe cerul ca de cobalt. În spatele dealurilor se afla casa sa, sanctuarul său. Dar nu se simțea în siguranță; ceva tremura în interiorul lui, amestecându-i emoțiile, răscolindu-i frica.

Nu vroia să îi spună lui Kellie că primise același telefon, dar până acum fuseseră atât de deschiși și de sinceri unul cu celălalt, încât se întrebă dacă nu era greșit să nu îi spună. Doar că acest lucru ar fi agitat-o și mai mult. Apoi, ar fi trebuit să îi povestească și despre CD.

Și pe urmă?

Amenințarea din e-mail era limpede. *Dacă* mergea la poliție. *Dacă* încerca să mai acceseze site-ul. Și adevărul era că nu intenționa să facă nici una, nici alta. Deci ar trebui să fie în regulă.

Dar ce rost avuseseră telefoanele? Poate fusese o prostie să încerce să intre a doua oară pe site, se gândi el.

În timp ce intra pe stradă și începu să urce dealul, panica puse stăpânire pe el. În față putea vedea mașina veche a lui Kellie parcată lângă bordură. În mod normal, o băga în garaj. De ce era pe stradă? se întrebă el.

Câteva minute mai târziu, când parcă în fața casei, văzu care era motivul. Aproape fiecare centimetru pătrat din fața garajului era ocupat de o cutie. Era una dintre cele mai mari cutii pe care le văzuse în viața lui. Ar fi putut ușor adăposti un elefant matur și tot ar mai fi rămas spațiu. Iisuse, chestia asta era mai înaltă decât ușa garajului.

Și în loc ca ușa casei să se deschidă larg și Kellie, Max, Jessica și Lady să iasă să îl întâmpine, ușa se deschise câțiva centimetri și apăru

capul lui Kellie, cu o faţă rotundă, precaută, apoi ea ieși îmbrăcată într-un tricou alb, larg, pantaloni scurţi și papuci. Undeva în spatele casei putea să o audă pe Lady lătrând entuziasmată. Nici urmă însă de copii.

— E puţin mai mare decât mă așteptam, spuse Kellie împăciuitoare, în loc de salut. Se vor întoarce mâine pentru a-l asambla.

Tom se uită la ea un moment. Dintr-o dată părea atât de vulnerabilă. Speriată de telefon sau de el?

— Ce este asta? întrebă.

Nu se putea gândi decât că obiectul din cutie trebuie să fi costat o grămadă de bani.

— Trebuia să îl cumpăr, spuse ea. Serios, avea un preţ așa de bun!

Iisuse! Încercând să-și păstreze calmul, întrebă:

— Ce este?

Ea făcu un semn și răspunse, încercând să pară nonșalantă și nereușind:

— Este doar un grătar.

Acum înţelegea el reticenţa din glasul ei când îi sugerase mai devreme să facă un grătar.

— Un grătar? Ce dracu' prăjești într-o chestie așa de mare? Balene? Dinozauri? O cireadă întreagă de Aberdeen Angus[9]?

— Preţul lui este de peste opt mii de lire. Eu l-am luat cu *trei mii!* exclamă ea.

Tom se întoarse, aproape explodând.

— Ești incredibilă, iubito! Aveam un grătar foarte bun.

— A ruginit.

— Dar ai fi putut lua unul nou de la Homebase cu aproximativ șaptezeci de lire. Tu ai cheltuit *trei mii?* Și unde naiba îl vom pune? Chestia asta o să ocupe jumătate din grădină!

— Nu, eu nu... nu este... așa de mare când îl asamblăm. Arată atât de bine!

— Va trebui să îl trimitem înapoi. Făcu o pauză, uitându-se în jur. Unde sunt copiii?

— Le-am spus că trebuie să vorbesc cu tine înainte de a-i vedea. I-am avertizat că tata s-ar putea să nu fie prea încântat. Își puse mâinile

în jurul lui. Uite, e ceva ce nu ți-am spus; am vrut să fie o surpriză. Îl sărută.

Iisuse, se întrebă el, ce mai urmează? Îi va spune că este însărcinată?

— Mi-am luat o slujbă!

Cuvintele îi aduseră un zâmbet.

O jumătate de oră mai târziu, după ce îi citise Jessicăi mai multe pagini din *Pisoiul care iubea curcubeele*, apoi lui Max un capitol din *Harry Potter și pocalul de foc*, după ce udase roșiile din seră și zmeura, căpșunile și zucchinii din pământul de alături, Tom stătea cu Kellie la masa de lemn de pe terasă, cu un pahar mare de votcă într-o mână, urmărind ultimele raze ale soarelui peste grădina lor. Dădură noroc cu paharele. Lângă picioarele sale, Lady rodea fericită un os.

Peste gardul lângă care Kellie plantase glicină pentru a avea mai multă intimitate, se vedea capul lui Len Wainwright mișcându-se de colo-colo în fața șopronului. Len petrecuse mult timp, timp pe care Tom nu îl avea, explicându-i diferitele faze ale construirii acestuia. Dar nu îi spusese niciodată care era scopul lui. Kellie sugerase odată că poate o va ucide pe soția sa și o va ascunde în șopron. Atunci i se păruse amuzant, dar acum Tom nu mai zâmbea.

Aerul mirosea dulceag și nu se auzea decât ciripitul de seară al păsărilor. Era o perioadă a anului care îi plăcea foarte mult, un moment al zilei în care, în mod normal, uita toate problemele și se bucura de viață. Dar nu și în această seară. Nimic nu părea să îi calmeze frica ce tot îi dădea târcoale.

— Nu... nu știam... adică, credeam că nu prea vrei să stai departe de copii și să te duci la serviciu! spuse el.

— Jessica se duce acum la grădiniță, așa că am timp, răspunse ea bând din vin. Se deschide un nou hotel în Lewes și mi s-a oferit o slujbă la recepție, cu program flexibil, începând de luni.

— Să lucrezi la hotel? Nu ai mai lucrat la vreun hotel. De ce nu te apuci din nou de predat, dacă vrei să lucrezi din nou?

— Simt că vreau să fac altceva. Mă vor pregăti. Și nu e mare lucru. În general trebuie să lucrez la calculator.

„Ceea ce îți dă posibilitatea să stai pe eBay toată ziua”, se gândi Tom, dar nu spuse nimic. Luă o gură din băutură și începu să facă niște calcule în gând. Dacă Kellie ar câștiga suficient cât să își acopere cumpărăturile, ar fi un ajutor imens. Dar trei mii de lire de pe cardul ei de credit pe nenorocitul acela de grătar imens... Îi va lua luni de zile să câștige atât. Între timp, el va trebui să plătească. Apoi îi sună telefonul mobil, pe care îl lăsase în birou.

Se uitară unul la celălalt. Văzu strălucirea de teamă din ochii lui Kellie și se întrebă dacă ea văzuse același lucru în ai lui. Se grăbi să urce și văzu cu ușurare că pe ecran apărea numele lui Chris Webb.

— Bună, Chris, spuse el. Ai găsit ceva pe CD?

Vocea programatorului era aspră.

— Nu și se pare că nici nu o voi face.

— Cum așa?

— Am ajuns acasă și tot locul este răvășit. Cineva a răscolit totul. Și nu glumesc când spun totul. Îmi va trebui o săptămână să rearanjez.

— Iisuse! Și ți-au luat ceva?

— Nu, răspunse el. Nu au luat. Urmă o pauză lungă în care Tom auzi sunetul unei brichete și apoi o inhalare. De fapt, lipsește numai un lucru.

— Ce anume?

— CD-ul tău.

23

Alison Vosper, detectiv-șef adjunct, era persoana în fața căreia trebuia să raporteze Roy Grace. Aceasta avea un temperament schimbător, trecând de la amabilitate și blândețe într-un moment, la arțag în următorul. În urmă cu câțiva ani, cineva din poliție o poreclise Nr. 27, după felul de mâncare dulce-acrișor de la restaurantul chinezesc. Porecla rămăsese, deși Grace se gândea că ar trebui schimbată, pentru că nu își mai aducea aminte când o văzuse într-o pasă bună.

Și cu siguranță astăzi nu era bine dispusă.

Vineri dimineață, la ora 9, stătea în picioare pe covorul gros din fața biroului lui Vosper, cu același gol în stomac pe care îl avea când era chemat în biroul directorului de la școală. Era ridicol ca o persoană de vârsta lui să fie nervoasă în fața superiorilor, dar Alison Vosper avea acest efect asupra sa, indiferent că vroia să recunoască sau nu. În mod evident, fusese chemat pentru a face un rezumat înaintea conferinței de presă, dar nu erau prea multe de spus. După patruzeci și opt de ore, nu știau cine este victima și nu aveau nici un suspect.

Un lucru pe care Grace îl învățase de când lucra în poliție era cât de mult țineau ofițerii superiori să lase publicului impresia că poliția avea rezultate. Din cauza faptului că doreau să aibă publicul de partea lor, Grace avea uneori sentimentul că superiorii săi considerau că era mai bine să țină în custodie pe cineva, oricât de nevinovat ar fi fost, doar să arate că fac ceva, decât să admită în fața unei săli pline de jurnaliști că nu au nici un indiciu.

Spre deosebire de sediul central al Departamentului de Criminalistică din Sussex House, modern și fără suflet, șefii cei mari aveau birourile în clădirea Queen Anne, în centrul grupului înghesuit de clădiri care cuprindea toate birourile Poliției din Sussex, la marginea orașului Lewes.

Caracteristicile plăcute, originale, ale clădirii fuseseră lăsate intacte în majoritatea birourilor, în special stucaturile de pe tavan. Biroul lui Alison Vosper era un bun exemplu. Încăperea de la parter era

imaculată, cu o priveliște minunată spre o peluză îngrijită, mobilată cu antichități elegante, care dădeau impresia de autoritate și permanență.

Piesa de rezistență era un birou mare din lemn de trandafir lustruit pe care era o agendă, o vază subţire de cristal cu trei lalele în ea, fotografii înrămate ale soţului (care era un poliţist cu câţiva ani mai vârstnic, dar într-o poziţie ierarhică inferioară ei) și ale celor doi copii, un băiat și o fată, inocenţi în uniformele de școală, un suport pentru creioane și, ca de obicei, mai multe ziare de dimineaţă împrăștiate în evantai. Din fericire, Grace nu apărea în nici unul pe prima pagină.

Detectivul-șef adjunct Alison Vosper nu era numai acră în această dimineaţă, ci și extrem de rece, un lucru scos în evidenţă de bluza pe gât apretată, de culoarea gheţii, prinsă în faţă cu o broșă cu diamant la fel de îngheţată. Chiar și parfumul avea o tentă acidă.

Ca de obicei, Vosper nu îl invită să se așeze – o tehnică pe care o folosea de mult pentru a face ședinţele scurte și la obiect. Grace îi aduse la cunoștinţă tot ce se mai întâmplase de la ședinţa de ieri. Singura reacţie vizibilă pe care a obţinut-o a fost când a ajuns la insectă; era suficientă repulsie pentru a demonstra că sub carapacea dură, Alison Vosper era totuși un om.

— Deci avem trei victime posibile printre femeile raportate ca dispărute în ultimele zile? întrebă ea.

Avea un accent din Midiands, care ce o făcea să pară și mai dură.

— Da. Am trimis la Huntingdon material luat din locuinţele lor, pentru analiza ADN-ului. Vom primi un răspuns astăzi mai târziu.

— Și dacă nu se potrivește nimic cu victima?

— Va trebui să extindem cercetările.

Sună telefonul. Ea apăsă un buton și răspunse:

— Sunt ocupată. Apoi se uită din nou la detectivul Grace. Știi că acest caz contează foarte mult pentru tine, Roy?

— Mai mult decât alte cazuri?

Se uită la el în tăcere, cu privirea rece.

— Cred că amândoi știm asta.

Grace se încruntă, nesigur de ce va urma și simţindu-se inconfortabil. Ea își învârti verigheta de aur pe deget și păru că se îmbunează.

— Ai fost norocos, Roy, să rămâi atâția ani în același loc. O mulțime de polițiști trebuie să se tot mute dacă vor să fie promovați. Ca și mine. Eu sunt din Birmingham, dar am stat numai trei ani din toată cariera mea acolo. Am fost peste tot: Northumberland, Ipswick, Bristol, Southampton. Este altfel decât pe vremea tatălui tău. El a stat tot timpul în Brighton, nu-i așa?

— Dacă includem și Worthing.

Ea zâmbi. Worthing era la doar câțiva kilometri distanță. Apoi figura i se înăspri din nou.

— Mi s-a spus că tatăl tău era o persoană cunoscută și foarte respectată. Dar se pare că multe persoane cred că nu ești fiul tatălui tău.

Lăsă cuvintele să atârne în aer. Roy le simți ca pe o înțepătură în inimă. Era ca și cum ar fi fost înjunghiat și toată energia i se scurgea pe acolo. Se uită la ea confuz și se simți foarte vulnerabil.

— Știu... știu că am partea mea de critici, spuse el și, dintr-o dată fu conștient de cât de neconvingător suna.

Ea dădu din cap și de data aceasta își scoase verigheta de pe deget, ținând-o în față, ca și cum ar fi vrut să arate că nimic nu este permanent, că îl putea da afară din viața ei la fel de ușor cum putea arunca verigheta la gunoi.

— Nu de critici sunt eu îngrijorată, Roy. Șeful este preocupat de răul pe care l-ai cauzat poliției din Sussex. Aproape că ai împiedicat un proces acum două săptămâni, când ai dus o dovadă la un clarvăzător; și, ca rezultat, ai fost citat în toate titlurile ziarelor, ceea ce ne-a făcut, și pe tine și pe noi, să cădem de proști. Ți-ai pierdut respectul multor colegi apelând la supranatural. Apoi, ai permis ca doi suspecți să moară în timpul unei urmăriri.

Grace încercă să o întrerupă, gândindu-se că nu avea dreptate, dar ea îl opri ridicând o mână.

— Acum suntem la patruzeci și opt de ore de la o crimă și nu poți spune nici cine este victima, nu ai nici un suspect; tot ce ai este istoricul unui nenorocit de gândac găsit la locul crimei.

Deja Grace se enerva.

— Îmi pare rău, dar nu este corect și tu știi asta.

— Aici nu e vorba despre ce este corect, Roy; este vorba de faptul că poliția apare în ochii publicului ca fiind incompetentă.

— Cei doi care au murit în mașină erau vinovați ca naiba și erau și periculoși. Au străpuns barajele de poliție, au furat două mașini, au lovit un polițist pe motocicletă. Ai fi preferat să îi lăsăm să scape? întrebă el dând din cap cu frustrare.

— Ce vreau să îți spun, Roy, este că poate că ar fi mai bine să te mutăm într-o zonă în care nu ești cunoscut. Poate undeva în nord. Undeva unde au multe pe cap și le-ar prinde bine cunoștințele tale. Cum ar fi în Newcastle. Un coleg de la secția de acolo m-a întrebat dacă avem un detectiv pentru un caz sensibil, un om pe care să îl trimitem acolo câteva luni, poate un an. Și cred că tu ești persoana potrivită pentru asta.

— Cred că glumești. Aici e casa mea. Nu vreau să fiu transferat nicăieri. Nici nu sunt sigur că vreau să mai rămân în poliție dacă se întâmplă asta.

— Atunci adună-te și asigură-te că nu se întâmplă. Desemnez un alt ofițer să lucreze cu tine la caz, deoarece nu cred că faci suficiente progrese. Este un fost detectiv inspector, pe care l-am promovat în aceeași funcție cu tine.

— Îl cunosc?

— Numele lui este Cassian Pewe.

Grace se gândi un moment, apoi gemu în sinea sa. *Detectiv inspector* Cassian Pewe, acum *detectiv căpitan* Cassian Pewe. Grace se întâlnise cu el în urmă cu vreo doi ani, când cei de la Met aduseseră oameni pentru a da o mână de ajutor celor din Brighton, în timpul conferinței laburiștilor. Și-l amintea ca o persoană foarte arogantă.

— Vine aici?

— Începe de luni. Va lucra într-un birou de aici. Ai vreo problemă cu asta?

„Da", ar fi vrut să spună, nervos. „Bineînțeles, pudelul șefului. În ce alt birou să îl bage? Aici era perfect, astfel ca ea și Pewe să stea comod de vorbă, despre cum să-l submineze pe spinul din coasta lor, anume pe detectivul Roy Grace."

Dar nu avea altă soluție și spuse:

— Nici o problemă.

— Ai un cartonaș galben, Roy. Da?

Simțea că se îneacă și nu putu decât să răspundă dând din cap. Apoi telefonul sună. Ea îi făcu semn să răspundă. Se îndepărtă de biroul ei și se uită la ecran. Era de la echipa lui.

— Roy Grace, spuse el.

Era detectiv Nicholl, care îl suna entuziasmat să îi spună că primiseră rezultatele de la laboratorul din Huntingdon. Aveau o potrivire cu ADN-ul cadavrului.

24

— Nu pot să cred ce muzică asculţi, omule, spuse Branson. E o porcărie maximă. Nu am nici un alt cuvânt pentru ea.

Mergeau pe un drum care cobora îndreptându-se spre est, având la stânga întinderea verde a bazei de luptă din timpul celui de-al doilea război mondial, care acum devenise Aeroportul Shoreham, un loc agitat pentru avioane particulare și zboruri comerciale către insulele Canalului și în direcţia Southampton.

Shoreham era suburbia de vestul extrem al orașului Brighton și Grace simţea tot timpul un amestec ciudat de relaxare și nostalgie atunci când o lăsa în urmă. Nostalgie, deoarece Brighton era locul unde se simţea cu adevărat acasă; în orice alt loc se simţea ca într-o apă nesondată căreia nu îi știa adâncimea, puţin cam nesigur. Și relaxare pentru că, atunci când era în conurbaţia Brighton și Hove, avea un sentiment de responsabilitate și nu putea să se relaxeze decât în afara ei.

După anii petrecuţi în poliţie, devenise a doua natură a sa să evalueze în mod inconștient fiecare pieton și ocupant al locurilor din mașinile de pe stradă. Îi știa pe majoritatea răufăcătorilor, cu siguranţă pe toţi traficanţii de droguri și pe mulţi dintre hoţi și spărgători; știa când erau la locul potrivit și când nu. De aceea era ridicolă ameninţarea lui Alison Vosper de a-l transfera. O viaţă de cunoștinţe și contacte s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Roy Grace hotărâse să conducă el deoarece simţea că nervii nu îi mai suportau o altă plimbare cu Branson, care își arăta talentul la urmăriri de mare viteză. Acum nu era sigur că nervii săi mai rezistau văzând ce face detectivul de CD-player-ul său. Dar Branson încă nu terminase cu el.

— Beatles? Cine naiba mai ascultă Beatles în mașină în zilele noastre?

— Eu, îmi plac, spuse Grace defensiv. Problema ta este că nu faci diferenţa între zgomot și muzica bună.

Opri Alfa Romeo la un semafor, la intersecţia cu Lancing College. Se hotărâse să ia mașina sa deoarece nu o mai folosise de ceva timp și

bateria necesita o încărcare. Și, mai important, dacă ar fi luat o mașină de la serviciu, Branson probabil că ar fi insistat să conducă și s-ar fi simțit jignit dacă nu l-ar fi lăsat.

— Asta e amuzant, venind din partea ta, spuse Branson. Pur și simplu nu înțelegi muzica! Apoi, schimbând brusc subiectul, arătă spre un local de peste drum. Sussex Pad. Au o mâncare de pește foarte bună, am fost cu Ari. Mda, e bună. Apoi își îndreptă din nou atenția către CD player. Dido!

— Ce are Dido?

Branson ridică din umeri.

— N-are nimic, dacă îți place genul ăsta de lucruri. Nu mi-am dat seama cât de trist ești.

— Da, îmi place genul ăsta de lucruri.

— Și, Iisuse, ce e asta? Ceva ce ți-au dat gratis la o revistă?

— Bob Berg, spuse Grace, enervându-se. Se întâmplă să fie un cântăreț de jazz modern.

— Da, dar nu este de culoare.

— Da, bine. Și trebuie cumva să fii de culoare ca să cânți jazz?

— Nu am spus asta.

— Ba ai spus! Oricum, este mort; a murit într-un accident acum câțiva ani și mie îmi place muzica lui. Este un saxofonist tenor foarte bun. Mai ai altceva de făcut bucățele? Sau ar trebui să vorbim despre așa-zisa ta bănuială?

Puțin mai potolit, Branson porni radioul și îl opri pe un post de muzică rap.

— Mâine mergem să cumpărăm haine? O să te duc să îți cumperi și niște muzică. Dacă vii cu tipa de la întâlnire în mașina asta și vede ce muzică asculți, o să înceapă să caute în torpedou după cuponul de pensie.

Grace nu îl mai asculta, gândindu-se la ceea ce aveau de făcut și la toate mingile pe care trebuia să le țină în aer în același timp. Nervii îi erau întinși la maximum, în parte din cauza întâlnirii cu Alison Vosper, de la care plecase simțindu-se foarte deprimat, dar și din cauza sarcinii pe care trebuia să o ducă la capăt în aproximativ o oră. În mod normal, Grace era foarte cinstit când spunea că îi plăcea aproape fiecare aspect al muncii de polițist; cu excepția unuia și acela

era să spună unui părinte sau membru de familie despre moartea cuiva drag. Nu era ceva ce trebuia să facă foarte des în ultima vreme, deoarece aveau ofițeri la Departamentul de Relații cu familia, detectivi care erau pregătiți special. Dar erau unele situații, ca asta, de exemplu, când vroia să fie el însuși de față pentru a vedea reacțiile, pentru a culege cât de multe informații în primele momente după ce aflau vestea. Și îl luase pe Glenn Branson deoarece credea că va fi o bună pregătire pentru el.

Persoanele pe care le anunțau de moartea cuiva respectau un anumit model. În primele ore erau în stare de șoc, vulnerabile, și era posibil să spună mai mult decât doreau. Dar, rapid, începeau să dea înapoi, iar ceilalți membri ai familiei strângeau rândurile în jurul lor. Dacă vroiai să afli ceva informații, trebuia să le obții în primele ore de la aflarea veștii. Era o metodă crudă, dar întotdeauna eficientă; altfel te blocai timp de săptămâni, poate chiar luni. Jurnaliștii știau și ei acest lucru.

Îi recunoscu pe cei doi ofițeri de la Departamentul de Relații cu familia, detectiv Maggie Campbell și detectiv Vanessa Ritchie, care stăteau în mașină, un Volvo mic, nemarcat, parcat lângă marginea peluzei din fața casei; Grace opri și el mașina alături. Figurile celor două, pline de dezaprobare, se uitau prin parbriz la el.

— La dracu', omule! Cum își permit unii astfel de case? spuse Glenn, uitându-se la porțile de oțel dintre doi stâlpi din piatră.

— Pentru că nu sunt polițiști, răspunse Grace.

Banii nu fuseseră un lucru extrem de important în viața lui. Sigur că îi plăceau lucrurile frumoase, dar nu avusese niciodată dorințe extravagante și fusese întotdeauna atent să nu depășească limita. Sandy se descurcase de minune să economisească de ici, de colo. Întotdeauna îl amuzase faptul că obișnuia să cumpere felicitările pentru următorul Crăciun la promoțiile din ianuarie. Din aceste economii se cinsteau întotdeauna cu ceva frumos, așa cum îi plăcea ei să spună. În primii ani de căsătorie, când lucra la o agenție de voiaj și putea să obțină reduceri la călătorii, economisise de două ori suficienți bani încât să plece peste hotare câte două săptămâni.

Dar oricât ar fi economisit din salariul său, chiar cu toate primele pentru ore suplimentare, pe care obișnuia să le primească la începutul carierei, nu ar fi fost de ajuns să cumpere vreodată ceva de mărimea conacului la care se uita acum.

— Îți aduci aminte filmul acela, *Marele Gatsby?* întrebă Branson. Versiunea lui Jack Clayton, cu Robert Redford și Mia Farrow?

Grace încuviință. Își aducea vag aminte, cel puțin de titlu.

— Așa-i și locul ăsta, nu? Te uiți la o casă dată dracului.

Și așa era: o alee dreaptă cu copaci pe margine, lungă de câteva sute de metri, care ducea într-o parcare circulară cu un iaz ornamental în mijloc, în fața unui conac antic roman, sau cel puțin în stil antic roman.

Grace încuviință. Cu colțul ochiului văzu portiera de la Volvo deschizându-se.

— Încep necazurile, spuse el încet. Cele două coborâră din mașină.

Maggie Campbell, o femeie cu părul negru, la treizeci și ceva de ani, și Vanessa Ritchie, subțire, înaltă și roșcată, mai mare în grad, cu o față dură și puternică, veniră lângă ei, amândouă în haine la modă, dar sobre.

— Nu se poate să intrăm toți patru, Roy, spuse detectiv Ritchie. Suntem prea mulți.

— O să mă duc eu primul, cu Glenn, să îi dau vestea. Apoi te sun imediat ce cred că este cazul să interveniți.

O văzu pe Maggie Campbel încruntându-se. Ritchie dădu din cap.

— Este greșit, știi prea bine asta.

— Da, știu, dar așa vreau să joc în cazul acesta.

— Să joci? răspunse ea nervoasă. Nu suntem la un experiment aici! Nu e bine.

— Ce nu e bine, Vanessa, este ca un tată să afle că părți din fata lui au fost găsite, mai puțin câteva bucăți importante, cum ar fi capul, pe un teren nenorocit, cu un gândac în fund. Asta e ce este greșit.

Ofițerul de la relațiile cu familia se bătu cu palma peste piept.

— Pentru asta am fost noi pregătite. Suntem specialiste în toate aspectele pierderilor omenești.

Grace se uită pe rând la cele două femei.

— Știu totul despre pregătirea voastră și vă știu și pe voi; am lucrat înainte cu voi și vă respect. Asta nu are nimic de a face cu capacitățile voastre. Pregătirea vă poate ajuta, dar la sfârșitul zilei rămâne și aspectul muncii polițienești. În acest caz, am motivele mele pentru a le da eu vestea; și cum eu coordonez acest caz, eu stabilesc regulile, da? Nu mai vreau să văd fețe triste din partea voastră, vreau să cooperăm. Este clar?

Cele două încuviințară, dar tot nu păreau mulțumite.

— Te-ai hotărât cât de mult îi vei spune tatălui? întrebă tăios Vanessa Ritchie.

— Nu, voi acționa în funcție de situație. O să vă informez înainte de a vă chema, da?

Maggie Campbell zâmbi cu jumătate de gură, împăciuitor. Detectiv Ritchie îi făcu un semn de „tu ești șeful".

La un gest al șefului, Branson apăsă pe buton și după câteva secunde porțile se deschiseră treptat. Merseră cu mașina până la casă. Grace parcă între cele două mașini de afară, un BMW 7 vechi, destul de murdar, și un Subaru foarte vechi.

În timp ce se apropiau de ușa de la intrare, aceasta fu deschisă de un bărbat distins, pe la cincizeci și cinci de ani, cu părul negru cu fire argintii la tâmple, îmbrăcat cu o cămașă albă deschisă la gât, cu butoni de aur, pantaloni de costum și pantofi negri lucioși. Avea un telefon mobil în mână.

— Detectiv căpitan Grace? întrebă el, cu un accent ușor înfundat, părând că vorbește printre dinți, uitându-se nesigur la cei doi polițiști.

Avea un zâmbet plăcut, dar niște ochi albaștri, triști, ca o pereche de suflete mici, pierdute.

— Domnul Derek Stretton? întrebă Grace. Apoi el și Branson îi arătară din politețe legitimațiile de serviciu.

Făcându-le semn să intre, Derek Stretton întrebă:

— Cum ați condus până aici?

— A fost bine, răspunse Grace. Cred că am ales o perioadă bună a zilei.

— Drumul este îngrozitor; nu înțeleg de ce nu vor să facă o autostradă. Janie pierde întotdeauna ore întregi până când ajunge aici, din cauza blocajelor.

Primul lucru pe care îl remarcase Grace atunci când intrase fusese cât de puţin mobilată era casa. Existau o masă frumoasă cu intarsii, un dulap și scaune antice, dar nici un covor sau ceva care să acopere pardoseala și observă niște umbre pe pereţi, de unde era evident că fuseseră date jos tablouri de curând.

Conducându-i spre un birou la fel de sumar mobilat, cu două canapele puse direct pe podea și cu o masă de plastic, ca cele pentru picnic, așezată între ele în chip de măsuţă de cafea, Derek Stretton păru că se grăbește să le explice, arătând către pereţii goi și urmele mari, dreptunghiulare, unele cu fire deasupra, altele cu becuri:

— Din nefericire am fost nevoit să renunţ la ceva din averea familiei. Am făcut câteva investiţii păguboase...

Asta explica umbrele de pe pereţi, se gândi Grace. Probabil că le-a trimis la licitaţie. Stretton arăta atât de mohorât, încât îi păru sincer rău de el – și asta fără bomba pe care urma să o lanseze.

— Menajera mea nu este... Făcu un semn neajutorat cu mâna prin aer. Pot să vă aduc niște ceai? Cafea?

Grace era însetat.

— Ceai, vă rog, cu lapte, fără zahăr.

— Și pentru mine la fel, vă rog, spuse Branson.

În timp ce Stretton ieșea, Grace se îndreptă către una dintre piesele de mobilier din cameră, o masă elegantă, acoperită de fotografii.

Într-una se vedea un cuplu în vârstă; bunicii, presupuse el. Apoi era una cu un Derek Stretton tânăr și cu o femeie atrăgătoare, de aproape aceeași vârstă. Lângă ea mai era una cu o femeie tânără; Janie, probabil. În fotografie avea șaptesprezece sau optsprezece ani, era frumoasă și elegantă, într-o rochie de bal din catifea neagră, cu părul blond lung prins sus cu două clame cu diamante și cu un colier de argint la baza gâtului. Semăna mult cu Gwyneth Paltrow. Zâmbea, dar nu era nimic spontan în fotografie. Pentru Grace părea ceva de genul „Da, sunt minunată și știu acest lucru.”

Mai era o fotografie lângă aceasta, tot cu Janie, cu vreo doi ani mai tânără, pe o pârtie de schi, cu un hanorac mov, ochelari de soare moderni și cu o expresie șmecheră.

Grace se uită la ceas. Era ora 11.30. Plecase de la conferinţa de presă, lăsându-l pe Dennis Ponds să spună jurnaliștilor că acum aveau

numele victimei și îl vor face public după ce îi vor anunța rudele, adică peste aproximativ o jumătate de oră. Apoi, îi ceruse lui Ponds să trimită fotografia ei în cât mai multe locuri posibile, pentru a vedea ce informații despre ultimele sale ore de viață pot veni de la public și să solicite difuzarea cazului la următorul episod din *Crimewatch*, miercurea viitoare, dacă până atunci nu progresau.

Branson se dusese lângă șemineu. Deasupra acestuia erau mai multe felicitări. Grace se apropie. Se uită la una cu un desen al unui bărbat foarte mândru, în costum cu cravată, pe care erau scrise cuvintele: „Pentru un tată cu totul deosebit!"

O deschise și văzu mesajul: „Pentru tăticul meu iubit. Cu toată dragostea mea, multă, multă de tot. JXXX."

Grace puse felicitarea la loc și se îndreptă către o fereastră înaltă, cu alcov. Fereastra avea o priveliște frumoasă către râul Hamble; Branson i se alătură și se uitară împreună la o pădure de macarale din portul care părea că se află chiar la marginea proprietății.

— Nu mi-au plăcut niciodată bărcile, spuse Branson. Nu m-am simțit niciodată prea bine pe apă.

— Deși locuiești lângă mare?

— Nu este chiar lângă mare.

Îi sună telefonul și el îl scoase din buzunar.

— Detectiv Branson. Aha, bună, sunt cu Roy, aproape de Southampton; probabil că ne întoarcem în Brighton pe la ora 14. Roy vrea să facă o ședință scurtă la ora 18, așa că toată lumea să fie acolo, da? Am obținut ofițerii pe care îi cerusem în plus? Doar unul până acum? Cine este? La dracu', cred că glumești! El! Nu pot să cred că ni l-au aruncat nouă! Roy va fi supărat. Mergem direct la apartamentul ei de aici; Roy vrea ca cineva să se ducă la ea la birou, să discute cu șeful ei și cu personalul. Bine. OK. 18.30. Perfect.

Branson își puse din nou telefonul în buzunar.

— Era Bella. Ce crezi că s-a întâmplat? Cererea pentru doi ofițeri suplimentari... Știi pe cine ne-au dat?

— Lovește-mă.

— Norman Potting.

Grace mormăi.

— Ar trebui să iasă la pensie; e mai bătrân decât Dumnezeu.

— Nu prea le-a încântat pe doamne. Bella nu e fericită.

Detectivul sergent Norman Potting avea peste cincizeci și cinci de ani și, în comparație cu alții, venise târziu în echipă. Era un polițist de școală veche, incorect din punct de vedere politic, lent și fără nici un interes de a promova; nu își dorise niciodată responsabilități, dar nici nu voise să se pensioneze atunci când împlinise cincizeci și cinci de ani, limita de vârstă normală pentru un sergent, și de aceea își prelungise serviciul. Îi plăcea să facă lucrul la care era bun și anume să muncească ordonat și calculat. Ordonat, adică să facă munca de poliție metodic și riguros, adică să sape cât mai adânc în cazul oricărei crime; să fie cât mai calculat posibil, până când dădea de o urmă care să îl ducă undeva.

Cel mai bun lucru care se putea spune despre Norman Potting era acela că era încăpățânat și de încredere și că dădea rezultate. Dar era plicticos ca naiba și avea obiceiul de a supăra pe aproape oricine.

— Credeam că lucrează permanent la Gatwick, cu echipa antiterorism, spuse Grace.

— Evident, cei de acolo s-au săturat de el. Poate că nu i-au mai suportat glumele, zise Branson.

— Și Bella spune că miroase a tutun de pipă. Nici ea, nici Emma-Jane nu vor să stea lângă el.

— Bietele de ele.

Derek Stretton se întoarse în cameră, ducând o tavă cu trei cești mici și o cană de lapte. Puse tava pe măsuța de plastic, apoi le făcu semn să se așeze pe canapea, iar el se așeză în fața lor.

— Domnule detectiv, ați spus la telefon că aveți vești de la Janie? întrebă el cu speranță.

În acest moment Grace își dorea cu ardoare să le fi trimis pe cele două specialiste să facă treaba asta.

25

Practic, Tom nu făcuse nimic în acea dimineață. Stătea la biroul său, având o grămadă de mesaje la care nu răspunsese și care îi umpleau monitorul; însă cel puţin calculatorul său funcţiona din nou. Răspunsese la câteva apeluri telefonice și se uitase atent peste o listă de preţuri pentru ceasurile Rolex Oyster, dar în restul timpului se gândise.

Se gândise. Își chinuise creierul, dar nu găsise nici un răspuns. Telefonul de ieri noapte, când Chris îi spunea că a fost jefuit.

„De fapt, lipsește un singur lucru nenorocit... CD-ul tău...”

Oricum, el văzuse casa lui Chris, știa că e într-o dezordine monstruoasă. N-ar fi fost greu să rătăcești un CD acolo, erau zeci de CD-uri împrăștiate peste tot.

Dar, se gândi Tom, cineva nu era prea fericit că el avea CD-ul și nu se obosise degeaba să îi strice de două ori calculatorul. Și acum îl luaseră înapoi? Încercase Chris Webb să îl acceseze și le atrăsese atenția?

Și dacă proprietarul CD-ului, idiotul din tren, și-l luase acum înapoi, se va termina toată povestea? Poate că idiotul va fi în seara aceasta în tren, din nou. Dar Tom se îndoia; în toţi anii de când făcea naveta nu îl mai văzuse niciodată. Și în afară de asta, nu era sigur ce ar fi făcut: s-ar fi dus și ar fi ţipat la el, sau ar fi fost prea zăpăcit ca să mai spună ceva?

Încă nu îi povestise nimic lui Kellie despre asta. Era mai bine să păstreze tăcerea, să nu se audă nimic. Nu mai primise nici un telefon, ceea ce însemna, spera el, că respectase avertismentul.

Și cu siguranță îl înțelesese.

26

— Domnule Stretton, proprietarul apartamentului pe care l-a închiriat fiica dumneavoastră în Londra ne-a lăsat înăuntru ieri și ne-a dat voie să luăm câteva lucruri care i-au aparținut, pentru testul de ADN. Am luat câteva fire de păr de pe perie și o bucată de gumă de mestecat pe care am găsit-o în coșul de gunoi, explică Grace.

Derek Stratton ținea ceașca fără să bea, uitându-se la el cu atenție.

— Am trimis mostrele la laboratorul poliției din Huntingdon și azi-dimineață am primit rezultatele. ADN-ul identificat pe guma de mestecat și cel de pe perie este al aceleiași persoane și s-a remarcat o potrivire perfectă cu cel al cadavrului descoperit miercuri. Mi-e teamă că singura concluzie pe care o putem trage, domnule, este că tânăra femeie omorâtă este fiica dumneavoastră, Janie.

Urmă o tăcere lungă și preț de câteva secunde Grace crezu că Derek Stretton va da capul pe spate și va începe să râdă. Dar ceașca a început să-i tremure în farfurioară, din ce în ce mai tare, până când bărbatul se aplecă în față și o puse pe măsuță.

— Eu... înțeleg, spuse el.

Se uită la Grace, apoi la Branson. Și încet, ca un castel din cărți de joc, păru că se dărâmă în sinea sa, ca și cum cineva îl secase de toate puterile.

— Ea este tot ce am pe lume. Vă rog, spuneți-mi că nu este adevărat. Trebuie să vină astăzi... este ziua mea... urma să mergem să luăm cina în oraș. O, Doamne! Eu... eu...

Grace se uită nemișcat în față, evitând privirea lui Branson, dorindu-și cu disperare să poată spune că nu este adevărat, că era o greșeală. Dar nu putea să adauge nimic, nimic care să micșoreze durerea acestui om.

— Mi-am pierdut soția, mama ei, în urmă cu trei ani. Cancer. Acum o pierd pe Janie. Eu...

Grace îi lăsă un timp, apoi întrebă:

— Cum era fiica dumneavoastră, domnule? Adică, erați apropiați?

După o tăcere lungă, Derek Stretton răspunse:

— Se spune că întotdeauna există o legătură specială între fiică și tată. În cazul meu, cu siguranță așa a fost.

— Era o persoană atentă?

— Enorm. Nu uita niciodată de ziua mea, de Crăciun sau de Ziua Tatălui. Este... este... o fiică perfectă.

Vocea i se stinse. Grace se ridică.

— Aveți o fotografie recentă a ei? Aș dori să îi pun fotografia în circulație cât mai repede posibil.

Derek Stretton încuviință nemișcat.

— Și vă deranjează dacă aruncăm o privire în dormitorul ei?

— Doriți să vin și eu, sau...

— Ne descurcăm singuri.

— Primul etaj, la capătul scărilor faceți la dreapta. Este a doua ușă pe dreapta.

Era camera unei fete tinere; o fată tânără ordonată, organizată, calculată. Un rând de jucării de pluș stătea aranjat pe perne. Un poster cu formația U2 era lipit pe perete. Pe noptieră se vedea o colecție de scoici. Rafturile erau pline cu cărți pentru copii, povești cu aventuri pentru fete și câteva romane de acțiune de Scott Turrow, John Grisham și alți autori americani. Pe podea era o pereche de papuci și un halat de modă veche atârna pe dosul ușii.

Grace și Branson deschiseră toate sertarele, cotrobăiră printre hainele ei, printre lenjerie, tricouri, bluze, pulovere, dar nu găsiră nimic care să indice chiar și de departe ceva ce ar fi expus-o unui criminal sălbatic. Apoi Grace ridică o cutie de bijuterii din catifea și o deschise. Înăuntru erau niște cercei delicați din ametist, o brățară de argint, un colier de aur și un inel cu monogramă. Închise capacul și ținu în continuare cutia.

După cincisprezece minute, se întoarseră la parter. Derek Stretton părea că nu se mișcase de pe scaun și nu băuse din ceai. Grace întinse cutia și îi deschise capacul, arătându-i tatălui ce conținea.

— Domnule Stretton, toate acestea sunt ale fiicei dumneavoastră?

El se uită la ele și încuviință.

— Pot împrumuta una dintre ele? Una pe care este posibil să o fi purtat de curând?

Grace ignoră privirea ciudată pe care i-o aruncă Branson.

— Inelul cu monogramă este probabil cel mai bun, spuse Derek Stretton. Este emblema familiei noastre. Până de curând obișnuia să îl poarte tot timpul.

Grace scoase din buzunar o pungă mică de plastic, pentru dovezi, pe care o adusese cu el în acest scop și, ridicând inelul cu batista, îl puse cu atenţie în pungă.

— Domnule Stretton, vă puteţi gândi la cineva care ar fi avut vreun motiv să îi facă rău fiicei dumneavoastră?

— La nimeni.

Așezându-se în faţa lui Derek Stretton și aplecându-se spre el, Grace întrebă:

— Avea un prieten?

Uitându-se în jos, Derek Stretton spuse:

— Nu, nu era nimeni special.

— Dar se întâlnea cu cineva?

El se uită la Grace, părând că își mai revine.

— Era o fată frumoasă, cu personalitate puternică. Nu ducea niciodată lipsă de admiratori. Dar lua foarte în serios dreptul; nu cred că vroia prea multă distracţie.

— Era avocat?

— Studentă la drept. A studiat dreptul la universitatea din Southampton, iar în ultimii trei ani a învăţat la Guildford. În prezent, face practică la un cabinet de jurisconsulţi în Brighton. Apoi va merge... ar fi mers... încă un an la Guildford.

— Aţi susţinut-o în timpul studiilor?

— Cât de bine am putut. A fost puţin mai greu în ultimele luni. Ne-am chinuit... Eu...

Grace încuviinţă înţelegător.

— Să ne întoarcem la prieten, domnule. Cunoașteţi numele celui mai recent prieten al ei?

Derek Stretton părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani în ultimele douăzeci de minute. Se gândi câteva secunde.

— Justin Remington; a ieșit cu el în urmă cu aproximativ un an. Un tânăr încântător. El... A venit cu el de câteva ori aici. Face afaceri cu terenuri în Londra. Mie îmi plăcea, dar nu cred că era suficient de inteligent pentru ea. Zâmbi cu o privire îndepărtată. Ea are... avea... o

minte remarcabilă. Nu am mai putut să o întrec la Scrabble de când a făcut nouă ani.

— Știți unde aș putea să îl găsesc pe acest Justin Remington?

Urmă o tăcere în timp ce Stretton se gândi, apoi, ridicând din sprâncene, spuse:

— Îi plăcea foarte mult să joace tenis. Nu cred că sunt chiar atât de mulți jucători. Știu că juca în Londra, cred că în Queens.

Lui Roy Grace îi devenea din ce în ce mai clar că va obține foarte puține informații de la acest bărbat.

— Aveți cui să dați un telefon? îl întrebă el. O rudă sau un prieten care să vină aici?

După câteva secunde, Derek Stretton spuse încet:

— Sora mea, Lucy. Nu stă prea departe. O să îi dau un telefon. Va fi terminată.

— De ce nu dați telefonul cât suntem noi aici, domnule? întrebă Branson cât de drăguț putea.

Cei doi așteptară ca el să dea telefonul, retrăgându-se discret în partea cealaltă a camerei. Grace îl auzi plângând; apoi ieși din cameră pentru un timp. În sfârșit se întoarse lângă ei, cu un plic maro.

— Am pus niște fotografii cu Janie pentru dumneavoastră. Aș aprecia dacă le-aș primi înapoi.

— Sigur, spuse Grace, știind că sărmanul om va fi nevoit să dea o grămadă de telefoane pentru a le primi înapoi; în mod inevitabil se vor pierde undeva în sistem.

— Lucy, sora mea, este pe drum. Va ajunge aici în jumătate de oră.

— Doriți să așteptăm cu dumneavoastră? întrebă Grace.

— Nu, voi fi bine. Am nevoie de ceva timp să mă gândesc. Eu... Pot... Pot să o văd pe Janie?

Grace se uită la Branson.

— Nu cred că ar fi indicat, domnule.

— Chiar aș vrea să o mai văd o dată. Știți? Pentru a-mi lua la revedere.

Și-l prinse mână, strâns. Grace realiză că în ziare nu apăruse faptul că lui Janie îi lipsea capul. Nu acesta era însă momentul să îi spună. Hotărî să lase asta în seama celor două de la relațiile cu familia. Vanessa Ritchie și Maggie Campbell trebuia să își câștige pâinea și să

ramburseze ceva din fondurile uriașe care se investiseră în pregătirea lor.

— Vor veni două doamne detectiv la dumneavoastră, peste puţin timp; sunt de la Departamentul de Relaţii cu familia. Vor putea să vă sfătuiască în această privinţă.

— Mulţumesc. Ar însemna mult pentru mine. Apoi râse scurt și trist. Știţi, domnilor ofiţeri, nu am discutat niciodată despre moarte cu Janie. Nu am nici o idee dacă vroia să fie înmormântată sau incinerată. Cu o privire sălbatică, adăugă: Și pisica ei, bineînţeles. Bins! Obișnuia să îl aducă pe Bins aici înainte de a pleca undeva. Eu... nu știu... totul este atât de...

— Doamnele vă vor putea ajuta; de aceea sunt aici.

— Vedeţi, nu m-am gândit niciodată că ar putea să moară.

Grace și Branson se întoarseră la mașină într-o tăcere neplăcută.

27

Un poliţist de proximitate, aproape nediferenţiindu-se de un detectiv în uniformă, stătea în faţa clădirii din Kemp Town, unde Janie Stretton închiriase un apartament, cu o mapă în care înregistra toate persoanele care intrau și ieșeau din clădire. Prin contrast cu casa grandioasă, deși puţin mohorâtă, a tatălui ei, această stradă cu case dărăpănate, panouri ale agenţiilor imobiliare, lăzi de gunoi pline și mașini sărăcăcioase, părea un campus studenţesc.

În secolul al XIX-lea, Kemp Town fusese oarecum izolat de Brighton, o enclavă cu case mari, luxoase, construite pe un deal încununat de un hipodrom, cu vedere spre Canal. Dar treptat, în ultima jumătate de secol, prin construirea caselor de la primărie și a blocurilor-turn și prin estomparea continuă a graniţei cu orașul, Kemp Town căpătase și el aceeași aură sărăcăcioasă care marcase îndelung orașul Brighton.

Parcată la capătul străzii și ieșind prea mult în evidenţă, Grace putea vedea mașina pătrăţoasă a celor de la unitatea de intervenţie în caz de incidente majore. Își parcă Alfa Romeo între două mașini, chiar în spatele acesteia, apoi străbătu strada alături de Branson, fiecare ducându-și geanta cu echipament.

Era aproape ora 15 și pe Grace îl durea stomacul din cauza celor două sandvișuri cu crevete, o ciocolată Mars și o cutie de Cola pe care le înghiţise pe când se întorceau de la tatăl lui Janie. Fusese surprins că îi mai era foame după ce dăduse vești atât de triste, dar se simţise chiar înfometat; ca și când, mâncând, s-ar fi reîntors la viaţă. Acum, stomacul se revolta.

Bătea un vânt puternic, sărat, iar cerul se întuneca. Pescăruși se roteau deasupra lor, ţipând și scâncind.

O reclamă a agenţiei imobiliare Mishon Mackay scârţâi în timp ce treceau pe lângă ea. Aceasta era o parte din Brighton pe care o plăcuse întotdeauna, fiind aproape de mare și având vile vechi, frumoase. Dacă închideai ochii, îţi puteai imagina că dispar reclamele și plăcuţele de la interfon, clădirile sunt primenite cu o mână de vopsea albă, proaspătă, și puteai să ţi-i închipui pe locuitorii din urmă cu o sută de ani ai

Londrei, îmbrăcaţi elegant, plimbându-se către plajă sau de-a lungul străzii, pentru a se bucura de frumuseţea oraşului şi promenada sa.

Cu toate că avea o viaţă scurtă, oraşul se schimbase foarte mult. Îşi aducea aminte, de când era copil, că străzile acestea erau atunci domeniile de la malul mării ale celor bogaţi. Acum, după zeci de ani în mâinile speculanţilor, erau toate transformate în garsoniere şi apartamente cu chirie pentru studenţi; chiria se plătea în numerar, fiind trimis un agent să o încaseze. Iar când ceva se strica, dacă aveai noroc poate că se repara până la urmă.

Uneori, în duminicile ploioase, lui Grace îi plăcea să meargă la muzeu şi să se uite la imagini şi picturi cu Brightonul din epoca trecută, cu podurile cu lanţuri şi şarete, când bărbaţii purtau pălării de mătase şi bastoane cu mâner de argint. Uneori se întreba cum era viaţa pe vremea aceea, apoi îşi aducea aminte cum tatăl său îi spunea că instrumentele electrice de acum ale stomatologilor erau pe atunci acţionate cu piciorul. Şi dintr-o dată se simţea fericit că trăieşte în secolul XXI, în ciuda tuturor neplăcerilor societăţii moderne.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, spuse Glenn Branson.

— Îmi place partea asta din Brighton, zise Grace.

Branson se uită la el, uimit.

— Da? Eu cred că este dezgustătoare.

— Nu te pricepi deloc să apreciezi frumuseţea.

— Partea asta a oraşului îmi aduce aminte de filmul *Brighton Rock*, cu Dickie Attenborough în rolul lui Pinkie.

— Da, îmi aduc aminte. Am citit şi cartea, spuse Grace, uimindu-l pentru prima dată.

— A fost şi o carte?

— Iisuse, de sub ce piatră ai ieşit şi tu? zise Grace. Graham Greene. Este unul dintre romanele lui cele mai cunoscute. Publicat în 1940.

— A, asta explică tot, bătrâne. Generaţia ta.

— Da, da. Îmi tot spui toate prostiile despre câte ştii tu despre filme, dar în realitate eşti doar un filistin.

Branson se opri şi arătă cu degetul spre o fereastră din lemn, apoi la vopseaua decolorată de soare de deasupra şi de dedesubtul acesteia şi la cimentul sfărâmicios.

— Ce îţi poate plăcea la asta?

— Arhitectura. Sufletul locului.

— Da, sigur. Eu am lucrat într-un club de noapte peste drum și nu am găsit nici un suflet pe aici. Doar o mulţime nesfârșită de drogaţi cu mintea făcută ţăndări.

Ajunseră la poliţistul cu ochelari din faţa ușii de la intrare și își arătară legitimaţiile. Sârguincios, acesta le notă numele pe carnet, cu cel mai încet scris pe care îl văzuse Grace vreodată. Polițiștii de proximitate fuseseră angajaţi pentru a ușura munca ofițerilor. Li se mai spunea „polițiști de plastic” și erau perfecţi pentru astfel de lucruri.

— Mergeţi până la al doilea etaj, spuse el săritor. Intrarea și scările au fost verificate; nu au găsit nimic care să merite cercetat.

Grace, amuzat, se gândi că vorbea ca și cum el ar fi coordonat toată treaba. Intrând pe ușa din față, clădirea i se înfățișă ca orice clădire cu apartamente de închiriat la preţuri mici: cu mocheta tocită de pe jos, reclamele atârnând din cutiile poştale, vopseaua veche și tapetul scorojit, mirosul de varză fiartă, bicicleta legată în hol, scările abrupte și înguste.

O bandă cu albastru, galben și alb a poliției din Sussex era fixată în dreptul ușii de la apartament. Grace și Branson își scoaseră costumele albe de protecţie din genţi, le îmbrăcară, apoi își puseră mănușile, pantofii și glugile. Branson ciocăni la ușă.

După câteva momente, ușa fu deschisă de Joe Tindall, îmbrăcat în aceleași haine de protecție. Indiferent de cât de des vedea Grace criminaliști la treabă, costumele lor albe îi aminteau de agenţii secreţi ai guvernului care făceau ordine după o invazie extraterestră. Și indiferent de cât de des îl văzuse pe Joe Tindall în ultimele zile, nu putea să se obișnuiască deloc cu schimbarea sa de înfățișare.

— Oho, noi chiar ne întâlnim în cele mai interesante locuri, nu-i așa, Roy? spuse Tindall în loc de salut.

— Îmi place să îmi răsfăţ echipa, replică Grace cu un zâmbet.

— Așa am remarcat.

Intrară într-un hol mic și Tindall închise ușa în spatele lor. O altă persoană îmbrăcată în alb stătea în genunchi și cerceta parchetul. Grace remarcă un calorifer care fusese scos din perete. După ce vor termina aici, toate caloriferele vor fi demontate, jumătate din parchet scos și chiar părţi din tapet vor fi dezlipite. O bandă adezivă fusese

întinsă în linie dreaptă prin mijlocul holului, ca o alee pe care toţi trebuiau să o urmeze. Tindall era foarte meticulos când era vorba de protejarea locului unei crime.

— Ceva interesant? întrebă Grace, uitându-se la o pisică maro cu alb care venise să-l studieze.

Tindall se uită ciudat la el.

— Depinde ce înseamnă la tine interesant. Pete de sânge pe covorul din dormitor, pe care cineva a încercat să le șteargă. Picături de sânge pe perete și pe tavan. Cheile de la un Mini care era parcat afară. L-am luat de aici cu o dubă; nu vreau s-o conducă cineva și să o contamineze.

— Foarte bine.

Imediat, Grace se gândi că Janie Stretton nu se dusese cu mașina la întâlnirea cu criminalul. Cel puţin eliminaseră o pistă de cercetare. Îngenunche și mângâie pisica.

— O să vină cineva să te ducă la bunicul tău, îi spuse.

Tindall se uită din nou ciudat la el.

— Urmaţi-mă.

— Tu trebuie să fi Bins, spuse Grace către motan, amintindu-și că Derek Stretton pomenise de pisică.

Acesta mieună.

— I-a dat cineva de mâncare?

— Este în bucătărie un aparat care îi dă de mâncare automat, răspunse Tindall.

Grace îl urmă pe criminalist. În contrast cu exteriorul clădirii și cu sărăcia părţilor comune, apartamentul lui Janie Stretton era spaţios, ordonat și, deși modest, era mobilat cu gust. Pe hol și în sufragerie erau podele de lemn lustruit, acoperite cu covoare albe; toate draperiile și elementele de decor erau de asemenea albe; mobila era masivă, lăcuită cu negru, mai puţin cele șase scaune de plastic din jurul mesei. Pe pereţi erau fotografii în alb și negru, iar Grace remarcă faptul că unele dintre ele erau nuduri.

Într-o parte a sufrageriei, în faţa unei ferestre de lemn, era un birou mic, destul de fragil, pe care se aflau un laptop Sony și un robot telefonic. Ledul de la mesagerie clipea.

Apartamentul mai avea o bucătărie minusculă, un dormitor la fel de mic și unul mare, cu un aspect feminin, cu un iz persistent de parfum clasic pe care Grace îl recunoștea și care îi plăcea. Era ciudat să se gândească la faptul că cea care folosea parfumul era moartă și din ea rămăsese doar parfumul. Camera era mochetată de la un cap la celălalt în alb; în centru era o pată mare, de aproape jumătate de metru în diametru, și câteva pete mai mici în jurul ei. Petele fuseseră cumva șterse, dar fără succes.

O ușă deschisă ducea către baie. Traversă camera, ocolind cu grijă petele, și se uită înăuntru. Pe podea se aflau o găleată de plastic goală și o perie de șters. Se întoarse din nou spre dormitor, în timp ce un alt ofiţer în haine albe căuta amprente cu atenţie. Se uită la lada din lemn de cedru de la capătul patului mic, de două persoane, la pernele împrăștiate pe acesta, la oglinda mare, cu ramă de lemn, la storurile veneţiene trase, la cele două lămpi de la pat aprinse, la dulapul cu oglinzi din faţa patului. Putea să vadă petele de pe pereţi pe care criminalul uitase să le șteargă. Sau poate că renunţase după ce încercase fără succes să șteargă petele de pe covor; sau poate că fusese întrerupt în mijlocul curăţeniei.

Totuși, găleata părea nepătată, la fel ca peria. Altă enigmă.

Bins intră în cameră și se frecă de piciorul lui Grace. El mângâie pisica, absent. Apoi, îndemnat de Tindall care se uita în sus, remarcă tavanul cu oglindă de deasupra patului.

— Puţin mai neobișnuit, nu crezi? spuse criminalistul.

— E chiar pervers, comentă Branson. Da!

— Poate că o durea foarte tare spatele, spuse Grace, înfundat. Și aceasta era singura modalitate în care se putea machia.

— Mai este ceva, spuse criminalistul, deschizând lada de lemn.

Grace și Branson se uitară înăuntru. Spre amuzamentul lui Grace, aceasta era plină cu obiecte pe care s-ar fi așteptat să le găsească în camera unui sado-masochist. Chiar fără să scormonească prin ele, văzu un bici, cătușe, o mască de cauciuc care acoperea toată faţa, alte câteva lucruri printre care o lesă care, în mod evident, nu era destinată unui câine, o rolă de bandă adezivă, un baston de bambus și o serie de vibratoare.

Grace fluieră.

— Cred că i-ai găsit cutia cu jucării.

— Orice îţi doreşti, nu? spuse Joe Tindall.

Grace îngenunche şi se uită mai atent.

— Altceva?

— Da. În noptieră erau aproximativ douăzeci de reviste porno recente. Serioase, foarte dure.

Grace şi Branson se uitară rapid prin colecţia de reviste. Bărbaţi cu femei, femei cu femei, bărbaţi cu bărbaţi şi alte combinaţii. În ciuda circumstanţelor, Grace simţi că se excită puţin când frunzări paginile cu femei; nu se putea abţine şi în realitate era chiar încântat că, după mult timp, dorinţele îi renăşteau.

— Chestiile astea sunt *normale?* întrebă Branson.

— Am găsit reviste porno în dulapurile multor bărbaţi, spuse Tindall. Dar nu le vezi des în camera unei femei.

Grace se îndepărtă de cei doi şi merse de unul singur prin apartament. Vroia să simtă locul. Şi cu cât se plimba mai mult, cu atât i se părea mai puţin acasă. Îşi aduse aminte de arhitectul Le Corbusier, care spunea că o casă este ca o maşină în care se trăieşte. Exact aşa se simţea în acest loc. Era curat, fără nici o pată. În scaunul de toaletă era un săpun odorizant nou; chiuveta lucea; toate produsele de toaletă, o periuţă de dinţi electrică şi o pastă de dinţi erau puse în dulăpior. Locul era incredibil de curat pentru un student.

Remarca diferenţele dintre dormitorul ei de aici şi cel din casa tatălui, cu afişul de pe perete, jucăriile din pluş, colecţia de scoici, cărţile; din acea cameră puteai să îţi faci o impresie despre persoana care locuia acolo, dar nu şi din cea de aici.

Grace intră în sufragerie şi, folosindu-şi batista, apăsă pentru a vedea care a fost ultimul număr format la telefon. După câteva apeluri, auzi robotul de la firma de jurişti la care lucra Janie. Apoi sună la 1471, pentru a verifica ultimul telefon primit, dar acesta nu era înregistrat. Apoi apăsă tasta pentru a asculta mesajele. Pisica stătea lângă el, dar nu o remarcă. Se uita la o fotografie înrămată a lui Janie, aşezată lângă robot. Era îmbrăcată într-o rochie de seară, iar fundalul părea că este de la Opera Glyndebourne. Interesant, se gândi el, că în toate fotografiile Janie părea că pozase. Robotul scoase nişte sunete, apoi se auzi vocea insipidă a unei femei:

— Bună, Janie. Sunt Susan, secretara domnului Broom. Este miercuri, ora 11.15. Domnul Broom te aștepta dimineață la ora 8 pentru a lucra împreună la finalizarea raportului pentru juriu. Când poţi, dă-mi te rog un telefon.

Grace notă detaliile în carneţel.

Mai era un mesaj similar de la aceeași femeie, două ore mai târziu, apoi la ora 15.30 unul de la o altă femeie, cu o voce tânără:

— Bună, Janie, Maggie sunt. Sunt un pic îngrijorată că nu ai apărut astăzi. Ești în regulă? Poate că trec pe la tine mai târziu, în drum spre casă. Sună-mă, trimite-mi un mesaj sau dă-mi un semn.

Apoi, o oră mai târziu, era un mesaj de la o femeie cu o voce extrem de veselă:

— Bună, Janie, sunt Claire. Am ceva pentru tine. Dă-mi un telefon, te rog.

Următorul mesaj era de la Derek Stretton:

— Bună, Janie, dragă. Am primit felicitarea ta; ești foarte drăguță. Abia aștept să ne vedem vineri. Am rezervat locuri la restaurantul tău preferat; putem să ieșim și să ne ghiftuim cu pește! Dă-mi un telefon când ai un moment liber. Multă dragoste, tati!

Apoi un mesaj de la o voce aspră:

— Bună ziua, doamnă Stretton. Numele meu este Darren. Sunt de la firma Beneficial și doream să știu dacă doriţi o asigurare pentru casă. Voi reveni cu un telefon.

Apoi urmă din nou vocea veselă a lui Claire, de data aceasta puţin îngrijorată:

— Bună, Janie, sunt tot eu, Claire. Mă tem că poate nu ai primit ultimul meu mesaj. Te sun pe mobil din nou; era pentru seara asta.

Grace se încruntă. Pentru seara *asta?* Miercuri seară. Când deja era moartă de douăzeci și patru de ore?

Pentru ziua următoare, joi, erau mai multe mesaje de la locul de muncă. Apoi din nou de la femeia pe nume Claire, care părea foarte supărată. Mai era și un mesaj de la tatăl său, îngrijorat de data aceasta:

— Janie, iubito, m-au căutat cei de la biroul tău; mi-au spus că nu te-ai mai dus de marţi și sunt foarte îngrijoraţi. Ești bine? Sună-mă, te rog. Te iubesc mult. Tati.

Grace derulă caseta înapoi până la vesela Claire:

— Bună, Janie, sunt Claire. Am ceva pentru tine. Dă-mi un telefon, te rog.

Ceva în legătură cu acest mesaj îl deranja, dar nu putea spune exact ce. Verifică aparatul să vadă dacă reținea numerele de telefon, dar se părea că nu.

— Glenn, strigă el. Ești cel mai priceput dintre noi în tehnologie. Poți să intri în agenda ei de pe laptop?

Detectivul se apropie computer și îl porni.

— Depinde dacă a fost o fată bună sau nu. Dacă avem o parolă sau... A, nu! Minunat! Nici o parolă!

Trase un scaun și se uită.

— Vrei un nume?

— Claire.

— Claire cum?

— E un singur Claire.

Grace nu se mai deranja să îi mai atragă atenția lui Glenn asupra gramaticii. După câteva secunde, Branson ridică fruntea.

— Doar unul. Am încercat diferite modalități de ortografiere.

— Îți dă și o adresă?

— Doar un număr.

— Bine, formează-l.

Branson formă și îi dădu receptorul lui Grace. Sună de câteva ori, apoi răspunse o voce masculină, neprietenoasă:

— Da, alo?

— Pot vorbi cu Claire?

— Este pe altă linie, cine sună?

Grace făcu un calcul rapid. Lăsaseră fotografia lui Janie la birou atunci când trecuseră să ia geanta lui Glenn. Vor trece vreo două ore până când vor face copii și le vor trimite presei, așa că nimeni în afara poliției și a familiei nu știa că este moartă.

— Sun din partea lui Janie Stretton, spuse el.

— OK, așteptați o secundă; va veni într-o secundă.

Grace ascultă timp de câteva secunde *Primăvara* de Vivaldi, apoi auzi vocea lui Claire.

— Alo? spuse ea, îngrijorată.

— Da, bună ziua. Aș dori să vă răspund la un mesaj pe care i l-ați lăsat lui Janie miercuri după-amiază.

— Cine sunteți dumneavoastră, vă rog?

Vocea era foarte îngrijorată acum. Prea îngrijorată.

— Detectiv căpitan Grace de la Secţia de investigații criminalistice din Sussex.

Telefonul se întrerupse.

Imediat, Grace formă numărul din nou. Telefonul sună de câteva ori apoi răspunse un robot:

— Ne pare rău, momentan nu suntem acasă pentru a răspunde…

— Rahat! exclamă Grace, închizând. Scoase stația, formă numărul Bellei, îi dădu numărul și o rugă să găsească adresa. Apoi își sună asistenta, pe Eleanor, și îi spuse să aranjeze o conferință de presă la ora 15.15. Era dornic să obțină toată atenția publicului înainte ca acesta să se relaxeze în weekend.

În timp ce aștepta, își verifică e-mailurile pe agenda electronică, dorind în special să vadă dacă era vreo veste de la procesul lui Suresh Hossain; dar acesta era amânat zilnic din cauza unor detalii procedurale.

Cinci minute mai târziu, Bella, eficientă ca întotdeauna, îi transmise prin stație o adresă de lângă Gara Hove, la zece minute de mers normal cu mașina sau la nouăzeci de secunde dacă mergeau cu girofarul și sirenele pornite. Era adresa unei firme cu numele BEE247 Ltd. Nu îi spunea nimic.

Se întoarse către Branson.

— Sigilează computerul și ia-l cu tine; vom face o plimbare. Nu îmi plac oamenii care îmi trântesc telefonul în nas.

28

Grace își puse centura de siguranță, îi spuse lui Branson să facă la fel, apoi apăsă accelerația până la podea, mergând cât de repede îndrăznea, făcând slalom prin trafic, claxonând, aprinzând și stingând farurile și dorindu-și să fi fost într-o mașină marcată.

În timp ce trecea pentru a treia oară pe roșu, Grace nu putea gândi decât: „Dacă lovesc ceva, orice, pot să încep să îmi caut un apartament în Newcastle."

Adresa pe care i-o dăduse Bella era undeva într-un șir de magazine pe o stradă de la sud de Gara Hove. Grace luă o curbă strânsă la stânga, trecând pe lângă o spălătorie auto, apoi încă una tot la stânga, tăind periculos fața unui taxi care ieșea din gară.

Văzu o femeie într-un costum cu pantalon ieșind în grabă pe ușa unei firme situate între un magazin cu produse pentru baie și o tutungerie. Avea aproximativ treizeci de ani, un corp frumos, părul roșu tuns scurt și o față machiată prea strident. Ducea o servietă mare de piele.

Înainte ca mașina să se oprească, Grace sări pe trotuar, traversă strada și o strigă:

— Claire?

Ea se întoarse, prea uimită pentru a mai putea nega cine este. Îi arătă legitimația.

— Puțin cam devreme ca să pleci de la serviciu, nu ți se pare?

Ochii ei se îndreptară rapid spre dreapta, apoi spre stânga, ca și cum ar fi căutat o cale să scape.

— Eu... ieșisem doar puțin, să îmi iau un sandviș, răspunse cu accentul tipic din estul Londrei.

— Am vorbit la telefon acum câteva minute; cred că am fost întrerupți.

— A, spuse ea evaziv. Am fost?

— Da și m-am gândit că ar fi mai ușor să vin până aici, știi cum sunt telefoanele...

Ea se uita la el precaută, fără nici un zâmbet.

— Te deranjează dacă mergem până în birou și stăm puțin de vorbă? întrebă Grace, urmărindu-l cu coada ochiului pe Branson cum traversează strada pentru a veni lângă ei.

Acum părea panicată.

— Păi, cred că ar trebui să discut mai întâi cu partenerul meu de afaceri.

— Te las să alegi, spuse Grace. Putem să facem asta în mod plăcut sau mai puțin plăcut. Modul plăcut este să mergem la birou acum, să bem o ceașcă de ceai și să stăm frumos de vorbă. Modul mai puțin plăcut înseamnă ca eu să stau cu tine aici în timp ce partenerul meu se duce să ia un mandat de percheziție și se întoarce cu șase polițiști care îți vor cerceta biroul, bucățică cu bucățică.

Grace văzu că panica din ochii ei se transformă în frică.

— Despre ce este vorba mai exact, domnule ofițer?

— Vrei să spui, în afara faptului că nu îmi place ca oamenii să îmi închidă telefonul în nas?

Ea se înroși, neștiind ce să zică. Un autobuz trecu pe lângă ei, cu motorul turat. Grace așteptă un minut. Apoi reluă:

— Îți voi spune exact despre ce este vorba. Janie Stretton e moartă.

Femeia își duse mâna gură, în stare de șoc.

— Janie?

Grace simți că era momentul să preseze.

— Marți noapte a fost înjunghiată și apoi tăiată în bucăți de un maniac. Ai văzut știrile despre corpul fără cap pe care l-am găsit miercuri în Peacehaven?

Tot sângele se scurse de pe chipul femeii, făcând ca machiajul să arate și mai intens. Ea încuviință, tot cu mâna la gură.

— Astăzi am aflat că era Janie Stretton. Acum e OK să stăm de vorbă?

Biroul firmei BEE247 Ltd era o cameră de la etajul doi, cu priveliște spre stradă. În afara efortului de a da pe toți pereții cu o vopsea de culoare albastră, care nu se asorta deloc cu covorul verzui, lui Grace nu i se părea că se lucrase prea mult la aspectul încăperii.

În interior erau trei birouri mari, vechi, din lemn, trei scaune rotative și patru fișete de metal înalte. Totul părea cumpărat la mâna a

doua. În plus, mai era și un CD-player ieftin și un televizor la fel de ieftin, oprite. În contrast cu acestea, pe fiecare birou era câte un calculator performant și telefoane moderne. Unul dintre ele suna, dar Claire îl ignoră. Părea șocată.

Branson și Grace se așezară pe două fotolii din imitaţie de piele din faţa biroului femeii, fiecare sorbind din ceașca de ceai. Grace își scosese carneţelul, dar urmărea ochii femeii foarte atent.

— Care este numele dumneavoastră complet?

Văzu că își îndreaptă privirea spre stânga – emisfera care controla memoria.

— Claire Porter, răspunse ea.

Grace notă.

— Și această companie este a dumneavoastră?

— A mea și a partenerului meu.

— Care este numele său?

Din nou, ochii ei se îndreptară spre stânga. Era improbabil ca ea să mintă în legătură cu numele ei sau cu cel al partenerului de afaceri, așa că mișcarea ochilor către zona corespunzătoare memoriei îi transmise lui Grace că spre această parte i se îndrepta privirea de fiecare dată când spunea adevărul. Ceea ce însemna că, dacă privea spre dreapta, minţea.

— Barry Manson.

Grace se gândi un moment.

— BEE-247 Ltd, spuse el. Barry Claire Enterprises?

Ea scutură din cap.

— Nu, dar pe aproape.

Punându-și carneţelul pe genunchi, Grace își întinse mâinile spre ea.

— Așa... Ce ai putea să ne spui?

Îi urmări ochii îndreptându-se furios spre dreapta. Modul constructiv. Încerca să se gândească la o minciună convingătoare. Apoi, dintr-o dată, își îngropă faţa în mâini.

— La dracu', nu pot să cred! Janie! Era o fată atât de drăguță; chiar îmi plăcea de ea.

— Ai lăsat un mesaj pe telefonul ei, miercuri după-amiază, la ora 15. Ai spus – se întrerupse pentru a citi din carneţel – „Am ceva pentru

tine. Sună-mă, te rog.” Despre ce era vorba?

Ea ridică privirea și din nou ochii i se îndreptară spre dreapta și păru agitată. Branson interveni, delicat, jucând rolul clasic al polițistului amabil, spre deosebire de atitudinea dură a lui Grace.

— Claire, ai face bine să ne spui. Dacă ai ceva de ascuns, ar fi mult mai bine dacă n-ai face-o.

Cuvintele părură că merg direct la țintă. Ochii ei se plimbară de colo-colo ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare.

— Dumnezeule, Barry o să mă omoare. Înseamnă Barry și Claire Escorte douăzeci și patru de ore, șapte zile.

Grace rămase câteva clipe tăcut, uimit.

— Janie Stretton era escortă? *Prostituată?*

Foarte cooperantă dintr-o dată, Claire spuse:

— Noi oferim escorte persoanelor singure, bărbați sau femei. Oameni care au nevoie de cineva pentru a ieși într-o seară, chestii de genul acesta. Nu prostituate.

Grace remarcă faptul că ochii ei încă se îndreptau către dreapta; păreau că încearcă să ajungă cât mai la dreapta posibil.

— Adică totul este cât se poate de nevinovat?

Ea dădu din umeri.

— Pentru noi, da.

— Da, da, da. Claire, am mai auzit asta, OK? Dacă clientul dorește să facă un aranjament privat cu tânăra doamnă, asta nu este problema voastră, nu-i așa?

Ea tăcu un minut. Apoi spuse:

— Cred că ar trebui să îmi chem avocatul.

— Nu mă interesează să îți închid mica afacere sordidă, spuse Grace. Cheamă-ți avocatul și te voi închide. Numai de amorul artei te voi face praf. Eu vreau să îl găsesc însă pe ucigașul lui Janie; asta este tot ce mă interesează. Ajută-mă cu asta și nu mă ating de tine. Ne-am înțeles?

Ea se strâmbă. Apoi încuviință.

— Cât îi taxați pe clienți?

— Șaizeci de lire pe oră.

— Și cât opriți voi din asta?

— Patruzeci la sută.

— Fetele păstrează restul și ce mai obțin în plus?
— Își păstrează ce e în plus, spuse ea defensiv.
— Bine. Cu cine era Janie marți noapte?
Se întoarse către computer și scrise ceva la tastatură. După câteva secunde, spuse:
— Anton.
— Anton? Anton și mai cum?
— Nu știu.
— Nu știți numele clienților?
— Doar dacă vor să îmi spună.
— Și câți vă spun?
— Foarte puțini. Dar nu știu dacă este numele lor real sau nu.
Grace simți că se enervează din ce în ce mai tare.
— Aceste fete sunt angajate la voi și le trimiteți singure la întâlniri, fapt pentru care luați un comision gras, și nici măcar nu vă obosiți să aflați numele clienților?
Urmă iar o tăcere.
— Întotdeauna verificăm prima întâlnire. Le telefonăm fetelor după zece minute. Avem un limbaj codificat; dacă nu sunt mulțumite, avem agenți de siguranță pe care îi putem trimite să le ia. Aceasta era a patra întâlnire a ei cu Anton. Nu m-am îngrijorat; adică, nu am simțit că am vreun motiv să fiu îngrijorată.
— Și nu v-a deranjat că era o studentă la drept, tânără și inocentă?
— Avem o grămadă de studente. Este o modalitate simplă de a-și completa veniturile. Mulțumită lui Tony Blair, majoritatea studenților ies de la universitate cu datorii pentru achitarea cărora ar avea nevoie de ani de zile. Angajarea ca escortă este o soluție. Îmi place să cred că facem ceva ca să îi ajutăm.
— Da, bineînțeles, spuse Grace, cu vocea plină de sarcasm. Vreau să spun, toți acei bani pe care îi încasați… totul înseamnă altruism, iar aranjamentul ei privat cu Anton măcelarul nu este problema voastră. Rămase tăcut o secundă, gândindu-se, apoi întrebă: Câte fete aveți înregistrate?
— În jur de treizeci. Și zece băieți.
— Aveți fotografii?
— Da.

— Vreau să le văd pe ale lui Janie.

Ea merse până la un fișet, luă un dosar, îl deschise, scoase o fotografie în plastic și i-o dădu. Nu semăna cu nici una dintre fotografiile din apartamentul tatălui său. Aceasta era o cu totul altă Janie Stretton: o Janie a nopţii.

Stătea întinsă seducător pe o blană de leopard, îmbrăcată cu cei mai scurţi pantaloni de piele posibili, o bluză de dantelă neagră desfăcută până la buric, cu sânii complet dezgoliţi.

Grace îi dădu poza lui Branson.

— Doar *escortă*, îi spuse el sarcastic femeii. Însoţitoare pentru evenimentele strict mondene, nu?

— Da, așa ceva.

— Claire, nu am venit în orașul ăsta cu pluta! Era de meserie, nu-i așa?

— Dacă era, noi nu știam.

— Unde vă faceţi reclamă?

— Reviste, ziare, internet.

Grace încuviinţă.

— Și de unde vă luaţi majoritatea clienţilor?

— Depinde. Vorba merge din gură în gură.

— Și în ce reviste?

Claire ezită.

— Reviste de profil, ziarul local, una sau două publicaţii de specialitate.

— De specialitate?

După câteva secunde de ezitare, ea răspunse:

— Fetișuri, majoritatea. Persoane cărora le plac cauciucurile. Masochism. Chestii.

— Chestii? întrebă Grace.

Ea dădu din umeri.

— Și există vreo modalitate de a ști cum a aflat acest Anton numărul vostru?

Căută în dosar și scoase o fișă.

— 6 mai. Anton. Am notat „accent puternic european”. Spune că a văzut reclama în – ea se încruntă ca și cum s-ar fi chinuit să-și citească propriul scris – în *List*.

Grace știa publicația; era o revistă locală. Telefonul sună din nou. Ea îl ignoră și continuă să se încrunte de parcă ar fi încercat să descifreze și alte notițe.

— Vroia să vadă niște fotografii ale fetelor, așa că l-am îndrumat către site-ul nostru. Apoi a sunat după vreo jumătate de oră, spunând că ar vrea o întâlnire cu Janie. Am numărul lui!

Grace sări în picioare, Branson făcând instantaneu același lucru.

— Îl ai?

— Întotdeauna iau un număr de contact de la clienții noștri. Îi face să se poarte mai atent.

— Dă-mi-l, te rog.

Îl notă în timp ce ea citea, apoi imediat îl formă pe telefonul mobil. Instantaneu, reveni tonul.

— La dracu'!

— Ne mai poți spune ceva despre Anton?

— Aș vrea să pot. Credeți că... el... Ar putea fi cel care?...

— Dacă el nu a ucis-o, atunci este printre ultimele persoane care au văzut-o. Fetele voastre sună după ce termină întâlnirea?

— Câteodată, depinde de cât de târziu este.

— Ea nu te-a sunat marți seară după întâlnirea cu Anton?

— Nu.

— Și tu ai sunat-o pentru o altă întâlnire miercuri?

— Da. Se uită la notițele ei. Alt domn. Aveți nevoie de numele și numărul lui?

Grace încuviință.

— O să îl verificăm.

— Veți fi discreți?

— Îl voi mobiliza pe cel mai discret om al meu, zâmbi Grace în sinea sa.

Îl va delega pe noul lor coleg, Norman Potting, să facă treaba asta. Detectivul era la fel de discret precum un taur pe role într-un magazin de porțelanuri.

29

La ora 16, biroul lui Tom începuse să se golească. Tipic pentru o zi de vineri, se gândi el. În Londra era o după-amiază plăcută, însorită, iar prognoza meteo era bună. Unul câte unul, angajații își eliberau birourile, luându-și veseli la revedere pe când se îndreptau spre ușă. Îi invidia pentru sfârșitul de săptămână lipsit de griji și încercă să își aducă aminte când avusese și el unul în care se relaxase cu adevărat și nu se gândise la serviciu, nu stătuse la computer, nu calculase intrările și ieșirile de capital, nu se uitase nervos peste umărul lui Kellie când aceasta era la calculator în sufragerie, vizitând magazinele on-line.

În ciuda zgomotului produs de trafic, ferestrele erau întredeschise, iar el simțea aerul plăcut, călduț. Poate că weekendul acesta se va relaxa puțin, atât cât îi va permite umbra neagră a nenorocitului de CD.

La 16.15 se hotărâse. „La dracu'!" Dacă pleca acum, ar fi avut suficient timp să prindă expresul de 16.36 și va ajunge acasă la vreme pentru a face grătarul plănuit împreună cu Kellie, la care să folosească noua achiziție monstruoasă. Dădu din cap la gândul grătarului. O nebunie. Însă era curios să vadă cum arăta un grătar care costa mai mult de cinci sute de lire.

Dintr-o extravaganță (minoră în comparație cu cele ale lui Kellie), luă un taxi în locul autobuzului până la Gara Victoria și ajunse aproape la limită. Luă ziarul *Evening Post* de la un vânzător și, fără să mai aștepte restul, merse la peron și se sui în tren cu doar câteva secunde înainte ca acesta să se pună în mișcare.

Cu hotărâre, străbătu toate vagoanele trenului, căutându-l pe idiot. Dar nu era nicăieri. Până când termină, era deja ud de transpirație de la căldură și de la efort. Găsi unul dintre puținele locuri libere, își scoase laptopul și cardul pentru internet de mare viteză, își puse geanta și haina pe locul pentru bagaje, apoi se așeză cu laptopul pe genunchi și se uită pe prima pagină a ziarului.

„TREIZECI DE MORȚI ÎNTR-UN ATAC CU BOMBĂ ÎN IRAQ"

Citi articolul despre ultimul atac sinucigaș care lovise o mașină cu polițiști, conștient și vinovat de faptul că devenise aproape impasibil la

astfel de reportaje. Păreau tot timpul atât de multe. Și încă nu-și formase o părere despre evenimentele din Iraq. Nu îi păsa de Bush și de Blair, iar atacurile succesive îl făceau să se îndoiască din ce în ce mai tare de faptul că lumea era un loc mai sigur de când izbucnise conflictul. Câteodată, când își băga capul pe ușa camerei în care dormeau copiii, se uita la ei plin de o neajutorare vinovată, știind că este responsabil pentru viața lor; dar se simțea dureros de neputincios.

Apoi dădu pagina și simți că o mână nevăzută, venită dintr-o cu totul altă dimensiune, îl apuca din interior și îl strângea ca o menghină. Se uita la fotografia unei femei tinere, sub un titlu înfiorător de pe pagina a treia: „CORPUL DECAPITAT A FOST IDENTIFICAT".

Fața ei. Care îi aducea aminte puțin de Gwyneth Paltrow, așa cum o văzuse prima oară în biroul său, marți noapte. Era ea. Cu siguranță.

Ochii săi se îndreptară către text:

„Astăzi, Poliția din Sussex a confirmat faptul că trupul mutilat al tinerei femei, găsit miercuri pe un teren agricol din Peacehaven, East Sussex, aparține studentei Janie Stretton, de douăzeci și trei de ani.

Ofițerul care investighează cazul din partea poliției din Sussex, detectiv căpitan Roy Grace, a declarat: «Aceasta este una dintre cele mai brutale crime pe care le-am întâlnit în douăzeci de ani de carieră în poliție. Janie Stretton era o studentă obișnuită, muncitoare și plăcută. Facem tot ceea ce putem pentru a-l găsi pe criminal.»

Derek Stretton, tatăl fetei, ne-a oferit următoarea declarație, în casa sa de pe malul Lacului Hamble, lângă Southampton: «Janie era una dintre cele mai minunate fiice pe care și le putea dori un tată; a fost un sprijin enorm pentru mine atunci când soția mea a decedat. Sper ca poliția să-l găsească repede pe criminal, înainte de a mai distruge o viață nevinovată.»"

Apoi ochii lui Tom se îndreptară din nou spre fața lui Janie. În același timp, cuvintele din mesajul amenințător îi ardeau creierul: „... *Dacă anunțați poliția despre ceea ce ați văzut sau dacă încercați să intrați din nou, ceea ce s-a întâmplat calculatorului dumneavoastră li se va întâmpla soției dumneavoastră, Kellie, băiatului Max și fiicei Jessica...*"

Timp de o secundă se uită speriat la ceilalți călători, dar se părea că nimeni nu era atent la el. În fața lui, un tânăr asculta muzică la un iPod; putea să audă ritmul enervant de rap, prea încet ca să recunoască cine cânta, dar suficient de tare încât să răzbată peste zgomotul făcut de tren. Alți doi călători citeau ziarul, o femeie citea un exemplar uzat din *Codul lui Da Vinci* și un bărbat în costum cu dungi lucra la un laptop.

Tom se uită la fotografie. Exista oare vreo posibilitate să se înșele? Măcar una?

Nu, nu exista. Era ea.

Ce naiba ar trebui să fac? se întrebă el.

30

La 18.30, Roy Grace, Glenn Branson și ceilalţi membri ai echipei de investigaţie, inclusiv noul venit, detectiv sergent Norman Potting, stăteau la o masă mare, dreptunghiulară, în sala de ședinţe, unde fusese alocat spaţiul de lucru pentru Operaţiunea Privighetoarea.

Grace putea simţi mirosul de tutun de pipă care venea din hainele lui Norman Potting. Bătrânul poliţist era îmbrăcat într-un costum maro care avea cel puţin douăzeci de ani, o cămașă albă care arăta ca și cum ar fi călcat-o când era beat, o cravată verde cu pete de mâncare și pantofi negri, solizi. Era un tip îngâmfat, aflat la a treia căsătorie, cu o faţă îngustă, ca de cauciuc, și traversată de vene sparte, buze proeminente, dinţi pătaţi de tutun și părul pieptănat pe spate.

Grace îl întâmpină oficial, evitând să se uite în ochii celorlalţi.

— Mă bucur să fiu în echipă, răspunse Potting cu vocea sa groasă, cu accentul nativ din Devon. Mai ales să lucrez cu niște doamne tinere și frumoase.

Le făcu expresiv cu ochiul Bellei și Emmei-Jane. Grace clipi grăbit. Trebuia să plece pe la ora 19 dacă era posibil, măcar pentru vreo două ore. Se uită pe notiţele pe care Bella și Eleanor le pregătiseră pentru el.

— Este ora 18.30, vineri, 3 iunie, citi el. Aceasta este a doua ședinţă a Operaţiunii Privighetoarea, numele sub care este investigată uciderea unei persoane anterior necunoscute, identificată acum ca fiind Jane, cunoscută și Janie, Susan Amanda Stretton; este a doua zi de la descoperirea cadavrului. Voi face un rezumat al evenimentelor.

Timp de câteva minute, Grace trecu în revistă modul în care fusese găsit trupul fără cap al lui Janie, apoi descoperirea făcută cu privire la viaţa ei secretă. La acest punct, Norman Potting îl întrerupse:

— Roy, nu a circulat prin presă, în urmă cu câţiva ani, ceva despre vedetele de la Hollywood care își introduceau șoareci în fund?

— Mulţumesc, Norman; dar nu cred că acest lucru are vreo relevanţă aici.

— Îți spun, sunt o mulţime de actori ciudaţi și nu ai de unde să știi.

— *Mulțumesc*, Norman, spuse Grace apăsat, încercând să îl pună la locul lui. Era pe cale să continue și să le spună despre viața secretă a lui Janie, când Glenn Branson ridică mâna și îl întrerupse:

— Roy, mai devreme în mașină îmi povesteai despre simbolistica scarabeului. Cred că ar fi folositor să spunem și echipei.

— Da, așa intenționam. Pe scurt, în mitologia antică egipteană, scarabeul era venerat sub numele Khepri, care, tradus literal, înseamnă „cel care a luat ființă” sau „cel care a apărut din pământ”. Egiptenii venerau Soarele. Așa cum scarabeul împinge o sferă de bălegar, egiptenii își imaginau că Khepri împingea Soarele – privit ca o minge solară – pe cer, de la est la vest, în fiecare zi; așa că scarabeul era pentru ei o formă a zeului Soare, Ra. Drept rezultat, în mitologia religioasă a Egiptului antic, scarabeul a devenit un important simbol al genezei, reînvierii și vieții de după moarte.

— Egiptenii ăștia erau niște tipi inteligenți, spuse Norman Potting. Adică, cum naiba au construit ei piramidele alea? Îți spun, eu nu aș avea încredere niciodată într-un egiptean; trebuie să fii cu ochii pe negroteii ăștia.

Grace, clipind, se uită cu coada ochiului la Glenn Branson, apoi la Potting, întrebându-se cum naiba era încă în poliție și nu ajunsese la tribunal, acuzat de hărțuire sexuală sau rasism.

— Norman, acest limbaj este total inacceptabil și nu vreau să îl aud la întâlnirile mele.

Potting se uită ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se gândi mai bine și lăsă ascultător privirea în jos, în hârtiile sale.

— Roy, ți-ai dat seama dacă acest simbolism are relevanță pentru noi? întrebă Nick Nicholl.

— Nu încă. Dar sper că unul dintre voi, geniilor, o va face, spuse el zâmbind.

Apoi continuă relatându-le ce aflaseră în acea după-amiază despre viața secretă a lui Janie Stretton. Și, cel mai important, că știau numele de botez al unui posibil suspect. Fusese deja stabilit că numărul de telefon al acestui Anton, pe care i-l dăduse Claire, era de la o cartelă preplătită și nu putea fi detectat.

Grace se opri să bea niște apă.

— Bine. Capitolul resurse. Cei de la Divizia East Downs au fost foarte drăguţi și ne-au pus la dispoziţie oameni. Am făcut o investigaţie în vecinătatea locului în care au fost descoperite corpul și membrele miercuri dimineaţă, zonă pe care am tot lărgit-o în ultimele patruzeci și opt de ore. Am adus și echipa de scafandri a poliţiei și suntem în curs de a cerceta toate râurile, lacurile și rezervoarele. Totodată, am mai solicitat o căutare cu elicopterul.

Și continuă la fel, pe capitole. Capitolul întâlniri: Grace anunţă că vor fi întâlniri zilnic la 8.30 și la 18.30. Le spuse că echipa de informaticieni lucra încă de miercuri. Citi apoi cu glas tare lista cu strategii de investigare, care includea domeniul comunicare/media, subliniind faptul că descoperirea gândacului nu trebuie să ajungă la presă și că solicitaseră ca în episodul de săptămâna viitoare din *Crimewatch* să apară date despre crimă.

Apoi Emma-Jane ridică o mână.

— Vom face cunoscută informaţia că Janie Stretton avea o viaţă secretă?

Grace se întreba același lucru. Se gândi la Derek Stretton, deja distrus, cu viaţa ruinată. Ce efect va avea această informaţie asupra bietului om? Dar ar avea vreo valoare dacă ar spune-o presei? Oare îl va face pe vreunul dintre cei care i-au închiriat serviciile să vină cu vreun indiciu vital? Improbabil, dar posibil. Era o alegere dificilă. Dacă ar da informaţia publicităţii, ar spori interesul presei. O acoperire mai largă ar mări șansele de a afla ceva nou. Poate că vreun barman sau picolo îi văzuse pe Janie și pe acest Anton împreună.

— Doi ofiţeri de la Departamentul de Relaţii cu familia sunt acum la tatăl lui Janie. Detectivii Donnington și Ritchie. Voi discuta acest lucru întâi cu ele, dar părerea mea este că da, îi răspunse el Emmei-Jane. Dacă ele vor considera că această informaţie nu îl va afecta prea puternic pe domnul Stretton, o vom da presei.

Următorul punct pe listă era cel al autopsiei. Grace îi informă că, în afara gândacului, nu avuseseră nici o altă surpriză până acum, cu o excepţie: nu era nici un semn de agresare sexuală a victimei. Avea raportul de la doctorul Frazer Theobald în faţa sa, dar nu era necesar să citească toate paginile cu detalii tehnice. Janie murise din cauza

rănilor multiple făcute cu o lamă lungă și subțire. „Și faptul că i s-a retezat capul nu i-a mărit șansele de supraviețuire”, se gândi el.

— În acest moment, scarabeul este principala mea problemă, spuse el. A mai aflat cineva de vreo crimă la locul căreia să fie găsit un scarabeu?

— În aprilie, o femeie a fost găsită în Wimbledon Common, spuse Nick. Victima era o tânără de douăzeci și șase de ani căreia, la fel, îi lipsea capul. Purta o brățară de argint pe care nimeni din familia ei nu a recunoscut-o. Am primit o fotografie în format jpg. Iat-o scoasă la imprimantă, adăugă el întinzându-i hârtia lui Grace. Nici în acest caz nu a existat vreun semn de agresiune sexuală. Crima e încă nerezolvată.

Grace se uită la gândăcelul mic de argint care atârna de brățară. Recunoscu imediat caracteristicile. Era un scarabeu.

— Foarte bine lucrat, spuse el. Altele?

— Cei de la Met sunt singurii care au răspuns până acum, răspunse Nick.

Grace se uită la fotografie.

— Intuiția îmi spune că vom mai afla și de altele. Putem să primim dosarul acestei crime?

Nick se uită la notițele sale.

— Detectivul însărcinat cu ancheta este Dickinson; s-a oferit să discute cu mine sau cu oricare dintre noi.

— Pare neobișnuit de cooperant pentru cei de la Met, spuse Grace cinic.

Cei de la Poliția Metropolitană păreau că au o lege pe care o respectau: erau aroganți, se considerau cei mai buni și nu cooperau cu secțiile de poliție din provincie.

— Poți să aranjezi să ne întâlnim mâine dimineață?

— Mâine trebuia să joc într-un amical de fotbal pentru echipa de criminaliști din Sussex, dar da.

— Suntem în iunie; este sezonul de crichet, nu de fotbal, spuse Grace cu un ton mustrător. Avem un tată cu care am stat astăzi și căruia i-am spus că fiica sa a fost măcelărită; nu mă îndoiesc că ar fi impresionat să știe că investigarea crimei a fost amânată pentru un meci de fotbal.

Tânărul detectiv roși.

— Nu, Roy... domnule.

Când ajunse la finalul raportului, Grace recapitulă:

— Am cercetat deja locul în care a fost ucisă Janie Stretton. Bella și Nick au interogat toți vecinii victimei și încă se mai lucrează la acest lucru. Celelalte posibile scenarii pe care le văd eu sunt următoarele. Unu: avem de-a face cu o crimă singulară a unei persoane demente. Doi: putem avea de-a face cu un criminal în serie care lasă o semnătură. Așteptăm mai multe informații de la Met în legătură cu cealaltă victimă asupra căreia s-a găsit un scarabeu, pentru a vedea dacă are vreo legătură. Deci criminalul nostru a ucis poate deja de două ori, de fiecare dată o femeie tânără, și putem presupune că va ucide din nou.

Apoi îi întrebă pe membrii echipei dacă au ceva de raportat.

Potting spuse că a petrecut mare parte din după-amiază la firma de avocați la care lucra Janie Stretton. Îl interogase pe șeful acesteia, Martin Broom – pe care Grace îl întâlnise odată la tribunal, în cazul unui atac într-un divorț destul de urât – și pe câțiva dintre colegii ei. Janie se dovedise a fi o tânără populară, muncitoare și conștiincioasă.

„Oare fiecare dintre noi are o parte întunecată?” se întrebă Grace în gând.

— Am mai cerut un om pentru echipă, spuse el. Și vreau ca un specialist de la Departamentul de IT să-i analizeze laptopul în amănunțime. Apoi se întoarse către detectivul Boutwood: Emma-Jane, îmi pare rău să pun asta în sarcina ta, dar vreau să organizezi o vizionare a tuturor înregistrărilor camerelor de supraveghere din zona Brighton, de marți noapte. Poți să îți iei și ajutoare pentru asta. O cauți pe această domnișoară. Îi dădu fotografia lui Janie Stretton, care circulase prin presă. În acea seară a ieșit la a patra întâlnire cu un tip pe nume Anton, sau oricare ar fi numele lui real. Cineva trebuie să îi fi văzut. Apoi se întoarse către detectivul Nicholl: Nick, vreau să organizezi o echipă de specialiști și agenți ai poliției comunitare, care să ducă această fotografie în fiecare restaurant, bar sau club din Brighton și Hove și să întrebe dacă cineva a văzut-o pe fată. OK?

Lunganul încuviință.

— Bella, continuă Grace. Tatăl lui Janie Stretton mi-a spus că pe fostul prieten al acesteia îl cheamă Justin Remington – un agent imobiliar din Londra. Du-te, găsește-l și vezi ce are de spus.

Ea făcu semn că a înțeles.

— Emma-Jane, ce ai făcut cu crescătorii de insecte tropicale?

— Am localizat șaisprezece în Marea Britanie. Unii livrează doar pe internet, dar am găsit șapte cu crescătorii. Unul în Bromley, în sudul Londrei, pare foarte interesant. A primit o cerere de a vinde un scarabeu în urmă cu doar zece zile. Unui bărbat cu accent est-european.

— Minunat! spuse Grace. Și?

— Am aranjat să ne întâlnim mâine.

— O să vin cu tine.

Apoi se uită la notițe.

— Norman, am luat robotul telefonic din apartamentul victimei. Acum este examinat de Unitatea de Suport Tehnic. Aș vrea să verifici informațiile pe care ți le vor da ei.

— Vreo păsărică frumoasă?

— O să rog pe cineva să te ajute, dacă găsești vreuna.

— Chiar îmi place agenția asta, dacă are în baza de date păsărici de calibrul lui Janie Stretton.

Grace îl ignoră. Remarca sa nici măcar nu merita un răspuns.

— Ne vedem toți aici, dimineață la 8.30, spuse el. Scuze că v-am stricat weekendul.

În special evită să îl privească în ochi pe Glenn Branson. Soția lui era din ce în ce mai enervată de orele suplimentare pe care le făcea Glenn. Dar aceasta era alegerea lui, se gândi Grace. Atunci când te înscriai în poliția Maiestății Sale, erai plătit din banii ei. Și, în schimb, îi dedicai viața.

Bine, poate chestia asta nu era trecută în contract. Dar așa era realitatea. Dacă vroiai o viață personală, trebuia să-ți alegi o altă carieră.

31

În Brighton vântul bătea mai tare decât în Londra, însă era suficient de cald încât să stea afară.

În CD-playerul încorporat în grătar cântau tare Giris Aloud și o lumină licărea în ritmul muzicii. Jessica, îmbrăcată în blugi largi, o bluză neagră și pantofi strălucitori, cu părul lung fluturând, și Kellie, cu picioarele goale în pantaloni albi trei sferturi și o cămașă bărbătească cu dungi, dansau pe iarbă, învârtindu-se cu viteză, râzând și distrându-se de minune.

Max, în pantaloni gri, murdari, și un tricou cu Dumbledore și mai murdar, cu părul blond turtit pe frunte precum un mop, nu terminase încă de inspectat grătarul. Îl trata cu respectul pe care l-ar fi arătat unei nave spaţiale care ar fi aterizat în curtea lor. Așa și arăta, de altfel.

Era mare, ocupând o bună parte din grădină, doi metri de la un capăt la celălalt, rotund, cu un model futurist din oţel inoxidabil, aluminiu și un material negru, ca marmura, plus scaune pliante extrem de confortabile. Arăta mai mult ca barul unui hotel modern din Londra în care Tom se întâlnea uneori cu clienţii, mai degrabă decât cu un dispozitiv pe care se prăjeau cârnaţii.

Girafa trecuse pe lângă ei de vreo douăzeci de ori în seara aceea. Tom văzu capul lui Len Wainwright, mult deasupra gardului înalt, fâţâindu-se încet de colo-colo, sus și jos, murind de nerăbdare să prindă privirea lui Tom și să stea la taclale despre grătar. Dar Tom nu avea chef de pălăvrăgeală în această seară.

— Asta ce face, tati? strigă Max, acoperind muzica și arătând la un afișaj digital.

Tom lăsă jos paharul cu vin rose, apoi frunzări versiunea în limba engleză a manualului de instrucţiuni, de mărimea cărţii de telefon a Londrei.

— Cred că măsoară temperatura cărnii din interior; sau a ce gătești.

Gura lui Max se deschise, apoi se închise, așa cum făcea de fiecare dată când era impresionat de ceva. Apoi se încruntă:

— De unde știe asta?

Tom deschise un compartiment și îi arătă o țepușă.

— În țepușă există un senzor care citește temperatura din interior. Este ca un termometru.

— Uau! Ochii lui Max străluciră o secundă, apoi băiatul căzu din nou pe gânduri și făcu câțiva pași în spate. E mare, nu-i așa?

— Un pic, spuse Tom.

— Mami a spus că s-ar putea să ne mutăm și atunci o să avem o grădină mai mare, așa că nu va mai fi atât de mare.

— Așa a spus?

— Exact așa a spus. Vii să facem o cursă cu camioane?

— Trebuie să încep să gătesc; vom mânca în curând. Nu îți este foame?

Max strâmbă din buze. Întotdeauna analiza fiecare întrebare cu atenție; chiar și una simplă ca aceasta. Lui Tom îi plăcea această calitate a fiului său, o considera un semn de inteligență. Până acum, părea că nu moștenise nesăbuința mamei lui.

— Hm. Păi, cred că s-ar putea să mi se facă foame în curând.

— Crezi? Tom zâmbi și își mângâie fiul pe cap, plin de dragoste.

Max se dădu înapoi.

— O să îmi strici pieptănătura!

— Așa crezi?

El încuviință serios.

— Păi, mie mi se pare că ai un cuib de păsări în el.

Max îl privi și mai serios.

— Cred că te-ai îmbătat!

Tom se uită șocat la el.

— Beat? Eu?

— Acesta este al treilea pahar cu vin.

— Stai să numeri?

— Ne-au povestit la școală despre cum e să bei prea mult vin.

Acum Tom era și mai șocat. Oare statul trimitea acum copiii acasă ca să-și spioneze părinții în privința băuturii?

— Cine a spus asta, Max?

— Era o femeie.

— Una dintre profesoarele tale?

El dădu din cap.

— O nimicnicistă.

Tom simţi mirosul dulceag de grătar venind din grădina unuia dintre vecini. El încă mai căuta prin manual, încercând să aprindă gazul.

— O nimicnicistă?

După câteva secunde, Max răspunse:

— Ne-a spus despre ce este bine să mâncăm.

Acum Tom înțelese, sau crezu că a înțeles.

— Vrei să spui o nutriţionistă?

După câteva secunde de gândit profund, Max încuviință.

— Putem să facem o cursă cu camioane înainte să găteşti? Doar o cursă mică?

Tom localiză în sfârșit butonul de pornire-oprire. Manualul de instrucţiuni spunea să aprinzi grătarul, apoi să îl lași douăzeci de minute. Kellie și Jessica erau în regulă, dansând pe o altă melodie.

— O cursă.

— Promiţi să nu câștigi? întrebă Max.

— Atunci nu ar mai fi un joc corect, nu-i așa? spuse Tom, mergând în spatele lui în casă. Și oricum, nu te bat niciodată; întotdeauna câștigi tu.

Max izbucni în râs și o luă la fugă pe scări, înaintea tatălui său, spre dormitorul lui. Tom se opri în bucătărie să arunce o privire la televizor, în eventualitatea în care ar fi fost știri, și să își umple un pahar cu vin, terminând sticla cu această ocazie. Dacă Kellie nu își pusese și ea, Max greșea, își dădu el seama. Nu era al treilea pahar, ci era al patrulea. Iar luni intenţiona să meargă la directorul lui Max să îl întrebe ce dracu' credea că face, îndoctrinând copiii să monitorizeze obiceiul de a bea ale părinţilor.

Dar în timp ce urca scările, atent să nu verse vinul, avea ceva mult mai important în minte. Se opri în capul scărilor, gândindu-se.

Max îl strigă:

— Poţi să iei ce culoare vrei, mai puţin verde, tati. Iau eu verdele, da?

— Bine, răspunse el. Iei tu verdele!

Max câștigă cursa ușor. În genunchi pe covorul din camera fiului său, cu telecomanda în mână, Tom nu se putea concentra la joc. Se

ciocni la prima curbă dintr-a doua cursă, apoi rată următoarea oportunitate, împrăștiind cauciuc și fire de paie. Apoi se rostogoli peste marginea pistei.

În ultimele două ore, de când văzuse fotografia lui Janie Stretton în *Evening Standard* și din nou la știrile de la ora 18, când ajunsese acasă, creierul său nu mai funcţionase cum trebuie. Nu mai putea ignora ce se întâmplase. Totuși, mesajele care îi stricaseră computerul îi demonstrau că insul care i le trimisese era serios.

Ceea ce însemna că ameninţarea era serioasă. Ar putea să ignore ce văzuse. Avea oare vreo informaţie care să fie cu adevărat importantă pentru poliţie? Nu văzuse decât vreo două minute de film cu o femeie tânără care era înjunghiată de un tip cu mască. Era ceva în asta care ar fi putut fi important cu adevărat pentru poliţie? Ceva care să merite să riște viaţa familiei sale?

Reluă argumentele din nou și din nou. Și de fiecare dată ajungea la concluzia inevitabilă că da, ar putea fi ceva care să ajute poliţia. Altfel, de ce ar fi fost ameninţat?

Trebuia să discute despre asta cu Kellie, își dădu el seama. Îl va crede că băgase CD-ul în computer fără să știe ce e pe el? Și dacă va refuza să meargă la poliţie, ce va face atunci? Ce îi va spune conștiinţa? Oamenii pe care îi admirase dintotdeauna, adevăraţii eroi din trecut și din prezent, erau cei pregătiţi să lupte împotriva lucrurilor rele. Cei care luptau și pedepseau.

Tom îl urmări pe Max câteva minute, cum se juca cu ochii strălucind, cu degetele umblându-i experte pe telecomandă, camionul său mergând cu viteză pe pistă. Afară, muzica încetă și o auzi pe Jessica râzând plină de veselie.

Nu aveau și ei ceva de spus în această problemă? Avea dreptul să le pună viaţa în pericol pentru ceea ce credea el? Ce ar fi făcut tatăl său în această situaţie?

Doamne, erau momente de genul acestuia, în care îi lipseau atât de mult părinţii săi. Dacă ar fi putut să meargă la ei și să le ceară sfatul, ce ușor ar fi fost. Se gândi la tatăl său, un bărbat la locul lui, care lucrase ca manager de vânzări la o companie germană producătoare de perii de curăţat industriale. Un bărbat înalt, amabil, paracliser la biserica anglicană din localitate. Participase la slujbă în fiecare duminică din

viața sa și fusese răsplătit de Dumnezeu prin decapitare, într-un accident pe Autostrada M1, la patruzeci și patru de ani.

Tatăl său i-ar fi oferit o perspectivă creștină, aceea a cetățeanului responsabil – anume că Tom ar trebui să spună poliției ce a văzut și ce amenințări a primit. Dar el nu fusese niciodată în stare să împărtășească credința tatălui său în Dumnezeu.

Va vorbi cu Kellie, se hotărî el. Ea era foarte înțeleaptă. Orice va spune ea, el va face.

32

Pe afișul scris neîndemânatic cu litere de mână și lipit cu leucoplast pe geamul ușii se putea citi: „Brent Mackenzie. Clarvăzător de renume mondial. Aici, doar în această seară!” Pe o bandă de culoare galben-fosforescent, lipită peste afiș, scria: „Nu mai avem bilete!”

În exterior, clădirea nu arăta foarte promiţător. Grace se așteptase la o sală spaţioasă, dar Centul Holistic din Brighton părea că nu ocupă mai mult spaţiu decât un magazin de cartier, cu faţada zugrăvită într-un roz ţipător.

O femeie pe la patruzeci de ani, cu un combinezon negru peste o bluză gri mulată și cu un păr destul de ciufulit, stătea de partea cealaltă a ușii, verificând biletele. Întotdeauna se simţea la fel când mergea să vadă un clarvăzător sau un medium. Anticipaţia. Speranţa pe care o avea în inimă că de data aceasta va fi altfel, că în sfârșit, după aproape nouă ani, va afla răspunsul.

Sau va primi un mesaj, o adresă, un semn. Ceva care să îi spună dacă Sandy era moartă sau vie. Acesta era cel mai important lucru pe care vroia să îl știe. Sigur, vor urma tot felul de întrebări după aflarea răspunsului. Dar mai întâi avea nevoie de un răspuns.

Poate în seara aceasta?

Dădu biletul și merse pe scările înguste în urma a trei fete care vorbeau emoţionate. Păreau că sunt surori, cea mai tânără adolescentă, cea mai în vârstă aproape de treizeci de ani. Trecu pe lângă o ușă nevopsită pe care scria „Liniște, sesiune de terapie”, apoi intră într-o cameră în care erau aproximativ douăzeci de scaune de plastic așezate în forma literei „L“, cu un spaţiu în mijloc, în care presupunea că va sta clarvăzătorul. Sala avea jaluzele albastre, ghivece cu plante pe rafturi și o fotografie a unui peisaj din Provence pe un perete.

Cele mai multe scaune erau deja ocupate. Două tinere veniseră cu mama lor, o femeie cu faţa ca o budincă, îmbrăcată într-un pulover larg tricotat, care părea că abia își reţine lacrimile. Lângă ele era o bătrână de aproape șaptezeci de ani, cu părul lung și o bluză înflorată, fustă de blugi și ochelari cu lentile groase.

Grace găsi un scaun liber lângă doi bărbaţi de aproape treizeci de ani, amândoi îmbrăcaţi în blugi și tricouri. Unul, extrem de gras, cu părul ciufulit, care îi aducea aminte de comicul Ken Dodd, se uita fără expresie înainte și mesteca gumă. Celălalt, mult mai slab, transpira din greu și ţinea ostentativ o cutie de Pepsi Cola în mână, ca și cum aceasta i-ar fi oferit un anumit statut social. Grace auzi o frântură din conversaţia lor; vorbeau despre șurubelniţele electrice.

O altă mamă cu fiica ei intrară în cameră și se așezară pe scaunele rămase libere de lângă el. Fiica, slabă precum o greblă și îmbrăcată în pantaloni negri și bluză roșie, se dăduse cu un parfum care lui Grace i se părea că aduce cu odorizantul pentru toalete. Mama, la fel de gătită, arăta ca o imagine a fiicei ei îmbătrânită pe computer. Grace știa procedura; era folosită frecvent în căutarea persoanelor dispărute. În urmă cu un an trecuse și fotografia lui Sandy prin acest proces și fusese uimit cât de mult se putea schimba cineva în doar opt ani.

În sală se simţea nerăbdarea. Grace se uită în jurul său, întrebându-se de ce erau toţi ceilalţi aici; se gândi că unii erau în doliu, dar probabil că majoritatea erau niște suflete pierdute care căutau să fie călăuzite. Și fiecare scosese zece lire pentru a se întâlni cu un străin fără nici o calificare medicală sau sociologică, pe cale să spună fiecăruia lucruri care ar fi putut să le modifice modul în care vedeau viaţa. Lucruri pe care spiritele le transmiteau prin Brent Mackenzie, sau cel puţin așa susţinea el. Grace știa, le văzuse pe toate.

Și totuși, venea să vadă mereu mai mult.

Era ca un drog: încă o dată și se va opri. Dar bineînţeles că nu avea să se oprească, nu până în ziua în care va afla adevărul despre dispariţia lui Sandy. Poate că spiritele îi vor spune lui Brent Mackenzie în această seară; poate că acest clarvăzător va face ceea ce au eșuat toţi ceilalţi – și anume să o scoată din eter.

Roy Grace știa ce risc pentru reputaţia sa comporta interesul arătat clarvăzătorilor, dar nu era singurul poliţist din Marea Britanie care apela la aceștia; nu era chiar deloc singurul. Și, indiferent de ce spuneau cinicii, Grace credea în supranatural. Nu avea altă opţiune. Văzuse o fantomă, de fapt două fantome, de mai multe ori în timpul copilăriei.

În fiecare vară se ducea și stătea o săptămână cu unchiul și mătușa sa în căsuța acestora din Bembridge, în Insula Wight. În casa mare de peste drum de ei, două doamne în vârstă foarte drăguțe obișnuiau să îi facă cu mâna de la o fereastră de la etaj. Abia după mulți ani, când se întorsese să viziteze Bembridge după o lungă absență, aflase că acea casă era goală de peste patruzeci de ani; cele două doamne care îi făceau cu mâna se sinuciseseră în 1947. Și nu fusese imaginația sa: și alte persoane le văzuseră, inclusiv mătușa și unchiul său.

Publicul se liniștise deja; se părea că bărbații de lângă el își terminaseră discuția despre șurubelnițele electrice. Era fix ora 19.45. În spatele său auzi zgomotul făcut de cineva care deschidea o cutie de Cola. Un telefon mobil sună la sosirea unui mesaj și bătrâna căută în poșeta croșetată, scoase telefonul și îl închise, înroșindu-se toată.

Apoi mediumul intră, cu înfățișarea unui om care caută ușa de la toaletă. Avea aproximativ patruzeci de ani și peste un metru nouăzeci înălțime; era îmbrăcat într-un tricou portocaliu, larg, cu mărgele maro în jurul gâtului și adidași albi, strălucitori. Avea părul tăiat scurt, o barbă nerasă de câteva zile, un nas spart ca al unui jucător profesionist de box, o burtă masivă de la bere și, remarcă Grace, un ceas ce părea scump. Timp de câteva minute nu păru să remarce că intrase într-o cameră plină. Grace chiar începuse să se întrebe dacă acesta era clarvăzătorul.

Apoi, cu fața la jaluzele, Brent Mackenzie vorbi. Avea vocea subțire și fragilă, prea subțire pentru o persoană atât de mare, dar foarte serioasă.

— Nu îmi voi folosi memoria în această seară, spuse el. Vreau să dau tot ce am mai bun pentru fiecare dintre voi. Voi avea câte un mesaj pentru fiecare; vă promit.

Grace se uită în jur. Doar o mare de tăcere, fețe absorbite, așteptând.

— Primul meu mesaj este pentru o doamnă de aici, pe nume Brenda.

Acum clarvăzătorul se întoarse și se uită în sală. Mama cu fața ca budinca ridică mâna.

— A, Brenda dragă, aici erai! Dacă aș spune că este pe cale să se schimbe ceva în viața ta, aș avea dreptate?

Femeia se gândi un moment, apoi aprobă entuziasmată.

— Da, asta îmi spun spiritele. Este o mișcare importantă, nu-i așa?

Mama se uită pe rând la cele două fiice ale ei, ca și cum ar fi căutat o confirmare. Amândouă se încruntară. Apoi femeia privi spre medium.

— Nu, spuse ea.

Urmă o tăcere stânjenită. După câteva momente, mediumul spuse:

— Mi se spune că este o schimbare mai importantă decât realizezi acum. Dar nu trebuie să te îngrijorezi; faci ceea ce trebuie. Se uită încurajator la ea, apoi închise ochii și se dădu un pas în spate.

Grace îl privi, simţindu-se nu tocmai în largul lui. Aceasta era o manevră tipică pentru un medium; să manipuleze ceea ce spuneau oamenii atunci când vroia să facă impresie.

— Am un mesaj pentru o anume Margaret, spuse Brent Mackenzie, deschizând ochii și uitându-se prin cameră. O femeie scundă, cu fața de șoricel, pe care Grace nu o remarcase înainte, ridică mâna.

— Numele Ivy înseamnă ceva pentru tine, dragă?

Femeia clătină din cap.

— Bine. Dar ce zici de Irlanda? Îți spune ceva Irlanda?

Din nou, ea dădu din cap.

— Spiritele sunt foarte sigure de Irlanda. Cred că vei merge acolo în curând, deși nu realizezi acest lucru în prezent. Spiritele îmi spun că vei merge la Cork. Există cineva care îți va schimba viața și care este în Cork.

Femeia se uita fără nici o expresie.

— Voi reveni la tine, Margaret, spuse clarvăzătorul. Sunt întrerupt; uneori cei din lumea spiritelor sunt tare nepoliticoși; devin foarte nerăbdători atunci când au de transmis un mesaj cuiva. Acum primesc un mesaj pentru Roy.

Grace simţi un șoc, ca și cum și-ar fi băgat degetele în priză. Brent Mackenzie se întoarse uitându-se fix spre el. Simţi că fața îi ia foc și își pierdu toată încrederea în sine; se uita la mediumul care venea spre el, simţindu-se confuz și neajutorat.

— Este un domn cu mine; cred că este tatăl tău. Îmi arată o insignă pe care obișnuia să o poarte. Asta îți spune ceva?

„Poate”, se gândi Grace. „Dar nu îţi dau nici un indiciu. Eu te plătesc pe tine să îmi spui diverse lucruri, nu invers.”

Grace îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Îmi arată casca sa. Cred că a fost ofiţer de poliţie înainte de a deceda. A murit?

Grace încuviinţă refractar.

— Îmi spune că este foarte mândru de tine, dar că treci printr-o perioadă dificilă în acest moment. Cineva îţi pune piedici în carieră. Îmi arată o femeie... cu părul scurt, blond? Numele ei este Vespa, ca al motocicletei?

Grace era uimit. „Alison Vosper?” Își dorea cu disperare să vorbească cu acest bărbat, să îi spună numele Sandy. Dar îl părăsise curajul. Și nu vroia să îi dea indicii. Îi va spune Brent Mackenzie ceva despre Sandy? Vreun mesaj despre ea, de la tatăl său?

— Roy, tatăl tău îmi arată ceva. Este o insectă mică. Arată ca un gândac. Este foarte agitat în legătură cu acest gândac. Nu este foarte clar... Clarvăzătorul își luă faţa în mâini, se întoarse, apoi reveni: Îmi pare rău, îl pierd. Spune că s-ar putea salva ceva.

Grace, uitându-se la el, găsi în sfârșit curajul de a vorbi:

— Ce anume a spus că se poate salva?

— Îmi pare rău, Roy. L-am pierdut. Mediumul se uită la altcineva. Am un mesaj pentru Bernie.

Grace nu mai era atent. Se gândea. Bărbatul îi dăduse două indicii. Tatăl său și gândacul. „Spune că s-ar putea salva ceva.”

Îl va aborda pe clarvăzător la sfârșitul sesiunii, indiferent de cât de obosit era, și îl va mai trage de limbă.

„Ce voise oare să spună? Ce dracu’ putea salva? Cariera? O altă viaţă?”

Dar nu fu nevoie să se agite să îl reţină pe Brent Mackenzie când se încheie sesiunea. Clarvăzătorul, cu un hanorac lung peste tricou, îl aștepta la capătul scărilor.

— Roy, da? întrebă el.

Grace încuviinţă.

— De obicei nu fac acest lucru, dar putem vorbi între patru ochi?

— Da, sigur.

Grace îl urmă într-o cameră mică de consultaţii, cu un birou, două scaune și câteva zeci de lumânări, iar clarvăzătorul închise ușa în spatele lor. În această cameră părea și mai mare, depășindu-l pe Grace în înălţime.

Rămânând în picioare, Mackenzie spuse:

— Uite, îmi pare rău; nu am avut o sesiune foarte reușită. Nu am vrut să spun prea multe înăuntru, în faţa tuturor. Știi, unele lucruri sunt personale. Nu mi se întâmplă foarte des, dar am perceput niște semnale negative în legătură cu tine. Vreau să spun, referitor la gândacul acesta pe care l-am văzut; nu mi-l mai pot scoate din cap. Ca unul dintre aceia pe care îi vezi în scrierile antice egiptene.

Ridicându-și capul spre el, Grace întrebă:

— Un scarabeu?

Mediumul se uită ciudat la el.

— Are vreo logică?

— Are de a face cu serviciul. Nu pot să vorbesc despre asta.

— Ești poliţist, nu-i așa?

— Se vede?

Clarvăzătorul zâmbi.

— Și eu am fost poliţist, timp de zece ani. Departamentul de Criminalistică din Manchester.

— Serios?

— Da. Poveste lungă. O lăsăm pe altă dată. Chestia este, prietene, că mi se spune că ești în mare pericol. Ceva ce are de a face cu acest scarabeu. Trebuie să îţi păzești spinarea.

33

Până când Tom reușise să afle cum se aprinde grătarul, trecuse deja ora de culcare a copiilor. Și până când reușise să prăjească și carnea și cârnații, Jessica dormea dusă și Max sforăia.

Iar acum băuse prea mult vin rose și trebuia să încheie oferta de preț pentru douăzeci și cinci de ceasuri Rolex Oyster, gravate cu un punctuleț, și să o trimită pe e-mail lui Ron Spacks. Insul îi confirmase faptul că era foarte serios cu privire la această comandă, iar Tom promisese că îi va trimite oferta nu mai târziu de această seară. Găsise o sursă de aprovizionare de încredere, care îi făcea o reducere lui Sparks, lucru care îi va aduce lui un profit net de 35 000 de lire la contract. Nu era doar o afacere grozavă, ci ar fi fost și un ajutor imens pentru afacerea și viața sa în acest moment.

Se uită plin de dragoste la Kellie, care stătea în fața televizorului urmărindu-l pe Jonathan Ross luându-i un interviu unei vedete rock de care Tom nu auzise niciodată. Lady, ca de obicei, se oprise în fața ușii de la intrare cu lesa în gură.

Se târî pe scări, ținându-se de balustradă de parcă ar fi escaladat Everestul pe calea cea mai grea. Deschise ușa de la dormitorul Jessicăi. Lumina de afară ajungea până înăuntru, împrăștiind umbre. Fata dormea adânc, cu fața întoarsă către el, cu mâinile în jurul ursului mare de pluș, respirând cu un șuier lung, liniștit, ritmic, și expirând cu un pocnet ușor.

Ceva îl apucă de piept ca o menghină. Stătu nemișcat, ca și cum tot timpul din univers ar fi înghețat. Aceasta era fiica lui. Copilul lui. Creația sa, pe care o adusese pe lume. Micuța lui. Jessica.

Doamne, o iubea din cap până în picioare. Oamenii spun că părinții au favoriți între copii, dar el nu avea, putea spune asta cu mâna pe inimă.

Îi trimise un sărut, închise ușa și, cu inima grea, merse în birou pentru a încheia oferta pentru Ron Spacks. După ce verifică e-mailul de două ori, trimise documentul și coborî scările. La televizor, Jonathan Ross vorbea acum despre mărimea penisurilor. Kellie

adormise, cu paharul de vin gol pe jos și o cutie de bomboane Milk Tray, pe jumătate golită, pe canapea lângă ea.

După ce duseseră copiii la culcare, îi povestise despre site, despre mesajul care venise după aceea și despre fotografia lui Janie Stretton din ziarul din ziua respectivă. Apoi se uitaseră împreună la știrile de la ora 22 și o văzuseră pe sărmana femeie, urmăriseră o transmisiune de la locul crimei, din Peacehaven, precum și rugămintea detectivului Roy Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton, ca aceia care știau ceva în legătură cu acest caz să transmită poliției informațiile. Kellie îl luase prin surprindere. Crezuse că o cunoștea bine. Își imaginase că va pune siguranța familiei pe primul loc. În special după ce îi spusese despre mesajele de amenințare.

Dar ei îi luase mai puțin de două minute să se hotărască.

— Imaginează-ți că ar fi fost Jessica, peste douăzeci de ani, spusese ea. Imaginează-ți că noi am fi părinții în cauză, disperați să se facă dreptate. Apoi imaginează-ți, știind toate astea, că ești un martor, poate singurul martor. Declarația ta ar putea face diferența între prinderea criminalului – și oprirea acestuia de la a ucide din nou – și distrugerea vieților tuturor celor care au legătură cu victima. Imaginează-ți că Jessica ar fi ucisă de un criminal care ar fi putut fi oprit dacă cineva ar fi fost suficient de curajos încât să facă o declarație.

Intră în bucătărie, scoase o sticlă din Bowmore, whisky-ul lui preferat, și își turnă câteva degete. În urmă cu câteva ore luase decizia că va face așa cum îi va spune Kellie. Dar atunci crezuse că îi va spune să pună siguranța familiei înainte de toate. Iată însă că ea era fermă în a merge la poliție, indiferent de consecințe.

Stând pe un scaun la bar, se uită la imaginea sa reflectată în geam. Văzu cum un bărbat îngrijorat duce paharul cu whisky la gură și bea; văzu cum bărbatul pune paharul la loc. Văzu toată disperarea de pe fața acestuia.

Goli paharul, apoi se întoarse în sufragerie pentru a o trezi pe Kellie. Mai aveau multe de vorbit.

Vorbiră până la o oră târzie, apoi, extenuat, Tom încercă să adoarmă. Dar la ora 3 era încă treaz. Și la 4. Se zvârcolea. Se răsucea. Îl

treceau transpirațiile, apoi îi era frig. Avea o durere de cap surdă. În noaptea aceasta erau în siguranță. În noaptea aceasta nu trebuia să se îngrijoreze pentru amenințări. Părerea lui Kellie era că poliția îi va proteja. Tom nu i-o împărtășea.

Răsărea soarele. La ora 5, Tom auzi zgomot de cauciucuri, un șuier și un sunet ca de sticle lovite. Peste încă o oră și ceva, copiii se vor trezi și vor alerga la ei în dormitor, sărindu-le în pat. Sâmbătă. În mod normal îi plăcea sâmbăta, era ziua sa preferată din săptămână.

Kellie îi spusese că ar putea să vorbească confidențial cu poliția și că aceasta îi va respecta cerința. Cum ar putea afla cineva că a vorbit cu ei?

— Ești bine, iubire? întrebă ea brusc.

— Sunt încă treaz, răspunse el. Nu am închis un ochi.

— Nici eu.

Întinse mâinile, le găsi pe ale ei și le strânse. Ea îl strânse ca răspuns.

— Te iubesc, spuse el.

— Și eu te iubesc. Apoi, după o pauză, îl întrebă: Ai luat vreo decizie?

El tăcu câteva minute. Apoi răspunse încet:

— Da.

34

Nici Roy Grace nu dormise în această noapte. O listă nesfârșită de lucruri care trebuia făcute pentru Operațiunea Privighetoarea îi alergau prin minte. La fel și cuvintele lui Brent Mackenzie.

„Chestia este, prietene, că mi se spune că ești în mare pericol. Ceva ce are de a face cu acest scarabeu. Trebuie să îți păzești spinarea."

Ce voise să spună? Poate că doar simțise vibrațiile scarabeului, care îi răsunau puternic în minte.

Apoi gândurile sale se întoarseră la Janie Stretton. Lăsă la o parte sentimentele tatălui îndurerat; de-a lungul timpului se întărise în fața acestor situații. Probabil că se întărise mai tare decât i-ar fi plăcut, dar aceasta era singura modalitate de a rezista. Se gândea la ce i se făcuse fetei. Care era rostul să îi ia capul, dar să lase o mână? Altul decât că era un fel de mesaj? Pentru cine? Pentru poliție? Sau poate era un soi trofeu bolnav?

Și de ce scarabeul?

Pentru ca ucigașul, sau ucigașa, să își arate inteligența?

Apoi gândurile i se întoarseră către avertizarea primită de la Alison Vosper și la informația că acest caz reprezenta ultima șansă pentru el. Pentru a-și păstra slujba și viața aici, în Brighton, trebuia să găsească criminalul fără să greșească, fără titluri în presă despre polițiști care se joacă de-a științele oculte și fără suspecți uciși în urmăriri cu mașina.

Trebuia să meargă pe coji de ouă. Ar fi fost mai ușor să meargă pe apă, se gândi el.

Pe la 6, Grace se săturase să asculte zgomotele dimineții, sticlele de lapte zăngănind, un câine lătrând la distanță și toate lucrurile nenorocite din mintea sa.

Dădu pătura la o parte, își coborî picioarele din pat și rămase nemișcat câteva minute, cu ochii injectați din cauza nesomnului, cu capul pocnindu-i. Nu dormise mai mult de jumătate de oră toată noaptea, poate mai puțin. Și în seara care urma avea o întâlnire. O întâlnire adevărată, foarte serioasă.

Iar ăsta era – trebuia să recunoască – un alt motiv pentru care aproape că nu dormise. Nerăbdarea. Precum un adolescent îndrăgostit! Nu se putea abține. Nu își aducea aminte când se simțise ultima oară așa.

Merse până la fereastră, trase draperia și se uită afară. Urma să fie o zi plăcută: cerul era senin, ca o pânză de un albastru-adânc. Totul părea nemișcat. O pasăre țopăia prin iarbă, căutând viermișori. Grace se uită la grădina acvatică în stil Zen pe care o amenajase Sandy, cu forma sa ovală și pietrele mari, plate, și la plantele pe care le sădise pe marginile acesteia. Multe dintre ele muriseră, iar cele care rămăseseră crescuseră alandala.

Nu avea nici o idee despre grădinărit; acesta fusese tot timpul domeniul lui Sandy. Dar lui îi făcuse plăcere să o ajute să își creeze propria grădină pe micul teren dreptunghiular și să o ajute să o delimiteze. Săpase în locurile în care îi spusese să sape, fertilizase, udase, cărase saci cu îngrășământ, smulsese buruieni, plantase; un muncitor silitor, cu Sandy ca șef.

Acestea fuseseră vremurile bune, în care își construiau viitorul, își făceau casa, cuibul, își cimentau viața împreună. Grădina pe care Sandy o amenajase și o iubise atât de mult era neglijată acum. Până și gazonul părea neîngrijit și năpădit de buruieni și uneori se simțea vinovat, întrebându-se ce ar spune ea dacă s-ar întoarce.

Diminețile de sâmbătă. Își aducea aminte cum obișnuia să se ducă să alerge dimineața devreme și cum se întorcea aducându-i lui Sandy un corn cu migdale de la brutăria de pe strada Church și ziarul *Daily Mail*.

Trase draperiile și lumina inundă camera. Și brusc, pentru prima oară în aproape nouă ani, văzu încăperea în mod diferit. Văzu un dormitor de femeie, decorat în mare parte în nuanțe de roz. Văzu o masă de toaletă din mahon, în stil victorian, pe care o luaseră împreună la o licitație din piața de pe strada Gardner, acoperită cu lucruri feminine: perii de păr, piepteni, cosmetice și sticluțe de parfum. Mai era și o fotografie înrămată cu Sandy în rochie de seară și cu el în costum și cravată, alături de căpitanul navei *Black Watch*, făcută în singura lor croazieră. Văzu papucii ei încă pe podea, capotul

agățat pe peretele din fața patului. Ce ar spune o femeie despre asta, dacă ar aduce-o aici? se gândi el dintr-o dată.

Ce ar gândi Cleo?

Și realiză că nu își pusese niciodată asemenea întrebări până acum. Casa lui era o întoarcere în timp. Totul era exact așa cum fusese în acea zi de marți, 26 iulie, când Sandy dispăruse fără urmă.

Își aducea aminte atât de bine. În dimineața zilei în care el împlinea treizeci de ani, Sandy îl trezise cu o tavă pe care pusese un tort micuț cu o singură lumânare, un pahar cu șampanie și o felicitare cu un desen foarte obraznic. Deschisese cadourile pe care le primise de la ea, apoi făcuseră dragoste.

Plecase de acasă la 9.15, mai târziu decât de obicei, și ajunsese la biroul din Brighton după 9.30, la o întrunire cu privire la uciderea unui motociclist din gașca celor de la Hell's Angel, care fusese aruncat în Portul Shoreham cu mâinile legate la spate și prins cu un lanț de un stabilopod. Promisese că va fi acasă devreme, pentru a merge să sărbătorească împreună cu un alt cuplu: cel mai bun prieten al său, Dick Pope, și el polițist, și soția acestuia, Leslie, cu care Sandy se înțelegea bine. Însă aflaseră lucruri noi cu privire la caz și ajunsese acasă cu două ore mai târziu decât intenționase. Nu găsise nici urmă de Sandy. La început, crezuse că este supărată pe el și vrea să protesteze împotriva purtării lui. Casa era în regulă, lipseau mașina ei și poșeta și nu era nici un semn de luptă.

Apoi, douăzeci și patru de ore mai târziu, mașina ei, un VW Golf mai vechi, fusese găsită într-una dintre parcările Aeroportului Gatwick. În dimineața dispariției, se făcuseră două tranzacții cu cardul ei de credit, una la Boots și una la o benzinărie Tesco. Nu luase cu ea nici o haină și nici alte lucruri.

Vecinii săi de pe strada rezidențială pe care locuiau, lângă malul mării, nu văzuseră nimic. Printre aceștia era un cuplu extrem de prietenos de greci care aveau două cafenele în oraș, dar ei fuseseră plecați în vacanță. Pe partea cealaltă stătea o văduvă în vârstă, cu o problemă la urechi, care adormea la televizor cu volumul dat la maximum. Chiar și acum, la 6.18 dimineața, putea auzi prin peretele despărțitor al casei o voce răgușită cu accent american; semăna cu

vocea lui John Wayne care vorbea cu un grup de hoţi pe care abia îi prinsese.

Coborî scările în bucătărie, nehotărât dacă să își facă un ceai sau întâi să meargă să alerge. Peștișorul auriu înota fără nici un scop în bolul său rotund, ca întotdeauna.

— ’Neaţa, Marlon! spuse el vesel. Ai făcut baia de dimineaţă? Ţi-e foame?

Marlon deschise și închise gura de vreo două ori. Nu era prea vorbăreţ.

Grace umplu ibricul, trase un scaun și se așeză la masa din bucătărie, uitându-se în jur, întrebându-se ce lucruri ale lui Sandy se mai aflau aici. Cu excepţia frigiderului argintiu, aproape totul era roșu sau avea ceva roșu. Cuptorul și mașina de spălat vase erau roșii, mânerele dulapurilor albe, rafturile, clanţele, toate erau roșii. Chiar și masa era alb cu roșu. Toate fuseseră alegerea lui Sandy. Atunci era culoarea la modă, dar acum părea puţin îmbătrânită; suprafeţele de ceramică erau zgâriate rău. O parte din balamale se lăsaseră. Varul de pe pereţi se cojea și arăta învechit.

Adevărul era că i-ar fi fost mai bine într-un apartament și știa acest lucru. Îmbătrâneau în casa asta – el, Marlon și fantoma lui Sandy.

Deschise ușa dulapului de sub chiuvetă, se lăsă pe vine, găsi un sul de saci de gunoi și rupse unul. Apoi luă o fotografie cu el și cu Sandy de pe un raft și se uită la ea un minut. Poza fusese făcută de un străin, cu aparatul lui Grace, în luna de miere. Chiar pe vârful Vezuviului. El și Sandy stăteau pe marginea craterului ascuns parţial de un nor gri, transpiraţi din cauza efortului de la urcușul greu.

Puse fotografia în sacul de gunoi, apoi stătu nemișcat ca și cum ar fi așteptat să fie lovit mortal de un fulger.

Dar nu se întâmplă nimic. Cu excepţia remușcărilor care îl cuprinseră. Dacă totul mergea bine în această seară și o va aduce pe Cleo Morey aici, după ce mâncau? Își dădu seama că trebuia să scape de tot ce era în mod evident al lui Sandy. Iar aceasta era o piatră de încercare foarte mare pentru el. Cât un munte.

Dar poate că era timpul.

Apoi, răzgândindu-se, scoase fotografia din sac și o puse la loc pe raft. Ar fi arătat ciudat dacă nu ar fi avut fotografii. Trebuia să

elibereze casa de lucrurile ei personale.

În dormitor, se uită la peria ei de păr. În ea mai erau încă fire din părul ei lung, blond. Luă unul, îl ridică în lumină, cu inima grea dintr-o dată. Lăsă firul să cadă și îl urmări plutind pe covor, simțind un nod în gât. Apoi duse peria la nas și o mirosi, dar nu se mai simțea nimic de la Sandy, ci numai un iz anost, vechi.

Puse peria în sacul de gunoi, împreună cu tot ceea ce mai era al ei pe masa de toaletă și în baie. Duse sacul în camera liberă folosită pe post de depozit și îl așeză lângă o cutie goală, în care fusese laptopul său atunci când îl cumpărase, și lângă niște suluri de hârtie pentru cadouri de Crăciun. Apoi se schimbă în pantaloni scurți, maiou și adidași, băgă o bancnotă de cinci lire în buzunar și plecă să își facă alergarea de dimineață.

Ruta sa îl ducea direct spre Kingsway, o stradă cu două benzi care mergea de-a lungul plajei din Hove. Pe o parte a străzii erau case care, după aproape un kilometru, lăsau loc unor blocuri și hoteluri, unele moderne, altele în stil victorian sau Regency, mărginind întreaga lungime a litoralului. Pe partea cealaltă erau două porturi pentru bărci și un loc de joacă, peluze, apoi promenada cu baruri și plajele cu pietriș în spate și, la un kilometru și jumătate spre est, ruinele vechiului West Pier.

Nu era aproape nimeni în zonă și lui i se părea că are tot orașul pentru el. Îi plăcea să iasă în timpul weekendului atât de devreme, se simțea ca și cum ar fi avut un avantaj asupra lumii. Fluxul era în retragere și putea vedea discul soarelui deja ridicat pe cer. În depărtare, pe nisipul ud, un bărbat mergea legănând un detector de metale. O navă-container, care nu părea mai mult decât o pată, se zărea la orizont, nemișcată.

O mașină care mătura străzile trecu încet pe lângă Grace, cu motorul huruind, cu măturile învârtindu-se, ridicând mizeria obișnuită după o noapte de vineri, cutii goale de mâncare, de Cola, mucuri de țigară, ocazionale ace de seringă.

Grace se opri la mijlocul promenadei, lângă un alcoolic ghemuit pe o bancă, și își făcu întinderile, respirând adânc mirosul familiar al mării pe care îl iubea atât de mult; mirosul sărat al aerului proaspăt, umed, împletit din plin cu miros de rugină, smoală, funii vechi și pește

putred; ceea ce proprietarilor de la marginea mării le plăcea să numească în broșuri „ozon".

Apoi începu cursa de zece kilometri, până în port și înapoi. Pentru ultimul kilometru, îi plăcea să meargă în oraș, să alerge printre magazinele aglomerate de pe strada Church, la o brutărie deschisă non-stop, ca să ia niște lapte și un ziar și poate o revistă care îi făcea cu ochiul. Poate că în această dimineață va cumpăra o altă revistă de modă. Ceva ca *Arena.* Să își mai facă o idee despre cum să se îmbrace în această seară.

Se opri în fața ușii magazinului, parțial împrospătat din cauza alergării, parțial extenuat din cauza lipsei de somn, transpirând abundent. Își făcu întinderile, apoi intră în magazin și merse la standul cu reviste și ziare. Și, instantaneu, văzu titlul de pe prima pagină a ziarului *Argus:*

„ENIGMA SCARABEULUI ÎN CRIMA STUDENTEI LA DREPT"

Fierbând de mânie, luă un exemplar de pe raft. Pe pagină apărea fotografia lui Janie Stretton, cea pe care el o dăduse presei, și lângă ea, într-o casetă, o fotografie mică a unui scarabeu.

„Departamentul de Criminalistică al Poliției din Sussex refuză să confirme faptul că un scarabeu, care nu provine din Insulele Britanice, ar putea fi un indiciu vital în descoperirea criminalului lui Janie Stretton. Solicitat să confirme descoperirea scarabeului la autopsie, medicul patolog Frazer Theobald și ofițerul de investigații detectiv căpitan Roy Grace de la poliție nu au fost disponibili pentru comentarii..."

Grace se uita la cuvinte, din ce în ce mai furios. Nu a fost disponibil pentru comentarii? Nimeni nu l-a întrebat nimic ca să comenteze. Și dăduse instrucțiuni clare ca presa să nu afle despre descoperirea gândacului.

Deci cine dracului le dăduse pontul?

35

Cu câteva minute înainte de ora 8.30, după ce făcuse un duș, mâncase un bol cu cereale și, cu toate că era sâmbătă, se îmbrăcase cu un costum închis la culoare, cămașă albă și o cravată simplă – neștiind ce poate aduce ziua și pe cine va trebui să întâlnească – Grace ajunse la birou într-o stare de spirit proastă, pregătit să jupoaie pe cineva de viu.

Întreaga echipă era deja acolo, așteptându-l și, după fețele colegilor, se părea că toți citiseră articolul din *Argus.*

În eventualitatea că nu o făcuseră încă, Grace trânti cu zgomot ziarul pe birou. În loc de salut, spuse:

— OK, cine dracului este responsabil pentru asta?

Glenn Branson, Nick Nicholl, Bella Moy, Emma-Jane Boutwood, Norman Potting și restul echipei se uitară la el fără nici o expresie.

Grace își fixă privirea acuzatoare asupra lui Norman Potting, ca primă alegere:

— Ai vreo idee, Norman? întrebă el.

— Semnatarul acestui articol este acel tânăr jurnalist, Kevin Spinella, răspunse Potting cu vocea sa groasă, rurală. Nenorocitul face tot timpul probleme, nu-i așa?

Grace realiză dintr-o dată că, în furia sa, neglijase să se uite la numele celui care semnase articolul. Oboseala era de vină; creierul nu îi funcţiona la viteză maximă din cauza nopţii nedormite. În mod normal, o alergare lungă îl revigora, dar în acest moment se simţea sleit și avea nevoie urgentă de o cafea. Și mirosul acesteia se ridica ameţitor din câteva cești de pe birou.

Kevin Spinella era un angajat nou la ziar, un reporter de investigaţie, tânăr și inteligent, care își câștigase repede o reputaţie în favoarea sa și în defavoarea poliţiei din Sussex. Grace mai avusese întâlniri cu jurnalistul, la fel ca majoritatea colegilor săi.

— Bine, Norman. Prima ta sarcină pe ziua de astăzi este să îl găsești pe ticălos și să afli de unde a luat povestea.

Sergentul se strâmbă în timp ce bea cafea din ceașca de plastic.

— Probabil că îmi va spune că își protejează sursele, replică el cu o îngâmfare care îl irită pe Grace.

Abia se abţinu să nu ţipe la el, deoarece adevărul era că Potting avea dreptate.

— Problema este, Roy, spuse Branson, că avem o sută de specialiști implicaţi, care caută capul victimei. Poate fi unul dintre ei. Sau poate fi unul dintre cei care au fost la locul crimei. Sau cineva de la morgă.

Grace știa că are dreptate. Aceasta era problema cu o investigaţie atât de mare. Toată lumea era curioasă, așa era natura umană. Era nevoie doar de o persoană neglijentă care să lase să se scurgă ceva și toată povestea ajungea la urechile tuturor. Dar ce de necazuri putea aduce acest lucru! Sau deja adusese.

Lăsând problema la o parte pentru un timp, Grace revăzu lista pe care o pregătiseră Bella Moy și Eleanor și pe care vor continua să o actualizeze de două ori pe zi pe tot timpul investigaţiei. Apoi Norman Potting îl întrerupse.

— Nu se știe niciodată, Roy; s-ar putea să avem ceva împotriva acestui Kevin Spinella.

— Cum ar fi?

— Păi, am auzit vorbe că ar fi poponar. Știi, homălău.

Grace, cu inima bubuindu-i, simţi că urmează un alt moment Potting.

— Vrei să spui *homosexual?*

— Exact, prietene.

Grace se uită la el furios. Norman Potting nu avea nici o legătură cu lumea reală.

— Și cum ne-ar putea ajuta acest lucru?

Potting scoase o pipă din lemn, cu capătul mestecat bine, din buzunarul costumului și se uită la el cu buzele strânse.

— Mă întreb ce ar gândi editorul ziarului *Argus*, vocea orașelor Brighton și Hove, dacă ar ști că un pufulete lucrează pentru el.

Lui Grace nu îi venea să își creadă urechilor.

— Norman, de vreme ce conurbaţia Brighton și Hove are cea mai mare comunitate de homosexuali din Marea Britanie, cred că ar fi tare fericit dacă toţi din echipa editorială ar fi homosexuali.

Potting se întoarse către Emma-Jane și îi făcu sugestiv cu ochiul, o urmă de salivă apărându-i în colțul gurii. Îndreptându-și degetul mare către piept, spuse:

— Nici o problemă, dragă; norocul tău că mai sunt încă puțini *bărbați adevărați* prin jur. Trage cât poți de ei.

— Când o să găsesc unul, așa o să fac, replică ea.

— Norman, spuse Grace, limbajul pe care îl folosești este inacceptabil. Vreau să te văd în biroul meu imediat după această întâlnire. Apoi se întoarse către echipă și continuă:

— OK, să ne concentrăm. E.-J. și cu mine avem o întâlnire la o crescătorie de insecte din Bromley, la ora 11. Norman, tu te ocupi astăzi de Spinella și de mesajele de pe robotul telefonic al lui Janie Stretton.

Continuă cu sarcinile pe ziua respectivă pentru toți membrii echipei. Dacă totul mergea bine, va avea o fereastră de o oră, după-amiază, pentru a se întâlni cu Glenn în centru și a merge să-și cumpere niște haine. Încercă să nu se mai gândească la vina pe care o simțea din cauză că nu se concentra în totalitate pe cazul lui Janie Stretton. Sigur, după toți anii de coșmar prin care trecuse, nu merita și el ceva bun, măcar ocazional?

Apoi, precum un nor negru care acoperă soarele, se gândi din nou la Sandy. Ea era mereu prezentă, tăcută, în fundal. Era ca și cum ar fi avut nevoie de aprobarea ei în tot ceea ce făcea. Se gândi vinovat la toate lucrurile pe care în urmă cu doar două ore în urmă le pusese într-un sac de gunoi. Pentru eventualitatea că se va întoarce cu Cleo Morey diseară? Sau pentru a-și șterge trecutul, pentru a face loc viitorului?

Curând, când va avea un moment pentru sine, se va duce la o agenție imobiliară și va scoate casa la vânzare. Chiar și numai gândul la acest lucru era ca și cum și-ar fi ridicat o greutate imensă de pe umeri.

Telefonul lui Glenn Branson sună. Se uită la Grace, care îi făcu semn să răspundă.

— Camera de investigații, detectiv Branson la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Știți de ce majoritatea bărbaților mor înaintea soțiilor? întrebă dintr-o dată Norman Potting.

Grace, încercând să asculte conversaţia lui Branson, se pregăti pentru ce urma să vină. Ca răspuns la o mare de persoane care dădeau din cap, Potting spuse:

— Pentru că asta vor!

Toate femeile oftară la unison. Glenn Branson îşi puse telefonul mai aproape de ureche şi o pe acoperi pe cealaltă cu mâna, încercând să nu audă zgomotul. Potting, singura persoană care părea să găsească gluma amuzantă, râdea pentru sine.

— Mulţumesc, Norman, spuse Grace.

— Mai am multe acolo de unde a venit asta, replică sergentul.

— Pun pariu că ai. Dar este ora 8.45, sâmbătă dimineaţă. Poate că ai vrea să ne spui restul glumelor puţin mai târziu, după ce am arestat criminalul?

— Un plan foarte bun! spuse Potting, după câteva minute de gândire. Nu pot să nu fiu de acord cu asta, Roy.

Grace se uită atent la el. Uneori era dificil de spus dacă omul făcea pe deşteptul sau era pur şi simplu prost. Din experienţele sale anterioare cu sergentul, părea că de obicei era simultan în ambele feluri.

Branson, îmbrăcat astăzi cu o jachetă din piele scumpă, fără guler, peste un tricou negru, scria un număr pe carneţel.

— Zece minute, spuse el. Vă sun eu. Nu, nu vă faceţi griji. Absolut. Mulţumesc.

Toată lumea tăcuse brusc şi se uita la el. În timp ce punea receptorul la loc, Branson spuse:

— O altă posibilă sursă.

— Ceva credibil? întrebă Grace.

— Un bărbat m-a sunat de la un telefon public; îi era frică să vorbească de acasă. Apoi a început să se îngrijoreze din cauza unei maşini parcate pe cealaltă parte a străzii; vroia să se ducă până acolo să o verifice. Trebuie să îl sun înapoi peste zece minute.

Branson îşi verifică ceasul, un dreptunghi masiv din metal inoxidabil cu care îi plăcea să se laude la nesfârşit. La spunea tuturor că este un ceas Russian Diver, pe care l-a cumpărat de la un magazin la modă din Brighton. Se părea că era cel mai mare ceas de mână din lume. Grace văzuse chiar şi pendule mai mici.

Primiseră peste două sute cincizeci de telefoane de la populaţie de când povestea crimei apăruse în presă, miercuri după-amiază. Toate informaţiile trebuia controlate și toate, în afara unui procent foarte mic, nu vor duce nicăieri. Acum, cu informaţia despre scarabeu în *Argus* – cu siguranță și în toate ziarele centrale de mâine – numărul telefoanelor va crește și le va fi și mai greu să identifice pistele false.

— Un pierde-vreme sau ceva real? întrebă Grace.

— Spunea că are impresia că a fost martor la uciderea lui Janie Stretton.

36

Grace conducea în timp ce Emma-Jane Boutwood, îmbrăcată cu gust într-un costum albastru-marin cu o cămașă bleu, stătea pe scaunul pasagerului, într-un Mondeo fără însemne, cu hârtia cu instrucțiuni pe genunchi, peste un plic mare, maro.

În mod normal, Grace ar fi folosit plimbarea de o oră cu mașina ca o oportunitate să întărească legătura cu un membru nou al echipei. Dar în această dimineață avea prea multe lucruri pe cap, printre care supărarea pe Norman Potting era doar un fapt minor, astfel încât conversația lor era sporadică. E.-J. îi spuse câte ceva despre ea – că tatăl ei avea o agenție de publicitate în Eastbourne și că fratele ei mai mic supraviețuise unei tumori pe creier în urmă cu câțiva ani. Era suficient pentru Grace ca să își dea seama de sufletul omenos care se afla în spatele imaginii de polițistă ambițioasă pe care o vedea la birou. Dar ea nu află decât foarte puține de la el și, după câteva încercări de a face conversație, înțelese că dorea liniște.

Mergeau cu o viteză constantă de 110 de kilometri la oră, pe Autostrada M25. Era unul dintre drumurile pe care nu le agrea, blocajele dese de circulație atrăgându-i supranumele de cea mai mare parcare a lumii; dar în această sâmbătă dimineață traficul era lejer și se mergea repede. După zorii frumoși, vremea se strica, iar cerul devenea din ce în ce mai amenințător, de culoarea cărbunelui. Câteva picături de ploaie căzuseră pe parbriz, dar nu destule cât să dea drumul la ștergătoare. Grace abia le remarcase; mergea pe pilotul automat, cu mintea concentrată la caz.

Janie Stretton fusese ucisă în timpul nopții de marți și acum era sâmbătă dimineață. Încă nu îi găsiseră capul, nici motivul, nici un suspect. Nici măcar un indiciu nenorocit.

Și Alison Vosper îi spusese că de luni arogantul detectiv inspector Cassian Pewe de la Met, cu același rang ca și el, li se alătura la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Nu avea nici o îndoială că Alison Vosper aștepta ca el să facă un pas greșit și îl va zbura imediat din acest caz, înlocuindu-l cu Pewe, cu părul său blond-

strălucitor, ochii albaștri angelici și o voce la fel de insistentă ca sfredelul unui dentist.

Alison Vosper va avea grijă ca noul ei protejat – asta îi părea Pewe lui Grace – să se remarce repede; și nu exista nici o ocazie mai bună decât o crimă așa de complicată ca aceasta, unde echipa deja formată nu ajunsese la nici o concluzie.

Cel mai tare pe Grace îl nedumerea violența crimei – agresorul fusese probabil pradă unei frenezii feroce – combinată cu lipsa aparentă a unei agresiuni sexuale. Aveau de a face cu cineva total nebun, poate un alt schizofrenic precum Peter Suteliffe, spintecătorul din Yorkshire? Un bărbat care auzea vocea lui Dumnezeu spunându-i să ucidă prostituate?

Sau își făcuse Janie Stretton un dușman?

Evident, fostul ei prieten, Justin Remington, era un potențial suspect, dar, din ce aflaseră de la tatăl lui Janie, prea puțin probabil. Bella Moy era un bun judecător al oamenilor – își vor face o părere mai exactă asupra lui dacă Bella, cu puțin noroc, reușea să îl interogheze astăzi. Dacă ea avea cea mai mică presimțire că exista ceva în neregulă cu omul, se va duce să îl vadă și el. Dar dacă nu era Justin Remington, așa cum presimțea el, atunci cine? De ce? Unde era acum criminalul? Undeva în oraș, pe cale să ucidă din nou?

Seara trecută, după ce fusese la Brent Mackenzie, își luase niște cartofi prăjiți cu pește – și o ceapă murată – și venise cu ele la biroul de investigații. Mâncase totul și băuse o cană de ceai negru de la aparat, în timp ce se uita peste notele pregătite de dactilografa echipei, Hannah Loxley.

Stătuse acolo mult timp, uitându-se la fotografia lui Janie Stretton, apoi la cele două panouri mari. Pe unul era prinsă o hartă a zonei Peacehaven, cu cele două locuri în care fuseseră descoperite mâna și corpul încercuite cu roșu. Mai erau fotografii ale cadavrului la locul crimei și vreo două făcute la autopsie, una arătând scarabeul din rect. Putea să vadă fiecare detaliu acum și se scutură brusc de scârbă.

„Ce s-a întâmplat cu tine marți noapte, Janie? Și cine este Anton? Anton ți-a făcut asta?”

Gândurile sale se întoarseră la Derek Stretton. Un procent mare din totalul victimelor din Marea Britanie erau ucise fie de un membru

al familiei, fie de cineva pe care îl cunoșteau. Oare era ceva ce el și Glenn Branson nu remarcaseră ieri, când merseseră să îl vadă pe tatăl lui Janie? Ceva din ce spusese omul sugera că și-ar fi măcelărit fiica? Orice era posibil: Grace învățase măcar atâta lucru de când lucra în poliție. Dar Stretton păruse într-adevăr un tată trist, demoralizat și pierdut. Nu avea aura unei persoane care doar ce omorâse pe cineva.

Radioul mașinii prinse viață. Ieșiseră din zona de acoperire audio a poliției din Sussex și acum prindeau un controlor de trafic din Bromley care cerea o mașină în ajutor. Emma-Jane îl dădu mai încet.

— Aproape am ajuns, spuse ea. Mergi înainte pe lângă primul sens giratoriu, apoi ar trebui să fie a doua stradă la stânga.

Dintr-o dată, ca și cum cerul ar fi ținut totul în el, un torent de ploaie explodă pe parbriz, dansă pe metalul Fordului, zăngănind ca piatra pe acoperiș. Grace căută ștergătoarele, apoi le porni, mai încet la început, apoi mai rapid; pe parbriz se întinse o peliculă opacă și pentru câteva minute se văzu nevoit să orbecăie, până când geamul se curăță puțin.

— Te pricepi la insecte? întrebă el.

E.-J. se strâmbă.

— Nu prea. Dar tu?

— Nu mă dau în vânt după ele.

Făcu la stânga, așa cum indică ea, pe un drum cu case de pe la 1930; nu era foarte diferită de strada lui, se gândi el. La capătul îndepărtat văzu un teren industrial în spatele căruia drumul trecea pe sub podul de cale ferată. La stânga, în depărtare, erau mai multe case și alte magazine.

— Aici este, spuse detectivul.

Grace încetini, căutând un loc de parcare în fața magazinelor. Văzu o brutărie, o farmacie, un magazin cu lucruri la mâna a doua în fața căruia, pe trotuar, erau împrăștiate câteva scaune vechi, o mașină de jucărie, o tablă de lemn și alte obiecte; alături era un centru medical, apoi o prăvălie cu trofee sportive și ceva ce semăna cu un magazin de animale de casă, cu o sumedenie de cuști goale în vitrină. Pe plăcuța de deasupra intrării se putea citi: ERRIDGE ȘI ROBINSON – IMPORTATORI ȘI FURNIZORI.

Parcară mașină pe un loc aflat puţin mai departe, apoi alergară prin ploaie, Emma-Jane ţinând plicul maro deasupra capului, și intrară pe ușa magazinului, în sunetul unui clopoţel.

Mirosul îl lovi pe Grace imediat: o duhoare pătrunzătoare, acră, combinată cu iz de lemn. Erau într-o încăpere întunecată, înconjurată de sus până jos de cuști luminate cu ultraviolete; în unele se vedeau târându-se insecte. Se uită într-una dintre cuști, la doar câţiva centimetri de locul în care stătea, și văzu un gândac maro mișcându-se. Un gândac foarte mare, prea mare și prea aproape pentru a se simţi confortabil. Făcu câţiva pași în spate, își șterse apa de ploaie de pe faţă și îi aruncă Bellei o privire gen „În ce loc am nimerit?"

Apoi văzu păiajenul, sau mai degrabă piciorul lui galben și păros, urmat de un alt picior, apoi de altul, traversând cușca în trei mișcări rapide. Era imens, cu picioarele întinse și complet vizibil acum; nu ar fi încăput pe o farfurie întinsă.

Emma-Jane se uita și ea; părea foarte neplăcut impresionată. La fel ca el. Cu cât se uita mai mult în jur, cu atât vedea mai mulţi ochi mici și antene întinse. Iar duhoarea aproape că îl făcea să vomite.

Apoi se deschise o ușă interioară și apăru un bărbat mic și slab, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în salopetă maro și cu o cămașă albă închisă până la ultimul nasture, dar fără cravată. Avea ochi mici, precauţi, sub niște sprâncene mari, stufoase, care arătau ca două omizi.

— Vă pot ajuta? întrebă el cu o voce răgușită și cu ton agresiv.

— Sunteţi George Erridge?

Răspunsul său fu ezitant:

— Mda.

— Eu sunt detectiv Boutwood, spuse E.-J. Am vorbit ieri la telefon. Acesta este detectiv căpitan Grace de la Poliţia Criminalistică din Brighton.

Grace își scoase legitimaţia. Bărbatul o studie părând că citește fiecare cuvânt, cu faţa cuprinsă de emoţie, cu sprâncenele încruntate.

— Da, spuse el. Așa. Apoi se uită la cei doi ofiţeri de poliţie, așteptând.

E.-J. scoase o fotografie color din plic și i-o dădu.

— Căutăm pe cineva care ar fi putut livra această creatură unui client din Anglia.

George Erridge aruncă doar o privire peste fotografie și spuse aproape instantaneu:

— *Copris lunaris.*

— Importaţi insecte tropicale? întrebă Grace.

Bărbatul păru jignit.

— Nu doar tropicale; europene, pan-asiatice, australiene; de fapt, din toată lumea.

— Aţi importat și așa ceva?

— De obicei am câteva pe stoc. Vreţi să le vedeţi?

Grace era tentat să răspundă „Nu, chiar nu vreau”, dar spuse îndatoritor:

— Da, aș vrea.

Bărbatul îi conduse într-o baracă de peste treizeci de metri lungime. Ca și magazinul din faţă, era plină de cuști de la podea până în tavan; mirosul era chiar mai rău aici, mult mai acru și mai pătrunzător, iar lumina la fel de slabă.

— Aceasta este camera gândacilor, le explică Erridge, cu mândrie. Procurăm mai mult pentru industria farmaceutică, pentru teste.

Grace, care nu putuse suferi niciodată gândacii, se opri și se uită într-una dintre cuști, în care erau aproximativ douăzeci de creaturi maro. Se cutremură.

— Unul dintre cele mai rezistente animale de pe planetă, spuse bărbatul. Știaţi că, dacă tai capul gândacului, acesta mai poate trăi până la cincisprezece zile? Timp în care continuă să se ducă la locul în care se hrănea. Bineînţeles, fără să poată să mănânce.

— Câh! se strâmbă Emma-Jane.

— Nu știam asta, spuse Grace. „Mulţumesc că mi-ai adus la cunoștinţă”, aproape că adăugă el.

— Poate supravieţui unui holocaust nuclear. Și-a încheiat evoluţia în urmă cu sute de mii de ani. Ce vă spune asta despre rasa umană?

Grace se uită la el, nesigur de ce ar trebui să răspundă. Apoi el și E.-J. îl urmară pe o altă ușă interioară, într-o cameră și mai lungă. La jumătatea acesteia, George Erridge se opri și arătă o cușcă mică.

— Uitaţi, spuse el. *Copris lunaris.*

Roy Grace se uită câteva minute, până când văzu unul dintre scarabei, nemișcat.

— Deci, dacă nu sunt indiscret, de ce vă interesează aceste insecte? întrebă Erridge.

Era atât de tentat să îi spună, ca să îi urmărească apoi expresia, încât Grace trebui să se lupte cu el însuși ca să se abțină.

— Nu vă pot dezvălui împrejurările, însă un astfel de gândac a fost găsit la locul unei crime. Ceea ce am dori de la dumneavoastră este o listă a clienților care au cumpărat așa ceva recent.

George Erridge tăcu, dar ochii săi se uitau agitați când la unul, când la celălalt.

— Am avut un singur client în ultimele luni. De fapt, nu prea sunt ceruți; doar colecționarii ocazionali și muzeele îi solicită; nu prea avem cereri.

— Cine era clientul? întrebă Grace.

Erridge își băgă mâinile în buzunarele de la salopetă, apoi își trecu limba apăsat peste buza inferioară.

— Hm. Un tip ciudat, cu accent est-european. M-a sunat în urmă cu două săptămâni și m-a întrebat direct dacă am *Copris lunaris* în stoc. A spus că vrea șase exemplare.

— Șase? replică Grace, îngrozit.

„Șase crime ca asta?" se întrebă el.

— Da.

— Vii sau morți?

Erridge se uită ciudat la el.

— Vii, bineînțeles.

— Către cine livrați în mod normal?

— Precum spuneam, către industria farmaceutică, muzee de istorie naturală, colecționari particulari, companii de film; de curând, am dat o tarantulă pentru o producție BBC. Vă spun un secret din branșă: gândacii sunt mult mai ușor de controlat decât orice alt animal. Vrei un gândac docil, pune-l în frigider patru ore. Vrei un gândac agresiv, pune-l într-o tigaie la foc mic preț de câteva minute.

— O să țin minte asta, spuse Grace.

— Da, continuă Erridge serios. Asta trebuie să faceți. Vedeți, ei nu suferă. Nu simt durerea așa cum o simțim noi.

— Norocul lor.
— Într-adevăr.
— Ce informaţii aveţi despre bărbatul acesta care a cumpărat șase gândaci? întrebă Emma-Jane.
Părând un pic încurcat, Erridge spuse:
— Nu am informaţii. Eu ţin doar evidenţa clienţilor obișnuiţi.
— Deci nu aţi mai avut de-a face cu acest bărbat înainte?
— Nu.
— Dar l-ai întâlnit? întrebă Grace.
— Nu. A sunat, a întrebat dacă avem și mi-a spus că o să trimită pe cineva să îi ia. A folosit un taxi și șoferul a plătit.
— O firmă locală?
— Nu știu. Nu merg cu taxiul, nu îmi permit.
Brusc, telefonul lui Grace sună, apoi intră pe vibraţii. Scuzându-se, Grace se depărtă de specialistul în insecte și răspunse:
— Detectiv Grace.
Era Branson.
— Salutare, bătrâne. Ce faci?
— Sunt la cumpărături, răspunse Grace. Cumpăr cadoul pentru ziua ta. Ce s-a întâmplat?
— Îl ţii minte pe tipul care m-a sunat în timpul întâlnirii – agitatul pe care a trebuit să îl sun la cabina telefonică și care spunea că e posibil să fi fost martor la uciderea lui Janie Stretton?
— Mda.
— Spune că a văzut crima pe computer, după ce a introdus un CD pe care l-a găsit în tren.
— Ne lasă să ne uităm la computer?
— Acum mă duc spre casa lui.

37

Detectivul sergent Jon Rye credea că a intra în calculatorul cuiva era ca și cum ai fi intrat în sufletul unui om și avea mai mult decât suficientă experiență pentru a face această observație. Pierduse numărul calculatoarelor pe care le examinase în ultimii șapte ani, probabil că peste vreo două sute, se gândea el. Și astăzi avea altul, un laptop Mac, cu ecran de cincisprezece inci, vechi de un an.

Nu dăduse încă peste un computer care să își ascundă secretele de el și de echipa lui. Ticăloși de toate genurile – hoți, pești, pedofili – toți credeau că pot șterge hard-discul și vor fi în siguranță. Dar nu exista nici o posibilitate de a șterge complet un disc. Cu programul pe care Jon Rye îl avea la dispoziție, putea să recupereze orice informație ștearsă și putea lua orice amprentă digitală de pe fiecare părticică a calculatorului, oricât de complexă sau de bine ascunsă ar fi fost.

În acest moment, așezat la biroul său de la Departamentul IT pe care îl conducea, urma să se uite în sufletul unui bărbat pe nume Tom Bryce. Și nu avea altă soluție decât să lucreze în acest weekend, deoarece bărbatul, care era un potențial martor și nu suspect, avea nevoie de calculator luni dimineață, la serviciu.

Jon Rye se lăuda, și nu pe nedrept, că după o oră de analiză a calculatorului unui bărbat știa mai multe despre el decât știa soția lui. Și invariabil, calculatoarele care ajungeau în mâna sa aparțineau mai mult bărbaților decât femeilor.

Departamentul IT ocupa un spațiu substanțial la parterul clădirii poliției din Sussex. Pentru un observator obișnuit, departamentul nu arăta neobișnuit față de alte departamente din clădire. Era alcătuit dintr-o zonă largă, plină de birouri; pe unele dintre acestea erau servere mari, iar pe altele piese și computere dezmembrate. Pe unul dintre rafturile dezordonate, printre dosare răvășite, era o pungă de zahăr Tate and Lyle. Un ceas cu Bart Simpson era prins pe perete deasupra biroului la care stătea Joe Moody, un bărbat masiv cu părul prins în coadă, îmbrăcat cu tricou și blugi; omul verifica imagini cu niște hoți mai proști decât de obicei, care se filmaseră furând o mașină.

O parte din cameră era despărţită de restul printr-un grilaj; aici se desfășura Operaţiunea Glasgow, o investigaţie referitoare la pornografie și pedofilie, care se derula de doi ani și era pe punctul de a descoperi una dintre cele mai mari reţele de gen din Europa. Cușca avea rolul de a preveni amestecarea dovezilor cu cele ale restului departamentului. Patru oameni lucrau astăzi în cușcă și Rye nu îi invidia. O zi da, una nu, în ultimele douăzeci și patru de luni fuseseră nevoiţi să își petreacă orele de muncă urmărind imagini bolnave cu acte sexuale în care erau implicaţi copii. În general Jon avea de-a face cu suspecţi de pedofilie și nimic nu îi domolea furia când vedea imaginile respective. Doamne, erau ceva oameni bolnavi în lumea asta! Prea mulţi.

Storurile veneţiene era trase, iar atmosfera posomorâtă din cușcă părea și mai apăsătoare din cauza ploii de afară. Dar cel puţin astăzi era o temperatură suportabilă în birou; în majoritatea zilelor de vară era prea cald și sufocant, iar nenorocitele de ferestre nu se deschideau.

Jon Rye, un bărbat dur, puternic, în vârstă de treizeci și opt de ani, cu o figură băiețească și cu părul tuns scurt, era îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecă scurtă, pantaloni albaștri și pantofi maro; era tipul de uniformă pe care o purta la serviciu în fiecare zi, inclusiv sâmbăta. În ultima perioadă devenise o excepţie să nu lucreze sâmbăta.

Jon fusese dintotdeauna interesat de tehnologie și, în urmă cu zece ani, când folosirea calculatoarelor explodase, văzuse noile oportunităţi majore pentru criminali și își dăduse seama cât de prost era echipată poliţia pentru a face faţă acestui tip de crime. Stabilise că domeniul IT îi oferea cea mai mare siguranţă a unui post în poliţie, iar apoi, când va ieși la pensie, cu experienţa sa în domeniu, știa că îi va fi ușor să își găsească o slujbă bine plătită în lumea civilizată.

Renunţase să o mai convingă pe soţia sa, Nadine, că această slujbă nebunească era doar temporară și că nu va sta aici mereu; sau poate că ea renunţase să îl mai asculte atunci când îi spunea. Se uită în jur, la cei câţiva membri ai echipei sale care lucrau astăzi, și se întrebă câţi dintre ei aveau certuri acasă pentru că veneau aici.

Problema era că erau prea puţini. În prezent erau în urmă cu nouă luni la computerele care așteptau să fie verificate; ca întotdeauna, totul

se reducea la resurse. Era de părere că șefii preferau să cheltuiască banii pentru a face poliţia mai vizibilă – să iasă stradă, să prindă hoţi, atacatori, traficanţi de droguri, să retușeze statisticile – și priveau Departamentul de IT ca pe ceva necesar, dar care nu le aducea multe bile albe.

Câţiva din echipa sa erau niște ciudaţi, recrutaţi din afara poliţiei: vreo doi direct de la facultate, alţii de la Departamentele de IT din industrie sau de la autorităţile centrale. La biroul de lângă el stătea cel mai ciudat dintre toţi, Andy Gidney.

Gidney, care avea douăzeci și opt de ani, era de-a dreptul bizar. Extrem de slab, cu o piele care nu arăta că văzuse vreodată aerul proaspăt, păr pe care și-l tundea cu siguranţă singur, haine și ochelari care păreau primite de pomană și cu un comportament antisocial în permanenţă, omul era fără îndoială strălucitor din punct de vedere profesional; de la depărtare era cel mai deștept din echipă. Vorbea șapte limbi fluent, inclusiv rusa, și nu fusese niciodată învins de o parolă.

De fapt, nu aveau nevoie de parole ca să intre în computere, pentru că programul pe care îl foloseau îi introducea pe o ușă laterală, dar unele parole la dosarele arhivate le dădeau bătaie de cap. Mare parte din săptămâna trecută, Andy lucrase la un dosar parolat luat de la un suspect într-un caz de escrocherie în care conturile on-line ale băncilor erau copiate. Andy se încăpățâna să nu renunțe și refuza să lase calculatorul să fie trimis la un specialist în decriptare.

Lui Jon nu îi păsa de Gidney, dar îi admira tenacitatea și îi respecta calităţile. Învăţase de mult să accepte faptul că oamenii din acest departament erau diferiţi de poliţiștii de patrulă alături de care lucrase la Circulaţie, unde petrecuse aproape zece din cei douăzeci de ani de când era în poliţie. În trafic vedeai cazuri cumplite și uneori tragedii care îţi rupeau inima. Dar aici, la Departamentul IT Criminalistic, vedeai adevărata faţă întunecată a naturii umane.

Începu așa cum făcea în fiecare caz, ducând calculatorul în camera pentru dovezi, care era încuiată și ai cărei pereţi erau acoperiţi de rafturi de lemn pline de computere, toate considerate dovezi ale crimelor și sigilate în pungi de plastic transparente, cu etichetă. Unele

dintre ele erau aici de ceva timp. Câteva găleți mari de plastic, pline cu echipamente de calculator etichetate, completau imaginea.

Rye puse laptopul lui Tom Bryce pe birou, desfăcu carcasa și îndepărtă hard drive-ul, pe care îl conectă cu atenție la o cutie de oțel înaltă, dreptunghiulară, cu partea din față de sticlă. Aceasta conținea un dispozitiv de scriere, Fastbloc, care urma să facă o copie bit cu bit a discului.

Când termină de copiat, Rye reasamblă computerul, îl duse din nou în cameră, îl porni și se apucă de treabă. Din obișnuință, prima comandă căutare pe care o introduse fu „Buffy". Nu apăru nimic. A doua căutare – „Star Trek". Din nou, nimic. Nu era o dovadă, dar era un indiciu folositor că Tom Bryce nu era un pedofil. Departamentul descoperise un lucru curios în ultimii ani: peste nouăzeci la sută dintre pedofili erau fani *Buffy, spaima vampirilor* și *Star Trek*. Dacă găseai ambele titluri în calculator, era primul semnal de alarmă.

Jon lucra repede și metodic. Scană albumul foto, cu multe poze ale unei femei atrăgătoare, cu părul blond ondulat, și doi copii, o fată și un băiat, fotografiați de când aveau doar câteva zile până în prezent, când fata avea patru ani, iar băiatul șapte. Fotografii de familie obișnuite. Nimic alarmant.

Apoi începu să se uite la site-urile preferate ale lui Bryce, dar nu era nimic remarcabil nici aici. Merse înapoi, urmând pașii bărbatului în ultimul an, uitându-se la fiecare site pe care îl vizitase acesta. Erau vreo duzină de site-uri porno, așa cum erau în calculatorul oricărui bărbat, dar în afara unora cu lesbiene, nimic nu îl incrimina pe bărbat că ar fi pervers sexual.

Apoi dădu de ceva ce îl nedumeri. La început crezu că erau urme ale unui virus, dar apoi realiză că era codul-sursă al unui spyware care se instala singur. Tipul acestuia îi atrase atenția, dar nu își dădu seama imediat despre ce era vorba. Îl urmări atent, lăsându-se condus printre site-uri. Remarcă faptul că programul generase de curând un nume de utilizator și o parolă; încercă să intre, dar fuseseră blocate, așa că nu mai putu să înainteze.

Se uită în jur. Andy Gidney, în spatele său, cu căștile de la iPod în urechi, era foarte concentrat; degetele i se mișcau deasupra tastaturii

cu viteza și grația unui pianist. Sergentul se ridică, merse până la colegul său și îl bătu pe umăr.

— Andy, am nevoie de puțin ajutor. Poți să te oprești din ce faci și să vezi dacă poți găsi o parolă și un nume de utilizator?

Fără să spună un cuvânt, ciudatul se ridică mohorât și se așeză la biroul lui Rye. Jon merse să își ia o cafea și, după cinci minute, când se întoarse, Andy revenise la biroul lui.

— Ai reușit să o afli? întrebă Rye.

— Pentru numele lui Dumnezeu, este o parolă de opt caractere, spuse Gidney, ca și cum Rye ar fi fost un idiot. Ar putea să îmi ia zile întregi!

Șeful Departamentului de IT se așeză înapoi la birou, scoase capacul de plastic de la paharul cu cafea și îl așeză la o distanță sigură de calculator. Merse din nou pe urmele spyware-ului și apoi, brusc, își dădu seama de ce formatul respectiv îi atrăsese atenția.

Își aducea aminte perfect!

Câteva clipe mai târziu era în camera cu dovezi și desfăcea cu atenție plasticul opac, cu însemnele poliției, de pe un monitor și un server care fuseseră aduse cu câteva săptămâni în urmă.

38

— Haide! Iisuse, suntem deja în întârziere! Jessica, treci în pat imediat! ţipă Tom Bryce la fiica sa, care coborâse la parter în pijamaua roz pentru a treia sau a patra oară.

Avea nervii întinși la maximum.

Sus, Max ţipă:

— Tatiiiiiii!

— Max, taci din gură! Culcă-te!

— Nuuuuu!

Tom, îmbrăcat într-o haină neagră Armani, cămașă albă, pantaloni albaștri și pantofi Gucci, gata de plecare, se învârtea prin sufragerie și bea dintr-un pahar mare cu votcă.

— Kellie, ce naiba faci? Și unde dracului este dădaca?

— Trebuie să ajungă! răspunse ea. Vin acum! Apoi, mai tare, ţipă: Jessica, treci înapoi imediat!

— Tati, nu îmi place de Mandy! De ce nu poate să vină Holly?

— Jessica! Vino înapoi!

— Holly era ocupată, îi răspunse Tom fiicei sale. Oricum, Mandy e simpatică; ce ai cu ea?

Jessica, purtând mândră două brăţări de cauciuc, ca să îl imite pe fratele său, una roz și una galbenă, se trânti pe canapea, luă telecomanda și începu să schimbe canalele la televizor. Tom îi luă telecomanda și închise televizorul.

— Sus, tânără domnișoară!

— Mandy vorbește tot timpul la telefon cu prietenul ei!

— Are telefonul ei, poate să facă ce vrea, spuse Tom.

Jessica, proaspăt spălată și îmbrăcată toată în roz, își dădu părul pe spate și luă o figură de femeie matură.

— Vorbesc despre sex.

— Jessica, în primul rând este nepoliticos să asculţi conversaţiile altor persoane și în al doilea rând ar trebui să fii în pat, dormind, când ea este aici. Deci, ce contează?

— Contează, spuse Jessica ofensată.

Kellie coborî scările, arătând minunat și mirosind a un nou parfum Gucci pe care Tom abia i-l cumpărase și pe care îl găsea incredibil de sexi atunci când îl simţea la ea. Purta o rochie neagră scurtă, mulată, cu un decolteu generos, și care îi scotea în evidenţă picioarele superbe. În jurul gâtului avea un colier de argint în stil roman. Arăta foarte șic.

Era perfect pentru seara respectivă. Un client pe care Tom vroia cu disperare să îl impresioneze îi invitase la o cină. Kellie se uită la el.

— Deja bei?

— Să-mi dau curaj, spuse el.

Ea îl privi dezaprobator.

— Credeam că o să conduci în seara asta, ca să nu mai dăm banii pe taxi. Apoi se întoarse spre Jessica. Imediat, în pat! spuse ea, răstit. Sau nu vezi nimic la televizor mâine, și vorbesc serios.

Jessica se uită posomorâtă la mama, apoi la tatăl ei. Părea pe punctul de a spune ceva, apoi se gândi mai bine și porni spre camera ei, înnebunitor de încet.

— O să beau numai un pahar de vin când ajungem acolo și pe urmă doar apă.

— E în regulă, spuse ea. O să conduc din nou eu.

— Cred că amândoi avem nevoie să bem ceva în seara asta, spuse Tom. Se îndreptă spre ea, își puse mâinile în jurul ei și o sărută pe frunte. Ești foarte frumoasă.

— Și tu arăţi bine. Îmi place cum îţi stă în cămașă albă.

Jessica urca pe scări acum. Tom sărută urechea lui Kellie.

— Mi-ar plăcea să te duc direct în pat.

— Va trebui să aștepţi. Nu mă dezbrac acum ca să mă îmbrac la loc după aceea.

Se auzi soneria. Răsunară pași de căţel și Lady veni alergând spre ușă, lătrând puternic. Tom rămase în sufragerie și își termină băutura; alcoolul începuse să i se suie la cap și îi ridica moralul, făcându-l mai încrezător.

Apoi Mandy intră în cameră și el rămase cu gura căscată. Fiica unei prietene a lui Kellie de la orele de gimnastică, Mandy mai stătuse cu copiii lor în diferite ocazii în ultimii trei ani. Și în acest timp îi remarcase evoluţia de la o biată fetiţă la o fată în toată firea. Dar în seara aceasta era – și nu exista altă expresie – o bombă sexi.

Avea șaptesprezece, poate optsprezece ani, era micuță, blondă, o clonă a lui Britney Spears, cu o față minunată, foarte expresivă. Era îmbrăcată cu un maiou strălucitor, aproape transparent, cu siguranță cu cea mai scurtă fustă pe care o văzuse el vreodată; în picioare avea cizme de piele, lungi până la coapse. Se machiase cu atenție și remarcă unghiile făcute cu ojă aurie la mâna în care ținea un telefon mobil fistichiu. Era o micuță ființă vulgară.

Părinții ei o lăsaseră să meargă să facă pe dădaca îmbrăcată așa? Și, se gândi el alarmat, nu peste mulți ani, Jessica se va găti tot așa.

— Bună seara, domnule Bryce, spuse ea veselă.

— Ce mai faci, Mandy?

— Sunt bine. Luna asta am examene, așa că studiez din greu.

Zâmbind, el întrebă:

— Acestea sunt hainele tale de studiu?

Fără să înțeleagă gluma, ea spuse foarte serioasă:

— Da, așa este. Apoi adăugă: Mi-am luat carnetul de conducere.

— Bravo. Foarte bine.

— A treia oară. Mama mi-a spus că o să îmi împrumute mașina cândva; are o Toyota nou-nouță.

— Foarte drăguț din partea ei, spuse el, descoperind un alt lucru pe care nu îl aștepta cu nerăbdare pentru când Jessica și Max vor crește.

Kellie reveni în cameră.

— Ne întoarcem pe la miezul nopții, Mandy. E bine?

— Da, sigur. Să aveți o seară plăcută.

Tom lăsă paharul gol, îi aruncă fetei o ultimă privire lungă, doritoare, și își dădu seama că era puțin beat. Trebuia să fie atent, se gândi el. Philip Angelides era pe unul dintre primele locuri pe lista celor mai bogați oameni din revista *Sunday Times*, cu o avere personală de peste două sute cincizeci de milioane de lire. Deținea un imperiu economic care includea o companie producătoare de medicamente, un lanț de magazine auto, un grup de agenții de turism, o firmă imobiliară care construia în Spania și o afacere foarte profitabilă de management sportiv – toate domenii în care era nevoie de produsele BryceRight.

Tom îl întâlnise, așa cum îi întâlnise pe majoritatea clienților săi, la clubul de golf. Avea o casă imensă la țară, la o jumătate de oră distanță de Brighton. Invitația din seara aceasta era o oportunitate excelentă. Doar că Tom nu avea chef să iasă azi.

De când fusese la sediul poliției, în Hollingbury, și îi spusese povestea detectivului înalt și negru, era foarte agitat. Detectivul Branson părea că luase tot ceea ce spusese el foarte în serios și îl asigurase că totul va fi confidențial. Oricum, devenise foarte nervos atunci când detectivul îl întrebase dacă poate să le împrumute laptopul în weekend, pentru a vedea ce pot afla din el. Se întorsese la poliție în aceeași zi, mai târziu, plin de îndoieli, deși Kellie era convinsă că făceau ceea ce trebuie.

În acea după-amiază jucase o partidă de golf extrem de proastă; una din cele mai proaste din viața sa. Pur și simplu mintea nu îi stătea la asta. Era speriat; o groază adâncă, puternică, îl sugruma. Nu se putea împiedica să se gândească la ceea ce făcuse: își pusese soția și copiii în pericol.

Și că poate, doar poate, făcuse cea mai mare greșeală din viața sa.

39

— O votcă și o apă tonică, vă rog, spuse Cleo Morey.

Chelnerul se întoarse spre Roy Grace.

— Eu vreau o Peroni. Apoi se răzgândi și se decise brusc că are nevoie de ceva cu mai mult alcool decât berea, în ciuda faptului că era cu mașina. Își va face griji pentru asta mai târziu. De fapt, nu. Adu-mi un whisky Glenfiddich cu gheață.

Stăteau la o masă retrasă în „Latin in the Lanes”, un restaurant italian de pe malul mării, în Brighton. Erau restaurante mai noi, mai fistichii din care putea alege, cum ar fi Hotel du Vin; mai pretențioase, mai deosebite, precum Blanche House; erau numeroase restaurante la care nu mersese niciodată cu Sandy.

Atunci, de ce alesese restaurantul preferat al lui și al lui Sandy?

Nu era sigur de răspuns. Poate pentru că locul îi era familiar și s-a gândit că s-ar simți mai confortabil aici, cu frâiele în mână. Sau era încă o încercare de a trimite fantoma ei să se odihnească?

Își aducea aminte de unii membri ai personalului și câțiva păreau că își aduc aminte de el – dacă nu de numele lui – și îl salutau ca pe un vechi prieten. Locul avea un freamăt specific sâmbetelor și la ora 21, mai târziu decât planificase Grace, toate mesele erau ocupate.

Ședința de la ora 18.30 durase mai mult decât se așteptase, așa că fusese nevoit să rămână mai mult să facă un raport, deși fusese un singur eveniment pe ziua respectivă.

Bella reușise să dea de Justin Remington, fostul prieten al lui Janie Stretton, și aflase că acesta tocmai se întorsese în acea dimineață din luna de miere, din Thailanda. Fusese să discute cu el și, după părerea ei, întărită de viza de pe pașaport, omul putea fi tăiat de pe lista suspecților.

Investigația detectivului Nicholl prin barurile, cluburile și restaurantele din Brighton și Hove, cu o fotografie a lui Janie Stretton, nu dusese până acum la nici un rezultat. Cel care le dăduse primul indiciu real fusese Jon Rye, de la Departamentul IT.

Analiza făcută de Rye asupra computerului unui martor care îl sunase pe Branson dimineață relevase faptul că acesta, aparent fără să

vrea, urmase o rută complexă care îl dusese la un server din Albania. Era vorba de aceeași rută, aceeași adresă IP și aceleași protocoale de pe un computer ridicat de la un suspect într-o investigație referitoare la pornografia cu copii, pe care Rye îl examinase de curând. Proprietarul acestuia, Reginald D'Eath, era deja pe lista acuzaților de infracțiuni sexuale și avea la activ condamnări pentru agresiune sexuală și trafic de casete cu filme pornografice cu copii.

D'Eath, acum un martor-cheie al acuzării într-un caz de pornografie cu minori, pregătit împotriva unui sindicat rusesc al crimei organizate care opera în afara Marii Britanii, era ascuns în prezent, pentru protecția sa, într-o casă sigură procurată de cei de la Protecția Martorilor. După întâlnire, Grace stătuse o oră frustrantă la telefon, negociind cu o femeie-ofițer de la Protecția Martorilor, întâi politicos, apoi vărsându-și nervii pe ea și încercând să o determine să îi facă legătura cu cineva care să aprobe eliberarea adresei lui Reggie D'Eath. În final, fusese nevoit să accepte să fie sunat la telefon a doua zi dimineață la ora 10.

Cleo, așezată în fața lui la masa pe care așteptau tacâmurile și paharele strălucitoare, arăta pur și simplu extraordinar. Părul îi lucea în lumina tremurată a lumânărilor, iar ochii ei aveau culoarea razelor de soare pe gheață. Se dăduse cu un parfum care îl amețea. Răzbătea până la el, mai puternic decât mirosul de ulei de măsline încins, usturoi prăjit și pește fript care venea de la bucătărie. Inspiră puternic, devenind din ce în ce mai excitat.

Adevărul era că totul la ea îl excita. Nasul cârn, simpatic, buzele roz, bărbia cu gropiță. Jacheta modernă, crem, tricoul de mătase larg, cu decolteu adânc, eșarfa înfășurată pe gâtul zvelt, cerceii de argint imenși, moderni, dar stilați. Remarcă și inelele pe degete: unul din aur cu o pecete, altul cu un rubin mare montat între diamante și al treilea, modern, din argint cu o piatră albastră, pătrată.

Era o frumusețe britanică clasică, sub toate aspectele. Și era aici, la o întâlnire cu el! Nu își mai putea controla fluturașii din stomac. Toți chelnerii se uitau la ea. La fel și cei de la mese. De la mare distanță, era cea mai frumoasă femeie din restaurant. Era absolut, mortal de frumoasă!

Exista însă o singură problemă. Dintr-o dată, nu mai știa ce să spună. Nici măcar un cuvânt. Avea mintea goală, ca și cum vreun programator îi intrase în creier și îi ștersese totul din memorie. Zâmbindu-i și încercând să se gândească la ceva să-i spună și să nu pară cu totul tâmpit, se aplecă pentru a lua o crochetă și lovi un pahar gol; acesta se ciocni de farfuria ei și se sparse.

Simţi că roșește. Cleo întinse mâna pentru a-l ajuta să adune bucăţile mai mari, până când interveni un chelner.

— Îmi pare rău, spuse Grace.

— Să spargi un pahar înseamnă că ai noroc, zise ea.

— Credeam că așa se spune la nunţile grecești.

— La nunţile grecești se sparg farfurii. Paharele se sparg la cele evreiești.

Îi plăcea vocea ei; era nuanţată, aristocratică și plină de încredere. Era o voce care aparţinea cuiva care venea dintr-o altă lume decât cea din care venea el. Lumea școlilor private, a privilegiilor, a banilor. Societatea. Era prea sus ca să lucreze într-o morgă. Totuși, și Janie Stretton era o aristocrată, judecând după casa tatălui ei. Și lucra pentru o agenţie dubioasă, ca escortă.

Poate că aristocraţia îţi dădea dreptul să fii altfel. Scott Fitzgerald, un scriitor care lui îi plăcea, scrisese că oamenii bogaţi sunt diferiţi. Dar poate că nu erau chiar atât de diferiţi.

— Ăăă, îmi plac inelele tale, spuse el încet.

Doar atât reușise să îngaime. Păru sincer încântată și își ridică pe rând degetele lungi, elegante, cu manichiura făcută, părându-i foarte cochetă lui Grace.

— Tu nu porţi? întrebă ea. Apoi, aproape instantaneu roși, realizând că pusese punctul pe i. Îmi pare rău, nu a fost prea drăguţ.

Grace dădu din cap.

— Nu am purtat niciodată, spuse el.

Apoi aproape că adăugă „atunci când am fost căsătorit”. Dar, bineînţeles, mai era căsătorit încă, din punct de vedere tehnic.

Chelnerul aduse băuturile. Ridică paharul și ciocni cu ea.

— Noroc! spuse el și ceva din zâmbetul ei îi dădu curaj în mod inexplicabil. Nu arăţi rău pentru cineva care a ieșit de la morgă, adăugă.

— Mulțumesc! Ea bău din pahar și după câteva secunde continuă: Știi, și tu arăți chiar foarte bine pentru un polițist.

Grace zâmbi, dar pentru a doua oară pe ziua de azi avea îndoieli asupra hainelor cu care era îmbrăcat. Primele îndoieli le avusese în magazinul modern, Luigi's, la care Branson insistase să îl ducă în acea după-amiază. Sergentul se comportase apoi ca un nebun, cotrobăind pe rafturi ca un vânător de chilipiruri în timpul reducerilor din ianuarie și punându-l să se schimbe tot timpul.

În această seară purta costumația aleasă special de Branson pentru întâlnire: un bluzon simplu de la Jasper Conran, cel mai scump tricou pe care îl cumpărase vreodată, pantaloni bej, de la Dolce&Gabbana, o curea extrem de scumpă, pantofi maro și chiar și șosete noi, galbene, pe care Branson insistase să le adauge.

Și pe lângă acestea, acum avea o întreagă garderobă, pentru aproape orice ocazie. Nota de plată fusese de peste două sute cincizeci de lire. Nu cheltuise mai mult de o sută de lire pentru haine niciodată în viața sa.

Dar, la naiba, se gândi el; în ultimii ani abia dacă își mai cumpărase ceva de îmbrăcat. Așa că terminase povestea dintr-o singură lovitură. Și ceea ce nu îi plăcea putea duce înapoi și schimba.

— Pentru un polițist? Să o iau ca pe un compliment? întrebă el zâmbind.

Ea zâmbi călduros, cercetându-i fața cu privirea.

— Dacă dorești...

El dădu un răspuns care spera să sune nonșalant:

— Sunt doar niște lucruri pe care le-am pus pe mine.

Ea se uită la umărul lui drept.

— Și eticheta cu prețul face parte din model?

Își duse mâna la umăr; imediat degetele sale apucară eticheta rigidă, prinsă cu o ață. Sub privirea amuzată a lui Cleo, pipăi firul, înjurându-și neatenția.

— Face parte din model... Cu totul; este noua modă la jachete, acel... hm... adaos personal.

Ea râse și el își dădu seama că râde împreună cu ea. Nervozitatea îi dispăruse și, dintr-o dată, capul îi era plin de lucruri pe care vroia să le

discute cu această femeie. Dar ea fu mai rapidă, luându-i eticheta, rupând-o și aruncând-o în scrumieră.

Amestecându-și băutura în pahar, Cleo întrebă:

— Roy, sunt curioasă. În legătură cu soţia ta; este un subiect despre care vorbești? Spune-mi dacă sunt băgăcioasă și mă amestec unde nu trebuie.

El își duse ezitând mâna la buzunar, pentru a lua pachetul de ţigări. Tehnic vorbind, nu mai fuma, dar erau momente când simţea nevoia de o ţigară. Ca acum. Un chelner apăru cu meniurile, două registre masive, cu coperte tari. Grace îl puse pe al său pe masă, fără să se uite la el și Cleo făcu la fel.

— Nu, nu ești băgăcioasă. Ridică mâna o secundă, neajutorat, neștiind de unde să înceapă răspunsul. Întotdeauna am vorbit deschis despre asta; poate chiar prea deschis. Vroiam doar ca oamenii să știe... Întotdeauna m-am gândit că, dacă vorbesc cu mulţi oameni, poate va apărea cineva care să își aducă aminte.

— Cum o chema?

— Sandy.

Îi întinse pachetul de ţigări, dar ea refuză. El scoase o ţigară.

— Este adevărat ce spun oamenii? Că pur și simplu a dispărut?

— Când împlineam treizeci de ani.

Tăcu câteva minute, simţind toată durerea revenind. Cleo așteptă răbdătoare, apoi reluă:

— Când împlineai treizeci de ani?

— Am plecat la serviciu. Invitasem niște prieteni seara, ca să sărbătorim. Când am plecat de acasă, Sandy era veselă; plănuiam vacanţa de vară și ea vroia să vadă lacurile italiene. Când m-am întors, nu mai era.

— Își luase lucrurile?

— Lipseau geanta și mașina ei.

Își aprinse ţigara cu bricheta Zippo pe care i-o făcuse Sandy cadou și bău din pahar. Nu părea corect să vorbească despre Sandy la o întâlnire. Dar în acest moment simţea că vrea să fie sincer cu Cleo, să îi spună totul, să îi dea cât mai multe detalii cu putinţă. Nu doar despre Sandy, ci despre întreaga sa viaţă. Ceva în legătură cu ea îl făcea să simtă că poate fi deschis. Mult mai deschis decât cu oricine

altcineva. Trase cu putere din ţigară, apoi suflă fumul afară. Era atât de bună.

— Chestia ciudată este că Sandy pregătise masa pentru seară, continuă el. Avea ingredientele pentru desert scoase pe masa din bucătărie. Nu era ca și cum...

Încruntându-se, Cleo întrebă:

— Geanta și mașina? Și au fost găsite?

— Mașina ei a fost găsită într-o parcare a Aeroportului Gatwick. Dar nu și-a folosit deloc cărţile de credit. Ultimele tranzacţii au fost în dimineaţa în care a dispărut, una la Boots, de 7,50 lire, și alta la o benzinărie Tesco, de 16,42 lire.

— Și nu a luat nimic altceva? Nici o haină, nici un lucru?

— Nimic.

— Aţi verificat camerele de supraveghere?

— Nu erau chiar așa multe atunci; singura înregistrare pe care o avem este cea din faţa benzinăriei Tesco; era singură și arăta bine. Casierul era un tip în vârstă; a spus că își aduce aminte de ea pentru că întotdeauna le remarca pe fetele frumoase și pentru că râsese puţin cu ea. A spus că nu părea să fie speriată.

— Nu cred că o femeie și-ar părăsi viaţa așa, pur și simplu, lăsând totul în urmă, spuse Cleo. Decât dacă... ezită.

— Decât dacă? așteptă el.

Uitându-se fix la el, ea răspunse:

— Doar dacă nu fugea de cineva care o maltrata. Apoi zâmbi și spuse încet: Nu îmi pari a fi o persoană violentă.

— Cred că părinţii ei încă mai suspectează că am îngropat-o în pivniţă.

— Serios?

El își goli paharul.

— Presupun că se gândesc că toate celelalte piste au fost eliminate.

— Chiar te-au acuzat?

— Nu, sunt niște oameni simpatici; nu ar face asta. Dar o văd pe feţele lor. Mă invită la masă sâmbătă, pentru a menţine contactul, dar ceea ce vor de fapt este să le dau niște vești. Nu prea am ce să le spun și văd că se uită la mine ciudat, ca și cum s-ar întreba „Cât de mult va continua să ne spună minciunile astea despre Sandy?”

— E îngrozitor, replică ea.

Grace se uită la mănunchiul de brățări strălucitoare de pe încheietura ei, gândindu-se ce bun-gust avea în toate.

— Era singurul lor copil; viața lor a fost distrusă o dată cu dispariția ei. Am văzut și în alte situații, la serviciu. Oamenii au nevoie de ceva de care să se agațe, ceva pe care să își concentreze emoțiile. Mai trase o dată din țigară și scutură scrumul în scrumieră, lângă eticheta cu prețul. Acum, destul despre mine. Vreau să te cunosc. Spune-mi despre cealaltă Cleo Morey.

— Cealaltă Cleo Morey?

— Cea în care te schimbi atunci când pleci de la morgă.

— Nu încă, îl tachină ea. Nu am încheiat cu tine, nici pe departe.

El văzu că și ea își terminase băutura, chemă chelnerul și mai comandă un pahar pentru fiecare. Apoi se întoarse la Cleo.

— Îmi pare rău, este rândul tău să răspunzi la întrebări.

Ea se strâmbă și pe el îl apucă râsul.

— Aș vrea să știu, spuse el, de ce cea mai frumoasă femeie din lume lucrează la morgă, făcând cea mai oribilă meserie din lume.

— Eram asistentă; mi-am luat licența la universitatea din Southampton. Nu eram foarte bună profesional. Nu știu, poate pentru că nu aveam suficientă răbdare. Apoi am lucrat o săptămână la morga de la spitalul din oraș și am descoperit... nu știu cum să îți explic... am simțit... era primul loc în care am simțit că puteam să aduc o schimbare. Ai citit vreodată scrierile lui Chaung Tse?

— Sunt doar un polițist amărât de pe străzile din Brighton. Nu citesc niciodată ceva deosebit. Cine-i ăsta?

— Un filozof chinez taoist.

— Bineînțeles. Ce prostie să nu știu.

Ea își înmuie degetele în gheața de pe fundul paharului și îl stropi ușor.

— Nu fi nesuferit!

El clipi când apa îi atinse fruntea.

— Nu sunt nesuferit!

— Ba ești!

— Spune-mi ce a zis tipul acesta, Chaung Tse!

— „Ceea ce pentru o omidă pare sfârșitul lumii, pentru maestru e un fluture.”

— Deci tu transformi cadavrele în fluturi?

— Aș vrea eu.

Au fost ultimii care au plecat din restaurant. Grace era așa de prins de Cleo – și de băutură – încât nu remarcase că ultimii clienţi plecaseră în urmă cu peste o jumătate de oră și că personalul restaurantului aștepta răbdător să închidă.

Cleo întinse mâna după nota de plată, însă el i-o luă hotărât înainte.

— Bine, spuse ea. Dar eu o achit pe următoarea.

— S-a făcut, spuse el, scoţând cartea de credit și sperând să mai aibă bani pe ea.

Câteva minute mai târziu ieșiră în vântul puternic, iar el îi ţinu ușa taxiului, apoi se urcă și el, cu capul învârtindu-i-se. Nu mai știa cât de mult băuseră. Trei sticle de vin, apoi sambuca. Apoi iar sambuca. Și înainte de masă mai băuseră ceva. El își întinse braţul de-a lungul scaunului și Cleo se cuibări confortabil lângă el.

— A fost bine, mormăi el. Adică, sincer...

Apoi gura ei o apăsă pe a lui. Buzele ei erau moi, atât de incredibil de moi. Îi simţi limba dornică lângă a lui. Păru că trecuseră doar câteva secunde când taxiul opri în faţa apartamentului ei din moderna zonă North Laines, din centrul orașului. Printre aburii alcoolului el recunoscu clădirea, o hală industrială recent transformată. Se făcuse multă publicitate în jurul ei.

Îl rugă pe taximetrist să aștepte, apoi coborî și merse cu ea până la intrare, nesigur de ce trebuia să facă o dată ajunși acolo. Apoi, buzele lor se găsiră din nou. O ţinu strâns, puţin nesigur pe picioarele sale; își trecu mâinile prin părul ei lung, moale și parfumat, ameţit de noapte, de miresmele ei, de moliciunea și căldura ei.

Parcă numai după câteva secunde, se pomeni singur în taxi și primi un mesaj. „La naiba”, se gândi el. „Serviciul.”

Butonă ca să citească mesajul. Era de la Cleo și scria doar „X”.

40

Kellie tăcea, luminile becurilor stradale trecându-i pe față, în timp ce Tom conducea Audi-ul pe străzile Londrei, înapoi în Brighton. Radioul era dat încet; putea auzi melodia lui Louis Armstrong *We Have All the Time in the World*, care îl emoționa întotdeauna. Dădu puțin mai tare, chinuindu-se să stea treaz. Ceasul de la mașină arăta ora 1.15.

Seara în casa lui Philip Angelides mersese bine, dar atmosfera fusese oficială. În urmă cu câțiva ani, el și Kellie se înscriseseră la Fondul Național și obișnuiau să meargă în după-amiezile de sâmbătă să vadă diferite case. Unele din cele pe care le vizitaseră ei erau mai mici decât palatul elisabetan în care fuseseră astăzi.

Fuseseră șaisprezece persoane așezate în jurul mesei rotunde, servite de o sumedenie de chelneri. Angelides îl forțase pe fiecare în parte să ghicească mai întâi proveniența vinului alb, apoi a celui roșu, începând cu țara și continuând cu soiul strugurelui, stilul, producătorul și anul de producție.

Caro Angelides, soția magnatului, era probabil cea mai îngâmfată femeie lângă care Tom avusese ghinionul să stea vreodată, iar cea de la dreapta sa nu era cu mult mai deosebită. Singurul lor subiect de discuție fuseseră caii; de la curse la vânătoare și înapoi. Nu își aducea aminte ca vreuna să îi fi pus o singură întrebare despre el pe tot parcursul serii.

Între timp, bărbatul de lângă Kellie se lăuda cu cât de deștept era el, iar tipul din stânga ei, un afacerist din domeniul petrolului, după înfățișare, care era din ce în ce mai beat, îi pusese în mod repetat mâna pe picior și încercase să ajungă în fusta ei.

Toți ceilalți musafiri erau în mod evident foarte bogați și de o cu totul altă condiție socială decât Tom și Kellie; ei nu cunoșteau vinurile de colecție și îl enervase pe Tom să vadă că gazda minimalizează preferințele lui Kellie. Și nu avusese nici o șansă să vorbească despre afaceri cu el. De fapt, în timp ce conducea, se întreba de ce se mai deranjase Philip Angelides să îi invite. Poate doar ca să se dea mare?

Dar o legătură tot se formase. El se comportase bine; reușise să discute cu ambele femei de lângă el, cu toate că nu avea nici un fel de cunoștințe despre cai, cu excepția unui pariu anual la Campionatul Național. Și cel puțin ghicise că vinul roșu era francez, deși aici avusese noroc chior.

— Ce adunătură oribilă de oameni, spuse Kellie dintr-o dată. Îi prefer pe prietenii noștri oricând. Cel puțin, ei sunt oameni adevărați.

— Cred că o să fac niște afaceri bune cu el.

Ea tăcu un minut, apoi spuse cu invidie în glas.

— Dar au o casă minunată. Să mori, nu alta.

— Ți-ar plăcea să stai într-o casă atât de mare?

— Da, de ce nu, dacă aș avea și servitorii necesari. Apoi, după ce se gândi puțin, adăugă: Sunt sigură că o să avem și noi într-o bună zi. Am încredere în tine.

Tom întinse mâna și o găsi pe a lui Kellie. I-o strânse. Continuă să o țină așa, șofând cu o singură mână, cufundat în tăcere. Cufundat în gânduri. Îndreptându-se spre casă, spre realitate.

Decizia de a merge la poliție atârna ca o umbră neagră în mintea sa. Bineînțeles că făcuse lucrul corect; ce altă opțiune avea? Ar fi putut trăi cu conștiința minciunii? Luaseră decizia împreună; așa faci ca soț și soție. Formezi o echipă.

Se apropiau de curbă. Făcu la stânga pe drumul aproape gol, își eliberă mâna, având nevoie de amândouă acum, urmă curba strânsă, apoi se îndreptă spre deal, ajungând la sensul giratoriu de la capăt.

Peste mai puțin de un minut, intrând în vale, făcu la stânga pe Goldstone Crescent, apoi la dreapta pe strada lor. Urcă dealul, trase mașina în garaj, opri motorul și coborî. Kellie rămase pe locul ei. Tom, cu cheile în mână, gata să o închidă automat, așteptă ca ea să coboare. Dar Kellie nu se mișcă. El se uită la mașinile parcate de-a lungul străzii, luminate de felinare. Ochii săi studiară toate umbrele, uitându-se după orice mișcare bruscă. O figură solitară în parcare?

Paranoia, se gândi el. Apoi deschise portiera.

— Acasă! spuse el.

Ea încă nu se mișcă. El se uită la fața ei, întrebându-se dacă adormise, dar ea ținea ochii deschiși; se uita fix înainte.

— Iubito!

Se uită la el ciudat. Părea să aibă un moment *gen Kellie*. Deveneau din ce în ce mai frecvente. Nu putea să își explice exact ce erau aceste momente, dar din când în când, preț de câteva secunde, uneori mai mult, părea că dispare într-o lume a ei. Ultima oară când o întrebase îi spusese că uneori are nevoie de spațiu, să se gândească. Dar era al naibii de sigur că uneori își alegea niște locuri și ore ciudate să facă asta.

Până la urmă își desfăcu centura de siguranță și coborî. El închise mașina, merse la ușa principală, o descuie și o deschise, lăsând-o politicos pe Kellie să intre prima.

Televizorul urla. Iisuse, copiii dormeau; Mandy nu avea nici un pic de bun-simț? Apoi se uită în jur și rămase mirat că Lady nu lătrase și nu venise să îi întâmpine.

Kellie merse până în hol.

— Mandy, ne-am întors! Ai avut o seară plăcută? Dă mai încet televizorul, se poate, dragă?

Răspunsul dădacei nu se auzi din cauza zgomotelor de la televizor.

Tom intră în hol. Deoarece conducea, băuse foarte puțin și acum simțea nevoia unui pahar. Doar că era mai bine să aștepte până când o ducea pe Mandy acasă. Locuia la câțiva kilometri distanță, ar fi fost o prostie să riște.

La televizor, o adolescentă stătea pe o alee inundată de ploaie și țipa, cu o umbră coborând asupra ei. Mandy era întinsă pe canapea, o revistă pentru adolescenți zăcea deschisă pe covor, lângă câteva ambalaje de dulciuri, o cutie goală de pizza și una de Cola. Prinsă de film, fără să își ia ochii de la ecran, întinse mâna stângă spre covor, căutând telecomanda, dar era la o distanță de câțiva centimetri de ea.

Chiar când fata de la televizor începea să țipe și mai tare, Tom îngenunche, luă telecomanda și tăie sonorul.

— E totul în regulă, Mandy?

Adolescenta se uită puțin mirată de tăcerea bruscă, se întinse, căscă, apoi zâmbi:

— Da, este bine, domnule Bryce. Copiii au fost cuminți, sunt extraordinari. Dar sunt puțin îngrijorată de Lady.

— De ce? întrebă Kellie.

Ridicându-se și punându-și încălțările, Mandy răspunse:

— Nu pare să fie ea. De obicei vine și stă cu mine, dar astăzi nu a vrut să iasă din coșul ei.

Tom și Kellie intrară amândoi în bucătărie, îngrijoraţi. Lady, încovrigată în coș, nu ridică nici o sprânceană. Kellie îngenunche și o mângâie pe cap.

— Lady, iubito, ești bine?

Mandy veni după ei.

— A băut destul de multă apă acum puţin timp.

— Probabil că are un parazit, spuse Tom, uitându-se la o jumătate de pizza congelată pusă pe masă cu o furculiţă și un cuţit, și la un ambalaj de îngheţată cu caramel.

Îngenunche și mângâie câinele.

— Ești bolnavă, Lady? Nu ţi-e bine?

Kellie se ridică.

— Să vedem dacă se simte mai bine dimineaţă. Dacă nu, o să chemăm un veterinar.

Mohorât, Tom văzu o factură imensă, dar nu avea ce face. Își iubea câinele; era parte din familie, din viaţa sa.

— E o idee bună, spuse el.

Kellie vorbi cu dădaca, apoi îi spuse lui Tom că o duce ea acasă pe Mandy.

— E în regulă, mă duc eu, spuse Tom. M-am abţinut de la toate vinurile alea fine, o pot duce eu.

— Nici eu nu am băut prea mult, zise Kellie. E în regulă. Tu ai condus suficient astăzi. Bea ceva și relaxează-te.

Nu avea nevoie de mai mult ca să fie convins. Își turnă două degete de Armagnac, se trânti pe canapea și luă telecomanda, schimbând de la filmul de groază pe care îl urmărea Mandy la o comedie veche, *Porridge;* îl urmări pe Ronnie Parker în închisoare ceva timp, înainte de a schimba canalul din nou, de data aceasta la un meci de fotbal american. Auzi ușa de la intrare închizându-se și motorul mașinii pornind, și avu o senzaţie caldă, plăcută, când luă prima înghiţitură din băutură.

Apoi se uită în pahar și învârti gânditor lichidul închis la culoare. Se gândea la deosebirea între el și Philip Angelides. Ce calităţi făcuseră

din Angelides un așa succes economic și din el un ratat? Era norocul? Genele? Tupeul?

Afară, Kellie ieși în stradă, apoi începu să meargă la vale, conversând cu Mandy. Chiar dacă s-ar fi uitat mai atentă în oglindă, tot nu ar fi observat mașina care o urmărea.

Era la mai mult de o sută de metri în spatele ei și avea farurile stinse.

41

Roy Grace, în taxi, se uita la telefonul mobil. La singura literă de pe ecran:

„X"

Avea probleme serioase în a se concentra și în ciuda – sau din cauza băuturii – emoţiile îi scăpaseră de sub control. Luminile becurilor și cele ale semafoarelor treceau pe lângă el. La radioul cu paraziţi al taxiului un ascultător al unei emisiuni în direct se plângea de Tony Blair și de sistemul de sănătate. Se uită la ceas. 1.10.

„Când trecuse seara?"

Încă putea simţi gustul ei pe buze. Simţea parfumul ei în taxi, pe hainele sale. Doamne, era minunată. Era încă excitat. Ieșise din afurisitul de restaurant excitat. Și dacă l-ar fi invitat, oare ar fi?...

Și știa răspunsul.

Dar ea nu îl invitase. Inspiră adânc, dar de data aceasta nu simţi decât mirosul de plastic încins al taxiului.

— Am așteptat patru ore nenorocite; mama e bolnavă de cancer și au lăsat-o să stea cu rana deschisă patru ore înainte să o vadă cineva! se plângea bărbatul de la radio.

— Revoltător, nu-i așa? spuse taximetristul.

— Desigur, zise Grace absent, concentrându-se la tastele telefonului.

— Ce doamnă drăguţă aveţi. Mi s-a părut că o recunosc. Am impresia că am mai întâlnit-o undeva.

— Majoritatea apucă să o întâlnească abia după ce mor.

— Așa? spuse șoferul, părând amuzat. Este un înger?

— Exact, răspunse Grace distrat, concentrându-se în continuare pe telefon.

Scrise „XX" și trimise mesajul. După câteva minute, când ajunse acasă, era dezamăgit că nu primise nici un răspuns.

42

Tom se trezi brusc, ameţit și confuz, cu un zgomot asurzitor în urechi, fără să îţi dea seama unde se află. Realiză că la televizor era o cursă de motociclete și începu să gândească mai limpede; de acolo venea zgomotul.

Se uită în jur după telecomandă, văzu un pahar gol de coniac pe covor, la picioarele sale, și își dădu seama ce se întâmplase. Adormise. Cât dracului era ceasul?

Ceasul de la DVD arăta ora 4.10. Nu, nu se putea! Privi și ceasul de la mâna sa. 4.02.

O grămadă de motociclete, foarte aproape una de cealaltă, intrau pe o porţiune de pistă dreaptă pe care o recunoscu ca fiind de la Silverstone. În urmă cu vreo doi ani se dusese la o petrecere acolo și de câteva ori fusese la curse. Acum frânau, urmând să intre pe Copse. Găsi telecomanda, opri televizorul și se ridică încet, simţindu-se înţepenit ca naiba.

De ce nu îl trezise Kellie când se întorsese? se întrebă el. Își luă paharul gol și se târî până în hol, simţindu-și capul încă ameţit și corpul greu. Lăsă paharul în bucătărie, apoi găsi puterea să urce la etaj. Ţinându-se de balustradă, încercând să nu trezească pe nimeni – deși probabil că motocicletele îi treziseră pe toţi – deschise ușa de la dormitor. Instantaneu, simţi că ceva nu era în regulă.

Draperiile nu fuseseră trase și lumina palidă, premergătoare răsăritului, era suficientă pentru a vedea că patul era gol.

Kellie nu venise.

Și dintr-o dată se trezi complet. Mai demult, destul de rar, când unul dintre copii avea un coșmar, ea se ducea în patul lui pentru câteva ore. Întrebându-se dacă făcuse același lucru și acum, verifică fiecare dormitor în parte. Dar nu era nicăieri. Apoi, înjurându-și prostia, coborî scările, deschise ușa de la intrare și se uită în garaj. Era gol.

Ca să fie sigur, merse pe trotuar și se uită în sus și în jos, în cazul în care ea, dintr-un motiv oarecare, parcase mașina pe stradă și adormise înăuntru. Dar nu era nici urmă de mașină.

Se uită din nou la ceas, încercând să își dea seama cât timp dormise. La ce oră o dusese pe dădacă acasă? Era în jur de 1.30. Acum două ore și jumătate. Două ore și jumătate pentru un drum dus-întors de șase kilometri? Îl trecu un fior de gheaţă. Avusese un accident? Dar, dacă se întâmplase ceva, nu ar fi luat legătura cu el cineva de la poliţie? Trecea cumva printr-un soi de moment Kellie lung și stătea undeva în întuneric? Cu siguranţă știa că el se va neliniști.

Dar asta era o chestie, o parte din problema lui Kellie; uneori făcea cele mai iraţionale lucruri fără să se gândească la consecinţe. Nu făcuse niciodată ceva care să îi pună cu adevărat în pericol pe copii, dar uneori pur și simplu nu se gândea. Ca atunci când încheiase o „afacere” pe eBay și rezervase o săptămână la un centru de sănătate din Champney, în același timp în care el pleca în Germania la un târg comercial. Uitase cu desăvârșire să se gândească la ce se va întâmpla cu copiii.

Mai fuseseră câteva momente când pur și simplu dispăruse, o dată toată ziua, altă dată mai mult de douăzeci și patru de ore. Fusese disperat de fiecare dată, sunase la toate spitalele din sudul Angliei pentru a vedea dacă fusese vreun accident și întrebându-se dacă avea un amant. Apoi apăruse, aparent neîngrijorată că el fusese nevoit să își ia o zi liberă de la serviciu pentru a sta cu copiii, și îi spusese că avusese nevoie de puţin spaţiu.

Își aminti că în mașină, mai devreme, căzuse într-unul dintre momentele ei de tăcere. Asta făcea acum, se bucura de puţin spaţiu? Foarte drăguţ din partea ei să îi spună și lui.

Luă telefonul fără fir din baie și o sună pe mobil. Câteva secunde mai târziu auzi soneria ei înnebunitoare, *Crazy Frog*, la parter, așa că închise. Își lăsase telefonul acasă.

Minunat! Se așeză pe pat, gândindu-se. Doamne, o iubea atât de mult, în ciuda temperamentului ei. Erau diferiţi, dar sub multe aspecte se potriveau atât de bine unul cu celălalt. Îi plăcuse să o urmărească în această seară la cină. Da, nu era locul ei în acel cuib de viespi, nu era locul nici unuia dintre ei, dar se descurcase; ţinuse fruntea sus; arătase minunat; spusese lucruri frumoase despre el, lăudându-l pe el și afacerea lui în faţa persoanelor din jur.

Apoi se gândi la invidia pe care i-o simţise în voce în noaptea aceasta, când se întorceau, și când o întrebase dacă i-ar plăcea să locuiască într-o casă la fel de mare ca a lui Angelides.

„Da, de ce nu, dacă aș avea și servitorii necesari. Și vom avea, într-o bună zi. Am încredere în tine.”

Încă nu avusese curajul să îi spună că în curând vor trebui să vândă casa și să se mute în alta mai mică. Nu știa cum să o facă, nu vroia să vadă ce durere îi va provoca. Dar, mai mult decât orice, nu vroia să pară un ratat în faţa ei.

„Iisuse, unde ești, iubito?”

Se ridică și se învârti prin cameră, plin de teamă. Avusese oare un accident? Sau doar un moment gen Kellie? Era 5.20. Se întrebă dacă să îi sune pe părinţii lui Mandy Morrison și să întrebe dacă Kellie le adusese fata acasă în siguranţă. Dar dacă fata nu ar fi ajuns, părinţii ei i-ar fi telefonat, îngrijoraţi.

Fără să se dezbrace, se sprijini de pat, cu mintea alertă, așteptând ca o mașină să treacă pe stradă. Dar tot ceea ce putea auzi erau primele ciripituri ale păsărilor. După câteva minute, în ciuda orei matinale, sună la Mandy Morrison; răspunse tatăl acesteia, adormit, care îl asigură că Mandy ajunsese acasă în siguranţă la ora 2.30.

Îi mulţumi, apoi sună la informaţii telefonice și ceru numărul spitalului. După câteva minute, i se făcu legătura cu o femeie care părea foarte obosită, de la Urgenţă. Aceasta îi spuse că nimeni cu numele Kellie nu fusese adus în ultimele ore.

Apoi, tot de la informaţii, ceru legătura la sediul central al Poliţiei din Sussex. Dar după ce așteptă câteva minute, de la Departamentul de Circulaţie i se spuse că nu fusese raportat nici un accident rutier în care să fie implicată soţia sa.

Nu știa ce să mai facă.

43

Era a doua oară când Wendy Salter era de serviciu noaptea. Agenta terminase de trei săptămâni Colegiul de Poliţie din Ashford, în Kent, și trebuia să lucreze doi ani înainte de a primi insigna de ofiţer, precum colegul ei, Phil Taylor, un tip de treizeci și șapte de ani, care era acum la volanul automobilului Vectra și care conducea cu viteză, cu girofarul pornit, deși pe drumul liber nu era nevoie de el.

Erau la mai puţin de un kilometru de sediul central al poliţiei din Sussex și traversaseră aproape toată conurbaţia Brighton și Hove în nouăzeci de secunde, după ce primiseră un telefon urgent de la recepţie. Tocmai rezolvaseră o ceartă între beţivi, asupra unei plăţi, ceartă care se transformase în bătaie, la clubul de noapte Escape, de pe malul mării.

Rularea cu viteză maximă prin oraș o încânta pe Wendy; nu se putea abţine, era ca și cum participa la cea mai frumoasă cursă din lume. Mulţi ofiţeri simţeau la fel. Expresia de pe faţa lui Taylor arăta că și el se număra printre aceștia.

Era ora 4.15 și prin parbriz, Wendy putea vedea câteva raze ale răsăritului apărând pe bolta întunecată a cerului. Un iepure speriat sări în lumina farurilor și se pierdu sub mașină. Wendy așteptă bufnitura, dar nu se auzi nimic.

— A fost un iepure sinucigaș, spuse Phil Taylor vesel.

— Cred că l-ai ratat.

— Am citit undeva că unii din America au scos o carte despre cum să ucizi în stradă.

— Nu s-ar putea întâmpla una ca asta decât în America, spuse Wendy.

În realitate, nu fusese niciodată acolo, dar percepţia ei asupra Americii era influenţată de toţi trăsniţii din California pe care îi văzuse la televizor și despre care citise, la care mai adăugase și ceva influenţe din Michael Moore[{10}].

Pe partea dreaptă era pădure, iar pe stânga se vedeau luminile din Brighton și Hove. Apoi, luând o curbă strânsă la stânga, văzură o strălucire roșie în faţă. Pentru o secundă, Wendy se gândi că era

soarele care răsărea, dar elimină această ipoteză când își dădu seama că mergeau spre vest. Pe măsură ce se apropiau, strălucirea se intensifica; apoi, brusc, simţi mirosul. Mirosul înțepător, caustic, de vopsea, cauciuc și plastic arzând.

Taylor frână și opri la o distanță mică de mașina în flăcări, care fusese lăsată într-o parcare ce oferea priveliști splendide ziua. Dar, în timp ce își desfăcea centura de siguranță și cobora din mașină, Wendy Salter nu putea vedea decât fumul dens, înecăcios, pe care vântul puternic îl îndrepta spre ei, făcându-i ochii să lăcrimeze. Se întoarse o clipă, tușind, apoi alergă alături de colegul ei cât mai aproape, până când căldura îi opri.

În depărtare, se auzea sunetul unei sirene. Probabil pompierii, se gândi ea, simţind mirosul de vopsea și cauciuc ars de o sută de ori mai puternic acum. Deja putea vedea interiorul mașinii, care avea geamurile aproape în totalitate topite și, spre ușurarea ei, își dădu seama că nu e nimeni înăuntru. Era o mașină mare și, uitându-se în față, recunoscu sigla de pe radiator.

— Un Audi, îi spuse ea lui Taylor.

— Este un model recent, poţi să îţi dai seama după bară, spuse el.

— Știu. Un Audi A4.

El o privi.

— Îți cam plac mașinile, nu-i așa? spuse el admirativ.

— Nu atât de mult ca individului care a făcut asta, răspunse ea.

— Copii, exclamă el ca și când ar fi înjurat. Nenorociții! Să dea foc la mașina cuiva, nou-nouță!

— Vitezomani?

— Probabil, spuse el. Cine altcineva?

44

Roy Grace se trezi duminică dimineaţă la ora 6.30, când sună ceasul, cu gura uscată și cu o durere de cap surdă. Cele două pastile de paracetamol pe care le luase cu un pahar de apă la 5 dimineaţa avuseseră același efect ca acelea pe care le înghiţise cu două ore mai devreme. Adică nici unul.

În timp ce apăsa butonul de pe ceasul deșteptător, făcându-l să tacă pentru o perioadă, ciripitul sonor al păsărelelor se făcu auzit, neîntrerupt precum un CD blocat. Lumina pătrundea printre draperiile pe care realiză că nu le trăsese complet.

„Cât de tare m-am îmbătat aseară?"

Adunându-și gândurile, cu creierul încețoșat, simţindu-se de parcă petrecuse toată noaptea, se întinse după telefonul mobil. Dar nu mai era nici un mesaj de la Cleo. Nici nu se aștepta să fie vreunul, de vreme ce era ora 6.30 și probabil că ea dormea dusă, dar logica nu era punctul său forte în acest moment, cu durerea de cap și păsările care ciripeau și conștiința că trebuie să se trezească și să se ducă la serviciu. Nici o șansă de o duminică liniștită, băiete!

Închise ochii, gândindu-se la cele întâmplate. Doamne, Cleo era minunată din toate punctele de vedere, o ființă umană extraordinară. Era foarte, foarte deosebită și se înțeleseseră atât de bine! Apoi se gândi la sărutul lor din taxi, un sărut lung, lung, ameţitor. Și încercă să își aducă aminte cine îl inițiase. Cleo, își amintea bine. Ea făcuse primul pas.

Simţi o dorință puternică să îi vorbească, să o vadă. Brusc, crezu că îi simte parfumul. Doar o urmă slabă pe mâna sa; o duse la nas și, da! Era mai puternic la încheietură; de când stătuse cu mâna în jurul umerilor ei, în taxi. Își ţinu încheietura în dreptul nasului pentru mai mult timp, inspirând mireasma tare, dulce, simţind ceva în inima sa tresărind, ceva ce crezuse că era de mult mort.

Apoi se simţi cuprins de vinovăţie. Sandy. Dar o ignoră, o dădu la o parte din mintea sa, hotărât să nu o bage în seamă, să nu o lase să îi strice momentul. Se uită din nou la ceas pentru a verifica ora, creierul

său întorcându-se cu greu la muncă. Ședința de la ora 8.30. Apoi își aduse aminte că trebuia să își recupereze mașina.

Dacă se ridica acum din pat, avea suficient timp să alerge până la parcarea subterană unde își lăsase ieri mașina; aerul proaspăt ar putea să îl mai trezească. Dar trupul îi spunea că nu vrea să alerge, că are nevoie de încă opt ore de somn. Strânse din ochi, încercând să omoare durerea care îi penetra creierul și să ignore păsările enervante pe care le-ar fi împușcat cu plăcere dacă ar fi avut o armă, și se cufundă pentru câteva momente prețioase în amintirea lui Cleo Morey.

Păru că trecuseră doar câteva secunde, când ceasul sună din nou. Fără tragere de inimă, coborî din pat, trase draperiile de tot și se duse în baie să se spele pe dinți. Fața care îl privea din oglinda de deasupra chiuvetei nu era una plăcută.

Roy Grace nu fusese niciodată o persoană vanitoasă, dar până de curând se considerase încă tânăr, sau cel puțin matur, nu frumos, dar în regulă, cea mai plăcută parte a sa fiind ochii albaștri (precum ai lui Paul Newman, îi spunea Sandy), iar cea mai rea nasul mic, dar foarte turtit. Acum, din ce în ce mai des, fața care îl privea în oglindă în fiecare dimineață părea că aparține unui tip mult mai în vârstă – un străin cu fruntea încrețită, obrajii lăsați și pungi de mărimea stridiilor sub ochi.

Nu berea, oboseala sau mâncarea de tip fast-food, ori ritmul de lucru înnebunitor erau cele care te duceau spre sfârșit, ci gravitația, decise el. Gravitația te făcea cu fiecare zi mai scund. Trăgea de piele câte un pic, lăsând-o încet să atârne. Jumătate din viață era o luptă împotriva gravitației, dar ea câștiga mereu. Gravitația era cea care lăsa capacul jos pe sicriu. Și dacă ți se împrăștia cenușa în vânt, până la urmă tot gravitația o va aduce pe pământ, fir cu fir.

Câteodată era îngrijorat din pricina gândurilor sale, care deveneau din ce în ce mai morbide. Poate că sora lui avea dreptate; poate că petrecea prea mult timp singur. Dar după atât timp, era obișnuit cu singurătatea. Devenise normală pentru el.

Nu era genul de viață pe care și-o planificase, nici cea la care visase în urmă cu șaptesprezece ani, atunci când o ceruse în căsătorie pe Sandy, într-o zi caldă de septembrie, la capătul Cheiului Palace, spunându-i că a adus-o acolo pentru că, dacă îl refuză, el va sări în

apă. Ea surâsese cu zâmbetul ei larg și cald, își dăduse părul blond din ochi și îi răspunsese, cu umorul ei tipic, că testul ar fi fost mai sugestiv dacă ar fi dus-o pe promontoriul Beachy. Bău un pahar de apă de la chiuvetă, strâmbându-se la gustul de fluor care părea mai tare în această dimineață. Bea mai multă apă plată, îi repeta Ian, instructorul său de fitness de la sala de forţă a poliţiei. Încerca, dar pur și simplu apa nu avea un gust la fel de bun precum o cafea de la Starbucks. Sau un Glenfiddich cu gheaţă. Sau orice altceva. În realitate, nu își făcuse griji pentru felul în care arată – până acum.

Până la Cleo.

Anii trecuţi de la dispariţia lui Sandy își lăsaseră amprenta asupra lui. Munca în poliţie era grea, dar majoritatea poliţiștilor aveau la cine să se întoarcă atunci când li se termina tura, aveau cu cine să vorbească. Și Marlon, oricât de plăcută ar fi fost compania lui, nu era suficient.

Își puse treningul, îi dădu lui Marlon ceva de mâncare, pentru cazul că ar fi uitat mai târziu, și ieși pe strada aproape pustie. Era o dimineaţă minunată de vară, cu un cer senin care promitea ca ziua să rămână la fel. Și brusc, în ciuda mahmurelii și a lipsei de somn, se simţi plin de energie. Cu inima revigorată, începu să alerge de-a lungul străzii.

Roy Grace locuia în Hove, un district rezidenţial, care până anii trecuţi fusese un oraș separat de Brighton, deși erau unite pe o laterală. Acum, ambele formau conurbaţia Brighton și Hove. În limba greacă, din care provenea, numele „Hove” însemna „loc de înmormântare”. Numele nu era chiar nepotrivit, pentru că Hove era fratele mai liniștit, mai elegant, al zgomotosului Brighton. Granița începea la malul mării, fiind marcată printr-un obelisc și o linie colorată de-a lungul promenadei; după aceea devenea din ce în ce mai ștearsă, mulţi oameni constatând că trece prin locuinţele lor și că sunt nevoiţi să plătească o parte din taxe primăriei din Brighton și o parte celei din Hove.

Casa modestă, cu trei camere, a lui Grace, era pe o stradă care dădea direct în Kingsway, șoseaua cu două benzi la capătul căreia era marea. O traversă, apoi străbătu iarba proaspătă a peluzelor, pe lângă un loc de joacă pentru copii și cele două docuri ale lagunei Hove, unde

tatăl său, care construia navomodele, îl ducea în copilărie și îl lăsa să se joace cu telecomanda.

Atunci, laguna i se părea un loc imens, dar acum i se înfățișa mică și de învechită. Mai erau în zonă un carusel vechi, un leagăn ruginit și același chioșc de îngheţată de când era el mic. Bărcile tot mai erau încuiate pe timpul nopţii și câteva raţe înotau lângă un doc, în timp ce un grup de lebede pluteau alături, în celălalt.

El traversă docurile, intră pe promenadă, care era la fel de pustie ca ieri la aceeași oră, și trecu pe lângă un șir lung de cabine de duș albastre. În timp ce alerga, peisajul de la stânga se schimbă. La început fusese un rând urât de blocuri construite după război și mai multe case la fel de neinteresante. Apoi, după ce trecu de Centrul de divertisment King Alfred, încă în construcţie, priveliștea din stânga se transformă în ceva ce lui îi plăcea: esplanada lungă, cu case în stil Regency, majoritatea vopsite în alb, cu bovindouri, balustradă și terase mari. Multe dintre ele fuseseră iniţial reședinţele de vară ale unor londonezi bogaţi, dar acum, la fel ca majoritatea clădirilor din acest oraș, cu preţuri extrem de ridicate, fuseseră transformate în apartamente sau hoteluri.

Câteva minute mai târziu, apropiindu-se de graniţa dintre Brighton și Hove, văzu spre dreapta rămășiţele triste, ruginite, ieșind din mare, ale ceea ce fusese odinioară Cheiul West. Într-o vreme fusese la fel de plin de viaţă și de frumos ca perechea sa, Palace, aflat la exact un kilometru spre est. Vizitele aici constituiau una dintre plăcerile sale în copilărie.

Tatăl lui, care fusese un pescar pasionat, îl ducea des la Palace, pe platforma de pescuit de la capăt, și sâmbăta după-amiază, când nu erau meciuri de fotbal, sau când Anglia juca în deplasare, veneau de acolo încărcaţi cu sardine, macrou, plătică și, dacă aveau noroc, câte un biban-de-mare, în funcţie de flux și de vreme.

Dar nu pescuitul îi plăcea cel mai mult lui Grace aici când era copil, ci celelalte atracţii, în special mașinuţele și trenul cu fantome și mai cu seamă cuburile acelea de lemn cu o latură din sticlă, în care erau imagini mișcătoare. Avea una preferată și întotdeauna îi cerea tatălui său mai mulţi bani ca să se uite. Era o casă bântuită și pentru un minut, în timp ce angrenajele scârţâiau și scripeţii gemeau, ușile se

deschideau, luminile se aprindeau și se stingeau și apăreau tot felul de schelete și fantome, plus Moartea însăși, o siluetă cu fața acoperită, îmbrăcată toată în negru, cu o coasă în spate.

În timp ce simțea că energia i se diminuează, la stânga apăruse monstruozitatea numită Top Rank Suite, o clădire urâtă, de la 1960, total nepotrivită cu restul arhitecturii. Câteva sute de metri mai departe se zărea fațada Hotelului Old Ship. Mări pasul, alergă de-a lungul hotelului și intră în parcarea subterană, uitându-se la ceas.

La naiba! Realiză că făcuse socoteala greșit. Dacă vroia să ajungă la timp la ședința de la ora 8.30 – și era foarte important pentru moralul echipei să facă asta – avea mai puțin de jumătate de oră la dispoziție pentru a alerga înapoi acasă, a se schimba și a pleca.

Acum îi era și foarte sete, dar nu avea timp nici măcar să se gândească să oprească și să ia o sticlă de apă de undeva. Compostă tichetul de parcare, apoi coborî pe scările de ciment până la nivelul la care își lăsase mașina, întrebându-se de ce exista cineva care făcea pipi pe scara fiecărei parcări în care intrase el vreodată.

45

La 8.29, cu un minut înainte de ora stabilită, Grace se apropie de birou, mâncând în grabă micul dejun, un baton Mars de la automat și un ceai dintr-o ceașcă de plastic.

Își termină repede Mars-ul, băgă o lamă de gumă de mestecat în gură pentru a acoperi orice miros de alcool de noaptea trecută, puse restul pachetului în buzunar și tocmai intra în birou când auzi pași în urma sa.

— Hei, bătrâne, cum a fost întâlnirea?

Se întoarse și îl văzu pe Glenn Branson, într-o geacă de piele strălucitoare ca o oglindă, cu un cappuccino în mână. În jurul buzelor avea o urmă de spumă, ca o mustață.

— Bine, răspunse el.

— Bine? Asta e tot? Doar bine?

Grace mestecă gumă și zâmbi reținut.

— Păi, poate că un pic mai bine decât bine, cred.

— Nu știi?

— Încerc să îmi aduc aminte; am băut prea mult.

— Ai făcut sex?

— Nu a fost tipul ăla de întâlnire.

Branson se uită ciudat la el.

— Omule, uneori ești bizar! Eu credeam că ăsta e scopul întâlnirilor! Apoi zâmbi larg. Vreau să îmi povestești pas cu pas mai târziu. Ți-a admirat îmbrăcămintea?

Grace se uită la ceas, conștient că trecuse de 8.30.

— Tot ceea ce a spus a fost că probabil croitorul meu are un simț al umorului extrem de dezvoltat.

Deschise ușa și intră în cameră, iar Branson îl urmă.

— A spus asta? Vorbești serios? Bătrâne! Haide!

Întreaga echipă stătea în jurul biroului; toți erau îmbrăcați lejer, cu excepția lui Norman Potting, care părea că pusese pe el ce avea mai bun: un costum bej apretat, o cravată foarte viu colorată și o eșarfă și mai colorată ieșind neglijent din buzunarul de la piept.

Și Grace se îmbrăcase lejer, în parte pentru că era duminică, în parte pentru că se simțea prea obosit ca să își pună un costum, dar mai ales pentru că avea o întâlnire astăzi, cu o tânără foarte dragă, fina sa Jaye Somers, și nu vroia să arate ca un bătrân plictisitor. Așa că se îmbrăcase cu unele dintre hainele pe care le cumpărase ieri: un tricou alb, blugi care îi veneau prea strâns pe fund, dar de care Glenn Branson îl asigurase că arătau bine, pantofi care semănau cu ghetele de fotbal, dar fără crampoane, și o jachetă subțire din bumbac.

Părinții lui Jaye Somers, Michael și Victoria, erau amândoi ofițeri de poliție și fuseseră prietenii cei mai apropiați ai lui și ai lui Sandy, și totodată un sprijin imens în lunile dificile de după dispariția lui Sandy. Și rămăseseră la fel de apropiați în continuare. Împreună cu cei patru copii cu vârste de la doi la unsprezece ani, deveniseră a doua familie pentru Grace.

O luase la plimbare pe Jaye și duminica trecută, intenționând să viziteze grădina zoologică din Chessington, deoarece ea era hotărâtă să vadă o girafă. Dar întâlnirea le fusese întreruptă după jumătate de oră, când primise un telefon de la serviciu că trebuie să meargă la locul unei crime. În schimb, îi promisese că o duce la plimbare astăzi.

Îi plăcea foarte mult de Jaye; era tipul de fiică pe care i-ar fi plăcut să o aibă: foarte inteligentă, drăguță, interesată de totul și înțeleaptă pentru vârsta ei. Spera să nu fie nevoit să o dezamăgească pentru a doua oară. Mai mult decât orice, i-ar fi subminat încrederea în adulți.

Primul punct de pe agendă era Reginald D'Earth, agresorul sexual al cărui calculator fusese reținut. Grace îi anunță că detectivul Rye de la Departamentul IT descoperise că erau rute similare pe computerul lui Tom Bryce. Se părea că acestea îl duseseră pe Bryce la un site unde fusese martor la crimă – după cum constatase Branson interogându-l.

Grace transmise echipei că aștepta un telefon la ora 10 de la cineva de la Protecția Martorilor, pentru a-i da adresa lui D'Earth. Le spuse lui Norman și lui Nick să vină cu el să îl interogheze pe tip; dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica simțea că acest interviu va fi unul dur și că s-ar putea să aibă nevoie de ajutoare.

Nick Nicholl raportă că mersese în continuare prin barurile, cluburile și restaurantele din Brighton, noaptea, cu fotografia lui Janie Stretton, dar încă nu aflase nimic.

Norman le dădu vești despre clienții agenției BEE-247. Până acum, spuse el, nu găsise nici unul care să o cunoască pe Janie sau să se încadreze în descrierea lui Anton.

— Dar, spuse el, am descoperit ceva la o altă agenție de escorte; se pare că domnișoara Stretton era înregistrată la ambele.

Și le arătă o altă poză a lui Janie Stretton, mult mai obraznică decât cea adusă de Grace de la BEE-247: era complet goală, cu excepția unor ciucurași pe sfârcuri, cizme de piele înalte până la coapse și cătușe din metal și piele, cu o mână în șold și cu cealaltă agitând un bici.

Grace rămase surprins de eficiența lui Potting. Poate că se înșelase cu privire la el.

— De unde ai asta?

— De pe internet, spuse el. Am dat o căutare pe toate fetele de la agențiile locale și i-am recunoscut figura.

Grace și-ar fi imaginat că internetul e un instrument de căutare mult prea modern pentru un tip de școală veche precum Potting.

— Sunt impresionat, Norman, spuse el, întrebându-se în sinea sa dacă el căutase pe internet numai în folosul cazului.

Roșind puțin, sergentul zise:

— Mulțumesc, Roy. Mai este încă viață într-un câine bătrân ca mine! Îi făcu cu ochiul lasciv Emmei-Jane, care răspunse prin a se uita în hârtiile de pe birou. Bună poză, adăugă apoi, dând fotografia mai departe lui Nicholl, care stătea lângă el și care ignoră comentariul.

În afara lor, în încăpere nu mai era nimeni când ajunsese Grace, dar curând sala se umplu. Crima nu respecta weekendurile. Pentru toți cei care lucrau în investigații, va fi o zi ca în timpul săptămânii.

Emma-Jane raportă despre sarcina care i se încredințase ieri. Contactase fiecare firmă de taxiuri din zona Bromley, căutându-l pe taximetristul care luase cutia cu scarabei de la Erridge și Robinson. Dar până acum nu găsise nimic.

Un sunet puternic de muzică rap îi întrerupse. Era noua melodie de la telefonul mobil al lui Branson. Uitându-se spre ei ca și cum și-ar fi cerut iertare, spuse:

— Scuze, copilul a făcut asta. Apoi răspunse: Detectiv Branson.

Un minut mai târziu, cu telefonul la ureche, se trase într-o parte.

— Domnule Bryce, îl auzi Grace spunând, ce pot face pentru dumneavoastră?

Branson tăcu câteva minute, ascultând, apoi răspunse:

— Îmi pare rău, nu se aude foarte bine... Soţia dumneavoastră, spuneaţi? Nu a venit acasă noaptea trecută? Până acum? Puteţi să îmi daţi o descriere a mașinii pe care o conducea?

Branson se întoarse la birou, se așeză și începu să noteze pe carneţel.

— Bine, domnule. Mă voi informa la cei de la Circulaţie. O mașină Audi A4, sport. Vă sun înapoi pe acest număr?

În timp ce închidea, Nick Nicholl întrebă:

— Ai spus Audi?

— Da. De ce?

Nicholl scrise ceva la tastatură și se aplecă privind pe ecran situaţia ultimelor infracţiuni din zonă.

— Da, spuse el, m-am gândit eu.

Grace se uită la el întrebător.

— La 4.30 azi-dimineaţă, spuse Nicholl citind din calculator. Un Audi sport a fost găsit incendiat pe Ditchling Beacon. Numerele de înmatriculare erau arse.

Branson se uită la el, cu o expresie de neplăcere.

46

Jessica, în pijamaua roz, stătea pe podea în bucătărie, mângâind-o pe Lady, care era letargică. Max, așezat lângă sora lui, cu un tricou cu Harry Potter pus cu fața în spate, spuse cu o voce foarte serioasă, ca și cum ar fi fost o autoritate în domeniu:

— Este duminică. Cred că vrea să se trezească mai târziu.

Apoi, își îndreptă atenția pentru câteva minute asupra desenelor animate de la televizor.

— Tati, nu-i așa că nu o să moară? întrebă Jessica.

Tom, care nu închisese un ochi – nebărbierit, cu părul răvășit, în picioarele goale, cu niște blugi și un tricou – îngenunche și puse un braț în jurul fiicei sale.

— Nu, dragă, spuse el cu vocea tremurând. Îi este doar puțin rău. Probabil că are un microb sau așa ceva. O să vedem cum se simte într-o oră sau două și dacă nu va fi mai bine, chemăm un veterinar.

Îi sunase pe părinții lui Kellie, pe toți prietenii ei și pe ai lui, poate că ea plecase la unul dintre ei. Îi telefonase chiar și surorii lui, Martha, care locuia în Scoția. Nimeni nu o văzuse și nu avea vești de la ea. Nu știa pe cine să mai sune sau ce să mai facă.

Jessica își lipi fața de capul cățelului și îl sărută.

— Te iubesc, Lady. O să te facem bine.

Câinele nu reacționă. Max îngenunche și el și își puse capul pe spinarea câinelui.

— Toți te iubim, Lady. Trebuie să te trezești, altfel o să pierzi micul dejun!

Tom realiză dintr-o dată că nimeni nu luase micul dejun. Era 9.30.

— Când se întoarce mami, ea o să știe cum să o facă bine, spuse Jessica.

— Da, sigur că va ști, răspunse Tom fără nici o intonație. Copii, cred că vă este foame. Ce ați vrea să mâncați? Pâine prăjită?

Kellie le făcea întotdeauna copiilor pâine prăjită duminica.

— Nu îți iese prea bine, tati, spuse Max. Întotdeauna o arzi.

Se ridică, luă telecomanda și începu să schimbe canalele.

— Pot încerca să nu o ard.

— De ce nu poate să o facă mami?
— O să o facă, spuse el cu efort. Aș putea să vă pregătesc eu ceva care să vă țină de foame până când se întoarce.
— Nu mi-e foame, spuse Max morocănos.
— Nu vreți niște cereale?
— Tati, tu întotdeauna le arzi, spuse Jessica, imitându-l pe fratele ei.
— Tati, putem să mergem la plajă astăzi? întrebă Max. Mami a spus că putem, dacă este frumos; și eu cred că este frumos, nu ți se pare?
Tom se uită deprimat pe fereastră. Arăta minunat: cerul albastru promitea o zi frumoasă de vară.
— Mai vedem.
Max îl privi dezamăgit.
— Aaaaa! Dar a promis!
— Așa a făcut?
— Da.
— Atunci o s-o întrebăm când vine acasă ce i-ar plăcea să facem astăzi.
— Probabil că o să vrea doar să bea votcă, spuse Jessica fără să se uite în sus.
Tom nu era sigur că a auzit bine.
— Ce ai spus, dragă?
Jessica mângâia în continuare câinele.
— Jessica, ce ai spus adineauri?
— Am văzut-o.
— Ai văzut-o pe mami făcând ce?
— Am promis că nu o să spun.
Tom se încruntă.
— Că nu o să spui ce?
— Nimic, spuse ea dulce.
Sună soneria.
Max alergă în hol, țipând bucuros:
— Mami! Mami! A venit mami!
Jessica se ridică în picioare și îl urmă pe fratele ei. Tom era chiar în spatele lor. Max deschise ușa de la intrare, apoi rămase mut de uimire,

uitându-se la bărbatul negru, înalt, îmbrăcat într-o jachetă de piele lucioasă și pantaloni albaștri, care stătea în ușă. Jessica se opri în drum. Lui Tom nu îi plăcea deloc expresia de pe fața detectivului.

Glenn Branson se lăsă în jos pentru a ajunge cu fața la același nivel cu a Jessicăi.

— Bună, spuse el.

Ea dădu înapoi, spre bucătărie. Max rămase în ușă, uitându-se la bărbat.

— Detectiv Branson, spuse Tom, puţin surprins să îl vadă.

— Pot vorbi cu dumneavoastră?

— Da, bineînțeles.

Îi făcu semn să intre. Branson se uită la Max.

— Ce mai faci?

— Lady nu vrea să se trezească, spuse băiețelul.

— Lady?

— Câinele nostru, explică Tom. Cred că are un parazit.

— Înțeleg.

Max se uita în continuare la ei.

— De ce nu pregătești niște cereale pentru tine și pentru Jessica? îi sugeră Tom.

Fără tragere de inimă, Max se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Tom închise ușa de la intrare în spatele detectivului.

— Aveți vreo veste?

Era încă nedumerit de remarca Jessicăi în legătură cu votca. Ce voise oare să spună?

Vorbind încet, Branson răspunse:

— Am găsit mașina Audi pe care ați spus că o folosea soția dumneavoastră. A fost incendiată, probabil de niște vagabonzi, azi-dimineață, pe Ditchling Beacon. Am făcut o verificare în baza de date; este numărul dumneavoastră.

Tom se uita cu gura deschisă, șocat.

— Incendiată?

— Din nefericire, da.

— Soția mea? începu el să tremure necontrolat.

— Nu era nimeni în mașină. Se întâmplă tot timpul în weekend. Mașinile sunt furate de cei care vor să participe la curse, apoi le dau

foc, fie pentru a se distra, fie pentru a-și șterge amprentele. De obicei, amândouă.

Lui Tom îi trebuiră câteva momente ca să respire normal.

— O ducea pe dădacă acasă, spuse el. Cum dracului a putut fi incendiată?

Detectivul nu avea nici un răspuns.

47

Conurbaţia Brighton și Hove avea atâtea feţe, se gândea Grace, și locuitori atât de diferiţi. Se părea că unele orașe erau împărţite în comunităţi etnice, dar în Brighton și Hove erau mai mult comunităţi sociologice.

Erau în primul rând persoanele în vârstă, relativ bogate, în apartamente mari sau case cu grădină, care în zilele de vară puteau fi văzute uitându-se la crichet la County Ground, jucând bile pe iarbă sau stând la soare, pe bănci sau pe plajă, ori plecând – dacă aveau mai mulţi bani – iarna în Spania sau în Insulele Canare. Apoi erau vârstnicii săraci, care tremurau în apartamentele mici de la primărie atât iarna, cât și jumătate din vară. Mai erau cei din clasa de mijloc, avuţi, extrem de vizibili, cu casele lor moderne de pe Hove 4, și cei mai discreţi în apartamentele simpatice cu vedere la mare. Și, în sfârșit, mai erau și cei mai modești, precum Grace, care stăteau în casele dinspre vest, în suburbia Southwick, chiar în spatele portului comercial Shoreham și în mici cartiere în întregul oraș, până în Downs.

Mare parte din culoarea și energia localităţii proveneau de la comunitatea homosexualilor, foarte vizibilă și uneori insolentă, de la studenţii de la universităţile din Brighton și Sussex și de la numeroasele colegii risipite prin oraș. Acolo mișunau infractorii vizibili – traficanţii de droguri așteptând pe la colţurile străzilor murdare, care dispăreau când simţeau picior de poliţist – și cei mai puţin vizibili, cei bogaţi din fruntea jocului, care locuiau în spatele zidurilor înalte ale caselor ostentative de pe Dyke Road.

Cartierele de locuinţe sociale erau la marginea orașului; cele mai mari, Moulscombe și Whitehawk, aveau o reputaţie veche pentru crime și violenţă, dar, după părerea lui Grace, nu meritau această faimă. Crime și violenţe se petreceau peste tot în oraș, dar, oamenii se simţeau mai bine dacă arătau cu degetul spre aceste zone, ca și cum aici ar fi trăit o cu totul altă specie de *Homo Sapiens*, nu oameni la locul lor, care nu aveau suficienţi bani ca să își cumpere lucruri ostentative.

Și apoi mai era clasa de jos, tristă. În ciuda încercărilor repetate de a-i aduna de pe străzi, din momentul în care vremea începea să se încălzească, alcoolicii și vagabonzii se îndreptau din nou către vitrinele magazinelor, intrările clădirilor, trotuarele și staţiile de autobuz. Acest lucru nu era bun pentru turism și era chiar mai rău pentru conștiința autorităţilor.

De la începutul festivalului, în mai, o dată cu sosirea primăverii, apăreau mese și scaune în faţa oricărei cafenele, iar străzile orașului prindeau viaţă. În astfel de zile, se gândea Grace, aproape că îţi puteai imagina că ești la Marea Mediterană. Dar apoi vântul începea să bată cu putere și zgomot dinspre Canal, aducând ploaia răzbunătoare ce răpăia pe mesele goale și uda vitrinele magazinelor în care manechinele purtau haine de vară, ca și cum făceau haz de cei ce îndrăzneau să pretindă că în Anglia exista vară.

Inima plină de viaţă a orașului, prin care treceau acum, se concentra pe aproape doi kilometri pătraţi de fiecare parte a Cheiului Palace. Erau terasele în stil Regency înghesuite unele în altele în Kemp Town, unde locuise și Janie Stretton, zona Lanes, în care erau concentraţi vânzătorii de antichităţi, și districtul North Lanes, cu magazine mici, moderne, și case simpatice, printre care și clădirea în care stătea Cleo Morey.

Nick Nicholl conducea un Ford fără însemne. Grace stătea pe scaunul pasagerului, trecând preocupat notiţe în agenda electronică. Norman Potting stătea în spate. Mergeau pe London Road, în centrul orașului Brighton. La orice oră din zi și din noapte, aici era un trafic aglomerat, dar acum, duminica devreme, în afara unor autobuze, aveau practic drumul numai pentru ei.

Grace își privi ceasul. Spera ca interogarea lui Reggie D'Eath să nu dureze mult și să aibă apoi două ore pentru a se întâlni cu fina sa. Era suficient să iasă la masă sau să meargă să vadă o girafă.

Acum treceau pe lângă Royal Pavilion, cel mai important punct de atracţie al orașului. Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu se uită la el; era unul dintre acele locuri atât de familiare, încât deveniseră invizibile.

Clădirea cu turnuleţe, în stilul unui palat indian, fusese construită de George al IV-lea pe când era prinţ de Wales, ca loc de distracţie pe malul mării pentru amanta sa Maria Fitzherbert, la sfârșitul secolului

al XVIII-lea. Și, în ceea ce privește castelele de la malul mării, de atunci nimic la fel de mare nu mai fusese construit vreodată.

Se opriră la sensul giratoriu de la intersecția cu strada care ducea spre mare; în fața lor era Cheiul Palace, țipător chiar și duminica la ora 10 dimineața. O blondă cu picioarele lungi și cu o fustă care abia îi acoperea fundul trecu prin fața lor fără să se grăbească, aruncându-le o privire galeșă și legănându-și veselă geanta.

Potting, care tăcuse câteva minute, murmură:

— Haide, păpușico! Apleacă-te, arată-ne posteriorul!

În trafic se făcu o breșă și Nick Nicholl o luă la stânga.

— E bună tipa! spuse Potting, întorcându-se să o vadă în oglinda retrovizoare.

— Doar că ea este un el, îl corectă Nick Nicholl.

— Ei, pe naiba!

— Da, exact!

Merseră pe strada Marine Parade, pe lângă cioburile de pahare sparte și cutiile de pizza din fața unui club de noapte, pe lângă clădirea de apartamente Van Alen, apoi pe lângă fațadele în alb și negru, în stil Regency, din Piața Sussex, unde – așa cum îi spusese Branson lui Grace de vreo mie de ori – Sir Laurence Olivier avusese o casă.

— Cred că vorbești prostii, replică Potting. Era super tipa!

— Mărul lui Adam mai mare, spuse detectivul. Așa îți dai seama.

— Ei, să-mi trag una! ricană Potting.

— Sunt sigur că ar fi făcut-o și el, dacă îl rugai frumos.

— Nu ar trebui să li se permită să meargă pe stradă așa, poponari nenorociți.

— Ești atât de grețos, Norman, spuse Grace, întorcându-se. Ești chiar agresiv.

— Îmi pare rău, Roy, dar eu îi consider pe poponari agresivi, spuse Potting. Nu i-am înțeles niciodată și nu îi voi înțelege.

— Da, dar se întâmplă ca Brighton să fie capitala homosexualilor din Marea Britanie, spuse Grace, de data asta supărat. Dacă ai o problemă cu asta, fie ți-ai ales slujba greșit, fie ești în locul nepotrivit. „Și ești un nenorocit și mi-as fi dorit să nu fii cu mine în mașină, sau în

viața mea“ – i-ar fi plăcut să adauge în timp ce căuta în buzunar alte pastile de paracetamol.

Pe partea stângă defilau terasele mari ale caselor în stil Regency. La dreapta se vedeau catargele iahturilor, gata pentru a participa la o regată de duminică.

— Și tipul cu care vom sta de vorbă, spuse Potting, este și el unul din *ăștia?*

— Nu, răspunse Nick Nicholl. Nu este; îi plac fetele, cu condiția să nu fie mai mari de patru ani.

— Asta e ceva ce chiar nu pot să înțeleg, spuse Norman Potting.

Scoţând o pastilă din folie, Grace se gândi mohorât: „Minunat, avem ceva în comun.”

Urcară un deal abrupt, pe Rottingdean, pe lângă o școală primară cu un teren de crichet în mijloc și două panouri mari, albe, pentru reclame, vizavi de un șir de case plăcute. Apoi intrară pe o stradă cu bungalouri pe ambele părţi. Era tipul de zonă liniștită în care orice lucru neobișnuit ar fi ieșit în evidenţă – așa cum atenţiona abţibildul galben-strălucitor cu „Patrulă cetățenească” lipit pe fiecare fereastră.

O alegere bună pentru a ascunde un martor, se gândi Grace, cu excepţia unui detaliu minor care părea a fi fost trecut cu vederea. Ce persoană cu mintea întreagă la cap ar fi pus un pedofil într-o casă aflată la câţiva metri de un loc de joacă pentru copii? Dădu din cap. Chiar nu se gândise nimeni?

— Domnul D'Eath ne așteaptă? întrebă Nicholl.

— Cu cafea și cu biscuiţi Under Eight, presupun, spuse Norman Potting, râzând apoi răgușit.

Ignorând gluma macabră[11], Grace răspunse:

— Femeia de la Protecţia martorilor, cu care am vorbit, mi-a spus că i-a lăsat un mesaj.

Opriră la numărul 29. Bungaloul din anul 1950 arăta mai rău decât celelalte de pe stradă, cu pereţii maro care necesitau reparaţii și cu vopseaua scorojită. Grădina mică din față era și ea într-o stare proastă, aducându-i lui Grace aminte că trebuia să tundă și el iarba în acest weekend; azi ar fi fost o zi perfectă pentru acest lucru. Dar când o să aibă timp?

Îi spuse lui Norman Potting să aștepte în stradă, în cazul în care Reginald D'Eath nu ar fi primit mesajul că vin și ar fi încercat să fugă, apoi, împreună cu Nicholl, merse la ușa din față. Îl nedumerea faptul că draperiile de la camera din față erau încă trase la ora 10.45 duminica dimineață. Dar poate că domnul D'Eath se trezea târziu. Apăsă butonul soneriei. Țârâitul ei se auzi în casă. Apoi liniște. Grace așteptă câteva minute și sună din nou. Tot nici un răspuns.

Deschizând ușița de la cutia de scrisori, îngenunche și strigă:

— Domnule D'Eath, sunt detectiv căpitan Grace de la Poliția din Brighton!

Nici un răspuns. Urmat de Nicholl, merse pe lângă casă, pe aleea îngustă de lângă coșurile de gunoi, și deschise o poartă înaltă de lemn. Grădina din spate era într-o stare și mai rea decât cea din față; gazonul crescuse sălbatic, iar marginile lui erau pline de ciulini. Grace sări peste o stropitoare din plastic pusă cu fundul în sus și ajunse la ușa din spate a bucătăriei, cu geamuri opace, dintre care unul era spart. Cioburile erau împrăștiate pe cărare.

Se uită la Nick Nicholl, a cărui expresie încruntată i-o oglindea pe a lui. Încercă ușa și aceasta se deschise imediat. Intrară într-o bucătărie veche, cu un frigider antic marca Lee, dulapuri mohorâte din imitație de lemn și o masă din placaj, cu un prăjitor de pâine stricat și un ceainic de plastic deasupra. Resturi de mâncare erau întinse pe o masă urâtă – o farfurie cu ouă pe jumătate mâncate, mazăre și o cană cu ceai pe jumătate băută. O revistă, deschisă la o pagină cu copii în pielea goală, era sprijinită de un castron.

— Iisuse, comentă Grace, dezgustat la vederea revistei. Apoi băgă un deget în ceai; era rece ca gheața. Se șterse pe un prosop de bucătărie și strigă:

— Alo! Reginald D'Eath! Suntem Poliția din Sussex! Poți ieși, ești în siguranță! Am venit să vorbim! Avem nevoie să ne ajuți la un caz!

Liniște.

Era o liniște care lui Grace nu îi plăcea, o liniște care îi pătrundea în piele. Și un miros care nu îi plăcea. Nu era mirosul stătut al unei bucătării vechi, ci unul mult mai astringent, pe care îl știa, dar nu putea să îl identifice; ceva în minte îi spunea însă că nu are cum să aparțină unei case.

Avea nevoie de D'Eath. Vroia cu disperare să-l întrebe la ce anume se uitase pe calculatorul său. Știa de la Jon Rye că Reggie D'Eath folosise aceleași rute ca Tom Bryce și nu avea nici o îndoială că pedofilul avea informații cu privire la ce văzuse acesta din urmă.

Era cea mai bună pistă pe care o aveau până acum în investigarea uciderii lui Janie Stretton. Și nu-i dădea pace gândul că nu era vorba doar de anchetă, ci și de salvarea carierei sale. Trebuia să obțină rezultate.

Îi făcu semn lui Nick Nicholl să caute și în restul casei. Detectivul ieși din bucătărie și Grace îl urmă într-o cameră de zi micuță, unde mirosul era și mai puternic. Aici erau un set de mobilă ieftin, din trei piese, un televizor vechi, două reproduceri jalnice după tablouri de Turner și o singură fotografie pe raftul de deasupra șemineului în care un bec electric imita flăcările.

Grace se uită la cuplul din poză: un bărbat slab, cu o față de copil, de aproximativ treizeci de ani, cu părul rar, îmbrăcat într-un costum gri, cu o cravată țipătoare și o cămașă cu gulerul prea strâns, ținând în brațe o blondă planturoasă, în fața unei clădiri care semăna cu un oficiu de căsătorii.

Apoi auzi un strigăt:

— Iisuse! Roy!

Luat prin surprindere, ieși din cameră și îl văzu pe Nicholl pe coridor, cu mâna la gură, tușind în fața unei uși deschise. Când ajunse la el, mirosul înțepător, acru, îl apucă de gât. Își ținu respirația și intră pe lângă Nicholl într-o baie vopsită în verde. Și ajunse față în față cu Reggie D'Eath.

Sau cu ceea ce mai rămăsese din el.

48

Și acum Grace știa exact de unde venea mirosul. Își aminti o poezioară idioată, învățată de la profesorul de științe:

Of aici zace sărmanul Joe
Of, el nu mai respiră
Căci el credea că este H_2O
Dar era H_2SO_4.

Îl înțepau ochii, iar fața îl durea. Era periculos să rămână în cameră mai mult de câteva secunde, dar nu avea nevoie de mai mult timp.

Reggie D'Eath era în cadă, cufundat până la gât într-un lichid limpede precum apa. Dar era acid sulfuric. Deja îi arsese toată pielea, mușchii și organele interne aflate mai jos de gât, lăsând un schelet curat, parţial dizolvat, de care mai atârnau câteva tendoane palide. Un lanț de metal prins în jurul gâtului era agățat de un suport pentru prosoape de deasupra sa. Vaporii de acid sulfuric corodau deja fața mortului, lăsând pe piele pustule livide.

Grace ieși rapid din cameră, ciocnindu-se de Nicholl. Cei doi bărbaţi se uitară muţi unul la celălalt.

— Am nevoie de aer, spuse Grace, împleticindu-se spre ieșire, apoi în grădină.

Nicholl îl urmă.

— Este totul în regulă? întrebă Norman Potting, rezemându-se de mașină și trăgând din pipă.

— Nu prea, răspunse Grace, simțind că îi vine să vomite și încă incapabil să gândească clar. Inspiră aerul proaspăt de câteva ori, trăgând adânc în piept. Un bărbat aflat în apropiere își spăla mașina. Se auzea zgomotul unei mașini de tuns iarba. Nicholl începu să tușească tare, uscat.

Grace își scoase telefonul cel nou din buzunar și se uită la taste; îl avea de ceva vreme, dar până acum nu folosise camera foto. Cu batista la nas, se întoarse în casă, merse în baie și făcu rapid câteva fotografii. Apoi ieși din cameră.

Nick Nicholl era alături.

— Ești bine, șefu'?

— Niciodată n-am fost mai bine, spuse repede Grace, trăgând aer în piept.

Apoi puse telefonul în buzunar, îngrozit de ceea ce urma să facă. Inspiră din nou adânc, intră în baie, luă un prosop de pe suport, cu care înfășură capul lui Reggie D'Eath, și trase cu putere.

După câteva mișcări bruște, capul, împreună cu o parte din coloană, se desprinse. Surprins de cât de greu era, încă ţinându-și respiraţia, Grace îl târî în afara băii și îl puse pe podeaua din hol. Tânărul detectiv Nicholl îi aruncă o privire, se aplecă într-o parte și începu să vomite. Grace, aducându-și aminte de ceva de la orele de prim-ajutor, alergă în bucătărie, găsi un castron în dulap, îl umplu cu apă rece, apoi alergă înapoi și îl goli peste faţa lui D'Eath, încercând să îndepărteze acidul. Astfel mai păstra ceva din eventualele dovezi incriminatoare și, în orice caz, ajuta la identificare. Mirosul vomei detectivului îl făcu să se înece și, în timp ce alerga să mai aducă apă, abia se abţinu să nu vomite și el.

Apoi se întoarse în bucătărie și chemă ajutoare. Ceru ofiţeri de la investigaţii, un paznic și alţi poliţiști care să facă o anchetă din casă în casă. În timp ce vorbea, remarcă un telefon sub revista pe care o citise D'Eath în timp ce mâncase.

Imediat ce termină, luă cu grijă telefonul, folosindu-și batista, apoi îl duse la ureche și apăsă tasta pentru reapelare. Pe ecran apăru un număr local. După ce sună de două ori, răspunse o voce de bărbat serviabilă și politicoasă.

— Bună dimineaţa, Dobsons. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt detectivul Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Cred că aţi fost sunaţi de curând de domnul Reginald D'Eath; puteţi să-mi spuneţi ce legătură aveţi cu el?

— Îmi pare foarte rău, spuse domnul Politeţe. Numele nu îmi este cunoscut. Poate că unul dintre colegii mei a vorbit cu dânsul.

— Și cine sunteţi dumneavoastră, mai exact? întrebă Grace.

— Serviciul funerar.

Grace îi mulţumi, închise și formă 1471. Câteva minute mai târziu auzi o voce de robot:

— Îmi pare rău, numărul nu este înregistrat.

Închise. Ultimul telefon al lui D'Eath fusese la un serviciu funerar care nu avea numărul înregistrat. Oare apelul fusese o glumă proastă a criminalului?

Adâncit în gânduri, ieși din casă și îl trimise înăuntru pe Norman Potting. Nu ar fi fost frumos să îl lase să se bucure de pipa sa, în lumina blândă a soarelui, de unul singur.

Trecuse aproape o oră când sosiră primii ofițeri de la investigații, printre care și un foarte încruntat Joe Tindall. Omul îl agrea din ce în ce mai puțin pe Roy Grace.

— Începe să devină un obicei de duminică, nu-i așa, Roy?

— Aveam și eu o viață personală, replică scurt Grace, suferind de o lipsă a umorului.

Tindall dădu din cap.

— Mai sunt doisprezece ani, opt luni și șapte zile până când mă pensionez. Calculez fiecare secundă nenorocită, spuse el.

Grace îl conduse în casă, către baie, și priveliștea care îl întâmpină nu îi îmbunătăți deloc starea de spirit lui Joe Tindall. Lăsându-l acolo, Grace ieși, trecu peste banda cu care poliția înconjurase curtea și își făcu loc calm prin mulțimea de vecini curioși. Își dădu seama că de peste o oră nu se mai gândise la Cleo Morey. Era 11.30. Șase mașini de poliție erau acum pe stradă și vehiculul celor de la incidente majore tocmai sosise.

Doi ofițeri de la poliția comunitară băteau la ușa casei vecine, începându-și cercetarea din ușă în ușă. Grace se retrase într-o parte, unde să nu fie auzit de ceilalți, sună la familia Somers și îi ceru scuze lui Jaye că trebuia să amâne din nou întâlnirea. Dezamăgirea din vocea ei îl duru. Dar vor ieși săptămâna viitoare, îi promise el. Ea părea însă că nu îl mai crede.

Apoi sună la Cleo. Îi răspunse robotul.

— Bună, spuse el. Am sunat să îți spun că mi-a părut bine că am ieșit aseară. Dă-mi un telefon când ești liberă. Ah, de dragul tău, sper că nu ești la serviciu astăzi. Am aici un cadavru tare urât.

Durerea sa de cap, sau mahmureala, se întorsese și mai puternică, iar gâtul și-l simțea de parcă era din glaspapir. Deprimat, se întoarse

lângă Nicholl și Potting, care stăteau afară, vorbind cu polițistul de gardă.

— Vrea unul dintre voi să bea ceva? Eu cu siguranță vreau.

— Atât timp cât nu este apa de îmbăiat a domnului D'Eath, spuse Potting.

Grace aproape că zâmbi.

49

Kellie încercă să se miște, dar durerea din brațe se întețea la fiecare mișcare, sfoara, sau sârma, sau chestia cu care era legată intrându-i din ce în ce mai adânc în piele. Și când încercă să țipe, sunetul îi făcu să vibreze toată fața și îi rămase blocat în gură.

— Mmmmmmmmmmmmmmmmm.

Nu vedea nimic, nu își putea deschide ochii. În spatele imaginilor din capul său era întuneric total. Nu putea auzi decât sunetul sângelui năvălindu-i în urechi. Sunetul propriei frici. Tremura de frică și de frig. Și din cauza lipsei alcoolului. Avea gâtul uscat. Vroia să bea ceva. Vroia cu disperare o gură de votcă. Și apă.

Chiloții îi înghețaseră pe ea și îi dădeau mâncărimi. Cu ceva timp în urmă, când dăduse drumul urinei pe care nu o mai putea reține, se simțise ciudat, confortabil și cald pentru câteva minute. Până când începuse să se răcească. Din când în când simțea mirosul; apoi rămânea doar izul de mucegai.

Habar nu avea cât era ceasul. Sau unde se afla. Capul îi pocnea. O frică rece, îngrozitoare, îi intrase peste tot, i se răsucea prin vene. Îi era atât de frică, încât nu putea gândi clar. Doar din când în când avea impresia că auzea un sunet înfundat de trafic. O sirenă din când în când. Care venea să o salveze?

Dar nu avea nici o idee unde se afla. Lacrimile i se adunaseră în ochii închiși. Îi vroia pe Tom, pe Jessica și pe Max, vroia să le audă vocile, să le simtă brațele în jurul ei. Încercă să își aducă aminte de acele momente; acele momente confuze, care îi treceau cu viteză prin minte.

O dusese pe Mandy Morrison acasă. Oprise mașina în fața casei lor moderne din zona Tongdean Lane, pe un deal de lângă Stadionul Withdean. Stătuse în mașină, cu radioul deschis, așteptând să o vadă pe Mandy intrând în casă și să poată pleca.

Mandy deschisese ușa, intrase, se întorsese, îi făcuse cu mâna și închisese ușa.

Apoi portiera din dreapta se deschisese. Și cea din spatele ei. O mână dură ca fierul îi trăsese capul pe spate. Apoi ceva ud și acru îi

fusese pus la nas. Se scutură când își aduse aminte. Apoi ajunsese aici.

Tremura fără să se poată controla. Ședea întinsă pe spate, pe o podea tare ca piatra.

Se luptă, încercând din nou să își miște brațele, dar durerea deveni de nesuportat. Încercă să își miște picioarele, dar păreau cimentate împreună. Răsuflarea îi devenea mai rapidă, iar pieptul i se strângea.

Simţi lumină deasupra ei. Întunericul din spatele pleoapelor deveni un fum roșu.

Apoi scoase un sunet înfundat de durere, în timp ce banda îi era smulsă de pe ochi, simţind că îi fusese luată jumătate din piele. Și clipi, orbită de lumina bruscă. Un bărbat îndesat, cu un rânjet îngâmfat și părul alb prins într-o coadă de cal, extrem de gras, într-o cămașă largă descheiată până la buric, stătea deasupra ei.

La început, se simţi ușurată; credea că bărbatul venise să o ajute. Încercă să îi vorbească, dar tot ce putea scoate era un sunet neînţeles. El se uită la ea fără să spună nimic, măsurând-o de sus până jos, pe gânduri. Apoi, în sfârșit, zâmbi și inima ei tresări. Venise să o ajute; o va scoate de aici și o va duce acasă la Tom, la Jessica și la Max!

Brusc, tipul scoase limba și și-o trecu repede peste buze, umezindu-le precum un șarpe. Apoi spuse cu un accent de american:

— Arăţi ca o femeie care și-o trage în fund.

Duse mâna la buzunar și Kellie auzi un sunet de metal. În timp ce frica îi cuprindea fiecare celulă, văzu un lanţ delicat de argint între degetele lui.

— Ţi-am adus un cadou, Kellie, îi spuse insul cu o voce care sugera că el îi era acum cel mai bun prieten. Ţinu lănţișorul în faţa ei și, în lumina slabă, ea nu își dădu seama ce medalion avea. Arăta ca un fel de gândac.

— Te poţi relaxa, spuse el. Vom face câteva fotografii pentru albumul de familie.

— Grrmnngg, răspunse ea.

— Dacă ești o fată bună și faci exact ce îţi spun, s-ar putea să îţi dau ceva de băut. Votcă Stoli, spuse el. E preferata ta, nu-i așa?

Cu cealaltă mână, ridică o sticlă.

— Nu aș vrea să mori de sete, adăugă el. Chiar ar fi o pierdere.

50

— Deci, un nume potrivit pentru el. D'Eath, spuse Norman Potting, pronunțând *death*.

Grace, Potting și Nicholl stăteau la o masă în salonul lambrisat de la Black Lion, în Rottingdean, fiecare cu câte un pahar în față. Grace luă o gură, ținând paharul aproape de nări, respirând sacadat aroma, încercând să scape de mirosul de acid sulfuric. Realiză că mâna îi tremura. De la mahmureală? De la ce văzuse dimineața?

Își aminti un caz de la începutul carierei, când patrula noaptea și fusese chemat la o sinucidere pe calea ferată Londra-Brighton. Un bărbat se așezase pe linie la intrarea într-un tunel, iar trenul trecuse peste gâtul lui. Fusese nevoit să meargă de-a lungul căii ferate ca să îi recupereze capul.

Nu va uita niciodată imaginea suprarealistă a acestuia în raza lanternei, lipsa aproape totală a sângelui și tăietura precisă, chirurgicală. Mortul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o înfățișare sănătoasă, de persoană care stătuse mult în aer liber. Grace ridicase capul ținându-l de păr și fusese surprins de cât de greu era. Al lui D'Eath fusese la fel de greu.

Se uită la jocul de lumini al unui automat pe care nimeni nu îl folosea. Putea auzi chiar și zgomotele sale joase. Era încă devreme; în local se aflau câțiva clienți. Un bărbat îmbrăcat modern, de genul celor ce lucrează în presă, stătea lângă șemineu, bea ceva ce semăna cu Bloody Mary și citea *Observer*. Un cuplu în vârstă, fără nici o expresie, stătea la câteva mese de ei, ca doi saci cu legume.

Gândindu-se la programul zilei, care fusese serios compromis de moartea lui D'Eath, era preocupat de faptul că Nick Nicholl trebuia să discute cu detectivul care se ocupa de o crimă din Wimbledon, unde în urmă cu șase luni fusese descoperit cadavrul unei femei fără cap și purtând un lănțișor cu un scarabeu ca medalion. Poate că ar fi mai bine să meargă el însuși, ca un detectiv senior la un alt detectiv senior, nu să trimită un membru nou al echipei. Întorcându-se spre Nicholl, întrebă:

— La ce oră te întâlnești cu cel care investighează cazul din Wimbledon?

— Trebuie să mă sune azi după-amiază. Tipul are un frate în Brighton; va veni aici ca să ia masa cu el.

— Să îmi spui, ca să vin cu tine.

— Da, domnule.

Deși avea aproape treizeci de ani, Nick era încă timid și nu-i putea spune pe numele mic, așa cum vroia Grace. Verifică lista din ce în ce mai lungă de notițe de pe agenda electronică. Mirosul de carne prăjită care venea din bucătărie îi chinuia stomacul deja maltratat. Va mai trece un timp până când va putea să înghită din nou o bucățică de mâncare. Nu era sigur nici dacă era un lucru deștept să bea după ce luase atâtea pastile de paracetamol. Dar acesta era unul dintre momentele în care simțea nevoia să bea.

Scoase telefonul din buzunar și verifică dacă nu cumva se închisese – să nu rateze vreun apel de la Cleo. Se întrebă cum se descurca Glenn Branson, fiind puțin îngrijorat în privința acestuia. Silueta lui masivă, grație căreia fusese, probabil, un dansator formidabil, ascundea un tip sensibil. Prea sensibil și cu inima prea bună uneori.

— Acid sulfuric, spuse Potting gânditor, gustând din băutură.

Grace se uită la el. Natura nu fusese darnică cu sărmanul om; de fapt, ar fi putut fi catalogat drept urât. În ciuda rateurilor din ultima vreme, lui Grace i se făcu dintr-o dată milă de el, simțind că în spatele bravurii sale se ascunde o persoană tristă și singură.

Potting își puse paharul pe masă, băgă mâna în buzunar și își scoase pipa. O duse la gură, apoi scoase o cutie cu chibrituri din celălalt buzunar. Nick Nicholl se uita fascinat.

— Ai fumat vreodată, băiete? întrebă Potting.

Tânărul detectiv dădu din cap.

— Așa m-am gândit și eu; nu pari genul. Trăiești sănătos, nu-i așa?

— Încerc, spuse Nicholl, bând din bere. Tata fuma. A murit la patruzeci și opt de ani, de cancer la plămâni.

Potting tăcu o secundă. Apoi întrebă:

— Țigări?

— Douăzeci pe zi.

Potting ridică pipa, îngâmfat.

— Vezi tu, aici este diferenţa.

— Nick este un sportiv foarte bun, interveni Grace. Vreau să îl iau în echipa mea de rugby la toamnă.

— Sussex are nevoie de niște sportivi buni acum, spuse Potting. Situaţia e cam strânsă! Ce meci au avut ieri cei de la Horlicks! Trei reușite din zece încercări. Împotriva nenorociţilor de la Surrey!

Scăpără un chibrit și își aprinse pipa, scoţând un nor de fum cu miros dulceag, greţos, care se adună în jurul lui Grace. Potting continuă să pufăie până când tot tutunul se aprinse.

În mod normal, lui Grace îi plăcea mirosul de tutun de pipă, dar nu și în această dimineaţă. Îndepărtă fumul cu mâna, urmărindu-l cum se ridică încet, în rotocoale, spre tavanul afumat. Moartea lui D'Eath putea fi o coincidenţă, se gândi el. Bărbatul era martor-cheie într-un proces împotriva membrilor unei reţele internaţionale de pedofilie. Existau suficiente motive pentru care mulţi ar fi vrut să îl vadă mort.

Dar ceea ce fusese găsit pe cele două computere indica și o altă posibilitate. Bryce fusese avertizat să nu contacteze poliţia. În mod corect, el ignorase amenințarea și o examinare a computerului său făcuse legătura cu cel al lui Reggie D'Eath. După nici douăzeci și patru de ore, D'Eath era mort.

Se auziră niște zgomote enervante de la automat, apoi altele mai puternice, ca un xilofon. Potting și Nicholl erau adânciţi într-o conversaţie despre crichet, iar Grace se cufundă în gândurile sale. Și era atât de absorbit de ele, încât atunci când se întoarseră la mașină, aproape că nici nu remarcă informaţia pe care Potting, schimbând subiectul și revenind la Reggie D'Eath, o scoase brusc la iveală.

51

Veterinarul de la serviciul de urgenţă, care se prezentase drept Dawn, o femeie de vreo treizeci de ani din Australia, cu înfățișare masculină, îngenunche lângă Lady, încă letargică. Ridică pleoapele câinelui și îi examină pupilele în lumina unei lanterne. Max și Jessica priveau curioși. Tom stătea lângă ei. Detectivul, Glenn Branson, ieșise ca să dea un telefon. Tom se uita la câine, confuz. Ieri se dusese la poliţie, ignorând mesajul ameninţător care îi fusese trimis. Acum Kellie dispăruse, iar mașina îi fusese incendiată.

„Oh, iubito, unde ești?”

Afară, sub razele soarelui de dimineaţă, Branson stătea cu telefonul la ureche, vorbind cu un agent de la Departamentul de Relaţii cu familiile, Linda Buckley, aranjând ca aceasta să vină acasă la Tom Bryce.

Aproape imediat ce termină de vorbit, telefonul îi sună. Era un ofiţer de la Poliţia Rutieră, Dudley Bunting, pe care îl apelase mai devreme. Glenn îi spuse ce căuta și că era foarte urgent. Bunting promise că va reveni cât de repede putea.

— Astăzi am nevoie, spuse Branson. Nu în trei săptămâni. Se poate?

Bunting păru că ezită.

— Este duminică.

— Da, știu, ar trebui să fiu la biserică. Și sunt cu un tip căruia i-ar fi plăcut să își petreacă ziua cu soţia, și cu cei doi copii ai lui cărora le-ar fi plăcut să-și petreacă ziua cu mama lor; cu toate astea, se pare că cineva a răpit-o în mijlocul nopții. Așa că poate ai vrea să îți sacrifici masa de duminică împreună cu socrii și să-mi dai o mână de ajutor.

Bunting îl asigură că i le va da chiar pe amândouă.

În timp ce vorbea, altcineva îl apela: era Ari. Branson nu răspunse. Când termină, pe ecran apăru sigla unui mesaj, urmat de două sunete ascuțite.

Detectivul se uită la firma sălii de gimnastică aflate pe partea cealaltă a drumului. GYM AND TONIC. Era un nume bun, se gândi el.

Da, îi plăcea. Își trase un pumn în stomac pentru a-și testa mușchii. Încă mai erau tari, dar trebuia să se întoarcă la sală repede; avusese o perioadă în care mergea zilnic; acum, se gândi el vinovat, era bine dacă se ducea de două ori pe săptămână. Dar, uitându-se la cerul senin și simțind căldura soarelui, era ceva ce îl făcea să se simtă și mai vinovat. Ari, soția lui, și copiii lor.

Sammy avea opt ani și Remi trei; le simțea lipsa în fiecare minut în care nu era cu ei. Și, cu toate acestea, în ultimele zile abia dacă îi văzuse. Munca îi consuma din ce în ce mai mult din viață.

Apăsă pe butonul pentru mesagerie și ascultă mesajul lăsat adineauri, cu un ton repezit și sarcastic, care devenea zilnic mai repezit și mai sarcastic.

„Glenn, îi duc pe Sammy și pe Remi la plajă; ar fi drăguț să ni te alături, de vreme ce a fost ideea ta. Le-ar plăcea să își vadă tatăl măcar o oră, în weekend. Poate vrei să mă suni. Numele meu este Ari, în caz că ai uitat. Sunt soția ta."

Oftă adânc. Se certau din ce în ce mai des din cauza programului său. Ari părea că deja uitase că își luase liber weekendul trecut, când fuseseră la ziua de naștere a surorii ei, în Solihull, lăsând toată munca pe umerii lui Grace. Problema lui Glenn Branson era că avea ambiție; vroia să avanseze în ierarhie, așa cum făcuse și Roy Grace. Dar asta însemna că lucrul peste program nu era ceva temporar. Așa va fi și în următorii douăzeci de ani.

Puțini dintre colegii săi reușiseră să împace serviciul cu mariajul; de multe ori se dovedea că numai ofițerii căsătoriți cu alți ofițeri, care își înțelegeau reciproc ritmul de lucru, erau fericiți în căsătorie. La un moment dat, va trebui să decidă ce era mai important: munca sau familia.

Ironia sorții era evidentă. La puțin timp după ce se născuse Sammy, când Glenn Branson lucra ca dansator într-un club de noapte, hotărâse că vrea să aibă o carieră de care fiul său să fie mândru și atunci se înscrisese în poliție.

Era pe punctul de a o suna pe Ari, când o voce din spatele său îl întrerupse. Era Tom Bryce, iar bărbatul nu arăta deloc bine, având fața palidă și ochii speriați.

— Pot să vorbesc undeva în liniște cu dumneavoastră, sergent Branson? întrebă el.

— Desigur.

Urcară în mașina lui Branson și închiseră portierele.

— Vreau să vă întreb dacă credeți că suntem în pericol. Ar trebui să îmi duc copiii undeva? Să ne ascundem?

Detectivul nu știa ce să răspundă. Tăcu câteva minute, gândindu-se la moartea oribilă a lui Janie Stretton și la avertismentul primit de Bryce pe e-mail. Apoi la soţia lui, care dispăruse. Nu putea să răspundă pentru că nu avea suficiente informaţii. Dacă i s-ar fi întâmplat lui acest lucru și Ari ar fi dispărut? Putea să se uite în ochii lui Tom Bryce și să îi spună să stea liniștit?

Dar care erau opţiunile? O pază a poliţiei tot timpul? Se îndoia că ar fi posibil acest lucru dacă nu avea dovezi mai solide prin care să justifice cheltuiala în faţa lui Alison Vosper. Să îi ducă într-o casă din cele rezervate protecţiei martorilor? Roy Grace îl sunase în urmă cu jumătate de oră să îi spună despre moartea lui Reggie D'Eath. Deci așa stăteau lucrurile în privinţa protecţiei martorilor.

— Cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca soţia dumneavoastră să fi fost răpită, domnule Bryce.

De acest lucru se temea și Tom, deși o vagă îndoială nu îi dădea pace. Cuvintele Jessicăi îi tot reveneau în minte.

„Probabil că va vrea doar să bea votcă. Am văzut-o. Am promis să nu spun."

— Am aranjat să vină o poliţistă de la Departamentul de Relaţii cu familia, continuă detectivul. Este o profesionistă; se va muta aici, dacă sunteţi de acord. Va organiza ture împreună cu colegul ei pentru a vă oferi tot timpul protecţie.

— Asta aţi face în situaţia mea, detectiv Branson?

— Da, răspunse el ezitând. Da. Pentru moment, în orice caz. Să vedem ce aflăm astăzi.

Glenn Branson se uită în jos, incapabil să privească mai mult de o secundă în ochii bărbatului. Și în timp ce rostea cuvintele, se gândea la el însuși. „Dacă aș fi eu în locul lui, aș vrea ca Sammy și Remi să rămână în casă?"

Dar pur și simplu nu știa răspunsul.

52

— Cartofi, spuse Norman Potting dintr-o dată.

Cei trei polițiști erau în mașină; se întorceau de la barul din Rottingdean și mergeau spre sediul central al poliției, iar Nick Nicholl era la volan. Halba de bere, pastilele de paracetamol și lipsa somnului îl moleșiseră pe Grace.

— Cartofi? repetă Nicholl.

— Am crescut la o fermă. Tata obișnuia să stropească plantele de cartofi cu acid sulfuric. Diluat, vreau să spun. Nu mi-a făcut nici un rău.

— Acid sulfuric pe cartofi? Vorbești serios?

Cuvintele „acid sulfuric" îi atraseră atenția lui Grace.

— Prietene, sunt tot timpul serios, spuse Potting. Acidul ucide larvele și ușurează culesul.

— Și îi ucide și pe cei care mănâncă din cartofi? întrebă Grace.

— Toate chestiile astea cu produsele organice sunt o prostie, zise Potting. Nu-i nimic rău cu insecticidele. Uitați-vă la mine!

— Mă uit, spuse Nicholl, privind în oglindă.

— Nu am fost nici măcar o zi bolnav, în viața mea!

„Tu ești permanent bolnav", se gândi Grace.

— Lucruri inofensive în mâini potrivite, continuă Potting.

— Nu cred că Reggie D'Eath ar fi de acord cu tine, îl contrazise Grace.

— Tu le-ai da copiilor tăi cartofi care au fost stropiți cu acid sulfuric? îl întrebă Nicholl.

— Nu mi-aș face nici o problemă.

— Eu mi-aș face, spuse Nicholl.

După un minut de tăcere, Potting îl întrebă:

— Câți copii ai?

— Primul este pe drum, trebuie să se nască din zi în zi, răspunse detectivul. Tu?

— Doi din prima căsătorie. Unul din a doua. Încă doi din a treia. A doua fiică din a treia căsătorie are sindromul Down. Nici măcar nu-i văd prea des, spuse el melancolic.

Nicholl era în mod evident afectat de răspunsul lui Potting.

— Sindromul Down?

Potting încuviință.

— Îmi pare rău, spuse Nicholl.

Potting ridică din umeri.

— Se mai întâmplă, spuse el trist. E un copil bun, întotdeauna fericit. Ridică din nou din umeri. Fiecare familie are câte o problemă, nu crezi?

— Și mai ești căsătorit? Cu a treia soție?

Fața lui Potting căzu.

— Am renunțat. Își strânse buzele. Sunt burlac, liber și fantezist. Ca și detectivul Grace, aici de față. Și îți spun eu, așa e cel mai bine.

Nick Nicholl replică:

— De fapt, eu am o căsnicie foarte fericită.

— Ești un bărbat norocos, spuse Potting.

— Deci, dacă am căuta pe cineva care a avut suficient acid sulfuric încât să umple o cadă, ar trebui să căutăm un fermier? întrebă Grace, întorcând capul.

— Sau pe cineva care aprovizionează fermele de cartofi, spuse Potting. Sau companiile de medicamente. Sau producători de acid citric și lactic și de uleiuri comestibile. Adezivi, explozivi, cauciuc sintetic. Apă și purificatori. Producători de hârtie. Vopsitori de piele. Baterii de mașină.

— Ar trebui să te duci la „Cine știe câștigă", spuse Nicholl, și să ai ca domeniu principal acidul sulfuric.

— M-am implicat într-un caz în urmă cu câțiva ani. Un tip din Croydon a aruncat cu acid sulfuric în fața prietenei sale când aceasta l-a părăsit. Se pare că este o practică obișnuită într-o țară din Africa.

— Ce tip simpatic, spuse Nicholl.

— Minunat. La asta poți să te aștepți de la negrotei.

Acum Grace era livid.

— Norman, în caz că nu ai remarcat, avem o persoană de culoare în echipă. Dacă mai faci o singură remarcă rasistă sau homofobă, te voi suspenda din funcție. E ceva ce nu înțelegi?

După câteva secunde de tăcere, Potting spuse:

— Îmi pare rău, Ray. Îmi cer scuze. Nu a fost foarte diplomatic din partea mea. E un tip în regulă detectivul Branson.

„Chiar dacă este negru?” îi veni lui Grace să întrebe. Dar nu spuse decât:

— A fost nevoie de câteva găleţi ca să umple cada. Vecinii trebuie să fi văzut ceva... toate abţibildurile alea cu „Patrula cetăţenească”. Două treburi pentru tine, Norman. În primul rând, află de la echipa care merge din casă în casă dacă a fost văzut vreun vehicul străin pe stradă în ultimele zile. În al doilea rând, află dacă există furnizori sau utilizatori de acid sulfuric în zonă.

— Înainte sau după ce verific registrele firmei Barry și Claire Escorts, Douăzeci și patru din șapte, șefu’?

— Va trebui să faci mai multe lucruri odată, Norman, ca noi toţi.

Două sunete ascuţite îi spuseră lui Grace că are un mesaj. Se uită la ecran și văzu că era de la Cleo. Instantaneu, starea de spirit i se îmbunătăţi. Apoi, când îl citi, se descurajă.

53

Camera de vizionare aflată la dispoziția echipei care se ocupa de incidentele majore era un cub mic și fără ferestre, la câțiva metri de biroul principal. Înăuntru erau doar Glenn Branson și Tom Bryce și totuși părea aglomerat, aproape claustrofobic. Încă un exemplu, după părerea lui Branson, al modului deficitar în care fusese gândită transformarea clădirii.

Tom Bryce stătea la birou, cu un monitor în fața lui, iar în stânga un video și mai multe CD-uri. În aparatul video era o casetă de la camerele de supraveghere din Gara Preston Park, prima la nord de Brighton, folosită de navetiști datorită amplasării convenabile către ieșirea din Brighton și posibilității de a parca gratuit pe străzile din jur. Era gara unde coborâse idiotul care stătuse lângă el marți seară și care uitase CD-ul în tren.

Ofițerul Bunting se mișcase repede. La două ore după telefonul lui Glenn Branson, făcuse rost de înregistrările de pe peronul de sud al Gării Preston Park, la ora sosirii trenului cu care călătorise Tom.

Tom se chinuia să se concentreze, dar nu putea pentru că era extrem de îngrijorat cu privire la Kellie. Tremura din cauza faptului că nu mâncase nimic toată ziua și băuse prea multă cafea. Își simțea stomacul ca și cum ar fi fost plin de sârmă ghimpată. Deodată, îi sună telefonul.

Se uită la ecran și văzu un număr necunoscut.

Mai bine aș răspunde, spuse el.

Branson încuviință.

Era Lynn Cottesloe, cea mai bună prietenă a lui Kellie, care locuia în Brighton și întreba dacă aflase ceva, voind să știe dacă ea și soțul ei puteau ajuta cu ceva. Să le aducă niște mâncare? Să stea cu copiii? Tom îi mulțumi și îi spuse că ofițeri de la Departamentul de Relații cu familia stăteau la ei. Ea îl rugă să sune imediat ce avea noutăți, iar el promise că așa va face. Apoi se întoarse la casetele video.

Prima cameră surprinsese peronul în lung, dintr-un punct foarte bun. Un tren tocmai intra în gară. Un ceas din colțul drept, sus, arăta ora 19.09.

— Acesta este Thameslink, de la compania London Bridge, îl informă Glenn Branson. Trenul dumneavoastră sosește în două minute.

Tom derulă înainte, apoi opri când un alt tren intra în gară. Își simțea nervii întinși. Trenul încetini, apoi opri. Ușile se deschiseră și aproximativ treizeci de persoane coborâră pe peron. Tom îngheță imaginea și se uită la fiecare figură cu atenție. Idiotul nu era.

— Acesta este trenul? întrebă el.

— Cu siguranță. Expresul din Victoria de la ora 18.10, cel pe care mi-ați spus că l-ați luat, răspunse Branson. Lăsați caseta să meargă puțin, poate că nu a coborât toată lumea.

Tom apăsă pe buton și călătorii reveniră la viață. Se uită la ușile deschise ale trenului, dintre care multe începuseră să se închidă. Încercă să își dea seama în ce vagon stătuse. Fusese al patrulea de la locomotivă; presupunea că se uita acum la el.

Apoi îl văzu.

Bărbatul mare, cu fața de copil, îmbrăcat cu o cămașă în stil safari și pantaloni fără formă, cu o geantă în mână. Acum pășea pe peron și se uita cu atenție ca și cum s-ar fi asigurat că locul era sigur înainte de a coborî.

Sigur de ce? se întrebă Tom, înghețând imaginea.

Bărbatul se opri la jumătatea pasului, cu pantoful stâng în aer, cu fața îndreptată ușor către camera de supraveghere, dar fără să arate că ar fi conștient de prezența ei. Pe fața lui era vizibilă o expresie preocupată. Tom porni caseta din nou, dar în câteva secunde îngrijorarea bărbatului păru să dispară și acesta începu să meargă, aproape vesel, către ieșire. Opri din nou caseta și spuse:

— Acesta este.

Branson se uită șocat la bărbat.

— Focalizați pe figura lui, vă rog.

Tom roti un buton și mări imaginea cu o mână tremurândă, până când se fixă asupra feței idiotului.

— Sunteți sigur?

Tom încuviință.

— Da. El este. Cu siguranță.

— Nu vă înșelați?

— Nu.
— E *foarte* interesant, spuse detectivul.
— Știți cine este?
— Da, spuse Branson cu o voce aspră. Știm.

54

Cu puţin înainte de ora 17, sergentul Jon Rye stătea la biroul său din Departamentul IT, lucrând la calculatorul lui Tom Bryce, când îi sună telefonul pe linia directă. Ridică receptorul:

— Jon Rye.

— Bună ziua. Sunt Tom Bryce... Sunt în sediul dumneavoastră, în camera de vizionare... Mă întrebam dacă... dacă aţi terminat cu calculatorul meu... Aș putea veni... să-l iau? Trebuie să lucrez în seara asta. Trebuie să... să mă pregătesc pentru o întâlnire foarte importantă de mâine. Ce ziceţi?

„Grozav! Tu trebuie să lucrezi, iar eu trebuie să ajung acasă și să îmi salvez căsnicia", se gândi Jon Rye. Duminică după-amiază, în departament mai erau doar el și Andy Gidney, în partea cealaltă a camerei. Trist, într-adevăr.

Gidney, cu căștile pe urechi, stătea aplecat asupra tastaturii, încercând să spargă codul la care se chinuise toată săptămâna. Avea biroul plin de cutii goale de Cola și pahare de plastic de cafea, de la automat.

Rye era îngrijorat din cauza ciudatului; părea un suflet rătăcit. Cel puţin el, când părăsea clădirea, avea la cine să se ducă. Poate că Nadine era uneori acră, dar îi punea o cină pe masă și, în plus, avea copiii cu care să vorbească. Un fel de normalitate. Dar care era normalitatea lui Gidney?

Adică, se gândi el, care era normalitatea fiecăruia aici? Inclusiv a sa? În cea mai mare parte a timpului de lucru nu făceau decât să vizioneze filme pornografice la computere confiscate. Și majoritatea acestora nu erau de genul pozelor incitante, dar cuminţele, din *Playboy;* erau bărbaţi maturi cu copii în vârstă chiar și de doi ani. Ceva ce el, nici într-un trilion de ani, nu va putea înţelege. Cum puteau chestiile de genul acesta să excite pe cineva? Cum puteau oamenii să facă așa ceva unor copii nevinovaţi? Cum putea un bărbat de patruzeci de ani să sodomizeze un copil? Și apoi să trăiască știind ce a făcut?

Din nefericire, răspunsul era prea simplu și prea des întâlnit.

Știa exact ce ar fi făcut dacă ar fi prins pe cineva luându-se de copiii lui când aceștia fuseseră mici; ar fi implicat o lamă și o lampă de sudură.

Brusc răsună o melodie electronică bizară, care îi devenise enervant de familiară. Telefonul mobil al lui Gidney. Ciudatul își luă casca de pe o ureche și răspunse cu o voce fără nuanță, golită de orice emoție:

— Salut.

Rye știa oarecum unde locuia Gidney; undeva departe în The Level, spre pista de curse, într-un cartier-dormitor. Era o zonă cu multe case în stil victorian, construite inițial ca ateliere, acum locuite în mare parte de studenți și tineri singuri. La cine se ducea acasă ciudatul? Dacă se ducea vreodată. La o conservă de fasole? La un alt calculator? La ziarul *Guardian* pe care îl aducea întotdeauna la subsuoară când venea la serviciu, dar pe care se părea că nu îl citește niciodată, și la o grămadă de reviste tehnice?

— Mai am nevoie de jumătate de oră, îi răspunse Rye lui Tom Bryce. Așteptați sau ați dori să trec să vi-l aduc în drum spre casă?

— Da. Am copiii, trebuie să mă întorc. Mulțumesc, spuse Bryce. Aș aprecia dacă ați putea veni.

— Bine, am adresa dumneavoastră. Vin cât de repede pot. Își verifică ceasul pentru a se asigura că îi rămâne suficient timp să ajungă acasă la emisiunea de care era dependent, *Top Gear.* Deși trecuseră câțiva ani de când nu mai lucra la Circulație, încă mai rămăsese cu sufletul acolo.

În timp ce lăsa receptorul, îl văzu pe Gidney, îmbrăcat în hanorac și cu rucsacul lui mic în spate, îndreptându-se spre ușă. Fără „La revedere”, fără nimic. Doamne, omul nu se dezmințea!

Examinarea computerului durã mai mult decât se așteptase și Rye realiză vinovat că trecuse mai bine de o oră și jumătate de când vorbise cu Tom Bryce. În sfârșit, când era pe punctul de a se ridica, îi sună telefonul.

Era un operator de la centrul de primire a apelurilor dintr-o clădire de la Mailing House, sediul poliției unde erau preluate apelurile telefonice de la cetățeni.

— Departamentul IT? întrebă operatorul.

Rye inspiră adânc, rezistând tentației de a-i spune bărbatului că formase greșit.

— Sergent Rye la telefon.

— Am un client care se plânge că cineva îi folosește conexiunea internet wireless fără permisiunea sa.

— O, la naiba, exclamă Rye, aproape explodând; chiar nu avea timp pentru asta. Dacă are o conexiune de internet wireless, nu trebuie decât să-și activeze criptarea pentru a o proteja!

— Nu ați dori să vorbiți cu el? întrebă operatorul. Este al treilea telefon pe care îl primim de la el în ultima lună. Este destul de agitat.

„Bine a venit în club”, se gândi Rye. În silă, răspunse:

— Fă-mi legătura.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea răgușită a unui bărbat în vârstă, cu un puternic accent german.

— Bună ziua, numele meu este Andreas Seiler. Sunt inginer; acum am ieșit la pensie, dar am lucrat în construcția de poduri.

Apoi se auziră numai paraziți. Rye așteptă puțin. Apoi, pentru a rupe tăcerea și a vedea dacă bărbatul mai este la telefon, spuse:

— Vorbiți cu sergentul Rye din Departamentul IT. Cu ce vă pot ajuta?

„Nu am nevoie urgentă de un pod”, era tentat să adauge.

— Mulțumesc. Cineva îmi fură internetul.

Rye se uită la ceasul computerului. 18.35. Vroia să termine conversația și să plece acasă. Iar operatorul ar fi putut preciza că bărbatul vorbea de parcă nu ar fi știut engleză.

— Vă fură internetul? Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți. Domnule?

— Descărcăm niște planuri de la un coleg din compania în care am lucrat, pentru un pod în portul din Kuala Lumpur. Apoi transferul a fost încetinit atât de mult, încât planurile s-au mai descărcat. S-a mai întâmplat acest lucru.

— Domnule, cred că aveți o problemă fie cu furnizorul de internet, fie cu propriul computer, spuse Rye. Ar trebui să îi sunați pe cei de la suport tehnic.

— Bineînțeles că am făcut asta. Am verificat și calculatorul. Nu sunt probleme. Este afară. Mă gândesc că este vorba de bărbatul din duba albă.

Acum Rye era puțin cam nedumerit. Și din ce în ce mai enervat de insul care îi irosea timpul.

— Un bărbat într-o dubă albă vă încetinește conexiunea la internet?

— Da, așa este.

— Îmi cer scuze, domnule... Rye se uită la notițe. Domnule Seiler. Sunt un pic încurcat. Unde vă aflați acum?

— Sunt elvețian, dar în prezent lucrez în Brighton.

— Unde în Brighton, domnule?

— Strada Freshfield.

— Bine. Rye cunoștea zona. O stradă extrem de largă, pe un deal, cu case din cărămidă, cu două sau trei etaje, multe din cele mai mari transformate în apartamente. Conexiunea dumneavoastră la internet... sunteți pe bandă largă?

— Da.

— Aveți o conexiune wireless?

— Adică Airport? Wi-fi?

— Da.

— Da, asta am.

Rye își zâmbi, realizând că probabil aceasta era problema omului.

— Aveți conexiunea wireless criptată?

Ezitând, bărbatul întrebă:

— Criptată? Nu cred. Vedeți, locuiesc la fiul meu; acum lucrez la calculatorul lui.

— Ca să folosiți conexiunea, vă cere o parolă?

— Nu îmi cere.

Fără parolă, orice trecător care avea un card de internet wireless în laptop putea folosi conexiunea altcuiva. Lui Rye i se întâmplase de vreo două ori, din greșeală, în timp ce stătea în mașina de poliție cu laptopul deschis. Și, își spuse cu un sentiment de vinovăție, nici el nu se deranjase să își protejeze propria conexiune.

— Duba este acum afară?

— Da.

— Puteți să citiți numărul de înmatriculare?

Bătrânul inginer îi citi numărul. Rye îl notă în carnețel, fără un motiv anume.

— Sfatul meu ar fi să vă criptați conexiunea și acest lucru îl va opri.

— O să vorbesc cu fiul meu.

— O idee bună, domnule.

Ray termină convorbirea și închise. Apoi, sătul, hotărî că restul colegilor ar trebui să știe că duminică seară, la ora 18.40, el era la birou, și decise să înregistreze telefonul în baza de date.

Scrise numele său și departamentul, tastă numărul de înregistrare și descrierea dubei, apoi relată incidentul: „Detectare de rețea wireless. Sergent Rye a rezolvat problema la telefon."

Știa că este copilărește, dar acest lucru îi îmbunătăți starea de spirit.

De asemenea, avea să ducă la niște rezultate pe care el unul nu le-ar fi putut prevedea vreodată.

55

— Am găsit lasagna în frigider, anunță ofițerul pentru relațiile cu familia în timp ce Tom intra în bucătărie, cu Jessica ținându-l de un picior și Max de celălalt, ca și cum ar fi fost îngroziți că, dacă îi vor da drumul, va dispărea, la fel ca mama lor. Ați vrea să vă gătesc ceva pentru cină?

Tom se uită mut la ofițerul Buckley; nici nu se gândise la cină. Nu se putea gândi decât la expresia de pe fața detectivului Branson când i-l arătase pe idiotul din tren, în înregistrările camerelor de supraveghere. La răspunsul scurt și ciudat al acestuia atunci când îl întrebase dacă îl cunoșteau: „Da. Îl știm." Și la refuzul lui de a mai spune orice altceva în legătură cu el.

Întorcându-se către agentă, Tom răspunse:

— Da, mulțumesc, ar fi bine.

— Este câte ceva în frigider: roșii, salată, ridichi. Aș putea să fac o salată.

— Minunat, spuse el.

Lady intră pe ușița pentru câini, se uită la Tom și lătră o dată, apoi dădu din coadă, veselă din nou.

— Ți-e foame, Lady?

Ea lătră din nou, apoi îl privi, așteptând.

— Nu îmi place salata! protestă Max.

— Mie îmi place doar salata de la mami! spuse Jessica într-un fel de solidaritate.

— Asta e salata de la mami, spuse Tom. Ea a cumpărat-o.

— Dar nu ea o *face*, zise Max.

— Această doamnă foarte drăguță o va prepara în locul ei.

Tom luă castronul câinelui și începu să îl umple cu biscuiți uscați. Apoi deschise o conservă specială. Veterinarul nu putuse stabili ce fusese în neregulă cu câinele; probabil un virus. Detectivul întrebase dacă era posibil să fi fost drogată, iar veterinarul îi spusese că da. Trebuia să trimită o mostră de sânge la laborator, iar analiza ar putea dura câteva zile. Branson îl rugase să facă acest lucru.

— Am găsit niște înghețată de lămâie delicioasă în congelator, spuse veselă agenta. O să mâncăm înghețată la desert!

— Eu vreau înghețată de la mami, spuse Max.

— Eu vreau de ciocolată sau căpșuni, ceru Jessica.

Tom schimbă o privire cu polițista. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, părul blond, scurt, o expresie prietenoasă și o fire caldă, dar hotărâtă. Părea o persoană care putea face față multor situații. Ridicând din umeri, puse castronul pe podea și se întoarse spre Max.

— Este înghețata de la mami, da?

Max se uită la el cu niște ochi mari și rotunzi, care păreau complet goliți de expresie. Tom nu putea citi în ei, nu își putea da seama ce simțea exact fiul său. Sau fiica sa.

Sau el însuși.

Vroia cu disperare să o mai întrebe pe Jessica despre votca pe care spusese că o bea Kellie. Despre ce dracului fusese vorba?

— Nu îmi place înghețata de lămâie, spuse Jessica.

Tom îngenunche și puse un braț în jurul ei.

— Nu avem cu alte arome în seara asta. O să îți cumpăr de ciocolată și căpșuni mâine, ce zici de asta?

Fiica sa nu avu nici o reacție.

— Ia-l pe tata în brațe, iubito. Am nevoie de o îmbrățișare.

— Când se întoarce mami acasă?

Ezită un moment, întrebându-se ce să îi răspundă. Adevărul, pe care nici el nu îl știa? O minciună nevinovată? Să mintă era mai ușor.

— Curând. Își luă fiica în brațe. Facem baie?

— Vreau să îmi facă baie mami.

— S-ar putea ca mami să nu vină acasă până mai târziu, așa că astăzi îți face baie tati. Bine?

Ea se uită într-o parte, îmbufnată. În sufragerie, auzi sonorul televizorului: sunete de clopoței, scârțâit de roți, o voce ascuțită cu accent american protestând cu privire la ceva. Max se uita la *Familia Simpson*. Bine. Cel puțin asta îl va ține ocupat până la cină; sau ar trebui să îi facă și lui baie?

Brusc, realiză cât de puține știa despre obișnuințele copiilor, despre rutina casei. O umbră întunecată și o frică teribilă îl cuprinseră. Mâine dimineață trebuia să facă o prezentare importantă în fața celor

de la Land Rover. Directorul lor de marketing spusese ceva despre un contract important. Daca Kellie nu se întorcea în noaptea asta, pur și simplu nu știa cum se va descurca.

„O, Doamne, iubita mea Kellie, te rog, întoarce-te! Te iubesc atât de mult!”

La capătul scărilor, o duse pe Jessica în dormitor, apoi închise ușa și o întinse în pat. Se așeză apoi lângă ea.

— Jessica, poate tati să te întrebe ceva legat de ce ai zis azi-dimineață despre mami? Am spus că o să o întrebăm pe mami ce vrea să facă dacă se întoarce la timp și tu ai răspuns: „Probabil că va vrea doar să bea votcă.” Îți aduci aminte?

Jessica se uita tăcută înainte.

— Îți aduci aminte că ai spus asta, iubito? Bosumflată, ea răspunse:

— Și tu bei votcă.

— Da, beau. Dar de ce ai spus asta?

Jos, o auzi pe Lady lătrând. Apoi țârâi soneria. Max strigă:

— Mami! Mami! Mamiiiii! A venit mami!

Tom, cu inima bătându-i de bucurie, alergă pe scări. Max deja deschidea ușa de la intrare.

În prag stătea sergentul Jon Rye, cu laptopul său.

56

Roy Grace, la birou împreună cu restul echipei, trecea în revistă ultimele incidente înregistrate în baza de date. Era ora 19.45, duminică seară, și cu toate că nu îi era foarte foame, simțea că îl ia tremuratul din cauza lipsei de zahăr sau a excesului de cofeină, ori de la amândouă. Îi era din ce în ce mai greu să se concentreze. Nici Cleo Morey nu îl ajuta. La fiecare câteva minute, gândul i se întorcea la mesajul ei de dimineață.

Verifica ultimele date cu privire la Reggie D'Eath, când simți că îl bate cineva pe umăr.

— Salutare, bătrâne!

Își ridică privirea. Branson, care ieșise din încăpere în urmă cu ceva timp, se întorsese cu o cutie mare cu gogoși de la magazinul de peste drum. Împărți câte una fiecăruia.

Grace o luă pe a sa și ieși din birou, hotărât să își dezmorțească puțin oasele. Branson i se alătură în hol.

— Ești bine, bătrâne? Arăți ca dracu'.

Grace mușcă din gogoașă, lingându-și zahărul de pe buze.

— Mersi.

Coborând vocea, Branson spuse:

— O păsărică mi-a șoptit că tu și Cleo Morey v-ați făcut de cap noaptea trecută în „Latin in the Lanes".

Grace se uită surprins la el.

— Da?

— Ea e cea care îți place?

— Doamne, trăim într-un oraș tare mic!

— E o planetă mică, omule!

— De unde știi cine era?

Detectivul se bătu cu degetul peste obraz.

— Doar tu m-ai învățat! Una dintre primele reguli pentru a fi un bun detectiv: construiește-ți rețeaua de informatori.

Grace dădu din cap, jumătate amuzat, jumătate enervat.

— Ai văzut filmul *Police?* Gerard Depardieu era un polițist care se baza pe informatori pentru a înhăța niște traficanți de droguri. Un film

foarte bun.

— Nu l-am văzut.

— E bun. Îmi aducea aminte de tine. Deși avea nasul mai mare.

— Semăn cu Gerard Depardieu?

Branson îi dădu una.

— Nu, mai mult cu Bruce Willis.

— Așa e mai bine.

— Semeni cu fratele mai puţin norocos al lui Bruce Willis. Sau poate cu tatăl lui.

— Chiar știi cum să faci un om să se simtă bine în pielea lui. Tu semeni cu...

— Cu cine? Will Smith?

— În visele tale!

— Deci, spune-mi mai multe despre tine și domnișoara Morey.

— Nimic de spus. Am luat cina.

— În interes de serviciu, bineînțeles?

— Desigur.

— Chiar și în taxi? insistă Branson.

— Iisuse! Fiecare taximetrist din Brighton și Hove te informează pe tine?

— Nu, doar vreo doi. Am avut noroc.

Grace nu știa dacă să fie mândru de protejatul său, care devenise un detectiv atât de eficient, sau să se enerveze.

Întrerupându-i gândurile, Branson îl întrebă:

— Și i-a plăcut costumația ta?

— A spus că am nevoie de un croitor nou și că tu ești varză.

Branson părea atât de nefericit, încât lui Grace îi păru rău.

— Stai liniștit. De fapt, nu a spus nimic.

— La naiba, asta e și mai rău!

— Avem de-a face cu două crime și o femeie dispărută; putem schimba subiectul?

— Nu schimba subiectul! Cleo Morey! E foarte frumoasă. Adică, dacă nu aș fi fericit în căsătorie... Înțelegi? Dar... cum de nu te gândești la ce face, omule?

— Nu a venit cu nici un cadavru la întâlnire, așa că a fost ușor.

Branson dădu din cap, reținându-și un zâmbet.

— Hai. De la cap la coadă. Nu fă pe modestul cu mine. Îmi spui?

— Nu am de ce să fac pe modestul. Are un prieten, bine? De fapt, un logodnic. Din întâmplare, a uitat să îl menţioneze.

— Îţi baţi joc de mine!

Grace își scoase mobilul și îi arătă mesajul primit dimineaţă:

„Nu pot vorbi pentru moment. A venit logodnicul meu. Te sun mai târziu. CXXX"

După câteva secunde, Branson spuse:

— Tipul e istorie.

— Asta era la miezul zilei. Încă nu a sunat.

— Trei săruturi. Crede-mă, s-a dus.

Grace băgă restul gogoșii în gură. Era atât de bună, încât ar mai fi putut mânca una.

— Asta e încă una dintre presimţirile tale?

Detectivul se uită la el cu coada ochiului:

— Nu mă înșel chiar de fiecare dată.

Cleo nu fusese la serviciu astăzi. Dacă ar fi fost, Grace s-ar fi dus să asiste la autopsia lui Reggie D'Eath, deși acest lucru nu ar fi fost necesar. Un alt detectiv fusese numit să investigheze acest caz.

— Vom vedea, spuse el.

Grace își aduse aminte de o expresie pe care obișnuia să o folosească mama lui: „Timpul va decide." Soarta. Ea crezuse foarte mult în soartă, dar el nu îi împărtășise niciodată credinţa – deși pe ea o ajutase atunci când suferise și fusese răpusă de cancer. Dacă credeai într-o putere superioară, care hotărâse deja totul pentru tine, din unele puncte de vedere erai norocos. Oamenii credincioși erau norocoși; își putea lăsa toate responsabilităţile în seama lui Dumnezeu. În ciuda atracţiei sale către supranatural, Grace nu putuse niciodată să creadă într-un Dumnezeu care avea un plan pentru el.

Intră înapoi în cameră și se duse la birou. Pe panourile mari, albe, era prinsă una dintre fotografiile pe care i le făcuse dimineaţă lui Reggie D'Eath în baie și o fotografie a lui Kellie Bryce – cea pe care Branson o dăduse presei, posturilor de poliţie din ţară și staţiilor portuare.

Mâine dimineaţă, Cassian Pewe, arogantul detectiv inspector de la Met, începea să lucreze împreună cu el la acest caz. Era sigur ca naiba

că, dacă nu va avea rapid un rezultat cu privire la moartea lui Janie Stretton, Alison Vosper îl va pune pe Pewe să-i sufle în ceafă. Întorcându-se către Branson, întrebă:

— Glenn, cât de sigur ești că Tom Bryce nu și-a ucis soția?

De fiecare dată când o femeie era dată dispărută în circumstanțe suspecte, primul bănuit era soțul sau iubitul, până când putea fi eliminat de pe listă.

— Așa cum am spus și la ședință în urmă cu o oră, sunt foarte sigur. L-am înregistrat când îl interogam aici, înainte de a ne uita la înregistrări, și pot să duc caseta la analiză, dar nu cred că este nevoie. Ar fi trebuit să îi lase pe cei doi copii singuri în casă în mijlocul nopții, să își ucidă soția, să îi care cadavrul undeva, apoi să conducă până pe Ditchling Beacon, să își incendieze mașina și să meargă pe jos opt kilometri înapoi. Nu prea cred.

— Atunci, unde este? Crezi că ar fi putut fugi cu un amant?

— Nu cred că și-ar fi incendiat mașina, dar cred că și-ar fi luat cu ea geanta și niște haine.

— Ar putea fi o acoperire bună... să își incendieze mașina.

Branson era ferm.

— Nu. În nici un caz.

— Aș vrea să îl văd pe acest domn Bryce. Hai să mergem la el.

— Acum? În seara asta? Am putea merge, dar tipul este destul de tulburat; încearcă să se descurce cu copiii. Am aranjat ca niște ofițeri de la Departamentul de Relații cu familia să stea cu el. Aș prefera să mergem dimineață, dacă soția lui nu apare.

— Ai vorbit cu părinții bonei?

— Da. Erau în pat când fata s-a întors acasă. I-a strigat pe la 1.45 să le spună că a venit. Au auzit o mașină care pleca, atât.

— Vecinii lor?

— Nu sunt chiar așa de mulți pe strada aia, pe Nob Hill. Am fost pe acolo, nimeni nu a auzit sau văzut ceva.

— Ai verificat toate camerele de supraveghere de pe stradă?

— Mai aștept; sunt verificate toate înregistrările de la ora 1 până când am primit telefonul. Nimic deocamdată.

— Ai aflat ceva despre ei, ca familie?

— Am vorbit cu vecinii lor de alături, un cuplu în vârstă. El are doi metri înălțime, iar ea fumează atât de mult, încât abia puteam să văd în camera lor. Se pare că era prietenă cu doamna Bryce, Kellie. Îi ajută și stă cu copiii în caz de urgență, chestii de genul acesta. Mi-a spus că au probleme cu banii.

Grace ridică o sprânceană, cu interesul crescut:

— Da?

— Nu ți-ai da seama după casa lor. Au un grătar dat dracului, care arată ca turnul de control din Houston, probabil că a costat câteva mii. Au o bucătărie modernă, televizor cu plasmă, tot ce trebuie.

— Probabil că de asta au probleme cu banii, spuse Grace. Ar fi putut să dea foc mașinii pentru a încasa asigurarea.

Branson se încruntă.

— Nu m-am gândit la asta. Obține cineva bani din asigurarea mașinii?

— Ar trebui aflat dacă este mașina lor sau e luată în rate. Dacă au încercat să o vândă de curând. Cei de la IT au o copie după memoria calculatorului său. Pune-i să verifice dacă au fost date anunțuri de vânzare a mașinii pe internet, de pildă pe Autotrader. Ar putea să fi aranjat dispariția împreună.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai agitat. „Probleme financiare”, își spuse el. Ar putea să fie o pistă falsă, dar merita cercetată. Uneori oamenii erau foarte inventivi pentru a-și acoperi cheltuielile. Se uită la Bella Moy care lua o pastilă; de la gogoașă, avea o urmă de zahăr pe tastatură. Nick Nicholl era la telefon, foarte concentrat.

Norman Potting era și el la telefon, verificând listele clienților de la BEE-247, fără îndoială supărându-i pe unii, se gândi Grace răutăcios. Nu că ar fi făcut el pe moralistul în privința prostituției; fuseseră câteva ocazii în ultimii nouă ani când ridicase receptorul pentru a suna la numerele din reclamele din *Argus*, dar de fiecare dată umbra lui Sandy parcă îl privea de peste umăr. Același lucru i se întâmplase și când plecase într-o excursie pentru cei singuri, în Insula Paxos din Grecia.

Ușa se deschise și apăru fața veselă a lui Tony Case, ofițerul care se ocupa de administrativ.

— M-am gândit să te întreb dacă mai ai nevoie de ceva, Roy, spuse el.

— Mulţumesc, Tony, cred că suntem în regulă. Apreciez că ai venit.

Case ridică un deget, cunoscător.

— Face parte din datorie.

— Să ai un weekend plăcut, spuse Grace.

Tony se uită la ceas.

— Toate cele patru ore care au mai rămas din el? Aproape că e amuzant, Roy.

După ce ofiţerul plecă, Grace se uită la literele portocalii de pe monitor, căutând ultimele date cu privire la moartea lui D'Eath. Nu îi dură mult timp până ce observă ceva. Căutările din casă în casă scoseseră la iveală un vecin vigilent, care remarcase o dubă albă parcată în faţa casei lui D'Eath pe la ora 19, în seara precedentă. Vecinul își notase conştiincios numărul dubei.

Grace selectă informaţia. Ofiţerul care vorbise cu vecinul ceruse o verificare în registrul vehiculelor, dar nu se găsise nimic compromiţător. Detectivul însărcinat cu investigarea morţii lui Reggie D'Eath era Dave Gaylor, un poliţist mult mai experimentat ca el. Fără îndoială că el și echipa sa vor face ceea ce trebuie cu duba atunci când o vor găsi.

Nicholl veni și se opri lângă el.

— Roy, am primit un telefon de la administratorul unui bar la care am fost ieri: Karma Bar. Se uitau la niște înregistrări din urmă cu două săptămâni – încearcă să rezolve o problemă cu doi traficanţi de droguri care operează în local – și crede că a recunoscut-o pe Janie Stretton.

Grace se simţi entuziasmat.

— Cât de repede îl putem aduce aici?

— Preferă să merg eu acolo; are nevoie de casete. Spunea că le pot vedea imediat.

— Acum?

— Da.

Grace se gândi puţin. Nick Nicholl nu era la criminalistică de mult timp și mai avea încă de învăţat. Tânărul detectiv era inteligent, dar îi putea scăpa ceva; iar aceasta părea să fie prima pistă pe care o aveau.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci era vital să afle orice informaţie posibilă.

— Adu fotografiile ei, îi ceru. Vin cu tine. Întorcându-se către Branson, adăugă: Îl vedem pe domnul Bryce imediat ce mă întorc.

— Va fi destul de târziu pentru el.

Glenn Branson se gândea – în mod neprofesional, știa – la rămășiţele propriului weekend. Îi era dor să își vadă copiii, chiar și pentru cinci minute înainte de culcare.

— Glenn, dacă domnul Bryce nu și-a ucis soţia, sau dacă nu a făcut vreo șmecherie cu ea, va sta treaz toată noaptea, poţi să mă crezi.

Branson zâmbi chinuit, știind că Grace avea dreptate, și se uită la ceas. Șeful va lipsi măcar o oră, probabil mai mult. Până când se vor întoarce de la casa lui Tom Bryce, se va face cel puţin ora 23. Nu îi era frică să înfrunte o duzină de răufăcători înarmaţi cu cuţite pe o alee întunecată din Brighton, dar uneori era pur și simplu îngrozit de soţia sa, iar acum era panicat că trebuie să o sune și să îi spună că e puţin probabil să ajungă acasă până la miezul nopţii.

Grace era atât de încântat de posibila pistă din Karma Bar, încât, verificând rapid lista incidentelor, trecu peste raportul sergentului Jon Rye din urmă cu o oră, „Detectare de reţea wireless”, fără a-l remarca.

57

Tom îi citi Jessicăi câteva pagini dintr-o carte de povești. Nu îi stătea mintea la asta, iar ea nu asculta. Nu se descurcă mai bine nici cu Max. Nu se putea gândi decât că probabil era un tată de doi bani. Copiii o vroiau pe mama lor și pe bună dreptate, iar el începea să se simtă complet nelalocul lui. Acum păreau chiar că preferă compania Lindei Buckley în loc de a sa. Ofițerul stătea jos, așteptând să îi vină schimbul de noapte.

El puse cartea deoparte, îl sărută de noapte bună pe Max, care era complet treaz, și închise ușa în urma sa. Apoi merse în birou și mai dădu o serie de telefoane: la părinții lui Kellie, pe care îi sunase aproape din oră în oră, la toți prietenii ei și din nou la sora ei din Scoția, care era foarte îngrijorată. Nimeni nu știa nimic de ea.

Apoi merse în dormitor și deschise șifonierul în care își ținea Kellie hainele. Îi răvăși puloverele, mirosind parfumul care venea din ele. Dar nu găsi nimic. Apoi deschise sertarul de dedesubt, plin de lenjerie. Și mâna i se lovi de ceva tare și rotund. Trase.

Era o sticlă de votcă Tesco, sigilată. Mai găsi o sticlă, tot neîncepută. Apoi o a treia. Aceasta era pe jumătate goală. Se așeză pe pat și se uită la ele. Trei sticle de votcă în sertarul cu lenjerie?

„Probabil că va vrea doar să bea votcă. Am văzut-o. Am promis să nu spun.”

Oh, Iisuse!

Se uită din nou la sticlă. Ar trebui să îl sune pe detectivul Branson și să îi spună? Încercă să gândească clar. Dacă îi spune, ce se va întâmpla? Detectivul și-ar putea pierde interesul, gândindu-se că ea a luat-o razna și a fugit de acasă. Dar el o cunoștea mai bine. Sau cel puțin așa credea până acum un minut.

Cotrobăi prin restul sertarelor ei, dar nu mai găsi nimic. Puse la loc sticlele, închise dulapul și coborî scările. Linda Buckley stătea în sufragerie, uitându-se la televizor, la un serial polițist din anii ’60. Sergentul de serviciu avea un pachet de țigări pe birou, pe care îl oferi unei femei cu părul prins în coc și figură speriată.

— Vă plac serialele polițiste? întrebă el moale, încercând să facă conversație.

— Doar cele mai vechi, răspunse ea. Nu îmi plac filmele moderne. Au atâtea lucruri greșite, încât mă înnebunesc. Îmi vine să urlu și îmi spun: „Nu așa se face, Dumnezeule!”

El se așeză, întrebându-se dacă să i se confeseze.

— Trebuie să mâncați ceva, domnule Bryce. Să vă pun lasagna la încălzit în cuptorul cu microunde? întrebă ea, înainte ca el să apuce să spună ceva.

Tom îi mulțumi; avea dreptate. Deși tot ceea ce își dorea era o băutură tare. Femeia se ridică și se duse în bucătărie. El se uită năuc la ecran, gândindu-se la sticlele de votcă, întrebându-se de ce Kellie avea rezerva ascunsă. De când bea? Și, mai important, de ce? Asta explica dispariția ei?

Nu credea. Sau, cel puțin, nu vroia să creadă acest lucru.

Serialul polițist se termină și începură știrile de la ora 21. Se simțea un miros de carne gătită, care îi chinuia stomacul. Nu îi era poftă deloc. Tony Blair dădea noroc cu George Bush. Tom nu avea încredere în nici unul dintre cei doi bărbați, iar în seara aceasta nici nu îi remarcă. Se uită la niște imagini din Iraq, apoi la o fotografie a unei adolescente drăguțe care fusese găsită violată și strangulată lângă Newcastle, urmată de câteva cuvinte din partea unui inspector încurcat, care vorbea greu, cu o freză ca a unui hârciog, care în mod sigur nu avea experiență în colaborarea cu presa.

— Masa e pusă! spuse autoritar ofițerul.

Ascultător ca un miel, se duse în bucătărie și se așeză. Televizorul de aici era deschis pe același canal. Luă vreo două înghițituri de lasagna, apoi se opri, fiindu-i greu să mănânce.

— Cred că ar trebui să punem un bilet în ușă, spuse el, astfel încât colegii dumneavoastră să nu mai sune la sonerie. Nu vreau să le dau speranțe false copiilor și să se gândească de fiecare dată când sună la ușă că s-a întors mama lor.

— Este o idee bună, spuse ea, luând o bucată de hârtie și îndreptându-se spre ușa de la intrare. Dar vreau să văd farfuria goală când mă întorc!

— Da, șefa, spuse el forțându-se să zâmbească, apoi forțându-se să mănânce.

La câteva secunde după ce ea ieși, crainicul anunță o nouă știre: „Poliția din Sussex investighează uciderea unui pedofil anchetat, pe nume Reginald D'Eath, care a fost găsit mort azi-dimineață în casa lui din Rottingdean, East Sussex.” Pe ecran apăru o fotografie a lui D'Eath. Tom scăpă furculița, șocat.

Era fotografia idiotului din tren.

58

Brighton Marina era în construcţie de când își aducea Roy aminte, din copilăria sa. Încă o mai construiau și probabil că așa va fi întotdeauna, bănuia el. O zonă largă, prăfuită, era închisă și aici erau două macarale, un excavator și un tractor care căra pământul printre grămezi de materiale de construcţie depozitate sub foi de cort mișcate de briza puternică.

Nu își dăduse seama niciodată dacă ansamblul îi plăcea sau nu. Era poziţionat ciudat, la baza unor stânci înalte și abrupte din estul orașului; existau două docuri pentru pentru iahturi, în jurul cărora Marina Village, așa cum fusese numit, crescuse și încă mai creștea. Erau grupuri de case în stil Regency și blocuri cu apartamente, zeci de restaurante, cafenele și baruri, vreo două magazine cu piese de schimb, multe buticuri, un supermarket imens, o alee pentru bowling, un cinema, un hotel și un cazinou.

Dar lui întotdeauna i se păruse ca un fel de Toytown[{12}]. Ca o versiune matură a unui lego asamblat de un copil. Chiar și după treizeci de ani, totul arăta nou și lipsit de suflet. Singura parte care îi plăcea cu adevărat era cea în care mergeau acum el și Nick Nicholl: promenada de lemn, construită în urmă cu câţiva ani, care se întindea de-a lungul malului mării.

Într-o seară caldă ca aceasta, locul era aglomerat, cu oameni de toate vârstele relaxându-se în cafenele și restaurante, urmărind cele câteva iahturi care se întorceau de la plimbare, vorbind, ascultând muzica și ţipetele pescărușilor.

Grace, mai întremat după ce mâncase gogoașa, simţi o durere în inimă în timp ce trecea pe lângă doi tineri așezaţi la o masă afară, uitându-se unul în ochii celuilalt, evident îndrăgostiţi. De ce nu spusese Cleo că era logodită? De ce el nu se gândise să o întrebe dacă avea o relaţie cu cineva?

Sărutul lung din taxi, în drum spre apartamentul ei... așa se comporta oare o femeie îndrăgostită de logodnicul ei? Chiar dacă alcoolul își spunea cuvântul?

În timp ce soarele apunea, Grace se uită la umbrele care se întindeau pe scânduri, cea a lui Nicholl mult mai înaltă decât a lui. Detectivul, cu mâinile în buzunare și cu un plic cu pozele lui Janie Stretton la subsuoară, mergea lângă el puţin cocoșat, ca și cum i-ar fi fost rușine de cei aproape doi metri pe care îi avea. Ca de obicei, fusese tăcut tot drumul, lucru pentru care Grace îi era recunoscător, neavând chef de vorbărie în seara asta.

Trecură pe lângă modernul Hotel Seattle, apoi ajunseră la Karma Bar; toate mesele și aproape toate scaunele erau ocupate.

Grace intră în urma lui Nicholl. În ultimii doi ani, cu diferite ocazii fusese târât aici de prieteni binevoitori, care insistaseră că acesta era locul în care un bărbat de vârsta lui putea întâlni femei. Interiorul exotic era diferit de restul barurilor din oraș: spaţios, cu o lumină caldă de la felinarele orientale, perne primitoare împrăștiate pe banchetele retrase, un bar lung și decor cu influenţe, după părerea lui, indiene, marocane și din Orientul Îndepărtat.

Nick Nicholl se duse la o fată simpatică de la bar.

— Bună, spuse el. Îl caut pe Ricky.

Ea se uită în jur, apoi spuse amabilă:

— Cred că este în birou. Vă așteaptă?

— Da. Puteţi să îi spuneţi că au venit detectiv Nicholl și detectiv căpitan Grace. Am vorbit în urmă cu o jumătate de oră.

Ea plecă să îl găsească.

— Tipul de la Met, acel Dickinson care investighează uciderea fetei cu scarabeul la brăţară... mâine după-amiază ne întâlnim cu el, da? întrebă Grace.

— Da.

— Probabil că nici el nu avea chef să ne vedem azi; nu cred că am fi avut nici timpul necesar.

Amândoi se așezară la bar. Se auzea o melodie a lui Joss Stone.

— Îmi place, spuse Grace.

Nicholl ridică din umeri.

— Mie îmi place muzica country și western, de fapt.

— Cine îţi place?

El ridică din nou din umeri.

— Johnny Cash e cel mai bun. Mergeam cu Rachel la ore de dans, dar a trebuit să ne oprim, acum că vine cel mic.

— Mi s-a spus că un copil îţi schimbă viaţa, spuse Grace, uitându-se la un teanc de reviste *Absolute Brighton* puse lângă o scrumieră.

— Cursurile prenatale nu sunt prea amuzante, recunoscu detectivul, cu un glas mohorât.

Două minute mai târziu, fata de la bar se întoarse și îi conduse pe niște scări care duceau într-o încăpere confortabilă, cu mobilă simplă, funcţională, în complet contrast cu barul. Înăuntru era un tânăr cu părul drept, îmbrăcat în tricou și blugi, așezat la un birou, o canapea, două fotolii, un sistem de sunet profesionist și mai multe monitoare pe care erau imagini în alb-negru de la camerele de supraveghere din interiorul și exteriorul barului.

Tânărul se ridică cu un zâmbet vesel și veni în faţa biroului.

— Bună ziua. Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Nicholl, spuse el. Uitându-se la Grace, continuă: Sunt Rick, administratorul. Am citit despre dumneavoastră în *Argus*, parcă ieri.

— Se poate să fi fost ieri.

— Mi s-a părut că au fost puţin cam brutali. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Aș vrea o apă minerală. Rece, dacă se poate.

— O Cola fără zahăr, spuse Nick Nicholl.

Administratorul ridică receptorul și comandă băuturile, apoi le făcu semn să ia loc. Ei se așezară pe canapea și Ricky își trase un scaun.

— Mda, așa, spuse el detectivilor, aranjându-și părul. Am o memorie foarte bună a feţelor; e necesară în branșă, ca să îi reţii pe cei care fac scandal. Așa cum am spus la telefon, sunt sigur că fata pe care o căutaţi a fost aici în urmă cu o săptămână. Vineri noapte, cu un tip. Am avut noroc; de obicei, casetele se șterg după o săptămână, dar am avut niște probleme. Nu ne veţi aresta, sau ceva de genul acesta?

Grace zâmbi.

— Nu mă interesează să vă arestez; vreau doar să îl găsesc pe ucigașul lui Janie Stretton.

— Aha, atunci e în regulă. Apoi Ricky se încruntă. Ce era chestia aia pe care am citit-o, despre un gândac, un scarabeu?

— Nu e ceva important, răspunse Grace, puţin mai dur decât intenţionase.

— Eram interesat pentru că noi avem unul aici, pe un raft în camera VIP-urilor. E din bronz, face parte din decor. Și împinge o minge de bălegar. Câh!

— De unde îl aveţi? întrebă Grace.

— Habar nu am, e opera arhitectului care s-a ocupat de decorare. Ricky luă o telecomandă și apăsă pe buton. Uitaţi-vă la monitorul din centru, spuse el.

Urmă o licărire, apoi ecranul deveni neclar și o serie de imagini se mișcară repede, ca și cum aparatul ar fi fost stricat. Apoi imaginea se stabiliză, arătând un unghi larg al barului aglomerat, cu data și ora imprimate în partea dreaptă.

— Uitaţi-vă la ușa de la intrare, spuse Ricky, entuziasmat.

Grace văzu un bărbat musculos de aproximativ treizeci de ani, cu o figură slabă și osoasă și o expresie crudă, de genul „eu sunt regele junglei", care intră urmat de o fată cu părul lung, îmbrăcată cu o fustă scurtă și mulată. Era Janie Stretton, fără nici o îndoială.

Îi studie partenerul cu atenţie, urmărindu-i mersul afectat, care îi aducea aminte de felul în care mergea Paras, ca și cum tot locul ar fi fost al lui. Bărbatul avea părul scurt dat cu gel în sus, un lanţ gros în jurul gâtului și era îmbrăcat în vestă și pantaloni largi. Ţinând-o tot timpul de mână pe Janie Stretton, își făcu drum prin mulţime și se duse direct la bar, unde camera, care se rotea, îi pierdu.

După câteva minute, îi prinse din nou. Bărbatul avea în faţă o halbă de bere, iar femeia un cocktail. Dădură noroc, apoi, cu o mișcare ciudată, bărbatul își puse mâna pe gâtul ei, o apucă de păr, îi trase capul pe spate și o sărută pe gât.

Nick Nicholl ţinea în poală fotografiile lui Janie Stretton și se uita când la ele, când la înregistrare.

— Ea este, spuse el.

— Fără îndoială, confirmă Grace. Desigur. Uitându-se la administrator, îl întrebă: Cine este însoţitorul ei?

— Habar nu am, nu l-am mai văzut până acum.

— Ești sigur?

— Nu sută la sută; vin o grămadă de oameni aici. Dar cred că nu.

Mobilul lui Grace sună. Fără să își ia ochii de la monitor, îl scoase din buzunar și apoi se uită la ecran.

Era Cleo Morey. Cerându-și scuze, se pregăti să răspundă și ieși din birou.

Părea foarte drăguță și foarte umilă.

— Vroiam să te întreb dacă ai vrea să bei ceva în seara asta; nu vrei să vii pe aici?

El se topi la sunetul vocii ei.

— Mi-ar face mare plăcere. Dar mai lucrez încă vreo două ore.

— Atunci, vino după aceea, la un pahar de seară.

— Hm... ezită el, încurcat. Nu era nici locul, nici ora pentru o astfel de conversație.

— Am vin, bere, votcă.

— Și whisky? râse el.

— Asta da coincidență. Am o sticlă plină de Glenfiddich pe care am cumpărat-o în această după-amiază.

— Evident o coincidență, spuse Grace, încercând să pară mai relaxat decât se simțea, dar fără să reușească.

— Evident.

59

Ofiţerul care preluase tura de la Linda Buckley era un tip slab, excesiv de politicos, la vreo douăzeci și cinci de ani, pe nume Chris Willingham. Își adusese o geantă mică în care susţinea că își pusese tot ceea ce avea nevoie pentru a sta treaz în acea noapte și, în câteva minute, era instalat și fericit în sufragerie, cu căștile de la iPod pe urechi și un exemplar din *Ghidul turistic al Croaţiei* în braţe.

Glenn Branson sunase pentru a-i spune că va veni într-o oră, făcându-l pe Tom să se întrebe dacă acesta avea vreo informaţie. În același timp, era hotărât să întrebe de ce nu îi spusese despre Reginald D'Eath, atunci când îl recunoscuse în el pe idiotul din tren.

Tom îl lăsă pe Chris Willingham cu o cafea neagră și o farfurie cu biscuiţi digestivi și se retrase în liniștea biroului său cu un exemplar din *Sunday Times*, pe care încă nu îl citise. De obicei, în serile de duminică, el și Kellie ar fi stat pe canapea în sufragerie, cu toate paginile din *Sunday Times* și *Mail on Sunday* împrăștiate pe covor. El începea întotdeauna cu articolele economice, căutând companii care i-ar fi putut deveni clienţi. Kellie începea cu revista *Mail's You*.

Dar în această seară era o pierdere de timp chiar și numai să se uite la ziar; tot ceea ce putea vedea era o adunătură de litere tipărite. Se simţea atât de singur, de înfricoșat. Atât de pierdut și speriat.

Speriat de moarte pentru Kellie. Reginald D'Eath, idiotul din tren, tipul care uitase CD-ul, fusese găsit ucis în casa sa. Strangulat în baie. De cine? De aceleași persoane care îl ameninţaseră că îi vor ucide familia?

La știrile de seară se spusese că D'Eath, care își schimbase numele în Ron Dawkins, făcuse o înţelegere cu acuzarea în procesul unei reţele de pedofili. Deci era o lovitură de profesioniști? Sau o crimă din răzbunare, a părintelui unui copil care fusese abuzat? Sau, se întreba el cu spaima pătrunzându-i în tot corpul, era pedeapsa pentru că a pierdut CD-ul? Aceeași pedeapsă cu care el și familia lui fuseseră ameninţaţi pentru că îl găsise?

Se uită la ceas: 20.35. În urmă cu douăzeci și patru de ore, erau în biroul lui Philip Angelidess și beau șampanie. Nu fusese o seară

minunată, dar cel puţin viaţa era normală atunci. Acum pur și simplu nu știa ce să facă. Încerca să se concentreze asupra zilei de mâine, luni, dar îi era greu s-o facă mai mult de câteva minute. Nu putea să anuleze prezentarea la Land Rover și, presupunând că va trebui să delege pe unul dintre agenţi să meargă, adică să îi acorde comisionul dacă se încheia afacerea, ar fi însemnat să își reducă profitul și capacitatea de a reuși pe piaţă. Dar acum asta era ultima dintre grijile sale.

Apoi, simţi un val de resentimente împotriva lui Kellie. Era ilogic, știa, dar nu se putea abţine. „Cum dracului poţi să îmi faci asta într-un asemenea moment?"

Aproape imediat se simţi vinovat că gândise așa.

„Iisuse, iubito, unde naiba ești?" Își îngropă faţa în mâini, încercând cu greu să gândească clar prin ceaţa coșmarului și blestemându-se că este atât de neajutorat.

După o oră, o mașină mare, albastră, parcă în faţa casei. Uitându-se pe fereastra de la birou, Tom îl văzu pe Glenn Branson coborând, însoţit de un alt bărbat – un alb de aproape patruzeci de ani, cu părul scurt, care era evident că este poliţist.

Se năpusti pe scări, înainte ca aceștia să sune la ușă, trezindu-i pe copii, și deschise ușa. Lady veni în hol, dar reuși să o potolească să nu latre. Își revenise din boală, sau din posibila otrăvire.

— Bună seara din nou, domnule Bryce. Ne pare rău că vă deranjăm.

— Nu mă deranjaţi. Mulţumesc. Îmi pare bine că vă văd.

— Dumnealui este detectivul căpitan Grace, ofiţerul care răspunde de acest caz, spuse Branson.

Tom se uită la detectiv, uimit de cât de obișnuit era îmbrăcat; însă tot ceea ce știa el despre poliţie era din seriale ca *Morse*, *Dalziel and Pascoe* sau *CSI* și, dacă se gândea mai bine, și detectivii din acele filme erau îmbrăcaţi la fel. Bărbatul avea o faţă puternică, plăcută, cu ochi albaștri ca de laser și un aer autoritar, convingător.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse Tom invitându-i înăuntru, spre bucătărie.

— Nici o schimbare, domnule Bryce? întrebă Glenn Branson, trăgându-și un scaun și așezându-se la masă.

— Una, dar presupun că deja știți acest lucru. Tipul din tren este Reginald D'Eath, pedofilul care a fost găsit mort ieri. I-am recunoscut fața la știri.

Grace se uită rapid prin cameră, remarcând desenele copiilor de pe pereți, frigiderul modern cu televizor încorporat, dulapurile scumpe, apoi se așeză, uitându-se fix în ochii lui Tom Bryce.

— Îmi pare foarte rău pentru soția dumneavoastră, domnule Bryce. Aș vrea să vă pun câteva întrebări, ca să ne fie mai ușor s-o găsim.

— Bineînțeles.

Uitându-se ca un vultur în ochii lui, Grace întrebă:

— Puteți să îmi spuneți când ați cumpărat mașina Audi pe care am găsit-o incendiată?

Privirea bărbatului se îndreptă imediat spre dreapta.

— Da, în martie.

— De la un vânzător local?

Din nou ochii se îndreptară spre dreapta, confirmând faptul că memoria sa era controlată de partea dreaptă a creierului. Ceea ce însemna că dacă ochii i se îndreptau spre stânga la vreo întrebare, accesa partea creativă a creierului. Ar fi mințit. Dar în acest moment spunea adevărul.

— Da, de la Caffyns.

Grace își scoase carnețelul.

— Aș vrea să încep cronologic. Putem să recapitulăm evenimentele care au dus la dispariția lui Kellie?

— Desigur. Pot să vă ofer ceva de băut? Ceai sau cafea?

Grace alese o cafea neagră, iar Glenn Branson un pahar de apă de la robinet. Tom dădu drumul la aragaz și începu să povestească în detaliu evenimentele de ieri seară.

Când termină, Grace întrebă:

— Nu v-ați certat cu soția, sau ceva de genul acesta, nici când ați plecat, nici când v-ați întors acasă?

— Deloc, răspunse Tom, cu ochii spre dreapta din nou. Se gândi la drumul spre casă de la Angelides. Kellie fusese într-o dispoziție

ciudată, dar mai trecuse prin stări asemănătoare înainte și nu dispăruse.

— Pot să vă pun o întrebare personală?

— Da.

— Aveţi o căsnicie fericită? Sau sunt probleme în relaţia dumneavoastră?

Tom Bryce dădu din cap.

— Nu avem o căsnicie fericită. Apoi adăugă hotărât: Avem o căsnicie minunată.

Apa din ibric începu să fiarbă. Tom se pregătea să se ridice, când întrebarea lui Grace îl trânti la loc pe scaun:

— Totul este în regulă cu finanţele dumneavoastră, domnule Bryce?

După privirea din ochii de laser, Tom își dădu seama că Grace știa ceva despre problemele sale.

— De fapt, nu este tocmai bine.

— Doamna Bryce are asigurare de viaţă?

Tom se ridică furios.

— Unde dracului vreţi să ajungeţi cu asta?

— Din nefericire, va trebui să vă pun niște întrebări extrem de personale, domnule Bryce. Dacă v-aţi simţi mai bine în prezenţa unui avocat sau dacă nu vreţi să răspundeţi fără unul de faţă, este dreptul dumneavoastră.

Tom se așeză la loc.

— Nu am nevoie de nimeni.

— OK, mulţumesc. Deci, îmi puteţi spune dacă doamna Bryce are asigurare de viaţă?

Ochii bărbatului se îndreptară din nou spre dreapta.

— Nu. Am avut una pentru amândoi, de dragul copiilor, dar am anulat-o în urmă cu câteva luni, din cauza costului. Se ridică, se duse să prepare cafeaua și îi aduse apă lui Branson. Grace așteptă până când Tom se așeză și îi putea vedea faţa mai bine.

— Aţi remarcat vreo schimbare în comportamentul doamnei Bryce în ultimele luni?

Grace văzu secunda de ezitare din ochii lui Tom Bryce; aceștia se îndreptară hotărât spre stânga, către partea creativă a creierului. Vroia

să le spună o minciună.

— Nu, deloc.

Imediat ce răspunse, Tom se întrebă dacă nu cumva venise timpul să le spună despre votcă. Și despre momentele ciudate ale lui Kellie. Dar îi era teamă că dacă ar fi spus ceva, cei doi detectivi și-ar fi pierdut interesul. Și atunci, ce sens avea să le spună?

Grace luă ceașca de cafea, apoi o puse la loc fără să o ducă la buze. Uitându-se din nou în ochii lui Bryce, îl întrebă:

— Aveți vreo bănuială că doamna Bryce ar avea un amant?

Ochii lui Bryce se îndreptară fermi spre dreapta.

— Nu, deloc. Avem o căsnicie puternică.

Roy Grace continuă cu întrebările încă o jumătate de oră, la capătul căreia Tom simțea că detectivul îl analizase din cap până în picioare. Când închise ușa în urma lor, aproape de ora 23, se simțea secătuit și inconfortabil. Din întrebările detectivului și din modul în care acesta reacționase la unele dintre răspunsurile lui, se părea că el era principalul suspect al poliției. Ăsta era un lucru pe care vroia să îl schimbe rapid, pentru că atât timp cât îl suspectau pe el, se concentrau pe o pistă greșită.

Deschise ușa de la sufragerie și îl văzu pe agent adâncit în cartea sa. Îi spuse să ia tot ce dorește din bucătărie și își ceru scuze că nu are un pat liber. Agentul Willingham răspunse că dormise ziua și intenționa să stea toată noaptea treaz.

Apoi Tom urcă în biroul său, prea tensionat ca să poată dormi. Avea de scris câteva mesaje importante referitoare la prezentarea de mâine și trebuia să găsească într-un fel sau altul puterea să se concentreze. Apăsă o tastă pentru a porni laptopul. După câteva secunde, mesajele începură să se încarce. Douăzeci, treizeci, patruzeci. Filtrul le identifică pe majoritatea, lăsând numai șase. Trei erau de la prieteni, fără îndoială glume. Unul de la Sarah, secretara sa foarte eficientă, care îi trimitea lista cu întâlnirile din săptămâna respectivă și cu cele necesare la prezentarea de mâine. Altul era de la Ivanhoe, un site la care se înscrise, dar pe care rareori avea timp să îl citească.

Ultimul era de la *Scarabinc.com.* Subiectul era simplu: Personal și confidențial.

Apăsă pentru a citi mesajul. Textul era scurt și nesemnat.

Kellie are un mesaj pentru tine. Rămâi online.

60

La ora 23.15, Emma-Jane Boutwood și Nick Nicholl erau încă la birou. Ceilalți plecaseră, ducându-se acasă la vieților lor, unul câte unul, cu excepţia lui Norman Potting, care tocmai se ridica, strângându-și nodul la cravată și punându-și jacheta.

Câteva persoane rămăseseră la celelalte birouri. Acestea era pline de cești goale de cafea, cutii de suc, cutii de mâncare, iar coșurile de gunoi dădeau pe dinafară. În fiecare dimineață, camera era curată și proaspătă, iar până seara mirosea a cantină, se gândi Emma-Jane; o adunătură de arome bolnăvicioasă: ceapă prăjită de la magazinul Asda din colț, paste, supă cu cartofi, sandvișuri la microunde și cafea.

Potting căscă, apoi râgâi.

— Hopa, spuse el. Mă scuzaţi. Mâncarea indiană întotdeauna mă face să scot sunetele astea. Ezită un moment și nu văzu nici o reacţie. Păi, eu am plecat. Vreunul dintre voi are chef de o băutură mică? Una înainte de a pleca acasă? Știu un loc foarte bun.

Ambii dădură din cap. Nick Nicholl era ocupat cu ceea ce părea să fie, după părerea Emmei-Jane, un telefon personal. După cele câteva cuvinte pe care le auzise, Nick încerca să își împace soţia, care era supărată dintr-o cauză anume. Probabil pentru că soţul ei era încă la serviciu la ora asta, duminica. Într-un fel, deși îi lipsea prezenţa unui iubit – trecuse un an de când se despărţise de Olli – Emma-Jane era ușurată că nu avea pe nimeni în viața ei. Asta însemna că se putea concentra asupra carierei fără a se simţi vinovată pentru programul nebun pe care îl avea.

Ignorând faptul că Nicholl vorbea, Potting se aplecă spre el și întrebă:

— Presupun că nu știi scorul la crichet. Am încercat să îl găsesc pe internet.

Nicholl ridică privirea spre el, dădu din cap și se adânci din nou în conversaţie. Ezitând din nou, Potting își băgă mâinile în buzunare și repetă:

— Păi, am plecat.

Emma-Jane ridică o mână.

— Pa, o seară plăcută.

— Am timp să ajung acasă și să mă întorc din nou mâine, spuse el răgușit. Ne vedem la 8.30!

— Abia aștept! zise ea glumind.

Luând o gură de apă minerală din sticlă, îl privi traversând încăperea – un om fără nici o formă, într-un costum prost croit. Deși îl considera grosolan, îi părea oarecum rău pentru el, pentru că era atât de singur. Își promise să încerce să fie mai amabilă cu el mâine.

Puse înapoi capacul la sticlă și reîncepu să citească declarațiile vecinilor lui Reggie D'Eath, luate mai devreme de echipa de investigaţii. De asemenea, încerca să afle mai multe informaţii referitoare la duba Ford care fusese văzută în faţa casei noaptea trecută, de unul dintre vecinii lui D'Eath.

Pe biroul său era numărul de înmatriculare GU 53 OAG. Proprietarul înregistrat era o companie numită Bourneholt International LTD., cu o adresă – o căsuţă poştală – pe care n-o va putea verifica până dimineaţă. Când i-o arătase mai devreme lui Norman Potting, acesta îi spusese că probabil era adresa unui imobil de locuit. Părea probabil, pentru că nu apăru nici o informație când căută pe internet.

Unul dintre telefoanele de pe birou începu să sune. Nick era încă la biroul său vorbind la mobil, așa că E.-J. ridică receptorul.

— Sala incidentelor, spuse ea.

Vocea de la celălalt capăt părea grăbită, dar politicoasă.

— Bună, aici este Jim Knight de la Centrul Sudic de Resurse. Îmi puteţi face legătura cu detectiv căpitan Grace?

Centrul de Resurse era sediul la care se preluau apelurile care nu erau urgente și puteau fi rezolvate de persoane pregătite, precum Knight.

— Momentan nu este la birou. Vă pot ajuta cu ceva?

— Trebuie să vorbesc cu cineva de la Operaţiunea Privighetoarea.

— Eu sunt detectivul Boutwood, fac parte din echipa Operațiunii Privighetoarea, răspunse ea, simţindu-se mândră.

— Am la telefon pe un domn Seiler, în legătură cu o dubă albă. Am făcut o verificare a numărului de înmatriculare și am văzut că este

numărul pe care detectivul Grace l-a pus sub urmărire. M-am gândit că ar vrea să discute cu domnul de la telefon.

— El este proprietarul dubei?

— Nu, se pare că aceasta este parcată în fața casei sale. A mai făcut o plângere astă-seară, mai devreme; a fost înregistrată la ora 18.40.

— Da? întrebă Emma-Jane, surprinsă, întrebându-se de ce nu fusese remarcată de nimeni. Te rog, fă-mi legătura.

După câteva secunde, stătea de vorbă cu un bărbat în vârstă, cu un puternic accent german.

— Alo. Nu sunteți polițistul cu care am vorbit mai devreme? întrebă el.

Fixându-și telefonul între ureche și umăr, detectivul apăsă cu viteză pe tastatură. În câteva secunde găsi înregistrarea de la ora 18.40, introdusă de un oarecare detectiv sergent Jon Rye, de la Departamentul IT.

„Detectare de rețea wireless. Sergent Rye a rezolvat problema la telefon."

Ce dracului însemna asta?

— Din nefericire, este duminică seară, domnule; majoritatea colegilor mei au plecat acasă.

— Da, și omul din duba albă este din nou în fața casei mele, furându-mi internetul. Ar fi bine dacă și el ar pleca acasă.

„Furându-mi internetul?" Ce naiba însemna asta? Dar acum era mult mai interesată de dubă.

— Puteți să îmi citiți numărul de înmatriculare al dubei, domnule?

După un moment, enervant de încet, el răspunse:

— G de la golf, U de la umbrelă, Zero, Trei, O de la Oscar, A de la alfa, G de la golf.

Ea notă.

GU 03 OAG.

Brusc, cu adrenalina crescându-i, Emma-Jane se ridică în picioare.

— Domnule, dați-mi numărul dumneavoastră de telefon și vă sun imediat. Adresa dumneavoastră este strada Freshfield numărul 138, apartament D?

Omul confirmă și îi dădu numărul de telefon, pe care ea îl scrise direct în agenda mobilului.

— Vă rog, nu ieșiți din casă și nu îl alungați. Vin la dumneavoastră în câteva minute. Acum voi închide și vă sun în două minute.

— Da, spuse el. Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Nick era încă ocupat cu telefonul și nu remarcă gesticulația sa nervoasă. Disperată, ea îi trase telefonul de la ureche.

— Vino cu mine! Acum!

61

Tom, tremurând de nervi, stătea în biroul său cu un pahar de Glenfiddich, încercând să se concentreze la mesajul pentru prezentarea de a doua zi, pe care trebuia, într-un fel sau altul, să îl trimită echipei sale în această noapte. La fiecare două minute se uita să vadă dacă a mai sosit un alt mesaj, apoi mai lua o înghițitură mare de whisky.

La ora 23.20, golise paharul și, simţind nevoia de încă unul, coborî. Agentul Willingham era în bucătărie și își făcea o cafea.

— Doriţi și dumneavoastră una, domnule Bryce? întrebă el.

Tom ridică paharul și cu vocea puţin tremurată spuse:

— Mulţumesc, dar cred că am nevoie de ceva mai puternic.

— Nu vă condamn.

— Aţi vrea un pahar? îi oferi Tom, desfăcând sticla.

— Nu în timpul serviciului, mulţumesc.

Tom ridică indiferent din umeri, își umplu paharul cu whisky, gheaţă și apă – dar mai mult whisky – și se întoarse sus. În timp ce se așeza la birou, observă un alt mesaj de la *Scarab Inc. Com,* cu un fișier atașat. Subiectul era simplu: „Mesaj de la Kellie."

Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia reuși să fixeze cursorul pe fișier. Păru că trece o veșnicie până când acesta se deschise. Apoi, brusc, tot ecranul se făcu negru. Și apăru faţa lui Kellie.

Puţin luminată, precum un actor solitar pe o scenă sub raza unui singur reflector, ea se uita înainte, din întuneric. Era încă îmbrăcată cu rochia de seară de ieri, avea mâinile și picioarele legate și era imobilizată pe un scaun. Un pandantiv de argint pe care Tom nu îl știa îi atârna în jurul gâtului. Sub ochiul drept avea o vânătaie mare, unde probabil că fusese lovită, iar buzele păreau umflate. Vorbea cu un ton greoi, mecanic, ca și cum ar fi citat ceva din memorie.

Tom o privea prostit de uimire, ca și cum situaţia nu ar fi fost reală, ci doar o glumă proastă sau un coșmar.

— Tom, te rog uită-te la mine și urmărește-mă cu atenţie, spuse Kellie cu vocea tremurând. De ce mi-ai făcut asta? De ce ai ignorat

instrucţiunile care ţi s-au dat, de a nu te duce la poliţie? Ei mă pedepsesc acum pentru prostia ta.

Tăcu apoi, cu lacrimile curgându-i pe obrajii murdari de rimei. Încet, camera se apropie din ce în ce mai mult de faţa ei. Apoi coborî și mai încet, oprindu-se pe pandantivul de la gât, până când rămase numai acesta în imagine. Modelul devenise acum vizibil. Era un scarabeu.

— Nu spune poliţiei despre acest film, iubitule. Fă exact cum îţi spun ei. Altfel, va fi rândul lui Max. Și pe urmă al Jessicăi. Nu încerca să fii un erou. Te rog, fă ce îţi spun ei. Este... Vocea ei se frânse. Este singura șansă pe care o avem de a ne mai revedea. Te rog, nu spune nimic poliţiei. Ei vor ști. Oamenii ăștia știu totul.

Vocea lui Kellie îi rupea sufletul, ca o sârmă ghimpată. Ecranul se înnegri din nou. Apoi auzi un sunet. Începu ca un șuier îndepărtat, apoi deveni mai puternic și mai ascuţit, din ce în ce mai pătrunzător. Era Kellie, își dădu el seama. Urla.

Apoi liniște. Filmul era la sfârșit. Fișierul se închise.

Tom vomită pe covor.

62

În mașina Vauxhall fără însemne, Nick Nicholl trecu de porţile de securitate ale sediului poliţiei și apăsă la maximum pe acceleraţie. Prin staţie, Emma-Jane îi dădea instrucţiuni operatorului de la centrul de control.

— Aici Golf Tango Juliet Echo. Avem nevoie de întăriri în apropiere de strada Freshfield. Incidentul s-a petrecut la numărul 138, dar nu vreau să apară nimeni acolo până când vă spun eu; este foarte important. S-a înţeles?

Tremura de încordare. Acesta era primul incident serios pe care ea îl coordona și era conștientă că și-ar putea depăși autoritatea. Dar ce altă opţiune avea?

— Puteţi confirma?

— Golf Tango Juliet Echo, trimitem întăriri în apropiere de Freshfield. Aţi cerut liniște totală și invizibilitate până la alte instrucţiuni. Timp apreciat de sosire: patru minute.

Coborau o pantă abruptă. Emma-Jane se uită la vitezometru. Peste 100 de km la oră. Formă numărul pe care i-l dăduse domnul Seiler. În câteva secunde, acesta răspunse.

— Domnule Seiler? Sunt detectiv Boutwood; suntem pe drum. Duba mai este afară?

— Da, e afară, răspunse el. Vreţi să mă duc să vorbesc cu șoferul?

— Nu. Vă rog, nu faceţi asta. Staţi înăuntru și urmăriţi-l. Eu voi rămâne la telefon. Spuneţi-mi ce puteţi vedea.

Un radar GATSO îi filmă. Menţinându-și viteza, Nicholl continuă să ruleze, accelerând și mai tare când văzu semaforul verde din faţa lor. Nenorocitul se schimbă în roșu.

— Treci! îi spuse Emma-Jane. Își ţinu respiraţia în timp ce el trecu peste linia de marcaj și făcu din scurt la dreapta, trecând periculos prin faţa unei mașini care claxonă furios.

— Încă mai văd duba albă, spuse domnul Seiler. E un bărbat în ea.

— Un singur bărbat?

Mergeau pe o stradă cu două benzi, cu limita de viteză 60, iar vitezometrul lor arăta peste 120 de kilometri la oră.

— Văd un singur bărbat.

— Ce face?

— Are un laptop deschis.

Al doilea radar GATSO îi prinse.

— Ar fi bine să ai dreptate, spuse Nick Nicholl. Altfel, carnetul meu de condus s-a dus.

Pe lângă ei treceau alte mașini, care arătau ca într-o filmare derulată repede. Câteva le făcură semn cu farurile. Ignorându-și colegul, Emma-Jane se concentră la telefon.

— Suntem la două minute de dumneavoastră, spuse ea.

— Și vreți să ies acum?

— Nu! aproape că țipă ea. Vă rog, stați înăuntru.

Nick Nicholl puse frână, trecu pe lângă patru semafoare pe roșu și luă o curbă strânsă la stânga, pentru a intra pe Elm Grove, o stradă cu case și magazine pe ambele părți. Firma *Harmony Carpets* străluci când trecură pe lângă ea.

— Ce puteți vedea acum, domnule Seiler?

— Nu s-a schimbat nimic.

Brusc, se auzi radioul.

— Golf Tango Juliet Echo, aici agent Godfrey. Echipa Delta Zebra Bravo. Ne apropiem de strada Freshfield. Ajungem în treizeci de secunde.

— Opriți-vă unde sunteți, spuse ea, simțindu-se brusc foarte importantă și temătoare să nu greșească.

Trecură pe lângă clădirea mohorâtă a Spitalului General, unde bunica ei murise anul trecut de cancer, apoi intrară brusc, cu scârțâit de roți, pe strada Freshfield. Emma-Jane se uită la numerele de pe stradă: 2, 4, 6, 8. Întorcându-se către Nick Nicholl, îi spuse:

— Bine, acum încetinește. În față este o curbă în formă de S. Duba este la capătul acesteia.

În timp ce străbăteau ultima parte a curbei, văzu duba Ford Transit la 200 de metri în fața lor, cu luminile din spate aprinse. În câteva secunde putu să vadă numărul de înmatriculare.

GU 03 OAG.

Apăsă butonul de comunicație al radioului:

— Echipa Delta Zebra Bravo. În fața numărului 138 pe strada Freshfield este o dubă Ford Transit. Vă rog interceptați-o. Apoi se întoarse spre Nick Nicholl: Dă-i drumul! Trage în fața lui! Blochează-l!

Își desfăcu centura de siguranță. Într-o secundă ajunseră în dreptul dubei și Emma-Jane deschise ușa înainte ca mașina să oprească. Coborî și trase de portiera dubei, în partea șoferului. Era blocată.

Auzi o sirenă. Văzu lumini albastre strălucind pe asfaltul negru. Auzi motorul dubei pornind. Mâna îi fu aproape smulsă când duba dădu brusc înapoi. Urmară un bubuit și un scrâșnet de metal pe metal. Își simți iar brațul zvâcnind când duba acceleră spre Vauxhall. Aerul vibra de zgomotul puternic al motorului turat, de mirosul acru al cauciucurilor încinse și de socul izbiturii, când mașina zvâcni într-o parte. Îl auzi pe Nick strigând:

— Stop! Poliția!

Apoi încă un zgomot de metal lovit. Emma-Jane nu dădu drumul portierei. Brusc, picioarele îi fură luate pe sus. Duba accelera în mod evident; făcu brusc la stânga, iar picioarele ei zburară în aer, apoi la dreapta. Către șirul de mașini parcate. Simți că o apucă groaza.

Apoi aerul îi ieși brusc din plămâni. Simți o presiune teribilă și auzi un sunet înfundat, ca și cum s-ar fi spart sticlă sau metal. În secundele de agonie înainte de a cădea în inconștiență, mâinile devenindu-i moi, corpul rostogolindu-i-se pe ciment, realiză că nu era nici sticlă, nici metal ceea ce auzise. Erau oasele ei.

Nick o văzu întinsă pe asfalt și ezită un moment. Uitându-se în oglindă, zări o mașină de poliție mult în spatele său. În fața lui, luminile din spate ale dubei aproape nu se mai vedeau. Fulgerător, acceleră pe urmele ei, țipând în stație:

— Ofițer rănit! Avem nevoie de ambulanță!

În câteva secunde câștigă teren față de dubă. La baza dealului se vedeau luminile roșii ale semaforului, la intersecția cu Eastern. Duba va trebui să oprească, sau cel puțin să încetinească.

Dar n-o făcu. În clipa următoare, Nick văzu niște faruri și, în câteva momente, un taxi Skoda lovi duba dintr-o parte. Auzi un sunet puternic, metalic, ca două pubele care se lovesc.

Duba se învârti și se opri; din ea curgeau ulei și apă, claxonul țipa, în jur era numai sticlă spartă, o roată era îndoită, aproape paralelă cu

pământul și cu cauciucul spart. Skoda mai înaintă câțiva metri, în scrâșnet de fier, fumegând, urcă pe trotuar, se lovi de zidul unei case și fu aruncată înapoi.

Nicholl opri mașina, sună la urgențe, apoi sări și alergă la dubă. Dar când ajunse, își dădu seama că nu avea de ce să se grăbească. Parbrizul era spart și plin de sânge. Șoferul stătea prăbușit într-o parte, cu corpul parțial acoperind volanul, cu gâtul sucit și cu fața, cu răni deschise din loc în loc, lipită de geam, cu ochii închiși.

Aburul continua să se ridice și se simțea miros de benzină. Nick Nicholl încercă să deschidă portiera îndoită, dar era blocată. Trase mai puternic, îngrijorat că duba ar putea lua foc, apoi și mai tare, cu toată forța. În sfârșit, ușa se deschise câțiva centimetri. Era conștient de mașinile care se opreau; cu coada ochiului văzu doi oameni mergând la taxi, trăgând de portiera șoferului și un altul de cea din partea dreaptă. Nick trase și mai tare de ușa dubei; se deschise puțin mai mult. Și atunci văzu ceva ce strălucea în dreptul scaunului pasagerului.

Un laptop, își dădu el seama.

Nick examină îndeaproape fața bărbatului. Respira. Una dintre cele mai importante lecții pe care le învățase la orele de prim-ajutor era să nu miște victima unui accident decât dacă aceasta era în pericol iminent. Se întinse peste bărbat și opri motorul. Nu era miros de ars. Se hotărî să aștepte, apoi merse în partea cealaltă a dubei și luă laptopul; inspirat, nu îl atinse decât folosind batista.

Apoi, îngrijorat din cauza Emmei-Jane, întrebă prin stație dacă au sosit ambulanțele. Concomitent, auzi sirenele. Și, pe lângă grija pentru tânără, mai avea una: Roy Grace nu va fi cel mai fericit șef când va auzi despre acest accident.

63

La ora 23, Roy Grace își parcă mașina Alfa Romeo pe singurul loc liber din fața unui magazin de mobilă retro, cu luminile stinse. Coborî, încuie mașina și rămase nemișcat în lumina portocalie a felinarelor, în fața porților din fier forjat ale clădirii în care locuia Cleo Morey. Timp de câteva minute se uită la interfon, simțindu-se confuz. O parte din el era furioasă, o altă parte se întreba ce va spune ea. Iar o altă parte era pur și simplu deprimată.

Pentru prima dată de când dispăruse Sandy, simțea ceva pentru o altă femeie. În cele câteva momente în care fusese treaz noaptea trecută și nu se gândise la uciderea lui Janie Stretton, îndrăznise chiar să viseze că ar putea începe o nouă viață. Și că aceasta ar fi putut fi alături de Cleo Morey.

Apoi sosise mesajul ei.

Logodnic.

Ce dracu' vroia să însemne asta? Cine era tipul? Vreun frumușel din mediul ei bogat, cu care mama și tata erau de acord? Cu un Porsche și moșie la țară? Cum naiba uitase să-i spună că era logodită? Și acum de ce mai vroia să îl vadă? Să își ceară scuze pentru noaptea trecută și să îi spună că sărutul din taxi fusese o greșeală imensă, la beție, și că trebuia să se comporte matur de vreme ce erau nevoiți să lucreze împreună?

Iar el de ce venise? Nu ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie ori la birou, ori spre casă, la culcare, pentru a fi odihnit la ședința de mâine dimineață. Și să se intereseze și de procesul lui Suresh Hossain.

În minte îi tot zăbovea interogatoriul lui Tom Bryce. Ca parte din pregătirea sa din ultimii ani, Grace se dusese la mai multe cursuri de psihologie, dar nu le găsise niciodată foarte utile. Puteau să ofere informații în cazul în care trebuia să aleagă între trei suspecți, dar nimic din ceea ce învățase nu îl ajuta să afle dacă în acest moment Tom Bryce făcea pe îngrijoratul sau chiar era speriat.

Dar omul spusese cu siguranță o minciună.

„Ați remarcat vreo schimbare în comportamentul doamnei Bryce, în ultimele luni?

Nu, deloc.”

Ce vroia să însemne asta? Bryce ascundea ceva. Oare o bănuia că ar fi avut un amant? Sau că îl părăsise? Și în ciuda simpatiei pe care o simțea pentru acest bărbat, ezitarea, minciuna aceasta strecurase suficientă îndoială în mintea lui Grace pentru a-l împiedica să apese pe buton și să genereze o căutare la nivel general a lui Kellie Bryce. Îi va sugera lui Alison Vosper dimineață să îi ceară lui Cassian Pewe să investigheze dispariției femeii. Și, cu puțin noroc, nenorocitul îngâmfat va termina mânjit pe toată fața încă de la prima sa misiune. Ce drăguț va fi!

Se uită la interfon și simți fluturași în stomac. „Revino-ți, omule!” Stătea aici, în fața ușii, ca un adolescent! La 23.30, într-o duminică amărâtă!

Brusc, se simți obosit. Secat. Pentru un moment, îl apucară nervii – nervi pe Cleo și pe el fiindcă fusese atât de slab încât să vină aici – și fu tentat să se întoarcă la mașină și să plece acasă. Se întoarse, își căută cheile în buzunar și tocmai se pregătea să le scoată când auzi vocea ei, ciudat distorsionată de interfon.

— Bună!

Și vocea îi făcu ceva. Pur și simplu îl energiză.

— Pizza! spuse el cu un accent italian prost. Ați comandat o pizza?

Ea râse.

— Intră în curte și fă la dreapta. Numărul 6, la capătul din stânga! Sper că nu ai uitat să pui și pește!

Încuietoarea se deschise cu un sunet ascuțit. Împinse ușa grea, căutând în buzunar când își aduse aminte de guma de mestecat; își băgă o lamă în gură în timp ce mergea pe cărarea de piatră, luminată de un șir de felinare. Când ajunse la apartamentul ei, puse la loc guma în hârtia în care fusese împachetată și o ascunse în buzunar.

Ușa se deschise înainte ca el să apese pe sonerie și apăru Cleo; era în picioarele goale, cu blugi strâmți și o bluză largă, cu o parte din păr strâns în coadă, restul lăsat liber. Avea fața palidă, aproape fără machiaj, dar arăta mai frumoasă ca niciodată. Ea îl întâmpină cu un zâmbet umil, cu o privire care părea puțin vinovată, ca a unui copil care a făcut o năzbâtie.

— Bună, spuse ea și ridică puțin din umeri.

Grace ridică și el.

— Bună.

Urmă o tăcere ciudată, ca și cum fiecare ar fi așteptat din partea celuilalt un sărut. Nici unul nu se mișcă însă. Ea se dădu la o parte, așteptă ca el să treacă pragul și închise ușa în urma lui.

El intră într-o cameră mare, luminată palid cu mai multe lumânări și cu niște spoturi ultramoderne; în aer se simţea o aromă puternică, puţin dulce, lemnoasă, feminină și foarte seducătoare. Încăperea avea o rezonanţă pozitivă și se simţi instantaneu relaxat. Totul în jur purta amprenta lui Cleo: pereţi crem și o podea cu parchet lucios de stejar, două canapele roșii, mobilă neagră, lăcuită, picturi abstracte, ciudate, un televizor care părea scump; un CD cu muzică latino se auzea încet, dar pregnant, prin boxele negre, și ele moderne. Mai erau câteva plante exotice și, într-un acvariu pătrat, așezat pe măsuţa de cafea, un singur pește care înota printre ruinele unui templu grecesc scufundat.

— Vrei un whisky? întrebă Cleo.

— Cred că am nevoie de unul.

— Cu gheaţă?

— Multă.

— Apă?

— Doar o picătură.

Roy se îndreptă către acvariu.

— El este Peștele, spuse ea. Pește, fă cunoștință cu detectiv căpitan Roy Grace.

— Bună, Pește, replică el și, întorcându-se spre Cleo, adăugă: Am și eu un peștișor auriu.

— Mi-aduc aminte, mi-ai spus. Marlon, nu-i așa?

— Ce memorie bună!

— Mda. E mai bună decât a unui peștișor. Am citit undeva că peștii nu pot ţine minte ceva decât douăsprezece secunde. Uneori, eu pot să ţin minte ceva toată ziua.

Grace râse. Dar era un râs forţat. Atmosfera dintre ei era încordată, ca între doi boxeri în ring care așteaptă să înceapă prima rundă.

Cleo ieși din cameră și Grace profită ca să se uite în jur. Se îndreptă spre o fotografie înrămată care stătea pe o măsuţă, lângă o plantă de plastic. În fotografie era un bărbat distins, de vreo cincizeci de ani,

care semăna izbitor cu Cleo, lângă o femeie frumoasă, într-un costum elegant și cu o pălărie mare; în spate se vedeau mai mulţi oameni îmbrăcaţi asemănător. Grace se întrebă dacă poza fusese făcută în loja regală de la Ascot, deși el unul nu fusese niciodată acolo.

Apoi se îndreptă spre niște rafturi înalte cât peretele, pline cu cărţi. Remarcă mai multe romane ale lui Graham Greene, o colecţie din jurnalele lui Samuel Pepys, câteva romane polițiste, majoritatea de Ian Rankin, o carte de Jeanette Winterson, două de James Herbert, una de Alice Seebold, *The Corrections* de Jonathan Franzen, câteva volume de Tom Wolfe, biografiile lui Maggie Thatcher și Bill Clinton și, spre surprinderea sa, un exemplar din *The Occult* de Colin Wilson.

Cleo se întoarse în cameră cu două pahare în care se auzea gheaţa.

— Citești mult? întrebă el.

— Nu suficient, dar cumpăr cărţi foarte des. Tu?

Îi plăcea să citească și de fiecare dată când intra într-o librărie cumpăra mai multe volume, dar de puţine ori ajungea să le citească.

— Mi-aș dori să am timp. De cele mai multe ori citesc rapoarte.

Îi întinse un pahar înalt, plin cu whisky și gheaţă, apoi se așezară pe canapea, lăsând spaţiu între ei. Ea își ridică paharul cu vin alb.

— Mulţumesc că ai venit.

El ridică din umeri, întrebându-se cu ce bombă are de gând să îl lovească. Dar, în loc de asta, ea spuse:

— Noroc, urecheatule.

— Urecheatule?

— Și ţie, năsosule!

El se încruntă.

— Nu știi asta?

— Nu.

— Noroc, urecheatule, reluă ea. Și ţie, năsosule. Dă-i pe gât, un-doi.

Ridică paharul și luă o înghiţitură mare. Dând din cap de uimire, Grace luă o gură de whisky; era periculos de bun.

— Ce înseamnă asta? Dă-i pe gât, un-doi?

— Așa se zice; trebuie să te învăţ.

El se uită la Cleo, apoi la pahar, mai luă o înghiţitură și schimbă subiectul.

— Și, vrei să îmi spui acum despre... hm... Domnul Potrivit? Logodnicul tău?

Cleo mai luă o gură de vin. El o urmări, plăcându-i modul în care bea, fără să guste ca o păsărică, ci cu înghițituri sănătoase.

— Richard?

— Ăsta e numele lui?

— Nu ți-am spus cum îl cheamă? întrebă ea uimită.

— Nu. De fapt, ai cam uitat. Și la întâlnirea anterioară.

Ea se uită în paharul cu vin ca și cum ar fi văzut acolo niște ruine antice.

— Dar toată lumea știe despre el! Adică... am crezut... am fost sigură că știi.

— Ei, eu nu sunt *toată lumea.*

— Îi înnebunește de luni de zile pe cei de la morgă.

Grace roti cuburile de gheață în pahar.

— Cred că nu prea înțeleg.

— Numărul patruzeci și doi, spuse ea. Înțelesul tuturor? *Ghidul autostopistului galactic?*

— Mda, spuse el căzându-i fisa.

Se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva Cleo era beată. Dar nu părea să fie. Nici măcar amețită.

— Îmi pare rău, m-ai pierdut aici. Ai un logodnic care înnebunește pe toată lumea?

— Am crezut că știi, spuse ea, arătând foarte umilă dintr-o dată. La dracu'! Nu știai, nu-i așa?

— Nu.

Ea își goli paharul.

— O, Doamne! Apoi înclină paharul ca și cum ar fi căutat ultimele picături din prețioasa băutură. De fapt, cuvântul „Doamne" nu ar trebui folosit aici, adăugă ridicând din umeri.

— Vrei să mă pui la curent?

— Vrei toată povestea cu Richard?

— Ar putea fi un punct de plecare.

— L-am întâlnit în urmă cu trei ani; este avocat. A venit la morgă deoarece vroia să vadă un cadavru într-un caz de crimă la care lucra. Ridică paharul așteptând, apoi păru dezamăgită când văzu că e gol.

Mi-a plăcut de el; am început să ieșim împreună; părinții mei îl plăceau; fratele și sora mea credeau amândoi că e simpatic și, acum un an și jumătate, ne-am logodit. Dar cu ceva timp în urmă am descoperit că am un rival. Dumnezeu.

— Dumnezeu?

Ea încuviință.

— L-a găsit pe Dumnezeu. Sau Dumnezeu l-a găsit pe el. Nu contează.

— Norocosul Richard, spuse Grace.

— Foarte norocos, răspunse ea cu o urmă de ironie. Îi invidiez pe cei care îl găsesc pe Dumnezeu; ce drăguţ să îţi poţi lăsa toate îndatoririle în seama lui Dumnezeu. Brusc, se ridică. Mai vrei whisky?

Grace se uită la pahar, care era pe trei sferturi plin.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să conduc înapoi.

Cleo ieși din cameră, se întoarse cu paharul plin și se așeză pe canapea, de data aceasta mult mai aproape.

— A început să mă ducă la o biserică interesantă din Brighton, spuse ea. Dar nu era stilul meu. Am încercat, pentru că atunci îl iubeam, dar toată chestia asta nu a reușit decât să ne depărteze unul de altul.

— Iar soluția lui a fost să se roage și mai mult?

— Da. Știi, ești chiar inteligent. Pentru un polițist.

Grace îi aruncă o privire încruntată, dar nu își putu reține un zâmbet.

— Mersi mult.

Ciocniră paharele.

— A început să mă îndemne să îngenunchez lângă el, să mă rog timp de o oră, uneori mai mult, să îi cerem lui Dumnezeu să ne facă relaţia mai bună. După un timp nu am mai rezistat.

— De ce?

— Pentru că nu cred.

— În nimic?

— Îmi petrec zilele tăind cadavre; știi cu ce mă ocup. Până acum, nu am găsit nici un suflet. Mai bău niște vin. Tu crezi?

— Cred într-o formă de existenţă după moarte. Dar am o problemă cu religia.

— Atunci, suntem în aceeași barcă, spuse ea.

— Am văzut că ai cartea lui Colin Wilson, *The Occult*.

— Toate chestiile astea mă intrigă. Știu că tu ești pasionat, și e OK. Poţi să crezi în stafii, într-o lume a spiritelor, dar nu este neapărat nevoie să crezi într-un Dumnezeu unic. Corect?

Grace încuviință.

— Am rupt relația cu Richard în urmă cu șase luni, dar el nu poate accepta acest lucru. Este convins că Dumnezeu va repara lucrurile între noi. Își petrece din ce în ce mai mult timp rugându-se ca Dumnezeu să îl ajute în cazurile sale în loc să citească documentația. Îmi pare rău; mă uit la toate prostiile care se întâmplă în lume și majoritatea sunt cauzate de oameni convinși că Dumnezeul lor e cel mai bun. Câteodată cred că viziunea lui Richard asupra lui Dumnezeu nu este prea departe de cea a unui atentator sinucigaș musulman. Face parte din sistemul ăsta blestemat de credinţă, că nu viaţa asta contează, ci cea de pe urmă. Ce ideal tâmpit! Putem schimba subiectul?

Grace mai bău din whisky.

— Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim?

Cleo își puse paharul jos, apoi îl luă și pe al lui. Îi înconjură gâtul cu brațele și îi șopti la ureche:

— Ce ar fi dacă nu vorbim deloc câteva minute?

Apoi își apăsă buzele pe ale lui. Erau moi, incredibil de moi; el îi respiră parfumul lemnos, mireasma părului proaspăt spălat, îi simţi limba moale, dulce, adânc în gura sa, o simţi trăgându-l din ce în ce mai aproape de ea, ca și cum l-ar fi prins în mreje de mătase.

Și cumva corpurile li se uniră, buzele nu se mai despărțiră; urcau pe scări – una, două, nu mai număra; traversară o podea de lemn, apoi un covor gros. El Divo cântau în continuare, acum o melodie lentă de jazz. Lumânări, cu flăcările tremurând, mărgineau pereții, iar ea îl tot săruta, explorându-i dinţii cu limba, apoi cerul gurii, apoi duelându-se cu limba lui până când simţi... O, Doamne, un foc în abdomen... explodând...

Un curent electric îi trecea prin piele, împrăștiind săgeți prin tot corpul. Deschise ochii și văzu ochii ei albaștri zâmbindu-i. Îi desfăcea cămașa și apoi își apăsă brusc gura moale, umedă și caldă pe ochii lui.

Era ca și cum cineva stinsese lumina. Îl sărută pe frunte, apoi din nou pe buze. Și din nou. Era atât de bine, încât îl durea.

De câteva ori în ultimii ani sunase la un număr de la mica publicitate din *Argus* și ajunsese în câte un apartament urât din Brighton. O dată, o fată grasă, spaniolă, îl masturbase. Altă dată, cu o thailandeză făcuse sex oral. Și a treia oară, jenantă, când aproape că nu se excitase, cu o localnică cu vocea răgușită și fără sâni.

Poate pentru că, în mintea sa, Sandy era prezentă alături de el. Dar acum ea nu era aici.

Degetele suple ale lui Cleo erau pe cureaua lui. Un alt sărut pe gât, chiar sub bărbie. Auzi sunetul cataramei. Un nou sărut tot pe gât, de data asta mai jos. Apoi simți ușurarea cauzată de pantalonii descheiați, îi simți mâinile în boxerii lui, atât de calde și de incredibile; delicioase, senzuale și reci în același timp.

— O, Doamne! exclamă el, simțindu-se aproape în delir de excitat. Dar era hotărât să dureze mult, mult.

Ea îi zâmbi; cel mai murdar și mai pervers zâmbet pe care îl văzuse până acum. Apoi se întoarse la nasturii cămășii lui, desfăcându-i pe rând și dând la o parte cămașa. Își lipi buzele de sfârcul lui drept, iar el crezu că va muri. Ea continuă să îl sărute încet, stabilindu-și propriul ritm, atât de lent și de înnebunitor. Îl ciupi de sfârcul stâng cu degetele, încet, apoi mai ferm, uitându-se în ochii lui cu acel zâmbet pervers, minunat, incredibil...

Atât de incredibil...

Pervers...

Iar el era atât de excitat, că nu mai putea îndura. Limba ei îl apăsă în buric. Cu mâinile îi trăgea pantalonii și boxerii în jos, peste pulpe, până la pantofi. Apoi îl luă în gură.

Aerul îi ieși din plămâni, aer din adâncul sufletului, dintr-un loc sau o zonă despre care nici nu mai știa că există, despre care credea că murise de mult. Își lăsă mâinile să alunece sub bluza ei; îi simți carnea moale de pe abdomenul tare; ridică încet bluza, nevrând ca momentul să se termine, dorindu-și doar să rămână acolo întotdeauna, scoțându-i bluza mereu, în fiecare zi, oră, minut, secundă, nanosecundă, picosecundă a vieții sale. Să înghețe acest moment.

Apoi îi atinse sânii. Nu avea sutien. Erau mari, mult mai mari decât își imaginase. Fermi, rotunzi, niște sâni atât de excitanți; ea gemu când îi atinse, apoi îl luă din nou în gură, mai adânc, mai puternic.

Câteva minute mai târziu, el încă încălțat și cu pantalonii și boxerii în jurul gleznelor, erau întinși pe cuvertura cu model de leopard de pe patul ei. Se uitară în tăcere unul la celălalt. Își puse mâinile în jurul umerilor ei, simțindu-i oasele puternice, forma spatelui, pielea caldă și se gândea – încerca să nu o facă, dar nu se putea abține – cât de diferită era de Sandy. Nu mai bună, doar diferită.

Amintiri despre Sandy începură să îi apară în minte. Comparații. Sandy era mai scundă; avea corpul mai cărnos, mai puțin tonificat; avea sâni mai mici, cu o altă formă, cu sfârcuri mai mari, roz. Ale lui Cleo erau mai mici, ca niște butoane roșii. Părul pubian al lui Sandy era castaniu, un hățiș des. Al lui Cleo era culoarea grâului, tăiat scurt. Era toată peste el, cu membrele ca ale unui cal de rasă, mișcându-se, șoptind:

— Roy, ești minunat. Doamne, Roy, vroiam asta de atât timp! Fă dragoste cu mine.

Și el o trăgea spre sine, incapabil să se sature de ea, ca și cum ar fi fost pierdut într-un basm. Ea încercă să îl tragă înăuntru, dar el nu era gata, nu încă. Trecuse atât de mult timp; încerca să își amintească, trebuia să se abțină, trebuia să își aducă aminte cum să se abțină.

Trebuia cumva să încetinească totul. Să o mulțumească întâi pe ea. Aceasta fusese întotdeauna regula lui cu Sandy și cu puținele iubite cu care se culcase înaintea ei.

O dădu la o parte, atingându-i ușor sânii cu buzele, apoi stomacul, trecând cu limba peste firele de păr ca grâul, apoi gustându-i umezeala, respirând-o; avea un gust, un miros incredibil, mai tulburător decât parfumul cu care se dădea.

Gemea.

O, Doamne, avea un gust atât de bun, atât de bun, extraordinar de bun!

Telefonul începu să sune.

Ea chicoti. Telefonul insistă. Apoi se opri. El intră mai adânc cu limba.

— Roy! șopti ea. Roy! Oh, Roy! O, Doamne, Roy!

Se auziră două sunete ascuțite: telefonul lui. Un mesaj.
Dar lui Grace nu îi mai păsa de nimic.

64

Chris Willingham se uita la bărbatul isteric, cu vomă pe tricou, care stătea în ușă și urla la el, încercând să își amintească de la ultimele cursuri cum trebuia să acţioneze într-o astfel de situaţie.

— Trebuie să faci ceva! Te rog, trebuie să faci ceva! Trebuie să mă ajuţi să îmi găsesc soţia!

„Vorbește încet", își aduse el aminte. Acesta era primul lucru. Cu o voce calmă, spuse:

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— Ţipă. E îngrozită până în adâncul sufletului, ai înţeles? Tom Bryce intră în cameră și îl apucă de umeri. Trebuie să faci dracului ceva!

Tânărul agent se înecă de la mirosul de vomă. Păstrându-și tonul potolit, reluă:

— Spuneţi-mi, domnule Bryce, ce s-a întâmplat?

Tom Bryce se întoarse și ieși din cameră.

— Vino, vino să vezi! E pe calculatorul meu! Agentul îl urmă pe scări, în biroul mic plin de cărţi, hârtii și fotografii înrămate ale soţiei și copiilor. Văzu un laptop pe birou, deschis, dar cu ecranul gol. Tom Bryce apăsă o tastă și apăru căsuţa poștală.

Duhoarea de la vomă era și mai puternică aici și Willingham, concentrându-se asupra calculatorului, călcă cu grijă peste mizeria de pe covor. Se uită la Bryce cum se așază la calculator, se uită la ecran, se încruntă, apoi caută ceva.

— Era aici, spuse Tom. Era aici, un mesaj cu un fișier atașat. Iisuse, unde dracului este?

Willingham nu răspunse; pentru o secundă, Tom păru că se calmează. Apoi se neliniști din nou.

— Era aici!!

Se holba la ecran, nevenindu-i să creadă. Nenorocitul de mesaj dispăruse. Încercă să îl caute, folosind fiecare cuvânt pe care și-l aducea aminte din text. Dar nu apăru nimic. Încercă și alte variante, cu capul sprijinit în mâini, sughiţând.

— Te rog, ajută-mă! Fă ceva, te rog! Găsiţi-o, faceţi *ceva!* O, Doamne, ar fi trebuit să o auziţi!

— Aţi văzut-o pe ecran?

Tom încuviinţă.

— Dar acum nu mai este?

— Nuuuu.

Willingham puse la îndoială sănătatea mintală a bărbatului. Își imagina lucruri? Ceda sub presiune?

— Haideţi să o luăm de la capăt, domnule.

Încercând să rămână calm, Tom îi povesti exact ceea ce văzuse și ce îi spusese Kellie.

— Dacă aţi primit un mesaj, spuse agentul, înseamnă că trebuie să existe undeva în calculatorul dumneavoastră.

Tom căută în dosarul cu mesaje șterse, în cel în care intrau de obicei spam-urile, apoi în restul dosarelor. Dispăruse. Și, pentru o secundă, începu să se întrebe dacă nu cumva își imaginase totul. Dar nu și urletul. În nici un caz. Se întoarse către agent.

— Vă gândiţi că probabil mi-am imaginat, dar nu este așa. Am văzut. Indiferent cine sunt oamenii ăștia, se pricep la tehnologie. S-a mai întâmplat; am primit săptămâna asta niște mesaje care au dispărut, ștergându-mi și toată baza de date.

Willingham rămase nemișcat, fără să știe dacă să creadă sau nu. Bărbatul arăta rău, dar nu părea nebun, ci doar șocat. Cu siguranţă, ceva se întâmplase, dar din cunoștinţele sale limitate privind calculatoarele, mesajele electronice nu dispăreau. Poate că nu le mai găseai, asta i se întâmplase și lui.

— Să încercăm din nou, domnule. Să luăm toate fișierele, pe rând.

Trecuse de miezul nopţii când terminară. Tot nu găsiseră mesajul. Tom se uită la el, implorându-l.

— Ce vom face?

Agentul se gândi.

— Putem încerca să sunăm la Departamentul IT, dar mă îndoiesc că mai este cineva acolo la ora asta, duminică noapte. Ce ar fi să telefonăm echipei de suport tehnic a furnizorului dumneavoastră de internet? Au program non-stop? Apoi se încruntă. Eu... De fapt... ar trebui să vorbesc întâi cu detectivul Grace referitor la asta.

— Lasă-mă să încerc, spuse Tom.

Căută numărul și îl formă. Robotul îi ceru să aștepte. După zece minute de muzică, o voce cu accent indian, dornică să îl ajute, îl întrebă ce dorește. După încă zece minute care lui i se părură zece ore, vocea reveni și îi transmise că nu găsise nici urmă de mesaj sau fișier atașat.

Tom trânti furios telefonul. Cu un ton care arăta că devine sceptic, agentul îl întrebă:

— Care au fost cuvintele exacte pe care vi le-a spus soţia dumneavoastră?

Încercând cu disperare să gândească logic, Tom cită cât de corect izbuti:

— „Nu spune poliţiei. Fă exact cum îţi spun ei. Altfel, va fi rândul lui Max, apoi al Jessicăi. Te rog, fă exact ce îţi spun ei. Nu trebuie să spui nimic poliţiei. Ei vor ști dacă o faci."

— Cine sunt „ei"?

— Nu știu, răspunse Tom, simţindu-se cumplit de neajutorat.

Willingham scoase staţia digitală. Tom îi dădu imediat peste mână:

— Nu!

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Pe calculator intrară câteva mesaje. Tom verifică. Nimic. În sfârșit, Willingham spuse:

— Cred că ar trebui să fac un raport despre asta.

— Nu! strigă Tom.

— Va fi sigur, domnule; nu îl înregistrez decât în sistemul poliţiei.

— Nu!

Uimit de vehemenţa bărbatului, agentul ridică mâinile.

— Bine, domnule, nici o problemă. Zâmbi. Ce ar fi să prepar câte o ceașcă de ceai sau de cafea și să ne gândim ce să facem în continuare?

— Cafea, spuse Tom. Cafeaua ar fi foarte bună, mulțumesc. Neagră, fără zahăr.

Agentul părăsi camera. Tom continuă să se uite la ecran; întreaga sa viaţă era undeva dincolo de el. Apăru un nou mesaj. Era de la *ScarabInc.com.* Instantaneu, îl deschise.

„Felicitări, Tom! Pricepi repede! Acum ieși din casă, ia mașina lui Kellie, mergi către nord, pe A23, și așteaptă ca ea să te sune. Nu îmi place că îmi ignori instrucțiunile de a nu vorbi cu

poliţia. Dacă spui un cuvânt, un SINGUR cuvânt noului tău prieten, menajera ta polițistă, atunci, prietene, nu îţi vei mai vedea niciodată soţia. Nu încerca să răspunzi la acest mesaj. Și nu te obosi să cauţi camera ascunsă – te uiţi acum la ea.”

65

Cleo îi zâmbi; fața îi era atât de caldă și de frumoasă în lumina lumânărilor. O melodie lină se auzea în fundal. Roy Grace îi putea simți respirația calmă și dulce pe fața lui.

— Nu a fost rău, șopti ea.

— Pentru un polițist?

Îi dădu un pumn în joacă. Apoi îi luă fața în mâini și îl sărută pe gură. Patul era atât de confortabil, Cleo era atât de plăcută, era atât de bine să fie cu ea; era ca și cum ar fi știut-o de ani de zile, ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni din toată lumea.

Îi mângâie pielea și o căldură se născu iar înăuntrul său; se simțea împăcat pe deplin. Era, cel puțin pentru moment, într-un loc pe care nu crezuse că îl va mai regăsi în viața sa. Apoi își aduse aminte că mai devreme îi sunase telefonul, că primise un mesaj pe care îl ignorase deși nu trebuia, și se uită la ceasul de lângă pat.

1.15.

„La naiba!”

Se ridică, pipăi pe jos, găsi telefonul și îl duse la ureche, ascultând căsuța vocală. Era Glenn, care îi spunea să îl sune dacă primește mesajul înainte de miezul nopții, iar dacă nu, vor vorbi dimineață. Ușurat, puse telefonul la loc.

— Îmi pare bine că ai venit, șopti Cleo.

— M-a atras remarca ta despre Glenfiddich, atâta tot. Nu îi pot rezista.

— Deci chiar sunteți atât de superficial, detectiv căpitan Roy Grace? Faceți orice pentru o băutură gratis?

— Mda. Și poate că eram puțin curios cu privire la logodnicul tău. Cât de superficial mă face asta?

Brusc, trase aer în piept când ea îi luă testiculele între degete.

— Știți cum se spune, domnule detectiv căpitan? întrebă ea calm, strângându-l ușor.

Gemând de plăcere – și de puțină durere – el răspunse:

— Ce se spune?

— Când ai testiculele unui bărbat în mână, inima și mintea acestuia le vor urma.

Ea slăbi strânsoarea puţin, iar el expiră scurt, relaxat.

— Și, îmi spui ce planuri ai cu mine pentru restul nopţii? șopti el.

Ea mări presiunea, apoi îl sărută:

— Nu ești în poziţia de a negocia, oricare ar fi planurile mele!

— Cine negociază?

— Păi, tu crezi că o faci!

Ea își îndepărtă mâinile, coborî din pat și traversă camera. El îi urmări corpul gol, suplu, picioarele lungi, fundul tare, rotund și alb, privind-o până ce ea ieși din cameră. Apoi își puse mâinile sub cap și se lăsă pe spate, pe o pernă moale și pufoasă.

— Cu multă gheaţă! spuse el tare.

Ea se întoarse în câteva minute cu două pahare mari și îi dădu lui unul. Se urcă în pat lângă el, ridică paharul și dădură noroc. Cu un semn din cap, ea spuse:

— Noroc, urecheatule! Și ţie, năsosule! Dă-i pe gât, un-doi.

Apoi își goli paharul pe jumătate. El îl ridică pe al său.

— Noroc, urecheatule! răspunse și luă o gură bună de băutură.

Ziua de mâine era la milioane de kilometri distanţă. Ochii ei, care se uitau fix în ai lui, străluceau.

— Deci, ai venit doar pentru că vroiai să știi despre logodnicul meu. Acesta este singurul motiv, domnule detectiv căpitan Roy Grace?

— Nu îmi mai spune așa!

— Și cum vrei să îţi spun? Sexosul de la capătul universului?

Zâmbind, el replică:

— Ar fi foarte bine. Dar și Roy, simplu, ar fi minunat.

Ea duse paharul la buze, apoi se aplecă spre el, îl sărută senzual și îi împinse în gură un cub de gheaţă cu aromă de whisky.

— Roy! E un nume frumos. De ce ţi-au spus părinţii tăi Roy?

— Nu i-am întrebat niciodată.

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată.

— Și mai spui că ești detectiv! Eu am crezut că investighezi totul.

— De ce părinţii tăi ţi-au spus Cleo?

— Pentru că... Râse ușor. De fapt, și mi-e jenă să spun, fiindcă romanele preferate ale mamei erau cele din seria *Cvartetul din Alexandria*. Mie mi-a pus numele după unul dintre personaje – Clea – doar că tatăl meu l-a dictat greșit în registrul de la biserică. A pus un „o” la sfârșit în loc de „a” și așa a rămas.

— Nu am auzit niciodată de *Cvartetul din Alexandria*.

— Haide, trebuie să le fi citit!

— Probabil că am avut o copilărie tare tristă.

— Sau una petrecută greșit?

— Tu știai să joci poker la doisprezece ani?

— Exact ce spuneam! Doamne, trebuie să te educ! *Cvartetul din Alexandria* e o serie de patru romane scrise de Lawrence Durrell; povești foarte frumoase, legate între ele. *Justine*, *Balthazar*, *Mountolive* și *Clea*.

— Trebuie să fie frumoase dacă...

— Dacă ce?

— Dacă au dus la tine.

Apoi îi sună telefonul. De data aceasta răspunse. Fără tragere de inimă.

Două minute mai târziu, tot fără tragere de inimă, era în picioare, punându-și șosetele în grabă, neîndemânatic.

66

— Te sperii ușor, nu-i așa, Kellie?

Orbită de lumina din ochii ei, Kellie se zvârcoli în legăturile care o ţineau, încercând să se tragă înapoi în scaun, să se depărteze de picioarele gândacului negru, hidos, pe care americanul gras îl îndrepta spre faţa ei.

— Nuuu! Te rog, nuuuuuu!

— E unul dintre animalele mele de companie.

— Ce vrei de la mine? Ce vrei?

Brusc, el îndepărtă gândacul și întinse spre ea o sticlă de votcă.

— Ceva de băut?

Ea își întoarse faţa. Tremura. De groază. De foame. De efort. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Știu că vrei să bei, Kellie. Gustă puţin, o să te simţi mult mai bine.

Dorea cu disperare sticla aia, să îi pună gâtul la gură și să bea tot. Dar era hotărâtă să nu îi dea satisfacţia asta. Cu colţul ochiului, în strălucirea luminii, încă mai putea vedea picioarele care se mișcau.

— Ia doar o gură.

— Vreau să îmi văd copiii, spuse ea.

— Cred că vrei mai mult votca.

— Du-te dracului!

Văzu o umbră, apoi simţi o palmă puternică pe obraz. Ţipă de durere.

— Nu suport nici un rahat de la o curvă, ai înţeles?

— Du-te dracului!

Următoarea lovitură fu atât de puternică, încât o dărâmă pe partea cealaltă a scaunului. Se prăbuși cu o lovitură agonizantă pe podeaua tare ca piatra; durerea îi străpunse braţul, umărul, îi trecu prin tot corpul. Îi dădură lacrimile.

— De ce îmi faci asta? Ce vrei de la mine? Ce vrei?

— Ce ai zice de puţină ascultare?

El ţinu gândacul în dreptul feţei ei, atât de aproape încât îi simţea mirosul acru. Îi simţi picioarele frecându-se de pielea ei.

— Nuuuuuuu! Se agită, mișcându-se pe podea cu scaunul, lovindu-se, rănindu-se, fiecare părticică din corp durând-o. Nuuuu, nuuu, nuuu! Respirația îi devenea din ce în ce mai agitată, nereușind să mai tragă aer, isterică. Simți că o apucă furia împotriva lui Tom. Unde era? De ce nu o găsise, de ce nu venise să o salveze? Apoi rămase nemișcată, cu ochii la lumina strălucitoare.

— Te rog, spuse ea. Nu știu cine ești. Îmi vreau doar copiii. Și soțul. Te rog, dă-mi drumul.

Trebuia să aibă legătură cu mesajul pe care îl primise Tom, cel despre care spusese poliției.

— De ce m-ați adus aici? întrebă ea, pentru a verifica.

Liniște.

— Ești supărat pe mine?

Vocea lui era de această dată blândă:

— Doar pentru că nu te comporți cum trebuie, Kellie. Mi-ar plăcea să cooperezi.

— Atunci dă-mi dracului drumul!

— Nu cred că este posibil în acest moment.

Ea închise ochii, încercând cu disperare să gândească clar, să lupte cu dorința puternică de alcool. Doar o înghițitură mică din acel Stoli. Dar nu îi va da grăsanului american această satisfacție. Niciodată, sub nici o formă, niciodată, niciodată, niciodată.

Apoi dorința îi acapară creierul.

— Te rog, pot să beau puțin acum? întrebă.

În câteva secunde sticla era la buzele ei și ea dădea lichidul pe gât. Doamne, era bine! Poate că se înșelase cu privire la acest bărbat; poate că era bun până la urmă. Îi zâmbi cu recunoștință.

— Vezi? Tot ceea ce vreau este să fiu drăguț cu tine. Tu te porți frumos cu mine, eu mă port frumos cu tine. Ce nu înțelegi din asta?

Ea dădu din cap. Brusc, când el îi luă sticla de la gură, se simți părăsită. Și din nou gândea clar. Simultan, fiecare film de groază pe care îl văzuse începu să i se deruleze în minte. Cine dracului era bărbatul acesta? Un ucigaș în serie? Ce are de gând să îi facă? Frica îi intrase în corp precum o creatură sălbatică. O va viola? O va tortura?

„O să mor aici, în întuneric, fără să îi mai văd pe Jessica, Max și Tom din nou.”

Cum să tratezi cu o persoană ca asta? În filme văzuse că prizonierii încercau să stabilească o relaţie, o legătură cu cei care îi ţineau captivi. Stabilirea unei legături; le venea mult mai greu să îţi facă rău dacă ajungeau să te cunoască puţin.

— Cum te numești? întrebă ea.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi cu privire la asta, Kellie.

— Mi-ar plăcea să știu.

— Te voi părăsi pentru o vreme. Cu puţin noroc, soţul tău ni se va alătura în curând.

— Tom?

— Te-ai prins!

— Vine Tom?

— Vine Tom. Nu vrei să te găsească zăcând așa, pe jos, nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— O să te pun să stai drept. Să arăţi bine pentru cameră!

— Cameră?

— Mda.

Simţindu-se puţin ameţită, cu vocea tremurând, întrebă:

— Ce cameră?

— Vei fi vedetă!

67

La ora 1.25, în dormitor răsună glasul lui Jay-Z când telefonul lui Glenn Branson primi un apel. Întinse rapid mâna pentru a-l opri înainte să o trezească pe Ari, se lovi de paharul cu apă de pe noptieră și trânti telefonul pe jos.

Se ridică pe întuneric, cu creierul puţin în ceaţă, și căută pe sub scaunul de lângă pat, unde căzuse telefonul; muzica se auzea din ce în ce mai tare. În sfârșit îl găsi și apăsă pe buton ca să răspundă.

— Detectiv Branson, spuse el cât de încet putu, stând ghemuit, ca și cum acest lucru i-ar fi făcut vocea și mai neauzită.

Era Tom Bryce care părea înnebunit.

— Detectiv Branson, îmi cer scuze că te sun atât de târziu.

— Nici o problemă. Numai o secundă…

— Dumnezeule! spuse Ari. Vii acasă după miezul nopţii și mă trezești, iar acum mă trezești din nou. Cred că ar trebui să avem dormitoare separate.

„Frumos mod de a începe o săptămână”, se gândi mohorât Branson, îndreptându-se spre ușă. Intră în baia vopsită în portocaliu-deschis și închise ușa.

— Îmi cer scuze. Acum vă ascult, spuse el, așezându-se gol pe scaunul de la toaletă, în lipsă de altceva. Se uită la ușa de sticlă a cabinei de duș, montată săptămâna trecută, și la gresia în dungi, nebunească, pusă vineri. Se mutaseră în casa asta în urmă cu trei luni. Era bine amplasată, la distanţă scurtă atât de mare, cât și de zona rurală Saltdean, deși acum – îi spusese Ari – toţi vecinii fierbeau deoarece se aflau la mai puţin de un kilometru de regiunea în care fusese descoperit cadavrul lui Janie Stretton.

— Vreau să știu dacă această linie este sigură, spuse Tom Bryce, părând aproape de isterie.

Se auzea un zgomot ca și cum s-ar fi aflat într-o mașină în mișcare. Branson se uită la ecranul telefonului; bărbatul suna de pe mobil. Încercând să îl calmeze, răspunse:

— Aţi sunat pe telefonul meu de serviciu; toate semnalele sunt criptate. Linia este foarte sigură.

Nu-i mai spuse însă că mobilul lui, probabil unul obișnuit, putea fi interceptat de oricine.

— Unde sunteți?

— Nu vreau să vă spun.

— Bine. Nu sunteți acasă?

— Nu. Nu este sigur să vorbesc de acasă; sunt microfoane.

— Vreți să ne întâlnim undeva?

— Da. Nu. Da. Adică... trebuie să mă ajutați.

— De aceea sunt aici, domnule Bryce.

— De unde știu că pot avea încredere în dumneavoastră? Că tot ce vă spun va fi confidențial?

Branson se încruntă la această întrebare.

— Ce asigurare ați dori ca să vă simțiți în siguranță?

Urmă o tăcere lungă.

— Alo? Domnule Bryce, sunteți acolo?

— Da. Vocea părea leșinată.

— Ați auzit întrebarea mea?

— Nu știu dacă... dacă ar trebui. Nu cred că îmi pot asuma acest risc.

Conversația se întrerupse.

Glenn Branson formă numărul de pe ecran, dar intră direct căsuța vocală. Lăsă un mesaj în care spunea că a sunat, apoi așteptă două minute, complet treaz, atent, dorindu-și ca Ari să fie mai înțelegătoare. Da, era greu, dar ar fi fost drăguț dacă ea ar fi arătat puțin mai multă înțelegere. Ridică umerii. Ce dracului?! Poate că ar trebui să citească volumul pe care i-l cumpărase pentru Crăciun, *Bărbații sunt de pe Marte, Femeile sunt de pe Venus*, și despre care îi spusese că îl va ajuta să înțeleagă ce simte o femeie. Dar se îndoia că va înțelege vreodată cu adevărat ce doresc femeile. Bărbații și femeile nu veneau de pe planete diferite; veneau din universuri diferite.

Formă din nou numărul lui Bryce. Din nou intră direct căsuța vocală. Apoi formă numărul de acasă al acestuia, simțind brusc că îl cuprinde o frică pe care nu o putea defini.

— A dispărut? întrebă Roy Grace care stătea lângă Branson în holul casei lui Tom Bryce, la ora 2.10, uitându-se uimit și furios la agentul de

la Departamentul de Relaţii cu familia. Ce dracului vrei să spui cu „a dispărut”?

— M-am dus sus să văd ce face și el nu mai era acolo.

— Tom Bryce, fiica sa de patru ani și fiul de șapte ani au ieșit din casă și tu nu ai remarcat?

— Păi… spuse neajutorat Chris Willingham.

— La dracu’, ai adormit în timpul serviciului, nu-i așa?

— Nu, eu…

Grace, care mesteca gumă pentru a masca mirosul de alcool din respiraţie, se uită la tânărul agent.

— Trebuia să ai grijă de ei. Și să fii atent la el, ca fiind principalul nostru suspect. Iar tu i-ai lăsat să plece?

Agentul le povesti tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore, inclusiv despre mesajul pe care Tom Bryce susţinea că l-a primit și care dispăruse din calculatorul acestuia.

Grace venise direct de la Spitalul General din Sussex, unde tânăra poliţistă în care își pusese atâtea speranţe, Emma-Jane Boutwood, era conectată la aparate și urma să intre în operaţie. Avusese neplăcuta sarcină de a le telefona părinţilor ei pentru a le spune că fiicei lor nu i se dădeau multe șanse de supravieţuire.

Plecase fără nici o tragere de inimă de lângă Cleo, dar după ce aflase gravitatea rănilor Emmei-Jane, toate amintirile despre timpul petrecut împreună cu ea se șterseseră – cel puţin temporar – iar acum se simţea deprimat și foarte îngrijorat în privinţa Emmei-Jane.

Șoferul dubei, deocamdată neidentificat, era încă inconștient la secţia de terapie intensivă a aceluiași spital. Grace ordonase să se pună o gardă permanentă la salonul acestuia și lăsase instrucţiuni ca, în momentul în care acesta se va trezi, poliţistul care va fi atunci de gardă să îl aresteze pentru tentativă de ucidere a unui ofiţer de poliţie. Spera doar că acuzaţia nu se va transforma în omucidere.

Între timp, Nick Nicholl îl aștepta în birou cu un laptop la care trebuia să se uite, iar Tom Bryce fugise pe furiș împreună cu cei doi copii ai săi; ce vroia să însemne asta?

Și săptămâna nu începuse decât de două ore. Întorcându-se către Branson, spuse:

— Telefonul pe care l-ai primit de la Bryce – ai spus că părea ciudat. Speriat?

— Îngrozit.

Grace se gândi un moment.

— L-ai pus ieri să completeze o fișă pentru persoane dispărute?

Branson încuviință.

— Ai înregistrat-o?

— Da.

— Dă-i un telefon lui Nick, este la birou acum. Spune-i să se uite la înregistrare. Ar trebui să conțină adresele rudelor domnului Bryce și ale prietenilor. Un om înspăimântat nu va merge departe cu doi copii mici, în miezul nopții. Ai dat mașina în urmărire?

Chris Willingham și Glenn Branson se uitară la el buimaci. Era clar că nici unuia nu îi trecuse asta prin cap.

— Ce dracu' se întâmplă?

Glenn Branson, încercând să îl calmeze, spuse:

— Roy, nu am știut cât de departe trebuie să mergem cu supravegherea lui. Chris era aici ca să îl ajute să facă față și să îi ofere protecție.

— Da. Și dacă îi dăm mașina în urmărire, îi putem oferi și mai multă protecție; grație tuturor patrulelor aflate acum pe străzi. Care, știe și el, nu sunt chiar așa multe la această oră din noapte.

— Să îi spun lui Nick să cheme și restul echipei?

Grace se gândi un minut. Tentația de a-l da jos din pat pe Norman Potting era aproape irezistibilă, dar avea presentimentul că începuse o zi foarte lungă. Ar trebui să-i lase pe cât mai mulți dintre ei să se odihnească, astfel încât la ședința de la 8.30 să aibă niște oameni energici, în puteri.

Realiză că trebuie să găsească un înlocuitor pentru Emma-Jane. Și cum va reacționa Alison Vosper la încă un accident cauzat de o urmărire a poliției? Șoferul de taxi era în spital cu răni minore, iar pasagerul său, care nu purta centura de siguranță, avea un picior rupt. Un reporter de la *Argus* era deja la spital și povestea se va afla în curând.

„La dracu', la dracu', la dracu'!"

— Avem o problemă: nu știu numărul de înmatriculare al mașinii cu care a plecat, spuse Glenn Branson.

— Păi, nu ar fi prea greu de obţinut; ar trebui să existe niște acte ale mașinii în casă.

Lăsându-i pe Branson să dea telefonul și pe Willingham să caute informaţiile despre mașină, Grace urcă la etaj, se uită în dormitorul copiilor, apoi în dormitorul cel mare, cu patul nefăcut. Nimic. Biroul lui Tom Bryce arăta mai promiţător. Căută printre dosarele de la serviciu, puse teanc lângă o cameră web pe un suport. Cotrobăi prin sertare, dar nu găsi nimic interesant, apoi se întoarse spre un fișet negru, înalt, de metal.

Informaţiile pe care le căuta erau într-un dosar pe care scria „Mașini". Nu toată munca de poliţie necesita o diplomă în fizică atomică, își spuse el.

Cincisprezece minute mai târziu, Grace și Branson erau într-un lift cu graffiti obscene pe pereţi și o pată de urină într-un colţ, într-un bloc administrat de primăria din Whitehawk. Coborâră la etajul șapte, merseră pe coridor și sunară la apartamentul 72. După câteva secunde, o voce de femeie întrebă:

— Cine este?

— Poliţia! spuse Grace.

O femeie cam la cincizeci de ani, obosită, îmbrăcată într-un capot și cu papuci în picioare, deschise ușa. Părea că în tinereţe fusese atrăgătoare, dar acum faţa ei era lăsată și brăzdată de riduri; părul ondulat, tuns fără nici o formă, fusese blond, însă acum era aproape tot alb. Avea dinţii foarte pătaţi; după mirosul de ţigări, Grace își dădu seama că erau îngălbeniţi de nicotină. În spatele ei, undeva în apartament, un copil ţipa. În aer se simţea un miros rânced de grăsime prăjită.

Grace ridică legitimaţia de serviciu.

— Detectiv căpitan Grace de la Departamentul de Criminalistică din Brighton. Dumnealui este detectiv sergent Branson. Sunteţi doamna Margaret Stevenson?

Ea încuviinţă.

— Sunteţi mama lui Kellie Branson?

Ea ezită un moment, apoi spuse:
— Da. Nu-i aici. Îl căutaţi pe Tom? Nu-i aici.
— Știţi unde este? întrebă Grace.
— Știţi unde este fiica mea?
— Nu. Încercăm să o găsim.
— Nu ar fi dispărut; nu și-ar fi părăsit copiii. Aproape că nici nu suporta să îi scape din vedere. Nici măcar nu vroia să îi lase cu noi. Tom a adus copiii aici în urmă cu o oră. A sunat la sonerie, i-a împins înăuntru și a plecat.
— V-a spus unde se duce?
— Nu. Mi-a spus c-o să sune mai încolo.
Ţipetele se înteţiră în spatele ei. Femeia se întoarse, neliniștită. Grace scoase o carte de vizită din portofel și o dădu.
— Vă rog să mă sunaţi dacă aflaţi ceva despre el; aveţi numărul meu de mobil.
Ea luă cartea de vizită și întrebă:
— Doriţi să intraţi? O ceașcă de ceai? Trebuie să o opresc pe Jessica din plâns; soţul meu trebuie să doarmă. Are Parkinson. Tre' să se odihnească.
— Ne pare rău că v-am deranjat, spuse Grace. Domnul Bryce nu a spus absolut nimic?
— Nimic.
— Nu v-a explicat de ce v-a adus copiii în mijlocul nopţii?
— Pentru siguranţa lor, așa a zis. Asta e tot.
— Siguranţă faţă de ce?
— Nu a spus. Unde este Kellie? Unde credeţi că este?
— Nu știm, doamnă Stevenson, spuse Glenn Branson. Imediat ce o găsim, vă dăm un telefon. Domnul Bryce chiar nu v-a spus unde se ducea?
— Să o găsească pe Kellie, asta a zis.
— Nu v-a spus unde?
Ea dădu din cap. Ţipetele deveniră și mai puternice. Grace și Branson schimbară o privire – o întrebare și o nedumerire.
— Ne pare rău că v-am deranjat, spuse Grace. Zâmbi, încercând să o liniștească. O să vă găsim fiica.

66

Tom, conducând mașina Espace a lui Kellie către nordul orașului Brighton, cu telefonul mobil în mână, tremura. Drumul era liber, doar din când în când se vedeau faruri din sens opus, sau unele care îi apăreau în retrovizor și apoi treceau pe lângă el. Apăsă tasta cu numărul lui Kellie pentru a suta oară și îi auzi vocea.

„Bună, sunt Kellie. Scuze că nu vă pot răspunde acum. Lăsaţi un mesaj și vă sun eu!”

Gânduri neclare îi treceau prin minte, precum umbrele lăsate în urmă de farurile sale. Își simţea întreg corpul încordat. Se aplecă în faţă, uitându-se prin parbriz, aruncând priviri nervoase în oglindă, frica chinuindu-i stomacul.

„O, Doamne! Iubito, unde ești?”

Nu știa ce caută aici sau la ce să se aștepte. Își simţea creierul blocat; era incapabil să gândească logic, incapabil să se gândească la altceva decât la cuvintele din mesaj. Avea viziuni cu acea fată, Janie Stretton, măcelărită în camera ei de un bărbat mascat. Dar acum nu mai era Janie Stretton, era Kellie.

Nu își putea imagina unde se afla și nici ce îi trecea ei prin minte. Vroia numai să ajungă la ea, orice ar fi însemnat sau cât ar fi costat acest lucru. Bani. Asta vroiau, bănuia el. O răpiseră pe Kellie și acum vroiau bani. Și vor trebui să îl creadă când le va spune că nu are foarte mulţi, dar le va da tot ceea ce are pe lume. Tot.

Pe șosea apăru un indicator. „Cowfold. Haywards Heath.”

— Sunt eu, iubito, spuse în telefon. Încercam din nou. Te iubesc.

Închise și ecranul telefonului se întunecă după câteva secunde. Apoi, brusc, se lumină din nou: „Număr necunoscut apelează.”

Dacă ar fi fost Kellie, ar fi apărut numărul ei. Agitat, răspunse:

— Alo?

— Domnule Bryce?

Era detectiv Branson. La naiba! Închise imediat. Câteva minute mai târziu auzi sunetul unui mesaj. Îl ascultă. Era detectivul Branson, pentru a treia oară, rugându-l să-i telefoneze.

„Kellie, iubito, sună-mă, în numele lui Dumnezeu!”

În oglindă văzu niște faruri. Deși mergea cu numai 60 de kilometri pe un drum cu două benzi, farurile rămaseră în spatele său. Reduse viteza la 40. Farurile rămaseră tot acolo. I se uscă gâtul. Telefonul sună din nou. Pe ecran apăru un număr pe care nu îl recunoscu. Răspunse cu o voce precaută și tremurată:

— Alo?

O voce de bărbat cu un accent răgușit, de est-european, întrebă:

— Domnule Bryce, ce mai faceţi?

— Cine... cine sunteţi?

Farurile erau chiar în spatele său, orbindu-l.

— Soţia dumneavoastră ar vrea să vă vadă.

Fiindu-i greu să vadă drumul în faţă, el spuse:

— Kellie e bine? Unde este?

— E bine, minunat. Abia așteaptă să vă vadă.

— Cine sunteţi?

— Peste un kilometru o să vedeţi un refugiu. Trageţi acolo și opriţi motorul. Rămâneţi în mașină și nu vă întoarceţi.

Apelul se întrerupse. Nu știa ce să facă. La distanţă în faţă, în timp ce începea să coboare o pantă, în lumina farurilor apăru un indicator de parcare. Apoi văzu refugiul.

Inima sa se agita precum o pasăre în cușcă, iar gura i se uscase de frică. Încerca disperat să gândească clar, raţional. O voce din minte ţipa la el să nu oprească, să meargă mai departe, să îl sune pe detectivul Branson și să lase poliţia să se descurce cu asta. Și o altă voce, mult mai domoală, mai logică, îi spunea că, dacă nu oprește, Kellie va muri.

Urletul de groază de pe calculatorul său îl învăluia din toate părţile. Femeia de marţi noapte de pe calculatorul său, care fusese tăiată în bucăţi, fusese adevărată.

Semnaliză că face la stânga, încetini și întră pe refugiu. Farurile îl urmară. Frână, opri motorul, apoi stătu ţeapăn uitându-se în faţă, paralizat de frică, dar hotărât să rezolve cumva situaţia.

Farurile din oglindă se stinseră. Întuneric. Liniște. Crezu că vede umbre mișcându-se. În spatele său, apărură puncte de lumină. Deveniră mai mari. Un camion trecu pe lângă el zguduindu-i mașina și văzu luminile roșii ale acestuia ștergându-se în depărtare.

Apoi, cele două portiere din spate ale mașinii sale se deschiseră în același timp. O mână îl apucă de gât. Ceva i se apăsă pe gură și pe nas, un material umed, cu un miros acid, acru. Brusc, simți o durere de cap care îl orbi, ca un cuțit care îi trecea prin cap. În spatele ochilor era ca și cum un televizor se închisese: un strop de lumină din ce în ce mai mic se stinse rapid în întuneric.

69

Următorul ofiţer de poliţie care primi un telefon dimineaţă foarte devreme fu detectivul sergent Jon Rye. Ceasul arăta ora 2.43 atunci când mobilul său începu să sune, iar el înjură că nu îl închisese. Soţia lui se trezi, dar nu spuse nimic; el aprinse veioza de pe noptieră, se uită la ecran și văzu doar „Număr necunoscut".

„Aproape sigur că are de-a face cu serviciul", se gândi el.

La telefon era ofiţerul care se ocupa de cazul Janie Stretton. Rye se uită la soţia sa, îl rugă pe Roy Grace să aștepte un moment, își puse un halat și coborî repede în bucătărie, unde închise ușa.

— Domnule? spuse apoi. Îmi pare rău.

— Îmi cer scuze că te deranjez. Trebuie să te întreb ceva urgent. Noaptea trecută ai înregistrat un incident sub denumirea „Detectare de reţea wireless".

„La dracu'", se gândi Jon Rye enervat. Introdusese nenorocitul de apel de la inginerul elveţian doar din răzbunare. Mai mult ca o glumă decât orice altceva. Uite cum se pot întoarce lucrurile împotriva ta!

— Ai înregistrat detaliile de identificare ale unei dube Ford Tranzit albe. În noaptea anterioară, duba s-a aflat la locul unei crime, iar în această seară a fost implicată într-un accident rezultat în urma unei urmăriri.

— Înţeleg, spuse șeful Departamentului IT.

— Nu am mai auzit expresia asta până acum: „Detectare de reţea wireless". Ce ai vrut să spui?

Rye îi explică. Când termină, Grace spuse:

— OK. Dacă am înţeles corect, persoanele cu conectare wireless la internet pot intra în orice computer care nu este protejat cu parolă?

— Exact, domnule. Router-ul wireless – o piesă micuţă care costă vreo cincizeci de lire – emite un semnal și oricine este în raza de acoperire se poate conecta, în cazul în care nu există parolă de protecţie.

— Deci, făcând așa, pot obţine o conectare la internet la viteză mare?

— Într-adevăr, domnule.

— Dar de ce ar face asta?

— Dacă ești departe de casă și vrei să îți verifici poșta electronică, motivul poate fi simpla comoditate. Chiar și eu am procedat așa.

Rye, care acum era complet treaz, se duse la ibric, verifică dacă are apă și îl puse să fiarbă, hotărându-se să își facă o cană de ceai.

— Ai procedat și tu așa? Ce vrei să spui?

— Eram pasager într-o mașină, în Brighton, am oprit la semafor cu laptopul deschis și, brusc, am realizat că eram conectat; prinsesem un semnal de la un router wireless. În câteva secunde poți descărca o grămadă de mesaje și pagini de internet.

Grace tăcu un minut, gândindu-se la asta.

— Deci domnul Seiler, care a făcut plângerea, era supărat din cauza unui bărbat care se afla în duba din fața casei și care intrase în rețeaua sa.

— Așa mi s-a părut, domnule.

— Dar de ce era supărat domnul Seiler? Avea vreo importanță conexiunea asta?

— Da. Dacă încerca să trimită sau să descarce un mesaj, în special documente mari, i-ar fi micșorat viteza de conectare. Rye căută o analogie. Vă puteți imagina că acasă dați drumul la apă la toate robinetele odată; apa va curge cu mai puțină presiune decât dacă ați fi dat drumul numai la unul. Nu e, totuși, o analogie perfectă.

— Deci, bărbatul ăsta din dubă a realizat că a găsit un loc potrivit pentru a se conecta.

— Se pare că da: așa se procedează dacă vrei să folosești internetul fără să plătești.

Grace tăcu timp de câteva secunde.

— Dar prețul la internet este chiar mic acum. Ar mai putea exista și un alt motiv?

Apa din ibric fierbea. Afară era întuneric beznă. Pe ușa de la frigider era un desen în creion, cu un bărbat slab într-o mașină mică, pătrățoasă, cu patru roți inegale, și cuvântul „tati” dedesubt. Fusese desenat de fiica sa, Becky, în urmă cu mai mult de zece ani, când lucra la Circulație; probabil că ea avea vreo nouă ani atunci. Ciudat ce provoacă oboseala, se gândi el. Nu se mai uitase la desenul respectiv de aproape zece ani.

— Alt motiv? Da, dacă ai avea de trimis sau primit mesaje pe care ai vrea să le faci cât mai greu de urmărit.

— Mulţumesc, spuse Grace. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Nici o problemă. Informaţia aceea despre rute, de pe calculatorul domnului Bryce, a fost utilă?

— Foarte utilă, da.

— Bine, încă mai lucrăm la el.

— Poate vorbim mai târziu astăzi.

— Vă sun dacă aflăm mai multe.

Simţea nerăbdare în vocea detectivului, ca și cum acesta abia ar fi așteptat să termine convorbirea care îl reţinea de la altceva – ceva mai urgent decât acest telefon care îi trezise întreaga casă în toiul nopţii.

70

Grace, așezat la biroul din MIR ONE, închise telefonul și luă o gură din cafeaua tare, dulce, cu lapte, pe care și-o făcuse. După ce plecase el, pe la ora 23, se părea că veniseră cei de la curățenie; locul era fără nici o pată, mirosul de mâncare fusese înlocuit cu un miros ușor metalic de detergent, coșurile de gunoi fuseseră golite. Nick Nicholl, lângă el, închise telefonul.

— Nici o veste de la spital, spuse el.

În acest moment, se gândi Grace, nici o veste însemna o veste bună. Nici o veste însemna că Emma-Jane era încă în viață.

— Bine, spuse arătând spre laptopul pe care Nick Nicholl îl luase din dubă și care se afla acum într-o pungă de plastic, în fața lui. Vreau să verific mesajele primite și trimise de pe acest laptop.

Trecu repede în revistă incidentele raportate în acea noapte. În afară de evenimentele deja cunoscute, fusese o noapte liniștită, obișnuită, de duminică. Joi și vineri era de zece ori mai multă activitate.

Tânărul detectiv își puse mănuși din latex, scoase laptopul din pungă și îl deschise. Era în funcțiune, dar intrase în hibernare. Câteva secunde, procesorul își făcu verificările obișnuite, apoi se deschise la programul de poștă electronică Entourage, care probabil că fusese folosit, își dădu seama Nicholl, atunci când ajunseseră ei la dubă. Branson, care stătea în fața lor, întrebă:

— Jon Rye a fost de ajutor?

— Mult mai de ajutor decât aș fi eu la ora asta dimineața, răspunse Grace, suflând în cafea ca să o răcească.

— Mda. Ei bine, a lucrat înainte la Circulație. Foarte bine că l-ai trezit. Unul dintre ei m-a amendat acum vreo zece ani; ar fi putut fi el.

Grace zâmbi.

— Ai dat urină? Ai suflat în fiolă?

— Nu, doar pentru viteză. Pe un drum pustiu și nenorocit. Nici nu aveam mult peste limită. Nenorocitul mi-a arătat regulamentul!

— Da, am luat și eu amendă pentru viteză acum vreo trei ani, spuse Grace. De la un agent într-o mașină fără însemne, pe A23. I-am

spus că sunt polițist și asta a înrăutățit lucrurile. Se pare că au o plăcere sadică să dea în cei ca ei.

— Știi gluma aia veche? întrebă Branson. Despre diferența dintre un arici și un agent de circulație?

Grace dădu din cap că o știe.

— Eu nu o știu, spuse Nicholl.

— La agentul de circulație, țepii sunt în interior, spuse Branson.

Nicholl se încruntă, creierul său obosit neputând să facă legătura imediat. Apoi zâmbi.

— Aha! E amuzant, spuse el, mutând laptopul astfel încât Grace să vadă bine ecranul.

— Începe cu mesajele primite, ceru el. Tot ce a primit începând cu... Se uită la notițele sale pentru a vedea la ce oră înregistrase incidentul Jon Rye. Începând cu ora 18.30 ieri seară.

În căsuță era un singur mesaj, cu un fișier atașat imens.

„SC5w12”

Un simbol arăta că mesajul, cu fișierul atașat cu tot, fusese retrimis cuiva. Adresa expeditorului era *postmaster@scarab.tisana.al.*

Grace simți adrenalina când văzu cuvântul *scarab*.

— Am tras lozul cel mare!

— *Punct al,* se miră Branson, care acum stătea în spatele lor, citind peste umărul lui. Ce țară este *al?*

— Albania, spuse Nick Nicholl.

Grace se uită la el.

— Ești sigur?

— Da.

— Ești un fel de geniu, omule? întrebă Branson admirativ. De unde știi asta?

Detectivul se întoarse spre el și râse șmecherește:

— A fost răspunsul la o întrebare de concurs la postul local, în urmă cu câteva săptămâni.

— Eu nu am fost niciodată la unul, spuse Branson. Ar trebui să merg cu Ari, să ne mai îmbogățim cunoștințele generale.

„Și să ne îmbunătățească mariajul – mai important” se gândi el. Să încerce să găsească alte lucruri de făcut împreună, în afară de a se certa. Grace se uită din nou la adresă.

— Tisana, spuse el. A apărut și asta în întrebările alea?

Nicholl dădu din cap.

— Să căutăm pe Google.

Încercă o căutare, dar nu apăru decât un site italian cu posibilităţi de traducere. Nicholl îl selectă. Câteva secunde mai târziu, se uitau la o listă lungă, detaliată, de patologii și plante.

— Acnee, citi Grace. Morcov, vitamine solubile Tisana, germeni de grâu, ulei Borragine, Burdock.

Mai departe era ceva ce i se părea chiar mai interesant la ora asta înaintată – sau matinală: Oboseală. Ginseng. Guarana. Vitamine și minerale Tisana. Lecitină de soia.

— Poate că e vreun bolnav închipuit, opină Branson.

Nicholl îl ignoră, prea obosit pentru glume în acest moment.

— Du-te la mesajele expediate, spuse Grace.

Nicholl deschise căsuţa. Era un singur mesaj; același, cu fișierul respectiv.

— Poţi să vezi cui i-a fost trimis? întrebă Grace.

— Ciudat, spuse Nick Nicholl. Nu arată destinatarul.

Deschise fișierul și în câteva secunde deveni evident care era motivul. Erau sute și sute de destinatari, copiaţi automat. Și toţi aveau adrese alcătuite din numere combinate cu „tisana”. Grace o citi pe prima: *110897@tisana.al.* Apoi pe următoarea: *244651@tisana.al.*

— Prima parte pare a fi numele, evident codat, spuse Nick Nicholl. Probabil că „tisana” este furnizorul de internet.

— Și de ce nu am găsit nimic când am căutat „tisana”? întrebă Grace.

— Pentru că cineva nu vrea să găsim.

— Poţi să ascunzi lucruri pe motoare de căutare cum este Google?

— Sunt convins că, dacă te pricepi, poţi ascunde orice vrei.

Încuviinţând, Grace spuse:

— Să ne uităm în fișier, să vedem ce are să ne spună. Privi ecranul în timp ce Nick Nickoll puse cursorul pe fișier și îl deschise. Apoi, câteva secunde mai târziu, își dorea să nu fi sugerat să îl vadă. Timp de patru minute, toţi trei se uitară la ecran într-o liniște totală.

71

La ora 6.30 dimineaţa, Roy Grace îl sună acasă pe Dennis Ponds, ofiţerul responsabil de relaţiile cu presa, își ceru scuze că îl trezește și îl rugă să vină la ora 8.30 la biroul său temporar. Grace reușise să prindă două ore de somn neodihnitor, într-o poziţie relativ orizontală, pe două fotolii din camera de interogatoriu, înainte de a pleca din nou, puţin după 6.30, spre birou. Branson o dusese mult mai bine, pentru că împrumutase canapeaua din biroul detectivului-șef. Nicholl se dusese acasă pentru două ore, îngrijorat să își lase soţia însărcinată singură pentru prea multă vreme.

La 7.20, Grace stătea la intrarea supermarketului Asda de peste drum și, când se deschiseră ușile, la 7.30, fu primul client. Cumpără o lamă de ras, cremă de bărbierit, o cămașă albă, două cornuri, șase cutii de Red Bull și două pachete de tablete cu cofeină ProPlus.

La ora 8 o sună pe Cleo, dar îi răspunse mesageria vocală. Îi lăsă un mesaj scurt: „Bună, sunt Roy. Scuze că am plecat așa brusc. Ești minunată! Sună-mă când poţi. Te îmbrăţișez."

La 8.30, când Dennis Ponds intra în biroul mic de vizavi de MIR ONE, Grace se simţea deja excelent. Spălatul, bărbieritul și schimbarea cămășii îl împrospătaseră și cele două doze de Red Bull și patru tablete ProPlus își făcuseră efectul. Singurul lucru care nu era în regulă era spatele său, care îl simţea că îl arde. Cleo îl făcuse bucăţi. Nu îi venise să creadă când se uitase în vestiarul bărbaţilor peste umăr și văzuse zgârieturile lungi, de un roșu-aprins. Dar zâmbise. Meritase. Focul de pe spatele său nu era nimic în comparaţie cu cuptorul care îi ardea în abdomen. Doamne, era nebună în pat!

— 'Neaţa, Roy, spuse Ponds.

Astăzi, mai mult ca niciodată, arăta a șmecher de oraș, cu părul dat cu gel pe spate, costum cu dungi albe, cămașă roz cu gulerul mic și o cravată albastră care părea făcută din piele de șarpe.

Grace dădu din cap și se așezară amândoi.

— Îmi cer scuze că te-am chemat așa devreme.

— Nici o problemă, spuse Ponds. Întotdeauna mă trezesc cu noaptea în cap; doi copii mici, trei câini. Ridică apoi din umeri. Deci?

— Vreau să stai cu noi la ședința de la ora 8.30; avem o înregistrare pe care aș vrea să o vezi.

Uitându-se la el puțin nedumerit, Ponds replică:

— Păi... Am un program destul de încărcat în această dimineață; trebuie să organizez conferința de presă pentru cazul Janie Stretton...

— Despre asta este vorba, Dennis, îl întrerupse Grace. Dar și de altceva. Poate că încă nu ai auzit, dar un vehicul pe care echipa mea îl urmărea noaptea trecută s-a ciocnit cu un taxi, în Kemp Town.

Figura lui Ponds se lungi.

— Nu, nu am auzit.

— Încercând să oprească mașina înainte de a dispărea, unul dintre ofițerii mei tineri a ajuns la Reanimare. Tocmai am vorbit la telefon cu medicii. A supraviețuit unei operații de cinci ore, dar situația încă nu arată bine. Și-a pus viața în joc pentru a opri nenorocita aia de mașină, un Ford Transit. Înțelegi asta? Și-a pus viața în joc, Dennis. Are douăzeci și patru de ani; este unul dintre ofițerii cei mai inteligenți și mai serioși pe care i-am văzut până acum. S-a agățat de portiera vehiculului pentru a-l opri, iar nenorocitul de șofer a lovit-o de o altă mașină. Ea încerca să își facă treaba, să aplice legea. Înțelegi?

Ezitând, Ponds aprobă.

— Am un ofițer legat la aparate. Am un nenorocit de suspect inconștient. Am un șofer de taxi nevinovat, cu un picior rupt.

— Nu prea înțeleg unde vrei să ajungi.

Grace își dădu seama că toată cofeina îl făcea să pară puțin agresiv.

— Uite unde vreau să ajung, Dennis: vreau ca editorul de la *Argus*, editorii de la alte ziare și cei de la radio sau televiziune care ar fi interesați de această poveste să mă scutească puțin. Nu vreau să fiu nevoit să am de a face cu o cameră plină de vulturi înfometați care aleargă după altă poveste ieftină despre cât de necugetați suntem, că punem în pericol oameni nevinovați, când de fapt noi încercăm să salvăm vieți și în acest proces le riscăm pe ale noastre.

— Înțeleg ce spui, zise Ponds, dar nu va fi ușor.

— De aceea vii la ședință, Dennis. O să îți arăt ceva ce am văzut în această dimineață. Apoi îți voi da o copie. Cred că vei fi de acord cu mine că va face lucrurile mult mai ușoare, adăugă Grace zâmbind aproape diavolește.

Merseră câţiva paşi de-a lungul coridorului, către sala de şedinţe care se umplea repede atât cu oameni din echipa lui, cât şi din noua echipă care primise ieri misiunea de a investiga moartea lui Reggie D'Eath; era evident că aceste două crime se intersectau în mai multe puncte.

Grace se hotărâse să folosească sala de şedinţe în locul biroului din MIR ONE, în parte fiindcă era mai spaţioasă, dar mai ales datorită monitorului mare cu plasmă de pe perete, la care detectivul John Rye, chemat la şedinţă de Branson, conecta laptopul pe care Nick Nicholl îl luase din duba lovită.

Aşezat în faţa panoului pe care scria „Noi oprim infracţiunile", Grace se gândi că în acest moment echipa sa părea că nu ar putea opri nici măcar un autobuz şi îşi aduse aminte că, din nefericire, astăzi era ziua în care îşi începea lucrul Cassian Pewe. Ce grozav ar fi să fie transferat la Newcastle acum, când începuse să se întâlnească cu Cleo! Să fie trimis la capătul celălalt al ţării. Cinci sute de kilometri distanţă! Ei, nu se va întâmpla aşa ceva!

Nici unul dintre ei nu se va bucura de cele patru minute de film. Să înceapă săptămâna cu cel mai oribil film de groază pe care cei mai mulţi dintre ei îl vor vedea în viaţa lor nu era nicidecum o plăcere. Folosea o tactică de şoc, ştia asta, care nu îi va aduce prieteni. Dar în acest moment, să îşi facă prieteni era ultimul lucru de pe lista sa de priorităţi.

Începu şedinţa aşa cum o începea mereu:

— Este ora 8.30, luni, 6 iunie, citi el. Aceasta este a şasea întâlnire în cadrul Operaţiunii Privighetoarea, investigarea asasinării lui Jane Susan Amanda Stretton, în ziua a cincea după descoperirea cadavrului acesteia. Voi face acum sumarul evenimentelor care au urmat incidentului.

Timp de câteva minute, în special pentru cei nou-veniţi din cealaltă echipă, recapitulă circumstanţele morţii lui Janie Stretton, investigaţiile şi acţiunile care avuseseră loc după aceea şi evenimentele-cheie. Acestea erau: furtul unui CD care se pare că îi permisese lui Tom Bryce să fie martor la uciderea lui Janie Stretton; descoperirea faptului că Janie Stretton îşi suplimenta veniturile de avocat lucrând ca prostituată; descoperirea legăturii dintre computerul

lui Tom Bryce și cel al lui Reggie D'Eath; dispariția lui Kellie Bryce și a soțului acesteia; recuperarea noaptea trecută a unui laptop dintr-o dubă lovită, laptop în care se afla filmul pe care îl vor vedea cu toții în scurt timp.

Își verifică ceasul.

— Dacă vreunul dintre voi are planuri extraprofesionale pentru următoarele treizeci și șase de ore și patruzeci și cinci de minute, le puteți anula. Veți înțelege de ce la finalul acestei întâlniri. Bun. Acum putem asculta raportul fiecăruia? întrebă el uitându-se mai întâi la Norman Potting.

— Pot întreba dacă mai sunt noutăți cu privire la Emma-Jane? se interesă acesta.

— Nu, este încă la Reanimare, spuse Grace scurt. Am cerut să fie trimise la spital flori din partea echipei. Ce ai mai aflat referitor la cele două agenții de escorte la care era înregistrată Janie Stretton?

— Am fost să-i iau o declarație oficială doamnei Claire Porter, asociat la agenția de escorte BEE-247, ieri-seară, la ora 19.30. Ne e tot atât de utilă ca un ceainic găurit. Nu am obținut nimic folositor de la ea.

— Și clienții ei?

— Acum îi cercetez pe clienți, dar și pe fete, spuse Potting.

„Sunt sigur că asta faci, nefericitule", se gândi Grace și, văzând expresiile câtorva colegi, inclusiv ale celor două agente de la relațiile cu familia care stătuseră cu Derek Stretton, Maggie Campbell și Vanessa Ritchie, își dădu seama că nu era singurul care credea acest lucru.

— Până acum, nu am aflat nimic.

— Și cea de-a doua agenție?

— Abia se înscrisese; nu îi făcuseră cunoștință cu nici un client.

Grace se uită la notițele sale.

— Ce știi despre Anton, bărbatul care s-a întâlnit cu Janie Stretton de patru ori prin intermediul agenției BEE-247?

— Am verificat numărul de telefon. Era una dintre acele cartele preplătite pe care le poți cumpăra de la aproape orice magazin. Numele cumpărătorului nu e înregistrat; pista nu duce nicăieri.

Grace dădu să circule printre membrii celor două echipe vreo douăsprezece fotografii cu Janie Stretton și partenerul ei din Karma Bar. Acestea fuseseră scoase de pe camera de supraveghere și calitatea nu era foarte bună, dar fața ei și a partenerului musculos, cu părul scurt, erau destul de clare.

Aceste poze au fost făcute vineri, pe 27 mai, în noaptea în care Janie Stretton a ieșit la a treia întâlnire cu acest Anton. Cred că putem presupune că Anton e individul din fotografii. Vreau ca aceste poze să ajungă la fiecare post de poliție din țară și vom încerca să le difuzăm miercuri noapte în emisiunea *Crimewatch*. Cineva trebuie să îl recunoască.

Grace știa că asta va duce la probleme de identificare în viitor, dar când va fi nevoie va colabora cu Procuratura pentru a le rezolva. Se întoarse către Maggie Campbell și Vanessa Ritchie:

— Ați spus că tatăl lui Janie Stretton a oferit o recompensă?

— A confirmat noaptea trecută, spuse Maggie Campbell. O sută de mii de lire pentru informații care vor duce la arestarea și condamnarea ucigașului.

— Bine, spuse Grace. Asta e de ajutor; va testa astfel multe loialități.

Se uită la cei doi ofițeri pe care îi recrutase din echipa lui Dave Gaylor: Don Barker, un tip care îi plăcea – un sergent îndesat, cu gât de taur, cam la treizeci și cinci de ani, cu un ciuf de păr blond și o cămașă albastră, cu nasturii aproape să plesnească – și un detectiv mult mai tânăr, foarte încrezător, pe care nu îl mai văzuse până acum. Numele lui era Alfonso Zafferone; avea trăsături frumoase, latine, părul cu aspect umed, și era îmbrăcat într-o jachetă sport și o cămașă cu cravată la modă. Adresându-se ambilor, îi întrebă:

— Ați făcut vreun progres cu proprietarul dubei albe?

Răspunse Alfonso Zafferone. Avea o atitudine obraznică și plină de sine, care îi displăcu imediat lui Grace. Se purta de parcă era pus pe treburi mai mari, și sarcini minore precum verificarea unui vehicul erau sub nivelul său.

— Așa cum deja știm, duba este a unei companii, adresa acesteia fiind o căsuță poștală din Londra. Am verificat compania; nu este înregistrată.

— Adică?

Zafferone ridică din umeri. Oboseala îl făcea pe Grace mai puţin tolerant decât era de obicei și îl repezi, rostindu-i numele în mod intenţionat greșit – una din cele mai bune metode de a pune pe cineva la locul lui.

— Aceasta este o investigaţie a unei crime, detectiv Zabaglione. Aici nu ridicăm din umeri, ci răspundem verbal. Ai dori să încerci din nou?

Tânărul detectiv se uită dușmănos la el, părând un moment că are de gând să riposteze, dar era evident că se răzgândise.

— Înseamnă, domnule, că fie compania este înregistrată în afara ţării, fie numele este fals.

— Mulţumesc. Până la următoarea întâlnire de la ora 18.30 vreau să știu care este situaţia. Și de unde vine corespondenţa din căsuţa poștală. OK?

Zafferone încuviinţă supărat.

„Nu vei ajunge prea departe, fiule", se gândi Grace. „Poate doar dacă trage cineva apa după tine la WC."

— Ce știm despre identitatea șoferului dubei?

— Începuse să își revină în urmă cu zece minute, Roy, spuse Don Barker. Nu avea nimic asupra sa sau în dubă. Nu pare a fi englez; poate fi din Europa Centrală. Mă duc să îl văd direct de la ședinţa asta.

— Bine, spuse Grace. Apoi se întoarse spre Potting. Încă o sarcină pentru tine, Norman. Trebuie să vizitezi toţi furnizorii angro de acid sulfuric din zonă.

— Îi dau zor, spuse Potting.

Grace i se adresă lui Nick Nicholl.

— Adu-mi aminte, Nick, la ce oră ne întâlnim cu detectivul din Wimbledon?

— La 11.30, domnule.

— Și ai luat legătura cu toate secţiile din ţară să vezi dacă au avut vreo crimă în care a apărut și un scarabeu?

— Da, lucrez la asta, domnule.

— Mai lasă-mă naibii cu „domnule", da?

Detectivul roși. Grace se simţea neplăcut că se răstise la el. Nu era nevoie să certe pe nimeni. Își dădu seama că trebuie să se controleze.

Se uită la echipă și zâmbi.

— Bine, acum vom vedea un scurt film. Îmi cer scuze că nu avem și sucuri.

Primi ca răspuns un râs strident.

„După ce veţi vedea filmul, nu veţi mai vrea sucuri; va fi bine dacă veţi reuși să nu daţi afară micul dejun”, se gândi Grace, făcându-i semn sergentului Rye să tragă jaluzelele și să înceapă. În timp ce Rye se conforma, Grace spuse:

— Acest film a fost găsit pe un laptop luat din duba Ford Transit ieri-noapte. Hard-discul a fost scos și pus într-un loc sigur, ca dovadă a crimei, în Departamentul IT criminalistic. Ceea ce veţi vedea este o copie.

Jon Rye apăsă pe tastatură pentru a începe filmul. Grace făcu lumina mai slabă.

Pe ecran apăru:

„O PRODUCŢIE SCARAB.
Vă prezentăm un film special, bonus pentru toţi clienţii noștri: *Baia lui Reggie!* Bărbatul este un pedofil condamnat. Vizionare plăcută!”

Câteva secunde mai târziu, o cameră video care tremura ușor arăta, dintr-un unghi larg, o baie mică, demodată, vopsită în culoarea fructelor de avocado. Camera se concentră asupra căzii. Câteva secunde mai târziu, un ins îmbrăcat în ceea ce părea să fie un costum complet de protecţie, cu mănuși, cizme, rezervor de aer și mască se chinuia să intre cu spatele în baie, cărând ceva. Într-o secundă, deveni clar că trăgea de picioare un bărbat gol, legat strâns cu o funie.

Un al doilea ins, în costum de protecţie identic, cu faţa invizibilă în spatele măștii închise la culoare, ţinea de umerii bărbatului dezbrăcat, Reggie D'Eath. Îl așezară în cada goală.

Gras, cu o faţă de copil, cu părul rar și carnea moale, Reggie se zvârcolea în cadă ca un pește pe uscat. Figura lui era o mască a terorii, dar era incapabil să vorbească deoarece ceva, fixat cu leucoplast, îi fusese îndesat în gură. Avea mâinile legate strâns pe lângă corp. Tot ce putea face era să se zvârcolească, săltându-se cu ajutorul coapselor, și să își răsucească dintr-o parte în alta capul, cu ochii ieșind din orbite,

implorând, cu penisul mic și subțire mișcându-se între testiculele golașe și un desiș întunecat de păr pubian.

Cei doi inși ieșiră din baie și se întoarseră cu o canistră neagră de plastic, despre care Grace estima că are vreo patruzeci de litri. Pe ea nu scria nimic. Reggie D'Eath se zbătea acum atât de puternic, încât pentru o secundă păru că va reuși să iasă din cadă.

Bărbații lăsară canistra jos. Unul îl ținu pe D'Eath, iar celălalt luă o bucată de sârmă lungă, i-o răsuci de două ori în jurul gâtului și apoi o agăță de un suport pentru prosoape de pe perete, deasupra capului. Și strânse tare. Ochii lui D'Eath ieșiră și mai tare din orbite. Mișcările sale se schimbară după câteva secunde; erau mai degrabă convulsii decât zbucium.

Cu greu, cei doi inși îl deplasară puțin, astfel încât acum era relativ ridicat, și nu întins. Ajustară legătura care îl susținea în mod evident inconfortabil, intrându-i în pielea gâtului, dar fără să îl sugrume. O mână nevăzută aruncă un scarabeu viu pe pieptul lui. Micuța creatură se rostogoli pe spate aproape comic, oprindu-se pe organele genitale ale lui D'Eath. Începu să meargă, dar era deja prea târziu.

Fără să mai piardă timpul, cei doi inși ridicară canistra, dându-se cu atenție la o parte din calea camerei, ca să nu o acopere, și vărsară o bună parte din lichidul despre care Grace știa că este acid sulfuric direct pe organele genitale ale lui D'Eath.

Apărură vapori.

Grace nu mai văzuse niciodată un corp tremurând și contorsionându-se așa cum o făcea nefericitul D'Eath acum. Capul bărbatului se zbătea de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi încercat să taie sârma cu carotida; ochii îi ieșeau din cap. Pe cât de discret putu, Grace se uită la reacțiile colegilor săi. Ponds își ținea mâna peste gură. Absolut toți se uitau șocați.

Se întoarse la ecran. Bărbații continuau să toarne, să golească întreg conținutul canistrei în cadă. În câteva secunde, corpul lui D'Eath încetă să mai miște. Baia se umplu repede cu o ceață chimică. Imaginea se înnegri. Apoi pe ecran apăru mesajul:

„DRAGUL NOSTRU CLIENT. Sperăm că ți-a plăcut micul nostru spectacol bonus. Nu uita să te conectezi marți la ora 21.15, pentru

următoarea Mare Atracție: SOȚUL ȘI SOȚIA MOR ÎMPREUNĂ. Prima noastră CRIMĂ DUBLĂ!”

Grace aprinse lumina.

72

După culoarea ca de hârtie a feţei lui Alfonso Zafferone, Grace ghici că nu va mai avea parte de o atitudine arogantă din partea tânărului detectiv de acum încolo. Nu își aducea aminte, de-a lungul întregii sale cariere, când mai fusese într-o sală plină cu oameni atât de tăcuţi.

Dennis Ponds se uita cu ochii măriţi și tulburi, ca și cum abia i s-ar fi spus că va fi băgat în cadă. Norman Potting sparse până la urmă tăcerea. Tuși ca să își cureţe gâtul, apoi spuse:

— Să presupunem că acesta este un film *snuff*[13], Roy?

— Păi, în nici un caz nu e un album de familie, îi răspunse Glenn Branson.

Nu se auzi nici un râset. Nimic. Una dintre femeile care dactilografiau se uita în jos, ca și cum i-ar fi fost frică să își ridice ochii, în caz că mai urma ceva.

— Dennis, interveni Grace. Îţi voi da o copie pentru laptopul tău, pe care să o duci editorului de la *Argus*. Nu îi arăta totul, dar fă-l să conștientizeze lucrurile cu care avem de-a face. Vreau să pună fotografii cu domnul și doamna Bryce pe prima pagină, în ediţia de astăzi, de la prânz. Avem o zi și jumătate să îi găsim pe acești oameni. Înţelege toată lumea acest lucru? Că urmează să fie uciși și filmaţi?

Branson inspiră adânc, apoi expiră cu zgomot.

— Doamne, cine se uită la asemenea chestii?

— O mulţime de oameni cu minţile bolnave, răspunse Grace. Ar putea fi oricine din această cameră; sau vecinul vostru, doctorul, instalatorul, preotul, agentul de vânzări. Aceleași persoane care se opresc să caște gura la accidentele auto. Voyeuriști. Există câte puţin din așa ceva în fiecare dintre noi.

— Nu și în mine, spuse Branson. Nu aș putea să mă uit la chestii de genul ăsta.

— Vrei să spui că toţi suntem potenţiali criminali? întrebă Nick Nicholl.

Grace își aduse aminte ce îi spusese un psiholog care vorbise despre acest gen de filme la o întrunire a criminaliștilor din Statele

Unite, când se întâlniseră seara la bar: „Toţi avem capacitatea să ucidem, însă puţini dintre noi pot *trăi* cu gândul că au ucis. Dar mulţi sunt curioşi; vor să încerce senzaţii tari. Filmele *snuff* ne dau posibilitatea de a experimenta uciderea unei fiinţe umane.”

— Gândiţi-vă la asta, îi îndemnă Grace după ce le relată spusele psihologului. Un om normal nu-și ucide semenii.

— Eu aș fi omorât-o fericit pe soacra mea, spuse Potting.

— Mulţumesc, Norman, replică Grace, făcându-l să tacă înainte de a mai continua. Apoi se întoarse către Glenn Branson: Tom Bryce a plecat de acasă în toiul nopţii într-un Renault Espace. Nu cred că traficul era foarte aglomerat. Nu știm în ce direcţie a luat-o. Nu știm câtă benzină avea în rezervor. Vreau să anulăm căutarea capului lui Janie Stretton și fiecare ofiţer, fiecare agent, să vizioneze înregistrările camerelor de supraveghere de la poliţie, magazine, benzinării – tot pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul orașului.

— Imediat.

Apoi, întorcându-se către Barker, spuse:

— Don, vreau să verificaţi toate actele lui Reggie D'Eath: extrase bancare, desfășurătoare ale plăţilor făcute cu cardul...

— Cineva deja se ocupă de asta.

— Bine.

Grace își verifică ceasul. Avea o întrevedere la ora 9.30 cu Alison Vosper, apoi trebuia să ajungă cumva la întâlnirea de la ora 10, pe care o stabilise în partea cealaltă a orașului.

— Ne vedem aici diseară, la 8.30. Toată lumea știe ce are de făcut? Mai aveţi întrebări?

De obicei erau o mulţime de întrebări. Azi nu era nici una. Apoi sună un telefon. Răspunse secretara, care după câteva secunde îi dădu receptorul lui Glenn Branson. Toată lumea se uită la el ca și cum ar fi simţit că este ceva important. Branson îl rugă pe cel de la telefon să aștepte o secundă, acoperi receptorul cu o mână și spuse:

— Renault-ul Espace al familiei Bryce a fost găsit pe un drum de ţară, lângă A23, la Bolney.

— Gol? întrebă Grace, deși știa răspunsul la întrebare.

— Ars.

73

Când intră în biroul ei, la ora 9.30, Alison Vosper era îmbrăcată oficial, ca de obicei. Și tot ca de obicei, el simțea că îl furnică stomacul. Femeia îl speria și nu era nimic de făcut în sensul ăsta; stilul ei acid și puterea pe care o avea asupra lui îl afectau. Și nu ajuta nici faptul că era pe urmele lui cu arma nouă și secretă, detectivul căpitan Cassian Pewe.

Așezată la biroul ei imaculat, emanând un parfum puternic, dar deloc sexi, era îmbrăcată într-o jachetă neagră, care îi făcea umerii imenși, cu o bluză de culoarea fildeșului, cu guler de dantelă. Îl uimi când îl salută cu un zâmbet, deși el se aștepta la o primire cu tunete. Desfăcând capacul de la o sticlă de apă minerală, ea luă o înghițitură.

— Bună dimineața, Roy, spuse cu vocea și mai prietenoasă decât zâmbetul. Îi făcu semn să se așeze pe unul dintre scaunele sculptate, în stil Georgian, din fața biroului ei. Ia loc.

Încă un semn bun? se întrebă el. Foarte rar îi spunea să stea jos la astfel de întâlniri. Sau de data asta era un semn rău? Tot zâmbind, evident într-o manieră prietenoasă și nu acidă, ea spuse:

— Deci Operațiunea Privighetoarea pare a fi până acum un eșec.

— Nu... Nu aș spune chiar așa...

Ea ridică o mână pentru a-l întrerupe.

— Încă nu aveți nici un suspect. Nu ați găsit capul victimei. Un potențial martor a fost ucis și doi au dispărut. Și noaptea trecută, din nou, echipa ta a făcut o urmărire care s-a terminat cu un accident serios.

În mod miraculos, ea continua să zâmbească, dar căldura dispăruse și fusese înlocuită de un ton nedumerit. Grace încuviință.

— Nu merge așa cum ne dorim, spuse el. Avem nevoie de puțin noroc.

Ea puse capacul la sticlă. Afară era o zi plăcută, dar înăuntru era rece și intimidant.

— Folosești o cantitate uriașă de resurse. Ar fi ceva dacă ai putea să îmi oferi un rezultat, dar se pare că lucrurile doar se agravează. Cum stăm acum?

Grace o puse la curent cu ultimele evenimente. Când termină, așteptă ceea ce știa că trebuie să vină: în cel mai bun caz, i-l va pune în cârcă pe Cassian Pewe, iar în cel mai rău, îl va elimina și îl va desemna în locul lui pe Pewe. Spre surpriza lui, ea nu făcu nici una, nici alta. Scoase un stilou negru, subţire, din suportul de pe birou și începu să bată cu el, gânditoare, în carneţel.

— De fapt, nu mai ai timp decât până mâine seară la ora 21.15, nu-i așa? Dacă indivizii ăștia au de gând să îi omoare pe domnul și doamna Bryce și să difuzeze filmul către clienţii lor, o vor face cu ceva timp înainte. Ar putea fi deja morţi.

— Știu.

Urmă o tăcere scurtă. Grace se uită în jos, simţind ochii lui Vosper aţintiţi asupra sa. Când ridică privirea, văzu pe chipul ei înţelegere. În ciuda antipatiei ei faţă de el, era cel puţin suficient de profesionistă ca să recunoască, și să accepte, că problemele cu care se confrunta în acest caz nu era neapărat cauzate de el. Dar îl nedumerea faptul că încă nu îl menţionase pe Cassian Pewe. Ce o reţinea?

Ezitând, întrebă:

— Mai rămâne… ăăă… valabilă întâlnirea cu Cassian? Vroiaţi să ne vedem în această dimineaţă.

— Nu, nu mai rămâne, spuse ea, lovind din ce în ce mai tare și mai des cu stiloul în carneţel, fără să pară conștientă de ceea ce face.

— Bine, replică el, simţindu-se puţin ușurat, dar întrebându-se ce o determinase să își schimbe decizia.

— Detectivul Pewe a fost implicat într-un accident auto noaptea trecută. Este în spital, cu un picior fracturat.

Nu numai că Grace nu își putea crede urechilor, dar nu îi venea să creadă nici ce vedea. Alison Vosper zâmbea. Din nou. Era un zâmbet extrem de reţinut, într-adevăr, dar era un zâmbet în orice caz. Zâmbea în timp ce îi dădea informaţia că protejatul ei fusese rănit într-un accident de circulaţie.

— Îmi pare rău, spuse Grace. Ce s-a întâmplat?

— Era pasager într-un taxi, în centrul Brightonului, noaptea trecută. A fost implicat într-un accident cu o dubă urmărită de o mașină de poliţie.

În următorul moment Grace zâmbea și el; nu se putea abține. Umor macabru. Până la urmă, toți îl aveau în această meserie.

Ieșind din biroul lui Alison Vosper, Grace telefonă la spital să afle dacă șoferul dubei de noaptea trecută își revenise. În prezent, bărbatul era unica lor speranță de a ajunge la cei care îi răpiseră pe cei doi Bryce.

Unica lor speranță. Cu excepția unei chestii nesigure.

Conduse până la casa familiei Bryce, unde agentul Linda Buckley preluase tura de la Chris Willingham. Femeia îl întrebă dacă mai avea sens să rămână acolo. La urma urmei, nu mai avea altceva de făcut decât să dea de mâncare câinelui. El îi sugeră să mai stea câteva ore, în caz că se întoarce Tom Bryce, ceea ce, își spuse el, era aproape imposibil.

Urcă scările și intră în dormitorul mare, apoi se grăbi înapoi. Câinele stătea în hol, uitându-se lung la el, ca și cum ar fi știut că el este omul care îi poate aduce acasă pe stăpânul și stăpâna sa. În ciuda grabei, Grace se opri un moment, îngenunche lângă câine și îl mângâie pe cap.

— Bună, spuse el. Nu îți face griji; îi voi aduce înapoi, cumva. Bine?

Se uită în ochii căprui, mari, ai câinelui și simți pentru o secundă, o secundă trecătoare, că animalul pricepuse ce îi spusese.

Poate că era oboseala, sau stresul, sau orice altceva care îi zăpăcea creierul, dar în timp ce se îndepărtă în viteză, îndreptându-se către partea de est a orașului, expresia din ochii câinelui îi rămase în minte, urmărindu-l. Părea atât de tristă, de plină de încredere. Și, pentru un moment, știu că nu se zbate doar pentru domnul și doamna Bryce și pentru copiii lor. Ci și pentru câinele lor.

74

Tom se trezi brusc, cu o durere de cap care îl orbea, simţind nevoia urgentă să meargă la WE și crezând că e o pană de curent. În mod normal, nu era niciodată așa de întuneric; întotdeauna lumina palidă a becurilor de pe stradă nuanţa dormitorul în portocaliu.

Și pe ce dracului era întins? Tare ca piatra...

Și apoi, ca și cum cineva vărsase apă rece pe el, își aduse aminte ceva neclar, dar rău.

Oh, la naiba, tare rău. Braţul drept îl durea. Încercă să îl ridice, dar nu îl putea mișca. „Probabil că am stat pe el“, își spuse, „și mi-a amorţit.” Încercă din nou. Apoi realiză că nu își poate mișca nici braţul stâng. Nici picioarele. Ceva îi intra în coapsa dreaptă. Îl durea o falcă și își simţea gura uscată. Încercă să vorbească și, spre surprinderea sa, își dădu seama că nu reușește. Tot ce putea auzi era un zgomot înfundat, în timp ce simţea cum cerul gurii îi vibrează. Peste gură avea lipit ceva legat în jurul feţei, care îl trăgea de obraji. Apoi îl trecu un fior, pe măsură ce își amintea cuvintele de noaptea trecută, de pe calculator: „... ieși din casă, ia mașina lui Kellie, mergi către nord, pe A23, și așteaptă ca ea să te sune...” Exact asta făcuse. Acum își aducea aminte. Mersese pe A23. Apoi primise un telefon și i se spusese să oprească în refugiu.

Iar acum era aici. O, Iisuse, o, Doamne, o, Iisuse, unde era? Unde era Kellie? Ce dracului făcuse? Cine dracului...

Apăru brusc o lumină, un dreptunghi galben, vertical, la o oarecare distanţă. O ușă. O siluetă venea spre el ţinând o lanternă puternică, al cărei fascicul strălucea ca o oglindă. Tom își ţinu respiraţia, urmărind cum persoana se apropie. În lumina legănată a lanternei putea să vadă că era într-un fel de depozit, plin cu canistre de plastic și metal care păreau să conţină benzină sau alte substanţe chimice.

În timp ce silueta se apropia, Tom deslusi un bărbat foarte gras, cu o cămașă largă, descheiată, cu părul dat cu gel pe spate și prins într-o coadă de cal. Un medalion mare atârna de lanţul din jurul gâtului. Nu era suficientă lumină pentru a-i vedea clar faţa, dar părea că are undeva între cincizeci și șaizeci de ani.

Apoi lumina puternică i se fixă direct în faţă; simţea că îl arde până în spatele retinei și închise ochii. Cu un accent din Louisiana, care suna sincer, ca și cum ar fi fost o întrebare nevinovată la care aștepta răspuns, bărbatul spuse:

— Deci, vă credeţi un fel de erou, domnule Bryce? Neștiind ce să răspundă și, în orice caz, incapabil să vorbească, Tom rămase tăcut. Simţi că lumina se îndepărtează și deschise ochii. Bărbatul se ghemuise lângă el, întinse mâinile până când îi atinse faţa, apoi le retrase brusc. Tom urlă. Durerea era ireală. Preţ de câteva secunde fu convins că jumătate din obraz îi fusese smuls.

O bucată de bandă adezivă se legăna în faţa sa. Putea să își miște din nou fălcile, să deschidă gura, să vorbească.

— Unde e soţia mea? Unde este Kellie? Te rog, spune-mi unde este.

Bărbatul lumină prin încăpere. Și inima lui Tom aproape că se frânse când văzu că obiectul despre care el crezuse că e un covor strâns era de fapt Kellie, la trei metri depărtare. Era întinsă pe ciment, legată, cu o cătușă pe gleznă și un lanţ care mergea de la aceasta până la un suport din perete, cu bandă adezivă peste gură, implorându-l din ochi.

Primul impuls al lui Tom fu acela de a urla furios la nenorocitul gras, dar reuși să se controleze, încercând să gândească clar, să înţeleagă ce se întâmplase, despre ce dracului era vorba cu coșmarul ăsta.

— Cine ești? întrebă el.

— Pui prea multe întrebări, răspunse bărbatul scurt. Vrei apă?

— Vreau să știu de ce sunt aici. De ce soţia mea este aici.

Drept răspuns, bărbatul se întoarse și plecă înapoi în întuneric.

— Kellie! strigă Tom. Kellie, ești bine?

Nu o mai putea vedea. Sau auzi.

— Kellie, iubito!

— Taci dracului din gură, spuse grasul.

„Nu, nu o să tac!” aproape că ţipă Tom.

Acum o secundă era cuprins de groază, iar în următoarea furia îl orbi. Cum îndrăznea nenorocitul să o ţină pe Kellie legată? Sau pe el?

„În dimineaţa asta am de făcut cea mai importantă prezentare din cariera mea. Ar putea să îmi salveze afacerea. Și o pierd din cauză că

tu, grasule…

Dimineață? Era dimineață?”

Amintirile îi reveneau, dar disparate, ca și cum ar fi încercat să pună în ordinea corectă niște foi de hârtie împrăștiate prin cameră de o pală de vânt. Kellie plecase. Mașina ei fusese arsă. Apoi el răspunsese la mesaj. Și acum ea era aici, legată… Se gândi la tânăra femeie de pe calculatorul lui, la bărbatul mascat, la cuțit.

Durerea îi apăsa vezica.

— Te rog, spuse el, trebuie să fac pipi.

— Nu te oprește nimeni, răspunse americanul din umbră.

Tom se uită în jur. Bărbatul era aplecat asupra lui Kellie. Îi trase banda de pe gură. Tom se chirci la auzul sunetului. Instantaneu, ea începu să țipe:

— Du-te dracului! Du-te dracului, nenorocitule!

— Poartă-te mai frumos, ca o doamnă; oamenii vor vrea să te vadă comportându-te ca o doamnă. Mai vrei puțină votcă?

— Du-te dracului!

„O, Doamne, Kellie!” Era atât de bine să îi audă vocea, să știe că este în viață, că încă mai poate să lupte. Totuși, nu asta era metoda potrivită. Își strânse coapsele și abdomenul, luptându-se cu durerea din vezică. Doar grasul n-avea de gând să-l lase să își facă nevoile acolo unde stătea!

— Kellie, iubito! strigă Tom.

— Fă-l pe nenorocitul ăsta să ne scoată de aici! Îi vreau pe Jessica și Max. Îmi vreau copiii. Dă-mi dracului drumul!

— Vreți să vă lipesc din nou banda peste gură, doamnă Bryce?

Ea se răsuci cu fața în jos și rămase nemișcată, plângând isteric, cu hohote adânci, înecate. Iar Tom se simțea prăbușit, inutil, atât de inutil! Trebuia să existe ceva ce putea face. O, Doamne, ceva!

Durerea din vezică nu-l lăsa să gândească; își simțea capul ca și cum i-ar fi fost despicat în două. Lumina de la lanternă se mișca. În acel moment, Tom văzu sute de bidoane în culori închise, puse din podea până în tavan, niște chestii imense, multe purtând etichetă de substanțe periculoase. În aerul rece era un miros ușor acid.

„Unde dracu’ suntem?”

— O, Tom, te rog fă ceva! plânse Kellie.

— Vrei bani? îl întrebă Tom pe grăsan. Asta vrei? O să strâng tot ce am.

— Vrei să spui că ai vrea să te înscrii?

— Să mă înscriu? întrebă Tom, mulțumit să primească în sfârșit un răspuns la întrebările sale. Să vorbească cu bărbatul, să îl facă să înțeleagă, să încerce să găsească o cale…

— Ai vrea să te înscrii să te urmărești pe tine și pe soţia ta, râse americanul. Asta e ceva!

Speranţele lui Tom crescută.

— Da, orice, oricât vrei!

Lumina străluci din nou direct în ochii lui.

— Nu pricepi, idiotule, nu-i așa? Cum o să puteţi să vă vedeţi?

— Nu… nu știu.

— Ești chiar mai prost decât credeam. Vrei să dai bani ca să puteţi, tu și proasta ta de beţivă, să vă vedeţi arătând bine morţi?

75

Cât timp conduse, Roy Grace vorbi continuu la mobil, dând telefon după telefon: se interesă de Emma-Jane, apoi de progresele făcute de fiecare membru al echipei, încercând să îi impulsioneze cât de tare puteau suporta.

Mergea spre est de-a lungul drumului de coastă, lăsând în urmă elegantele clădiri din Kemp Town și intrând în zona rurală, pe lângă școala de fete Roedean, în stil neogotic, și apoi pe lângă azilul de nevăzători St Dunstan.

„21.15 mâine seară." Ora era înscrisă cu laserul în mintea sa; era parte din fiecare gând pe care îl avea. Acum era luni, 10.15. Mai erau doar treizeci și cinci de ore până la transmisie; cu cât timp înainte vor fi uciși cei doi Bryce?

Janie Stretton întârziase cu pisica la veterinar, la programarea de la ora 18.30, și nu plecase de acolo înainte de 19.40. Între această oră și 21.15, când Tom Bryce susținuse că o văzuse pe calculator, fusese ucisă și înregistrarea transmisă. Dacă se respecta același tipar, probabil că mai aveau timp până la 19.30, mâine. Puțin peste treizeci și trei de ore.

Și încă nici o pistă credibilă. Treizeci și trei de ore nu însemnau nimic.

Apoi își îngădui un zâmbet scurt la gândul că Pewe era în spital. Ironia sorții. Incredibilă coincidență. Faptul că Alison Vosper văzuse partea amuzantă a situației îi arătase o față rară a sa, fața umană. Iar chestia era – deloc un lucru bun, știa, dar nu se putea abține – că nu se simțea câtuși de puțin vinovat, și nu îi părea rău deloc pentru el. Îi părea rău pentru șoferul de taxi nevinovat, dar nu și pentru nenorocitul acela mic de Cassian Pewe, care venise în Brighton proaspăt promovat, cu intenția de a-i lua lui locul de muncă. Problema nu dispăruse, însă rănirea acestuia măcar o întârziase puțin.

Merse prin Rottingdean, un oraș boem, istoric, apoi coborî o pantă, urcă din nou pe lângă întinderea suburbană dezordonată de la Saltdean, prin Peacehaven, aproape de zona în care locuia Glenn Branson și unde murise Janie Stretton. Ieși de pe drumul de coastă și

intră pe niște străzi aglomerate, cu bungalouri și case, și opri în fața unei clădiri mici, neîngrijite, cu o rulotă veche parcată în față.

Sfârși de vorbit la telefon cu Norman Potting, care părea că avansase în cercetarea sa asupra furnizorilor de acid sulfuric, mai luă o cutie de Red Bull și încă două tablete ProPlus, merse pe o cărare scurtă mărginită cu pitici de grădină și intră pe o terasă, pe lângă clopoțeii de vânt nemișcați, și sună la ușă.

Un bărbat mic și slab, trecut bine de șaptezeci de ani, semănând cu piticii pe lângă care trecuse, deschise ușa. Avea o barbă de țap, părul cărunt, lung, prins într-o coadă de cal, purta un caftan și pantaloni, iar la gât avea un lanț de aur cu o cruce egipteană. Îl salută pe Grace bucuros, cu o voce ascuțită, plină de energie, luându-i mâna și uitându-se la el ca la un prieten de mult pierdut.

— Detectiv căpitan Grace! Ce bine să te văd atât de curând!

— Și mie îmi pare bine, prietene. Îmi pare rău că vin așa de târziu.

Abia trecuse o săptămână de când Grace apelase ultima oară la serviciile lui, când Frame ajutase fără nici o îndoială la salvarea vieții unui om nevinovat. Harry Frame îi strânse mâna cu o forță care nega atât anii, cât și statura sa și îl privi cu niște ochi verzi pătrunzători.

— Și cărui fapt îi datorez plăcerea de această dată? Intră!

Îl urmă într-un hol îngust, luminat de un bec slab și decorat în stil maritim, în care piesa centrală era un hublou de alamă pus pe perete. Apoi intrară în camera de zi, plină de rafturi cu miniaturi de nave în sticle. În cameră erau un set urât de mobilier din trei piese, acoperit cu un pled, un televizor oprit și, lângă fereastră, o masă rotundă de stejar cu patru scaune de lemn, spre care îl conduse Frame. Pe perete, Grace remarcă, așa cum făcea la fiecare vizită aici, un tablou înfățișând casa Annei Hathaway și un motto înrămat: „O minte eliberată nu mai poate fi niciodată închisă.”

— Ceai?

— Nu, spuse Grace, deși ar fi ucis pentru o ceașcă. Sunt în supergrabă.

— Viața nu este o cursă, detectiv căpitan Grace, este un dans, spuse Harry Frame cu o voce mustrătoare.

Grace zâmbi.

— O să țin minte. O să te trec în agendă pentru un vals la următorul bal al verii.

Se așeză la masă.

— Deci? spuse Harry, așezându-se în fața lui. Oare venirea ta aici are legătură cu sărmana tânără care a fost găsită moartă în Peacehaven săptămâna trecută?

Harry Frame era medium și clarvăzător, folosind totodată și pendulul. Grace venise să îl vadă de multe ori. Putea fi peste așteptări de exact, așa cum putea fi și total nefolositor câteodată. Băgă mâna în buzunar și scoase trei pungi mici pentru dovezi, pe care le puse pe masă în fața lui Frame. Întâi arătă spre inelul cu blazon pe care îl luase din dormitorul lui Janie Stretton.

— Ce poți să îmi spui despre proprietarul acestui inel?

Frame scoase inelul, îl strânse în mână și închise ochii. Stătu nemișcat un minut, cu fața înțeleaptă schimonosită de concentrare. Camera avea un miros închis, de mobilă veche, covor vechi, oameni învechiți. În sfârșit, bătrânul dădu din cap.

— Îmi pare rău, Roy. Nimic. Nu este o zi bună pentru mine azi. Nu am nici o legătură cu spiritele.

— Nimic?

— Îmi pare rău. Nu poți veni mâine? Am putea încerca din nou.

Grace luă inelul, îl puse în punga de plastic și îl băgă în buzunar. Apoi arătă către butonii de argint pe care îi luase dintr-un sertar din dormitorul familiei Bryce și spre brățara de argint pe care o luase din cutia cu bijuterii al lui Kellie Bryce.

— Trebuie să îi găsesc pe proprietarii acestor obiecte. Trebuie să îi găsesc *astăzi*. Nu știu unde sunt, dar presupun că sunt undeva în apropiere de Brighton și Hove.

Mediumul părăsi camera și se întoarse cu o hartă a zonei Brighton și Hove. Dând la o parte un sfeșnic, întinse harta pe masă și scoase din buzunar o sfoară cu o greutate atașată la un capăt.

— Să vedem ce putem afla, spuse el. Da, într-adevăr, să vedem.

Ținu brățara și butonii în mâna stângă, apoi, sprijinindu-și coatele pe masă, se înclină deasupra hărții și începu să murmure:

— Varrum. Varrum. Brrrm. Varummm.

Apoi se îndreptă, ţinu sfoara deasupra hărţii între arătător și degetul mare și lăsă greutatea să se miște deasupra hărţii, în faţă și în spate, precum un pendul. Apoi, cu buzele strânse de concentrare, o roti într-un cerc mic, acoperind harta centimetru cu centimetru.

— Telscombe? spuse el. Piddinghoe? Ovingdean? Kemp Town? Brighton? Hove? Portslade? Southwick? Shoreham? Dădu din cap. Nu, nu mi se arată nimic în zonele astea, îmi pare rău.

— Putem să încercăm la scară mai mare? întrebă Grace.

Frame ieși din nou și se întoarse cu o hartă care acoperea East și West Sussex. Dar din nou, după câteva minute de rotire a greutăţii, concentrat, nu obţinu nici un rezultat. Grace ar fi vrut să-l ia de umeri și să îl scuture. Se simţea cumplit de frustrat.

— Nimic, Harry?

Mediumul dădu din cap.

— Vor muri dacă nu îi găsesc.

Harry Frame îi înapoie butonii și brăţara.

— Aș putea să încerc mâine. Îmi pare rău.

— În această după-amiază, mai târziu?

Frame aprobă.

— Nu vrei să îmi lași obiectele? Voi sta toată ziua să lucrez la această problemă.

— Mulţumesc, aș aprecia, spuse Grace.

Știa că se agaţă de un fir de pai și plecă cu inima grea.

76

După ședința de la 8.30, Jon Rye petrecuse două ore și trei sferturi lucrând pe laptopul care fusese recuperat din duba Ford Transit lovită. Dar îl depășea. La 11.20, simțindu-se epuizat și frustrat, ieși din departament ca să își ia o cafea de la automat, apoi se întoarse adâncit în gânduri. Cu orice computer, în mod normal ar fi găsit o modalitate de a sparge parola prin folosirea unui program care îl strecura pe o cale laterală, ducându-l în cele din urmă la istoricul site-urilor accesate de respectivul aparat. Dar cu acest laptop nu ajungea nicăieri.

Își trecu legitimația de siguranță prin dreptul panoului de la intrarea în Departamentul IT, apoi traversă ceea ce botezase în glumă „cușca hamsterului”, zona în care se derulau investigațiile în cazurile de pornografie cu minori, făcând un semn de salut celor două echipe de câte șase persoane aplecate spre monitoare.

Andy Gidney și restul echipei sale erau la locurile lor, concentrați la ceea ce aveau de făcut pe ziua de azi. Se așeză și el la biroul lui; laptopul era închis în camera dovezilor, el lucrând cu o copie a hard-discului.

Deși era șeful acestui departament de peste trei ani, Rye era suficient de deștept încât să știe care îi sunt limitele. Fusese realocat aici de la Circulație. Câțiva dintre cei tineri din echipa sa erau ingineri de meserie, absolvenți de universitate care mâncau și respirau calculatoare de când erau în pătuț. Andy Gidney era cel mai bun. Dacă exista o persoană în această încăpere care putea smulge secretele laptopului, acesta era Gidney.

Rye scoase copia hard-discului din computer, se ridică și se apropie de biroul lui Gidney. Acesta lucra tot la spargerea unei parole dintr-o schemă de plăți online.

— Andy, am nevoie să lași tot ceea ce faci pentru câteva ore și să mă ajuți cu ceva. Sunt două vieți în joc.

— Hm, mormăi Gidney. Chestia este că sunt destul de prins acum.

— Andy, nu îmi pasă cât de prins ești.

— Dar dacă mă opresc, aș putea să pierd întreaga secvență! Asta e treaba! Gidney se răsuci cu scaunul pentru a sta cu fața la Rye, cu ochii

plini de emoție. Cred că sunt la un bit distanță!

— Cât de mult îți va lua?

— Hmmmm, mda, hmmmmm, spuse el gândindu-se. Apoi închise ochii și încuviință furios: Hmmmmm, hmmm. Deschise ochii din nou și se uită în podea. Aș spera că până la sfârșitul săptămânii.

— Îmi pare rău, replică Jon Rye. Va trebui să o lași puțin. Trebuie să lucrezi la asta chiar acum.

— Hmmm, chestia e… sunt nouă persoane în departament, Jon, da?

Ezitând, Rye răspunse:

— Da?

Concentrându-se puternic la covor, Gidney întrebă:

— De ce tocmai eu?

Roy se întrebă dacă avea rost să îl flateze:

— Pentru că ești cel mai bun. Bine?

Bosumflat, Gidney își roti scaunul și, cu spatele la Rye, ridică o mână, părând extrem de iritat:

— Bine, dă-mi.

— Dosarele sunt pe server la cazul numărul 340.

— Și ce caut mai exact?

Lui Rye nu îi plăcea să discute cu spinarea tânărului, dar învățase din experiență că nu avea nici un sens să încerce să schimbe ceva la acest ciudat; era cel mai bine să îi faci pe plac, dacă vroiai să obții ce era mai bun de la el.

— Adresă poștală, numere de telefon, adresă de e-mail. Orice care să ne poată sugera unde se află un cuplu, domnul și doamna Bryce, Tom și Kellie Bryce. Le spuse numele pe litere.

— Fac ce pot.

— Mersi, Andy.

Rye se întoarse la biroul său și aproape imediat fu chemat în cealaltă parte a camerei de un alt coleg, John Shaw, un bărbat înalt, care arăta bine și pe care Rye îl plăcea. Shaw era extrem de inteligent, absolvise universitatea ca și Gidney, dar era cu totul deosebit de acesta, din toate punctele de vedere.

Shaw lucra la un album foto aflat în memoria unui computer luat din casa unui suspect de pedofilie. Observase un model în gusturile

bărbatului: bătea copiii înainte de a se fotografia făcând sex cu ei. Părea similar cu un alt caz la care lucraseră recent și vroia să știe părerea lui Rye.

Zece minute mai târziu, Rye se întoarse la birou, adâncit în gânduri. Devenise imun la majoritatea lucrurilor scârboase pe care le vedea pe computere, dar abuzarea copiilor încă îl mișca. De fiecare dată. Când trecu pe lângă biroul lui Gidney, abia remarcă faptul că acesta nu mai era acolo.

După puţin timp, făcând o pauză de la mesajele sale, se uită peste umăr și fu surprins – și totodată nervos, ţinând cont de urgenţă – să vadă că Gidney nu se întorsese. Se ridică și merse la biroul aiuritului. Pe ecran scria:

„Prognoza meteo pentru nave, elaborată de biroul Met, din partea Agenţiei Maritime și a Pazei de Coastă, la 0555, luni, 6 iunie 2005.

Rezumatul general la 0000.

Vestul sudic al Franţei 1014 se așteaptă Anglia sud-est 1010 până la 1300. Low Rockall 1010 îndreptându-se constant spre sud-est. Fastnet 1010. Disipare."

Ce naiba făcea omul acesta uitându-se la prognoza meteo pentru nave când ei erau în mijlocul unei urgenţe? Și unde dracului era? Plecase de mai bine de douăzeci de minute, dacă nu mai mult.

După ce mai trecură încă douăzeci de minute, lui Rye îi fu clar că Gidney dispăruse. Și în curând avea să constate că aiuritul ștersese toate datele de pe server și luase laptopul și copia acestuia cu el.

77

Roy Grace plecă de la casa lui Harry Frame simţindu-se deprimat şi foarte obosit, în ciuda ultimei cutii de Red Bull şi a tabletelor de cofeină pe care le luase cu mai puţin de jumătate de oră în urmă. Era prea devreme ca să ia altele. Spera ca prietenul lui să aibă în curând unul dintre episoadele sale de inspiraţie.

Apoi îi sună telefonul. Răspunse plin de speranţă. Era Branson, vesel ca de obicei.

— Mai rezişti, bătrâne?

— Sunt frânt, spuse Grace. Ce veşti ai?

— Unul dintre membrii echipei lui Gaylor a umblat prin hârtiile lui Reggie D'Eath. A găsit un ordin de plată lunar de pe cardul său Barclaycard către o companie numită Scarab Entertainment. Suma este de o mie de lire.

— O mie de lire? Pe lună?

— Da.

— De unde lua unul ca D'Eath asemenea sumă?

— Procurând copii oamenilor bogaţi, ca formă suplimentară de venit.

— Unde are sediul compania? întrebă Grace.

— Asta e vestea proastă. În Panama.

Grace se gândi un moment. Erau anumite ţări în lume în care legea garanta firmelor imunitate totală în faţa investigaţiilor. Îşi aducea aminte dintr-un alt caz că Panama era una dintre acestea.

— Asta nu ne prea ajută pe termen scurt. O *mie* de lire pe lună?

— Asta e o afacere bănoasă, spuse Branson. Nu am putea obţine un mandat care să forţeze toate companiile care emit carduri de credit să ne spună cine mai plăteşte o mie de lire către Scarab Entertainment?

— Ba da, în astfel de circumstanţe, când sunt vieţi în pericol, am putea, dar nu ne ajută. Vom obţine o listă cu numele unor directori ai unei firme de avocatură din Panama care ne vor trimite la plimbare când îi vom aborda.

Câţi clienţi or avea? Nu ar fi nevoie de mulţi ca să fie o afacere substanţială. Una pentru care ar merge până departe ca să o protejeze.

„Dragul nostru client. Sperăm că ți-a plăcut micul nostru spectacol bonus. Nu uita să te conectezi marți la ora 21.15, pentru următoarea Mare Atracție: soțul și soția mor împreună. Prima noastră crimă dublă."

Pentru o mie de lire pe lună, ai putea să le dai ciudaților un bonus gratis, nu-i așa? Nu trebuie decât să arunci un pedofil în cada cu acid.

— Mai ești acolo, bătrâne?

— Da? Ai mai aflat și altceva?

— Avem o înregistrare de la o cameră de supraveghere: domnul Bryce în Espace, punând benzină la o benzinărie Texaco din Pyecombe.

— Mai sunt și alte mașini înregistrate?

— Nu.

— Și nimic care să ne ajute în Espace?

— Cei de la judiciar se ocupă numai de asta. Nimic până acum.

— Mă întorc la birou, spuse Grace. Ajung în aproximativ douăzeci de minute.

— Te aștept cu cafea.

— Am nevoie de un espresso cvadruplu.

— Și eu.

Grace conduse mai departe, intrând pe drumul de coastă și apropiindu-se de oraș prin Kemp Town, pe lângă școala de fete, Spitalul Royal Sussex, apoi pe lângă clădirea în stil gotic a școlii mixte din Brighton. În stânga sa, la mică distanță, văzu un bărbat musculos, cu un mers legănat, intrând într-un magazin de ziare. Ceva în legătură cu el părea familiar, dar nu își dădu seama imediat ce.

Imediat însă, întoarse. Parcă mașina pe partea cealaltă a drumului, opri motorul și așteptă. Nu trecu nici un minut și bărbatul ieși cu o țigară între buze, ducând o sacoșă din care ieșeau mai multe ziare, și se îndreptă către un Volkswagen Golf parcat cu două roți pe bordură și cu avariile aprinse.

Grace îl studie prin parbriz. Avea un mers ciudat, un fel de a păși legănat care îi aducea aminte de modul în care mergeau unii duri din armată. Ca și cum tot trotuarul ar fi fost al lor.

Îmbrăcat cu o vestă, pantaloni și pantofi albi, bărbatul avea părul scurt dat cu gel în sus și purta un lanț gros de aur în jurul gâtului. Unde naiba îl mai văzuse? Și apoi, memoria sa fotografică îi reveni și știu exact unde și când îl mai văzuse. Noaptea trecută. Pe înregistrarea camerei de la Karma Bar.

Fusese partenerul lui Janie Stretton!

Inima lui Grace bătea cu putere. Volkswagen-ul porni. Memoră numărul, așteptă câteva secunde, lăsă să treacă un taxi urmat de o dubă galbenă a celor de la British Telecom, apoi întoarse și porni, sunând la birou de pe telefonul mobil. De la primul apel îi răspunse Denise Woods, una dintre dactilografe, o tânără serioasă și eficientă.

— Bună, sunt Grace. Am nevoie de o verificare rapidă a unui număr de înmatriculare. Acum urmăresc mașina. Este un Volkswagen Golf, număr Papa Lima Zero Trei Foxtrot Delta Oscar.

Denise spuse că îl va suna imediat.

La distanță mică înainte, Volkswagen-ul, tot în fața taxiului și a dubei, se opri la un semafor. Când acesta se făcu verde, mașina făcu la stânga pe lângă Grădinile Lower Rock, îndreptându-se către mare. Celelalte două mașini merseră înainte. Grace se opri o secundă, apoi făcu la stânga, rămânând cât de în spate putea.

„Haide, Denise!”

Semaforul de la intersecția cu Marine Parade era verde și Golf-ul făcu la dreapta, pe drumul de coastă. Grace trecu pe galben, rămânând cât mai departe de Golf, lăsând să treacă un Ford Focus și apoi un Porsche, dar nescăpându-l din vedere. În timp ce Golf-ul aștepta la sensul giratoriu de la Cheiul Palace, îi sună telefonul. Denise. Mașina era înregistrată pe numele companiei Bourneholt International Ltd, cu un număr de căsuță poștală din Brighton. Mașina nu fusese dată dispărută sau furată și nu era nici un comentariu în baza de date a poliției referitor la ea.

— Bourneholt International Ltd, spuse Grace. Știu numele. Apoi își aduse aminte de ce. Denise, uită-te repede la numărul de înmatriculare al dubei lovite ieri noapte; rămân la telefon.

Golf-ul continuă să meargă de-a lungul apei, pe lângă clădirea proaspăt renovată a Hotelului Royal Albion. Apoi, pe măsură ce se

apropiau de Hotelul Old Ship, intră pe banda laterală, semnalizând că face la dreapta.

Spre ușurarea sa, Mercedes-ul clasa S din față semnaliză tot pentru dreapta. Grace se așeză în spatele acestuia. Văzu Golf-ul rulând înainte, pe lângă hotel, apoi făcând la dreapta, în parcarea subterană a Pieții Civice. La fel făcu și Mercedes-ul. Grace era chiar în spatele acestuia, așteptând la barieră.

Denise reveni la telefon.

— Este aceeași, Roy. Bourneholt International Ltd.

Își strânse pumnii de entuziasm.

— Minunat!

Bariera automată se ridică și el înaintă, așteptă să îi iasă biletul din aparat și îl luă.

— Bine lucrat! spuse el.

Dar nu mai era semnal. Bariera se ridică din nou și Grace trecu. Imediat, un BMW seria 3 ieși din locul de parcare, blocându-i drumul. Dădea înapoi încet, rulând centimetru cu centimetru nenorocit.

„Haide odată!” țipă Grace în sinea sa. După ceea ce păru o eternitate, BMW-ul merse mai departe, apoi întoarse pe rampa de ieșire. Grace acceleră. Toate locurile de la acest etaj erau ocupate. Merse până la următorul. Și aici era plin. Dar în timp ce se strecura printre mașini, un microbuz Ford Galaxy plin cu copii, cu o mamă nervoasă la volan, ieși de pe locul său.

„Doamne, femeie, dă-te din calea mea!”

Nu putea face altceva decât să aștepte. Și să aștepte. Și să aștepte.

În sfârșit ajunse la nivelul 4 și văzu mai multe locuri libere. Acceleră, uitându-se după Golf și apoi îl văzu. Parcat. Șoferul dispăruse.

Puse frână în spatele lui, înjurând. În urma sa auzi un claxon. În oglindă văzu un Range Rover. Ridică un deget, mai merse câțiva metri, apoi parcă pe primul loc liber pe care îl văzu, opri motorul și sări din mașină. Se îndreptă rapid spre ieșire, urcă treptele două câte două și ieși în piața largă, cu un restaurant japonez în centru, Hotelul Renaissance pe o latură și magazine pe celelalte două laturi. Dar nu era nici urmă de bărbatul cu mers legănat și părul țepos. Mai existau

trei ieșiri pe care le-ar fi putut folosi. Grace alergă de la una la cealaltă. Dar omul dispăruse.

Grace înjură, stând lângă prima ieșire, cea mai aproape de Golf și de mașina sa. Se îndoia că bărbatul remarcase că îl urmărise. Dar cât va trece până când se va întoarce la mașină – cine putea ști? Puteau fi cinci minute, sau cinci ore.

Apoi îi veni o idee. Sună la secţia la care lucrase înainte, Brighton Central, și ceru să i se facă legătura cu un vechi coleg, Mike Hopkirk, inspector la Divizia Brighton. Spre ușurarea sa, omul era disponibil.

Hopkirk era un tip înţelept, cu mulţi ani de lucru în spate, care se bucura de respectul și aprecierea unanimă a celor din poliţie; Grace alesese cu grijă pe cine să sune pentru această sarcină: să îi pună pe toţi în mișcare la viteza necesară era ceva ce numai Hopkirk putea face, dacă voia.

— Roy! Ce mai faci! Tot văd numele tău în ziare! Îmi pare bine să constat că mutarea la sediul central din Sussex nu te-a făcut să-ţi pierzi obiceiul de a enerva oamenii!

— Foarte amuzant! Fii atent, stăm la taclale mai târziu. Am nevoie de o favoare mare și am nevoie chiar acum. La mijloc e viaţa a două persoane; avem motive să credem că au fost răpite și că vieţile le sunt într-un mare pericol.

— Tom și Kellie Bryce? întrebă Hopkirk, surprinzându-l.

— Cum dracului știi asta?

Uitase că Hopkirk era ager ca un brici. Zgomotul făcut de un camion care trecea acoperi răspunsul acestuia. Astupându-și o ureche cu mâna și apăsând telefonul pe cealaltă, Grace strigă:

— Poftim? Poţi să repeţi?

— Sunt pe prima pagină în *Argus!*

Deci șeful de la Relaţiile cu presa se descurcase.

— Bine. Mike, uite ce vreau. Am nevoie să închizi parcarea subterană de la Piaţa Civică pentru o oră; să îmi dai suficient timp să cercetez o mașină.

Auzi un icnet clar.

— Să o închid?

— Am nevoie de o oră.

— Cea mai mare parcare din Brighton, în mijlocul zilei. Să o închid? Te-ai ţăcănit?

— Nu. Am nevoie să faci asta. Chiar acum, în acest minut.

— Pe ce bază, Roy?

— O amenințare cu bombă. Ai primit un telefon de la o grupare teroristă.

— La dracu'! Vorbești serios, nu-i așa?

— Haide, este o dimineaţă liniștită de luni. Trezește-ţi trupele!

— Și dacă se dovedește că e trasă de păr?

— Iau eu bobârnacele.

— Nu tu vei fi acela, Roy, ci eu, și știi asta.

— Dar ești de acord?

— Piaţa Civică?

— Piaţa Civică.

— Bine, spuse el, părând resemnat. Ieși naibii de pe linia mea; am nevoie de ea!

Și Grace avea nevoie de telefonul său. Sună la sediul central din Sussex și aranjă ca echipa de investigaţii să ajungă acolo imediat, însoţită de cineva de la Trafic capabil să treacă de portiera și de sistemul de alarmă al unui VW Golf. Apoi îi telefonă unui detectiv inspector, Bill Ankram, responsabil cu detașarea echipei de supraveghere. Printr-un noroc rar, Ankram avea vești bune.

— Am fost să urmărim pe cineva în centrul orașului și n-am avut mult de lucru, fiindcă nu a apărut nimeni. Eram pe cale să chem echipa la un mic tur de pregătire, în lipsă de altceva.

— Cât de repede puteţi să acoperiţi parcarea din Piaţa Civică? întrebă Grace.

— Într-o oră. Nu suntem prea departe.

Grace făcu aranjamentele în detaliu, îi dădu numărul de înmatriculare al mașinii și poziţionarea acesteia. Apoi sună la birou și le spuse celor de acolo să îi trimită prin fax și e-mail lui Ankram fotografia șoferului Volkwagen-ului. Apoi vorbi cu Nicholl și îi transmise că până la urmă va trebui să se ducă singur la întâlnirea cu ofiţerul de la Met. În timp ce vorbea cu el, fu asurzit de o explozie sonoră. Era ca și cum toate vehiculele de urgenţă din Brighton și Hove demaraseră simultan, cu sirenele în funcţiune.

78

Kellie îl speria. Parcă era închis în întuneric cu o persoană complet străină. O persoană complet imprevizibilă. Erau perioade lungi de tăcere, apoi brusc începea să ţipe și să îl acuze. Acum o făcea din nou, cu o voce spartă și nenaturală de la atât strigat.

— Nenorocitule! Idiotule! Tu ne-ai băgat în asta! Dacă ai fi lăsat nenorocitul de CD în tren, nu s-ar fi întâmplat nimic! Nu ne vor da drumul niciodată! Înţelegi asta, nenorocitule, ratatule?

Apoi începu să hohotească iar.

Tom se simţea strivit în interior. Plânsul ei era teribil, ca o tortură. Dar nimic din ce putea spune el nu părea să ajungă până la ea. Încercase continuu să-i vorbească de când grasul părăsise încăperea. Încercase să o calmeze, să o încurajeze, să nu își piardă încrederea. Încerca să facă orice ca să nu se mai gândească la agonia arzătoare din vezica sa. La setea cumplită. La senzaţia de foame.

Se întreba dacă era votca cea care vorbea, cea care o făcea pe Kellie să se comporte așa. Sau lipsa acesteia? Fusese pe marginea prăpastiei, așa cum se întâmplase la câteva luni după ce o născuse pe Jessica, și situaţia asta o făcuse să cadă peste margine? Toată chestia aceea cu eBay fusese un fel de avertisment sau un strigăt de ajutor pe care el nu îl înţelesese?

— Ratat nenorocit! ţipă ea din nou.

Tom icni. Ratat. Așa îl considera ea? Avea dreptate. Eșuase în afaceri, acum eșuase în cel mai important lucru, să își protejeze familia. Închise strâns ochii preţ de câteva minute și se rugă la Dumnezeul cu care nu mai vorbise de douăzeci și cinci de ani. Apoi îi deschise din nou, dar nu apăruse nici o diferenţă: era tot întuneric beznă.

Picioarele îl dureau fiindcă erau legate strâns unul de celălalt. Se rostogoli, dar nu făcu decât o tură completă înainte ca lanţul din jurul gleznei să se strângă, iar el ţipă de durere când cătușa, sau sârma, sau ce-o fi fost acolo, îi intră în carne. „Gândește!” își spuse el. „Gândește!”

Peretele și podeaua din apropierea lui erau netede; avea nevoie de ceva ascuţit de care să se frece și să taie frânghiile. Dar nu exista nimic,

nimic, la naiba!

— Mă auzi, prostule de ratat?

Îi dădură lacrimile. „Oh, draga mea Kellie, te iubesc atât de mult. Nu îmi face asta!”

Ce vroia nenorocitul acela gras? Cum ajungi la cineva de genul lui? Dar în adâncul sufletului știa cine este bărbatul și de ce erau ei doi aici. Pe măsură ce gândurile i se limpezeau, frica i se adâncea. Lăsase copiii la părinţii lui Kellie în urmă cu ceva timp, în toiul nopţii; mama ei era destul de în putere, dar tatăl ei bolnav era neajutorat, sărmanul. Avea de gând umflatul să îi ia și pe copii? Dacă el sau gorilele lui dădeau buzna când mama lui Kellie era plecată?

Disperat, Tom se rostogoli; lanţul se strânse. El trase, ignorând durerea. Ţinându-și respiraţia, trase din nou și din nou. Dar nimic nu cedă. Rămase un timp nemișcat. Apoi îi veni o idee.

În acel moment, undeva la distanţă, văzu dreptunghiul de lumină apărând din nou: ușa. Două siluete intrară, fiecare cu o lanternă. I se acceleră pulsul; simţi că îl strânge ceva de gât. Se ridică gata să se bată, în orice fel, în orice modalitate ar fi putut.

O siluetă se apropia de Kellie, cealaltă de el. Kellie tăcea. În următoarea secundă, lumina lanternei îl orbi. Apoi se îndepărtă și lumină un pahar de hârtie cu apă și o pâine puse pe jos.

— Mâncare pentru voi, spuse o voce într-o engleză stricată, o voce groasă care, după urechea lui neantrenată, părea că are accent est-european.

— Trebuie să urinez, spuse Tom.

— Fă-o, fă în pantaloni ca toată lumea de aici! ţipă Kellie.

— Tu nu urinezi! răspunse bărbatul.

— Trebuie, imploră Tom. Te rog, du-mă la toaletă.

Bărbatul era înalt, bine făcut, aproape de treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum elegant, cu o faţă osoasă și o pieptănătură modernă. Tom îi putea vedea acum trăsăturile. Dar, mai important, putea vedea în spatele lui.

Cel mai apropiat rând de canistre.

— Mănâncă, spuse bărbatul din nou, apoi se îndepărtă, însoțit de colegul său.

În câteva secunde ieșiră; dreptunghiul de lumină dispăru. Tom și Kellie erau din nou în beznă.

— Iubito? strigă Tom.

Liniște.

— Iubito, te rog ascultă-mă.

— De ce nu mi-au adus nimic de băut?

— Au adus apă.

— Nu mă refeream dracului la asta.

De cât timp bea? se întrebă Tom. De cât timp bea fără ca el să fi observat?

— Și cum să beau cu mâinile legate? Îmi poți spune asta, domnule Soț Deștept?

Tom își mișcă încet capul spre locul în care erau apa și pâinea. Atinse cu nasul marginea paharului și înjură de indignare pentru ceea ce era nevoit să facă. Mișcându-și cu grijă buzele pe marginea paharului, disperat să nu piardă nici o picătură prețioasă, apucă până la urmă de margine cu dinții, ridică paharul și bău cu lăcomie.

Apoi, precum un animal nocturn orb, pipăi cu nasul până când găsi pâinea. Nu îi era foame, dar se forță să ia o înghițitură. Se chinui să mestece și să înghită. Apoi mai mușcă o dată, înghiți și lăsă restul.

— Cred că ar trebui să plecăm acasă acum, spuse Kellie. Crezi că ne vor da pungi cu dulciuri?

Și pentru prima oară în ultimele două zile, Tom zâmbi. Poate că ea se calma.

— Nu sunt prea mulțumit de ospitalitatea lor până acum, spuse el, încercând să îi răspundă la glumă, dar cuvintele sale se pierdură în tăcerea întunecată.

Apa și mâncarea îl făceau deja să se simtă mai bine, îi dădeau puțină putere. Se hotărî să-și urmeze planul. Pe jumătate rostogolindu-se, pe jumătate târându-se, înaintă încet, dureros, pe ciment, spre stânga, spre ceea ce văzuse în lumina lanternei în urmă cu câteva minute.

Spre canistrele cu substanțe. Apoi intră în panică, atunci când lanțul i se strânse tare pe gleznă. „Te rog, încă puțin, încă puțin.” Trase tare, dar fierul se înfipse și mai rău, făcându-l să urle de durere.

— Tom, ești bine? Iubitule?

Mulțumită lui Dumnezeu, acum era calmă.

— Da, șopti el, brusc îngrijorat că cineva i-ar putea asculta. Sunt bine.

Apoi atinse ceva cu fața. „Te rog, să nu fie peretele!"

Era ceva de plastic, rece, rotund. Era o canistră!

Încercă să se ridice pe ea. Canistra se clătină. Tom se lăsă în jos. Rostogolindu-se pe burtă, cu picioarele strânse sub el, cu glezna în agonie, zvâcni, încercând iar să se ridice. În sfârșit, inspirând profund, expirând și ridicându-se în același timp cu toată forța, reuși. Își pusese bărbia pe marginea canistrei. Era excelentă, zimțată, ascuțită.

Încet, retrăgându-se un centimetru, ținând bărbia strâns, încercă s-o împingă înapoi; era prea grea, mai grea decât își imaginase, prea grea pentru el. Brusc, canistra se rostogoli și căzu pe ciment cu un zgomot puternic.

— Tom? țipă Kellie.

— E în regulă.

— Ce faci?

— Nimic.

Descurcându-se cât de repede putea, se ridică până la marginea canistrei, pipăi în întuneric să găsească sfoara care îl ținea legat și începu să o frece de marginea tăioasă. După câteva minute, aproape la fel de uimit că funcționa pe cât era de ușurat, izbutea să își miște mâna pe lângă corp. Era doar un pas mărunt, știa, dar se simțea ca și cum urcase pe Everest. Începu să se entuziasmeze. Putea să o facă!

Acum își ridică mâinile în întuneric, încă legate strâns laolaltă, căutând marginea. O găsi și începu să frece sfoara dintre încheieturi cu furie. Încetul cu încetul, putea să simtă legătura cedând și strâmtoarea scăzând. Și, brusc, avea mâinile libere. Îndepărtă și ultima bucată de sfoară dintre încheieturi, se ridică, mișcându-și brațele și mâinile, încercând să-și repună sângele în mișcare.

— Tom, o să murim aici? scânci Kellie.

— Nu, nu o să murim.

— Mama și tata nu pot crește copiii. Nu ne-am gândit niciodată la asta, nu-i așa?

— Nu o să murim.

— Te iubesc atât de mult, Tom!

Vocea ei îl făcu să lăcrimeze din nou. Erau atâta gingășie, căldură și grijă în ea.

— Și eu te iubesc mai mult decât orice pe lume, Kellie, spuse el, aplecându-se și pipăind sforile care îi legau picioarele până ce ajunse la nod. Era legat incredibil de strâns. Dar se concentră asupra lui și, după un timp, începu să cedeze. Și dintr-o dată, avea picioarele libere! Gândul că, dacă venea acum grăsanul, va trebui să plătească pentru asta nu-i ieșea din minte. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Îngenunche, apucă marginea canistrei, se ridică și, trăgând cât putea de tare, o îndreptă. Apoi pipăi în jur după capac și îl găsi repede. Își puse mâna în jurul lui, încercând să își dea seama cum se deschide și înțelegând pentru prima oară în viață cum este să fii orb.

Deasupra capacului erau o sârmă răsucită și un sigiliu de hârtie. Tom băgă degetele sub sârmă și trase. Îi intră în carne. Căutând în buzunar, își scoase batista și o legă în jurul degetului, apoi încercă din nou. Sârma se rupse.

— De ce suntem aici, Tom? întrebă Kellie plângăcios. Cine e nenorocitul ăsta jegos?

— Nu știu.

— Ce vroia să spună cu „să vă vedeți arătând bine morți”?

— Vroia doar să ne sperie, răspunse Tom, încercând să pară convingător, luptându-se să miște capacul și conștient că vocea sa părea mai ridicată decât de obicei, un plan fragil dezvoltându-i-se în minte.

Încet, capacul începu să se învârtă. Îl roti de cinci, șase ori, înainte să îi cadă în palmă. O duhoare puternică, acidă, îi umplu nările. Se trase în spate, înecându-se, scăpând capacul, zgomotul acestuia răsunând în întuneric.

— Tom? țipă Kellie, alarmată.

El continuă să tușească, plămânii parcă luându-i foc. Încercă să se gândească la orele de chimie de la școală, o materie la care fusese dezastruos. În laborator existau sticle cu acizi. Acidul sulfuric și acidul clorhidric erau cele pe care și le amintea. Oare chestia asta, orice ar fi fost, putea roade lanțul care îi atârna de gleznă?

Dar cum ar fi putut să scoată lichid din canistră în întunericul ăsta? Dacă bidonul cădea și acidul începea să curgă, ar fi putut să se

întindă pe ciment și să ajungă la Kellie. Sau să îi sufoce.

Apoi simţi că inima i se oprește. Văzu o rază de lumină cu coada ochiului. Dreptunghiul din depărtare. Venea cineva.

79

Jos, la nivelul 4 al parcării subterane din Piaţa Civică, câţiva ofiţeri de poliţie erau adunaţi în jurul Volkswagen-ului negru. Afară, alţi ofiţeri blocau fiecare intrare. Nu mai era nici un alt suflet în toată clădirea.

— Nu vreau ca proprietarul să știe că l-am verificat, spuse Grace tânărului agent de la Circulaţie care îngenunchease lângă portiera șoferului, ţinând într-o mână un set de chei prinse pe un cerc și un soi de transmiţător radio în cealaltă.

— Nici o grijă. Voi putea să o închid la loc. Nu va ști niciodată.

Joe Tindall, într-un costum alb de protecţie, stătea lângă Grace și mesteca gumă. Părea într-o stare de spirit mai mohorâtă decât de obicei.

— Nu ești mulţumit că îmi strici weekendurile, nu-i așa, Roy? spuse el. Te asiguri că îmi întorci săptămâna cu fundul în sus de la început, da?

Se auzi un sunet puternic și portiera Golf-ului se deschise. Instantaneu, alarma începu să sune, un bip-bip asurzitor. Agentul de la Circulaţie deschise capota și se aplecă sub ea. În câteva secunde, sunetul se opri.

— Bun, le spuse el lui Tindall și Grace. Este toată a voastră.

Grace, îmbrăcat și el într-un costum alb de protecţie, îl lăsă pe Tindall să intre primul. O verificare rapidă a ceasului îi spunea că trecuseră douăzeci și cinci de minute de când închiseseră parcarea. Afară era un haos total: mașini de poliţie, ambulanţe, mașini de pompieri, cumpărători nedumeriţi, oameni de afaceri, vizitatori. Și în cea mai mare parte, traficul din centrul orașului Brighton era blocat. Grace va primi multe șuturi dacă nu ieșea nimic din asta.

Îl urmări pe Tindall cum ia amprente din cele mai la îndemână locuri: interiorul oglinzii, schimbătorul de viteze, mânerele interioare și exterioare ale portierei. Când termină cu acestea, Tindall luă cu o pensetă un fir de păr de pe tetiera șoferului și îl puse într-o pungă pentru dovezi. Apoi, folosind din nou penseta, luă unul dintre cele câteva mucuri de ţigară din scrumieră și îl puse într-o pungă separată.

După încă cinci minute ieși din mașină, arătând mult mai vesel decât atunci când intrase.

— Am niște amprente foarte clare, Roy. Mă întorc și îi pun pe băieți să le verifice în SNVAA.

SNVAA era Sistemul Național de Verificare Automată a Amprentelor.

— Vin și eu, spuse Grace. Ajung la zece minute după tine.

— O să te aștept cu rezultatul.

— Aș aprecia.

— De fapt, mă doare în fund dacă apreciezi sau nu, spuse Tindall, uitându-se urât la el.

Uneori, lui Grace i se părea dificil să spună dacă Joe Tindall era serios sau glumea; omul avea un simț al umorului deosebit. Dar n-avea acum vreme să-l analizeze.

— Bine! spuse el, încercând să fie împăciuitor. Îți admir profesionalismul obiectiv.

— Obiectiv pe dracu'! exclamă Tindall. O fac pentru că sunt plătit să o fac. Aprecierile nu mă încălzesc cu nimic. Se dezbrăcă de hainele de protecție, le puse într-o pungă și se îndreptă spre scările de ieșire.

Grace și agentul de la Circulație schimbară o privire.

— Uneori e un ticălos țâfnos!

— Mișto ochelarii, în orice caz... spuse agentul.

Grace verifică interiorul mașinii, uitându-se în compartimentul pentru mănuși, în care nu era decât un ghid de utilizare, în fiecare dintre compartimentele de pe uși, care erau goale. Se uită sub scaunele din față, scoase pernele de pe cele din spate și se uită și acolo. Nimic. Nu era nici un obiect personal în mașină; părea mai mult o mașină închiriată decât una personală.

Apoi verifică portbagajul. Era fără pată; conținea doar trusa de scule, roata de rezervă și un triunghi reflectorizant, despre care presupunea că fusese luat împreună cu mașina. La sfârșit, se ghemui dedesubt; nu era nici un pic de noroi, nimic care să indice ceva deosebit.

Se ridică din nou în picioare, îi spuse agentului de la Circulație că putea să încuie mașina și să reactiveze alarma, apoi merse la mașina sa, nerăbdător să ajungă la sediul central din Sussex. Spera cu

nerăbdare că Joe Tindall cel cu capsa pusă, dar extrem de inteligent, va reuși să afle ceva de la amprentele alea. Și că echipa de supraveghere nu va pierde din ochi VW-ul.

Faptul că oprise circulaţia în Brighton și nu obţinuse nici un rezultat nu va îmbunătăţi părerea lui Alison Vosper despre el. Și nici șansele de a nu fi mutat în Newcastle, cu sau fără Cassian Pewe în spital.

Apoi, brusc, se gândi la Cleo. Era 12.20. Încă nu îl sunase.

80

Tom se aruncă pe podea și căută sforile cu disperare, pipăind orbește pe suprafața de piatră. Raza lanternei străpunse întunericul; se opri puţin pe Kellie, apoi pe fața lui și în cele din urmă de-a lungul unui perete, luminând un rând de canistre cu substanțe chimice.

Inclusiv pe cea cu capacul scos. „La dracu', la dracu', la dracu', la dracu'!"

Stătea întins pe o parte, nemișcat, ținându-și respirația, cu mâinile rigide pe lângă corp și picioarele strânse, transpirând din greu. Auzi zgomotul pașilor apropiindu-se. Inima îi bătea să îi spargă pieptul, în urechi îi bubuia sunetul sângelui care îi curgea prin vene. Un gust amar de groază îi venea în gât.

Asta era momentul. Imediat va fi descoperit. Iisuse, poate că făcuse o prostie din nou! O prostie că plecase de acasă, o prostie că îi lăsase să intre în mașina lui. Și acum, o prostie, o prostie imensă, că încercase să scape. Kellie avea dreptate în ce spusese mai devreme. Că era un ratat.

Pentru o secundă, închise ochii rugându-se și luptându-se cu senzația de vomă. Oare așa va sfârși? Toate visurile sale... Fără să își mai vadă copiii din nou... Niciodată...

Răsună un zăngănit puternic. Auzi ceva rostogolindu-se pe podea. Obiectul îl lovi într-o parte a capului. Un obiect tare, dar ușor.

Se întoarse, având grijă să stea ca și cum ar fi fost legat. Pentru o secundă lumina se opri fix în ochii săi, orbindu-l. Apoi auzi acea voce care vorbea stricat, de acum câteva minute.

— Pentru urină. Fără rahat.

Lumina se mută de pe fața lui pe un obiect trântit la câțiva centimetri de el. Era o găleată portocalie de plastic. Pașii se îndepărtară. Tom se întoarse să se uite; văzu raza de lumină mișcându-se pe podea până când bărbatul ajunse la dreptunghiul de lumină din depărtare. O secundă îi trecu prin cap că individul mi se gândise cum va folosi el găleata cu mâinile legate pe lângă corp. Auzi zgomotul unei uși de metal trântite.

Și, din nou, erau în întuneric.

81

— Ți-ai ieșit dracului din minți? țipă Carl Venner, cu fața mov precum cămașa ai cărei nasturi îi plesneau pe burtă. Venele îi pulsau pe tâmple. Zgârietura pe care i-o făcuse fata la ultima vizită era încă vizibilă. Ce dracu' crezi că faci venind aici? Ți-am zis ca niciodată, niciodată, să nu vii decât dacă ești chemat. Ce parte din „niciodată, niciodată să nu vii decât dacă ești chemat" nu ai înțeles, John?

Andy Gidney se uita la mocheta bej ieftină, cu ochii fixați pe un ciucure; încerca să calculeze câte fibre de material ar putea fi în acesta. Venner își duse arătătorul la buze și începu să roadă pielea din jurul unghiei. O țigară ardea încet într-o scrumieră de pe biroul de la ultimul etaj al depozitului.

— Și, oricum, pe unde ai umblat? Am încercat să te tot sun în ultima oră!

— Hm, am fost pe drum încoace.

— Și de ce nu ai răspuns la nenorocitul de telefon?

— Pentru că mi-ai spus să nu îl aduc niciodată aici.

Spre satisfacția tăcută a lui Weatherman, Venner fu redus la tăcere temporar; acesta continuă să își roadă degetul, se opri să îl examineze și reîncepu.

— Avem de-a face cu un dezastru major, de aceea te sunam.

„De fapt, ai de-a face cu două", se gândi Weatherman. „Unul despre care încă nu știi." Nu că lui i-ar fi păsat. Carl Venner putea avea de-a face cu o mie de dezastre și lui nu i-ar fi păsat. Continuă să numere fibrele.

Venner luă țigara, o înfipse între buze și o aprinse din nou, scoțând fumul prin colțul gurii.

— Un dezastru nenorocit, da?

— Cromarty, patru, sud-est mergând spre nord patru sau cinci, ocazional șase în North Utsire, îl informă el, uitându-se încă la mochetă. Ploaie din când în când. Moderată sau puternică.

— Ce dracului e cu prostia asta de prognoză meteo?

— Hm, de fapt, hm... este prognoza meteo pentru nave.

Venner dădu din cap.

— Iisuse! Unul dintre asociații noștri este în comă și tu îmi spui prognoza meteo pentru nave?

— Hm, da. Hm, așa este.

Venner se uită la el. Chiar nu îl înțelegea pe ciudatul ăsta.

— John, nenorocirea este că asociatul nostru avea cu el un laptop pe care îl folosea ca să încarce ultimele oferte pentru clienți. L-a luat însă poliția, iar noi avem nevoie de el.

— Îl am, spuse Gidney. Și copia pe care au făcut-o cei de la Departamentul IT.

Venner îl privi plin de uimire.

— Îl ai?

— Hm. Da. Ceva de genul acesta.

— Ai recuperat laptopul?

Weatherman încuviință. Întreaga expresie a grăsanului se schimbă. Se ridică șocat și îi strânse mâna lui Gidney, care rămase surprins.

— Ești inteligent dat dracului! Apoi se așeză la loc, ca și cum ar fi fost extenuat de efort, își puse țigara între buze și întinse brațul, lacom, ca un școlar gras care mai vrea dulciuri. Păi, dă-mi-l! Îl ai în rucsac?

— Hm, nu, acolo e sandvișul meu.

Unul dintre cei doi ruși tăcuți intră în cameră; era îmbrăcat ca de obicei într-un costum negru peste un tricou negru. Rămase la câțiva metri în spatele lui Venner, tăcut și încruntat.

Weatherman se uită din nou la ciucurele de la covor, ignorând mâna întinsă și încercând să își adune curajul să spună lucrul pentru care venise aici. Se gândi din nou la Q din *Star Trek* și murmură cuvintele încet, pentru el: „Dacă nu poți face față unei răni ușoare, poate că ar fi mai bine să te duci acasă și să te bagi sub pat. Aici nu ești în siguranță... nu-i un loc pentru cei timizi."

Bărbatul Care Nu Era Timid inspiră adânc și, bâlbâindu-se, cu fața roșie, spuse:

— De fapt, nu le am cu mine.

Fața lui Venner se întunecă:

— Și unde le ai *de fapt?*

Gidney simți niște pași aproape muți în spatele lui. Văzu o umbră ușoară pe mochetă. Venner își aducea echipa: rusul în față, Albanezul

în spate, pentru a-l intimida. Dar astăzi el era Bărbatul Care Nu Era Timid. Va fi neclintit. Tremura, faţa îi ardea, râuri de transpiraţie îi curgeau sub cămașa albă. Dar era de neclintit.

— Le-am pus într-un loc sigur.

— Cât de sigur, mai exact? întrebă Venner rece.

— Foarte.

— Bine. Inteligent.

— Dacă le vrei înapoi, trebuie să îmi plătești ce mi-ai promis. Și, și, și... se bâlbâi el, nu vreau să mai lucrez în echipa ta.

Apoi se uită la mochetă, răsuflând adânc.

— Așa deci, John, spuse Venner calm. Nu mai vrei să lucrezi în echipa noastră.

— Hm, nu.

— Sunt chiar rănit! Mi-am imaginat că ne înțelegem atât de bine! Șștii, John, am crezut că tu și cu mine devenim prieteni buni. Sunt chiar rănit. Bineînțeles, vrei să pleci, îți vrei banii, este absolut normal.

Weatherman tăcea; nu se așteptase la această reacţie. Se așteptase ca Venner să explodeze.

— Și în ce loc sigur, mai exact, ai pus acest laptop și copia hard-discului?

Zâmbind mândru, Gidney se uită la el:

— Nu o să crezi niciodată. Nimeni nu va căuta acolo; nimeni nu le va găsi nici într-o mie de ani!

— Așa deci?

Weatherman încuviință entuziasmat.

— Nici măcar poliţia?

— Nici măcar!

Venner zâmbi fericit, apoi dădu scurt cu mâna stângă prin aer. Mișcarea îl nedumeri pe Weatherman. Părea că este un fel de semnal codificat. Dar nu avea să fie mult timp nedumerit.

— Uite păsărica! spuse Venner.

Weatherman era și mai confuz. Rusul de lângă Venner ţinea în mână o cameră video mică. Albanezul, stând în spatele său, făcu doi pași rapizi în faţă și, cu o singură lovitură a braţului, îi rupse lui Weatherman gâtul și coloana.

82

Departamentul de identificare a amprentelor ocupa unul dintre cele mai largi spaţii din sediul central. La parter, la distanţă mică de Departamentul IT, se muncea în liniște ca într-un stup și, de fiecare dată când Grace intra aici, simţea un miros slab de cerneală.

Derry Blane, unul dintre ofiţerii seniori, stătea la biroul său aflat mai mult sau mai puţin în mijlocul labirintului de mese și dispozitive. Pe monitorul său era cea mai bună amprentă pe care o luase Joe Tindall de pe interiorul oglinzii din Volkswagen. Grace și Tindall stăteau în spatele lui, uitându-i-se peste umăr la monitor.

Blane, un tip chel, cu ochelari, avea trăsături prietenoase și un stil calm, care inspira încredere. Apăsă o tastă și apăru un set complet de zece amprente. Mai apăsă o dată și inima lui Grace stătu în loc. Pe monitor apăru fotografia bărbatului căutat. Și numele lui. Șoferul din Golf. Partenerul lui Janie Stretton de la Karma Bar.

— Se potrivesc, spuse Derry Blane. Le-am verificat prin SNVAA. I s-au luat amprentele în urmă cu un an, după o încăierare în clubul de noapte Escape din Brighton. A ieșit pe cauţiune. Numele lui este Mik Luvic. Este albanez și nu are o adresă stabilă.

— Ce mai ai despre el? întrebă Grace.

— Uite o chestie. Blane scrise ceva la tastatură. În baza de date PNC este înregistrată o cerere de supraveghere a lui, depusă de Interpol.

Entuziasmul lui Grace crescu. PNC era baza de date naţională a poliţiei, în care se înregistrau infractorii.

— Am dat o căutare internaţională cu tot setul de amprente – avem nevoie de toate amprentele pentru a face asta – și a rezultat o trimitere către această persoană simpatică.

Blane mai scrise ceva și, după un minut, apărură capul și bustul unui bărbat oribil de gras. Avea un cap mic în comparaţie cu grosimea corpului, cu părul argintiu dat cu gel și prins în coadă de cal.

— Numele lui este Carl Venner. Se mai recomandă și Jonas Smith. Are o istorie interesantă, continuă Blane. Venner a lucrat în armata americană. A început ca pilot de elicoptere în Vietnam. A obţinut o

Inimă Purpurie pentru că a fost rănit în luptă, apoi a renunţat la zbor din cauza unor probleme de sănătate și a devenit operator radio. Mai târziu a fost promovat și după asta a fost implicat într-un scandal. S-ar putea să vă aduceţi aminte: un cameraman de război și vreo doi fotografi au fost acuzaţi că au filmat torturarea și executarea unor vietnamezi, distribuind apoi înregistrarea.

— Imagini cu crime reale? întrebă Grace.

— Exact. Dar a reușit să scape de acuzaţii. A rămas în armată, în cadrul trupelor americane din Germania, apoi a fost trimis în Bosnia, unde a repetat isprava din Vietnam. În cele din urmă a ajuns în faţa Curţii Marţiale pentru același gen de filme pe care le vindea pe piaţa internaţională.

— Serios?

— Foarte serios. Tipul e o veritabilă scursură. Ultimul gunoi. Un avocat deștept l-a scos de sub acuzaţii, dar în final a fost dat afară din armată. În continuare, numele lui se intersectează cu un lanţ internaţional de pornografie cu minori, cu sediul în Atlanta. Doar că nu sunt doar bărbaţi care fac sex cu copii; sunt înregistrări cu copii uciși. Majoritatea asiatici, câţiva indieni, câţiva albi.

— Tu chiar te amesteci cu cei mai buni, nu-i așa, Roy? spuse Tindall zâmbind, revenindu-i umorul.

— Asta sunt eu. Ar trebui să vii la o petrecere de-a mea.

— Aștept invitaţia.

— Și ce s-a întâmplat cu el? întrebă Grace, întorcându-se către Blane.

— Se pare că a fugit. A ieșit din raza FBI-ului. Dar în urmă cu trei ani a apărut în Turcia. Pe urmă în Atena. Apoi în Paris. O reţea simpatică de producători de asemenea filme a fost arestată acolo. Poliţia franceză a făcut o razie într-un apartament în Arondismentul XVI, în Paris. Au descoperit o grămadă de echipament și mai multe persoane care au zis că Venner este capul reţelei. De atunci nu a mai fost văzut.

— Care este legătura cu Luvic?

— Interpolul are o persoană de contact în Londra, care știe despre asta. Am numărul ei. Este vorba despre detectiv sergent Barry Farrier.

— Mulţumesc, Derry, ai făcut o treabă extraordinară. Ești incredibil de rapid!

Din cauza traficului, lui Grace îi luase mai mult cu douăzeci de minute decât plănuise pentru a ajunge înapoi la sediul central. Dar cu siguranță Joe Tindall avusese aceeași problemă. Blane nu putea avea amprentele de mai mult de cincisprezece minute.

Întors în biroul său de vizavi de MIR ONE, Grace verifică întâi echipa de supraveghere a Golf-ului. Șoferul încă nu apăruse. Apoi, când era pe punctul de a-l căuta pe Barry Farrier, îi sună telefonul. Când răspunse recunoscu vocea ascuţită și exuberantă a lui Harry Frame.

— Ai aflat ceva? îl întrebă el.

— Păi, nu știu dacă pentru tine înseamnă ceva sau nu; văd un ceas.

— Un ceas? Un ceas de mână?

— Exact! Un ceas de mână! Este ceva foarte important. Un ceas de mână te va duce către ceva foarte mulţumitor cu privire la un caz la care lucrezi acum. Cred că e cazul tău.

— Poţi să fii mai exact?

— Nu, eu... Nu, asta este tot. Așa cum spuneam, nu știu dacă înseamnă ceva.

— O marcă anume?

— Nu. Cred că e scump.

— Scump?

— Da.

— De bărbat sau de damă?

— Bărbătesc. Dar cred că ar putea fi mai mult de unul.

Grace dădu din cap, gândindu-se. Chiar nu îi spunea nimic în acest moment.

— Bine, răspunse el. Mulţumesc, Harry. Să îmi spui dacă afli și altceva.

— Da, așa o să fac, stai fără grijă.

Grace închise telefonul și sună imediat la Interpolul din Londra. Așteptă două minute ca Farrier să termine o conversaţie, ascultând *Greensleeves* pe o bandă, apoi auzi un accent Cockney.

— Detectiv sergent Farrier, vă pot ajuta?

Grace se prezentă. Imediat, Farrier deveni entuziasmat.

— Am detectivi în Grecia, Turcia, Elveţia și Paris care ar dori să stea puţin de vorbă cu domnul Luvic.

— Știu unde îi este mașina, spuse Grace. Ce aveţi despre Carl Venner?

— Zero. Nu a mai fost văzut de trei ani. Și am avea suficient de văzut; e un ticălos gras.

Se auzi o bătaie în ușă și Norman Potting intră, ţinând în mână o foaie de hârtie. Grace îi făcu semn că este ocupat. Potting rămase lângă ușă.

— Aș fi foarte interesat de tot ce poţi să îmi spui despre Venner, îl înștiinţă Barry Farrier. Am o listă de acuzaţii în ceea ce-l privește cât braţul meu de lungă. În toată Europa.

— Ar putea fi în Anglia?

— Dacă Luvic este aici, s-ar putea.

— Poţi să îmi spui mai multe despre Luvic?

— Albanez. Treizeci și doi de ani. Un tip deștept. A studiat științe aplicate la universitate acolo, devenind campion la kick-boxing și luptător cu mâinile goale. Tipic pentru generaţia sa: după studii, fără slujbă. S-a alăturat unui grup de studenţi care lansau viruși de computer, probabil din plictiseală. Apoi a intrat într-un alt grup, care șantaja marile companii.

— Șantaja?

— Afacere mare. Să luăm de exemplu un eveniment sportiv important aici, cum ar fi cursa de la Derby. Cu doar câteva zile înainte, majoritatea agenţiilor de pariuri sunt amenințate cu un virus electronic care le va închide sistemul de operare timp de douăzeci și patru de ore în ziua cursei. Dacă nu plătesc. Așa că firmele plăteau; era soluţia cea mai ieftină.

— Am auzit că se întâmplă așa ceva, spuse Grace.

— Da, în stil mare. În orice caz, după aceea Luvic s-a întâlnit cu Venner. Probabil că a fost recrutat de el. Cu siguranţă au fost implicaţi ambii în rețeaua franceză de producători de filme *snuff*. Amândoi au dispărut în același timp. Pot să îţi trimit toate documentele pe e-mail.

— Te rog.

— Da, nici o grijă. Imediat. Să-ţi spun ceva. Am văzut și eu unele dintre filmele lor. Mi-ar plăcea ca Venner și Luvic să îmi cadă în mâini

într-o noapte întunecată, pe o alee. Doar cinci minute cu ei mi-ar trebui.

— Știu. Spune-mi un lucru: un scarabeu înseamnă ceva pentru tine, în legătură cu cei doi?

— Un scarabeu?

— Da.

După câteva secunde de tăcere, Barry Farrier spuse:

— În ceea ce făceau în Franța – întotdeauna în fotografii sau filme apărea și o insectă, un scorpion.

— Viu sau mort?

— Mort. Pot să te întreb de ce te interesează?

— Se pare că s-a apucat iar de entomologie, spuse Grace. Dacă e vorba de același personaj, de data aceasta folosește scarabei – gândaci de bălegar.

— Foarte potrivit.

Grace îi mulțumi, căzură de acord să se pună la curent reciproc și închise. Norman Potting apăru imediat lângă biroul său și îi întinse hârtia pe care o ținea în mână.

— Acidul sulfuric, Roy. Am obținut ceea ce cred că este o listă cuprinzătoare cu furnizorii din Marea Britanie. Sunt cinci în sud și doi în zona noastră: unul în Newhaven și unul în Portslade.

Grace, încă gândindu-se la informațiile pe care i le dăduse Barry Farrier, luă lista și se uită repede peste nume și adrese. Îi ochi repede pe cei locali. Brusc, ușa se deschise și Glenn Branson intră, cu fața aprinsă de entuziasm. Ignorându-l pe Potting, își puse palmele pe biroul lui Grace.

— Am un răspuns! anunță el cu fața la câțiva centimetri de cea a detectivului.

— Spune-mi!

Branson trânti triumfător fotografia șoferului din VW Golf.

— Doar ce am primit un telefon de la un taximetrist care mă informează de obicei.

Frivol și fără nici un motiv real, Grace întrebă:

— Nu cel care m-a pârât pe mine și pe Cleo?

— Ba chiar același. Branson zâmbi, apoi continuă, în culmea entuziasmului: Am dat fotografia tuturor celor pe care îi știam. Și

omul meu m-a sunat. Tocmai a primit o comandă despre care zice că e de la tipul din fotografie; în centrul Brightonului, acum douăzeci de minute. Este convins ca e vorba de tipul ăsta. L-a lăsat la un depozit din Portslade. La adresa asta.

Puse pe birou o bucată de hârtie scrisă de mână. Grace o citi. Apoi se uită din nou la lista pe care abia i-o dăduse Potting. La distribuitorul de acid sulfuric din Portslade. Era aceeași adresă.

83

Tom își aduse aminte de ceva. Nu avea telefonul mobil, dar avea altceva. Simţise carcasa tare, stătea pe ea de ceva timp. De ce naiba nu se gândise la asta înainte? Băgă mâna în buzunar și scoase agenda electronică Palm Tungsten PDA. Apăsă pe unul dintre cele patru butoane de la bază. Instantaneu, ecranul se lumină. Ecranul avea o luminozitate care, date fiind circumstanţele, era la fel de bună ca aceea oferită de o mie de lanterne. Putea să vadă!

— Ce e asta? întrebă Kellie.

— Agenda mea! Putea să o vadă, să îi vadă faţa!

— Cum ai... Poţi să te miști? șopti ea.

— Mâinile.

Licărirea ecranului nu ajungea departe, lumina puţin în jur, dar pentru prima dată putea să se orienteze. Erau într-un depozit imens, înalt de aproximativ șase metri, cu pereţii plini de rafturi cu canistre; erau sute, dacă nu mii de canistre. Podeaua era de ciment, nu existau ferestre, iar lumina nu ajungea până la ușă. După temperatură și lipsa totală a luminii, bănui că erau sub pământ.

Trebuia să existe o ușă suficient de mare încât să poată trece un cărucior pentru canistre. Și, cu siguranţă, un lift.

Examină lanţul din jurul gleznei. Semăna cu cătușele pe care le folosea poliţia pentru criminali și pe care le știa din filme: un inel metalic, încuiat, cu un lanţ agăţat de el și prins de un suport de metal din perete. Kellie era legată de un alt suport, la ceva distanţă. Lanţul ei era întins la maximum. Se ridică și merse către ea, dar când ajunse la capătul lanţului său, tot mai era o distanţă de trei metri între ei.

— Nu poţi să telefonezi cu chestia aia, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu.

— Dar să trimiţi un mesaj?

— Aș fi putut, dacă aș fi avut telefonul.

Urină în găleata portocalie care îi fusese adusă cu câteva minute în urmă, iar ușurarea fu, pentru câteva secunde, aproape de extaz.

— Nu uita să tragi apa, spuse Kellie.

El zâmbi, iubindu-i curajul. Dacă puteai zâmbi, puteai rămâne optimist; așa supraviețuiau oamenii urgiilor.

— Nu uit, răspunse el. Și las și capacul în jos.

Se apropie cât îi permitea lanțul de canistra pe care o deschisese și o lumină, căutând eticheta pe care o simțise în întuneric. O găsi. Era albă, cu un avertisment galben cu negru: „Substanțe periculoase!” Pe partea albă scria: „H_2SO_4 concentrat 25 l.”

Tom se gândi din nou la lecțiile de chimie din școală. Oare chestia aia trecea prin metal? Cât de repede? Era o singură modalitate de a afla. Lăsă agenda pe ciment și luă găleata. În timp ce făcea asta, ecranul se stinse. Pentru o secundă, inima i se opri în loc, crezând că i s-a terminat bateria, dar realiză că agenda era programată să se oprească automat după două minute. Repede, o setă să rămână deschisă permanent. Apoi luă găleata și o goli cât mai departe de el și de Kellie.

Se concentră asupra canistrei. Îi deschisese capacul mai devreme și simți un miros puternic, acru, când se apropie. Trase adânc aer în piept, ținu canistra cu toată puterea, îngrijorat și conștient de consecințe dacă o scapă, și o înclină până ce niște picături căzură pe cimentul de lângă găleată.

— Rahat!

Din podea ieșiră vapori. Acidul reacționa cu ceva, ceea ce era un semn bun.

— Ce faci?

— Încerc un experiment.

— Ce? Ce încerci? întrebă Kellie, cu vocea încordată.

Din slabele sale cunoștințe de chimie, știa că unii acizi nu dizolvau și plasticul, și metalul. Faptul că aceste canistre erau din plastic îi spunea că acidul sulfuric nu va dizolva găleata.

Mirosul acru, înțepător, se înrăutățea; putea să îl simtă de-a lungul gâtului. Se dădu un pas înapoi, inspiră adânc, apoi înclină câțiva centimetri canistra și încercă din nou. De data aceasta, acidul căzu cu zgomot în găleată. Continuă până când fu aproape pe jumătate plină, puse la loc canistra, apoi luă agenda electronică și examină cu grijă găleata, să se asigure că nu era acid pe mâner sau în alt loc pe care îl va atinge el.

Turnă apoi câteva picături pe zalele lanțului. Nu se întâmplă nimic. Un jet de vapori urât mirositor se ridică de pe podeaua pe care atârna lanțul, dar nu se vedea nici o reacţie cu metalul. Tom se holbă plin de frustrare și înjură. Ar fi putut la fel de bine să toarne apă peste lanț.

84

Carl Venner se fâţâia de colo-colo prin biroul său, cu o altă ţigară între buze; dădea din mâini, îndreptându-și mânia când spre Luvic, care mesteca gumă și fuma în același timp, când spre rus.

— Băieţi, nu e o situaţie roz. Pur și simplu, nu e deloc bine.

Ridică mâna în dreptul gurii, scoase ţigara, apoi începu să își roadă din nou pielea din capătul degetului arătător, sfâșiind-o. Rusul, care deschidea gura foarte rar, spuse:

— Trebuie să îl scoatem pe Yuri din spital înainte să se trezească.

— Fie să îl scoatem, fi să îl reducem la tăcere, spuse Venner.

— Nu îmi omor fratele, zise rusul încruntat.

— Tu lucrezi pentru mine, Roman; faci dracului ce îţi spun eu.

— Atunci nu mai lucrez pentru tine.

Venner se repezi la el.

— Ascultă, rahatule! Acum ai fi condus un tractor în Ucraina dacă nu eram eu, așa că nu mă amenința niciodată că pleci; pentru că s-ar putea să-ţi accept demisia, și atunci ce dracului ai să faci?

Rusul se uită ursuz, dar nu spuse nimic. Luvic mimă o lovitură în dreptul gâtului său.

— Eu repar.

Rusul merse până la Albanez și se postă în faţa lui; era cu un cap mai înalt decât fostul luptător.

— Tu ucizi fratele meu, spuse el, eu ucid pe tine.

Albanezul se uită batjocoritor la rus, mestecând încă guma. Apoi duse ţigara la gură de două ori, una după cealaltă, inhală scurt și suflă fumul, replicând:

— Fac ce spune domnul Smith să fac.

— Avem o problemă și mai urgentă, spuse Venner. Scârnăvia asta de John Frost – Gidney – cu rapoartele lui nenorocite despre vreme... unul dintre ele a fost cu siguranţă greșit!

Cei doi bărbaţi se uitară la el întrebători.

— Ploaie acidă! Păi n-a fost o zi bună pentru el azi.

Rusul zâmbi; Albanezul, care nu avea simţul umorului, nu înţelese. Pusese cadavrul lui Weatherman în cisterna cu acid sulfuric, așa cum

obișnuia. Peste vreo două zile, va muta oasele în cea cu acid clorhidric. După aceea, nu va mai rămâne nici urmă de el.

— Problema noastră, continuă Venner, este că nu știm ce a făcut, ce a spus altora. Și a mințit în legătură cu telefonul, nu-i așa?

Albanezul încuviință.

— Era în mașină, deschis.

— Știm ce înseamnă asta, da?

Ambii angajați încuviințară.

— Poliția poate afla de la firma de telefonie mobilă toate drumurile pe care amărâtul le-a făcut în Brighton și Hove, cu orele și locurile exacte. Domnilor, trebuie să ne cărăm, din nefericire. Trebuie să plecăm de aici și să ne întoarcem la bază, în Albania, până când se liniștesc lucrurile.

— Aș prefera să rămân aici, spuse rusul.

Venner se lovi în piept.

— Am cincizeci și nouă de ani. Crezi că vreau să îmi petrec cât mi-a mai rămas de trăit în nenorocita aia de țară, dacă nu aș fi nevoit? Acolo sunt până și cele mai urâte femei din lume. Suntem în țara asta pentru că ne place aici. Dar voi ați dat-o în bară.

— Cum? spuse rusul, părând furios.

— Cum? replică Venner, ca și cum ar fi fost uimit de întrebare. Mik este urmărit de undeva din Kemp Town până la o parcare din Brighton...

Întrerupându-l, Albanezul spuse:

— Da, dar am scăpat de mașină în parcare.

— Da, și de Golf, și de restul.

— Am să-l recuperez.

Ignorându-l, Venner își focaliză furia pe rus.

— Fratele tău idiot atrage atenția poliției, apoi este implicat într-un accident și îi lasă să pună mâna pe laptopul pe care era filmul cu D'Eath, iar voi nu credeți că ați dat-o în bară?

Rusul tăcu.

— Uitați ce facem, spuse Venner cu un ton brusc conciliant. Facem filmul cu domnul și doamna Bryce acum și scăpăm de ei. Apoi plecăm. Mergem la Paris în această după-amiază. Și de acolo mai departe. Bine?

Două aprobări tăcute, în silă. Apoi Albanezul întrebă:

— Unde facem filmul?

— Aici, răspunse Venner. În această cameră. Am niște ideei noi. Domnul Bryce ne-a făcut probleme mari; vreau să îl fac să sufere. Și vreau să vadă toată lucrurile pe care i le vom face întâi doamnei Bryce. Roman, du-te și adu-i aici. Desfă-le legăturile de la picioare și leagă-i cu bandă adezivă; întotdeauna mi-a plăcut să smulg chestia aia.

Și brusc, cu starea de spirit înviorată la gândul unor lucruri extrem de incitante pe care le va face celor doi Bryce, Carl Venner începu să fredoneze.

85

— Tom!

Sunetul brusc, șoptit, al vocii lui Kellie îl făcu să se uite în sus. La dracu'! Dreptunghiul de lumină apăru din nou în partea cealaltă a camerei. Cineva intra, un bărbat înalt, slab, în costum. Est-europeanul.

Tom se trânti la podea, peste agendă, pentru a ascunde lumina. Repede, pipăind cu mâinile, o găsi, localiză butonul de oprire și îl apăsă tare. Oare omul venise să golească găleata? se întrebă Tom, puțin ilogic. Își strânse mâinile pe lângă el și își lipi picioarele unul de celălalt, imitând poziția în care fusese aruncat. Rămase nemișcat, urmărind lumina legănându-se încet pe podea, îndreptându-se spre ei. Apoi îl izbi direct în față.

— Domnule Bryce, te duc sus acum. Vă facem pe tine și pe doamna Bryce vedete de film!

Tom, tremurând de groază, se gândea că în următoarea secundă bărbatul va descoperi că s-a dezlegat. Nu se putea să nu vadă, decât dacă era orb!

— Ce vrei să spui cu „vedete de film"? întrebă Kellie, cu vocea stinsă de frică.

Bărbatul mută lumina pe fața ei.

— Destul vorbit! Poate place una mică? Domnule Bryce, place văzut pe mine sex cu nevasta?

Groaza lui Tom se preschimbă în furie.

— Atinge-te de ea și te omor, spuse el.

Bărbatul se întoarse și începu să urle:

— Destul vorbit am spus! Puse lumina lanternei direct pe fața lui Tom. Tu liniște. Nu ameninți pe mine!

Apoi îngenunche. Tom auzi sunetul de bandă adezivă ruptă și își dădu seama ce urmează. Chinuindu-se, putea să vadă că bărbatul se apleacă asupra lui. Putea să îi miroasă parfumul, un miros puternic, masculin.

Tom își luă avânt. Știa că are la dispoziție o singură încercare. Atât. Nu avea timp să analizeze, trebuia doar să treacă la acțiune.

Bărbatul ținea în mână o bucată lungă de bandă adezivă.

— Pot să îmi suflu nasul? întrebă Tom.
— Nu suflat!
— O să strănut!
Și în acel moment simţi ezitarea, vaga șovăială a bărbatului. Era suficient.
Se azvârli într-o parte, rostogolindu-se, apucă găleata cu ambele mâini și o ridică, apoi se întoarse și se trezi cu lumina drept în ochi. Kellie era în siguranţă la stânga. Cu toată puterea, goli conţinutul găleţii chiar spre lumină.
Simţi o durere ascuţită pe mâini, ca niște înţepături; erau picături de acid, dar abia le conștientiză când fu asurzit de un urlet de durere. Lanterna căzu pe ciment. Tom putea vedea cum bărbatul se trage în spate, punându-și mâinile pe faţă. Trebuia să îl prindă! Trebuia să îl prindă înainte de a fi prea târziu!
Trebuia.
Trase aer în plămâni și se aruncă înainte, ca și cum ar fi placat pe cineva la rugby, conștient că pe jos era acid, dar fără să îi pese. Asta era singura lui șansă. Cumva, cu braţele aproape ieșindu-i din umeri, reuși să îl prindă pe bărbat de glezna dreaptă înainte ca lanţul să se strângă puternic în jurul propriului picior, făcându-l să se oprească. Apoi, cu o forţă pe care nu știa că o are, trase glezna spre el.
Bărbatul căzu lângă el, contorsionându-se, ţipând, urlând, apucându-se cu mâinile de faţă. Kellie ţipa și ea.
— Tom! Tom! Tom!
— Ajutor! striga rusul. Ajutor, tu ajuţi, ajută, te rog, ajutor!
Apoi începu să se chircească ţinându-se de faţă, în același timp tremurând și zvârcolindu-se, încercând să se depărteze de Tom.
Bărbatul venise să îi ia, ceea ce însemna, se gândi Tom, că avea cheile de la cătușe. Luă lanterna și îi dădu una în cap, cu toată forţa. Se auzi sticla spartă și lumina se stinse. Bărbatul era tăcut, nemișcat și, preţ de o secundă, singurul sunet din cameră fu șuierul groaznic venind din capul bărbatului, acompaniat de un miros nou, respingător, de carne și păr arse. Tom tuși; acidul părea să umple camera cu un abur caustic, invizibil. O putea auzi și pe Kellie tușind.
Găsi agenda, o deschise și cotrobăi în buzunarele bărbatului. Aproape imediat găsi un lanţ cu două două chei și îl scoase. Se ridică,

zguduit de șoc și frică, neștiind dacă în secunda următoare nu va mai apărea cineva. Îngenunche și, folosind lumina agendei, găsi gaura cheii. Dar mâna îi tremura atât de tare, încât n-o nimeri.

„Iisuse! Haide, te rog!”

În sfârșit, reuși. Dar nu se răsucea. Trebuie să fie cealaltă, se gândi el. Cumva izbuti mai repede de data asta; o răsuci. Cătușa se deschise și în secunda următoare se duse, șchiopătând, spre Kellie. Acum mâinile chiar îl ardeau, dar nu avea timp să se gândească la asta. Îngenunchind lângă ea, o sărută și îi șopti:

— Te iubesc.

Ea îl privea cu ochii mari, nemișcată din cauza șocului. Îi desfăcu cătușa din jurul gleznei, apoi începu să dezlege nodul strâns al frânghiei din jurul picioarelor. Mâinile începuseră să îi tremure din nou; nodul era atât de strâns, al dracului de strâns! Nu se desfăcea. Încercă din nou. Apoi iar.

— Ești bine, iubito?

Ea nu răspunse.

— Iubito?

Nimic.

Apoi, cu o voce care îi trimise un fior de gheață pe spinare, Kellie spuse încet:

— Tom, vine cineva.

El se uită în sus. Chiar în lumina unei lanterne care venea din dreptul ușii. Apoi auzi vocea mustrătoare a americanului obez:

— Ești un tip tare prostuț, domnule Bryce. Foarte prostuț, într-adevăr.

Lumina se mișcă de pe fața lui Tom, prin cameră. În câteva secunde îl va descoperi pe rus pe podea. Cu nervii întinși la maximum, Tom luă o decizie rapidă; nu avea nici o idee care va fi rezultatul, dar nu putea fi mai rău decât să aștepte aici, ghemuit, să vină americanul.

Se ridică brusc și fugi spre ușă, țintind direct bărbatul în cămașă purpurie care stătea în dreptul acesteia. Alergă cu capul în jos, răcnind cât îl țineau plămânii:

— Ticăloooos nenorociiiit!

Vag, observă că bărbatul încerca să scoată ceva din buzunar. Ceva negru, metalic. O armă. Apoi, fără a încetini, lovi cu capul drept în

stomacul americanului. Simţi ca şi cum ar fi izbit o pernă imensă. Auzi un icnet scurt, simţi o durere pătrunzătoare în gât şi urmă o secundă de întuneric. Americanul se împletici înapoi şi Tom căzu o dată cu el, izbindu-şi capul de ciment, între picioarele grăsanului.

O mână îl apucă de ceafă, o mână rece şi dură, mai mult o gheară metalică decât o mână de om. Îi lăsă gâtul şi o secundă mai târziu îl apucă de păr, trăgându-l dureros în sus, apoi îl trânti pe spate, lipindu-i capul de ciment şi ţinându-l pironit acolo. Tom se uită la ţeava căscată a armei şi la ochii de gheaţă din spatele ei.

Bărbatul era îndesat şi musculos, cu păr ţepos deschis la culoare, dat cu gel, şi cu multe tatuaje pe braţe. Purta o vestă albă, cu un medalion de aur pe un lanţ care aproape îi atingea faţa lui Tom, şi mirosea a transpiraţie. În timp ce îl privea fără nici o expresie, mesteca gumă cu nişte dinţi mici, foarte albi, care îi aminteau lui Tom de peştii piranha.

Americanul se ridică în picioare.

— Vrei să îl ucid?

— Nu, bolborosi americanul, pufnind şi strănutând. O, nu. Nu vom termina aşa de uşor...

Brusc, se auzi un zgomot în apropiere. O voce de bărbat strigă:

— Poliţia! Aruncaţi armele!

Tom simţi că i se dă drumul la păr. Îşi văzu agresorul întorcându-se şocat, apoi, fără nici o ezitare, ridicând arma şi trăgând mai multe focuri succesiv. Zgomotul era asurzitor; timp de o secundă îşi pierdu auzul, iar nările i se umplură cu miros de cordit. Apoi agresorul său şi americanul dispărură.

O clipă mai târziu, auzi o altă voce, de englez, strigând:

— Am fost împuşcat! Iisuse, oh, Iisuse, am fost împuşcat!

86

Grace, ieșind din liftul spațios, intră pe o ușă întredeschisă pe care era lipit un avertisment cu litere galbene și negre: „Purtați haine de protecție când intrați.” Glenn Branson, care ieșise primul din lift, dădu colțul înaintea lui și Grace îl auzi strigând:

— Poliția! Aruncați armele!

Câteva secunde mai târziu, răsunară cinci împușcături una după cealaltă. Apoi îl auzi pe Glenn țipând.

Trecând și el de colț, își văzu colegul la pământ, ținându-se de stomac, cu sânge pe mâini și ochii ieșindu-i din orbite. Grace urlă în stație:

— Aici detectiv Grace. Avem un om rănit! Ne trebuie o ambulanță! Trimiteți ajutoare înarmate imediat! Și toate celelalte unități!

Se opri, neștiind dacă să stea cu colegul său sau să îl prindă pe cel care îl rănise. În fața clădirii avea două mașini cu polițiști de la patrulare, o echipă de intervenție de la Departamentul operațional, o echipă de la ordine publică, cu scuturi și bastoane, și o alta cu arme de foc.

Se întoarse către Nick Nicholl și Norman Potting, care erau chiar în spatele său.

— Norman, strigă el, rămâi cu Glenn!

Apoi o luă la fugă. În fața sa văzu o ușă grea de metal pe care era scris „Doar în caz de urgență” și care fusese deschisă. Trecu de ea, urcă niște scări de beton, două câte două, auzindu-l pe Nicholl care venea în spatele său. Trecu de un colț, apoi de încă unul.

La următorul îl văzu pe bărbatul în blugi, cu părul scurt, pe care Derry Blane de la Amprente îl identificase ca fiind Mik Luvic.

— Poliția! Oprește-te! țipă Grace.

Bărbatul se opri, se întoarse și îndreptă spre el ceea ce părea a fi o armă. Grace, lipindu-se de perete și reținându-l pe Nick Nicholl cu brațul, văzu o strălucire, auzi un zgomot și apoi valuri de praf îi ajunseră pe față. Bărbatul dispăruse.

Grace așteptă câteva secunde, apoi alergă, uitând cu totul de pericol; era doar în culmea furiei, hotărât să îl prindă pe nenorocit, să

îl prindă și să îl omoare cu mâinile lui. Dădu încă un colț și se opri. Nici un semn de Luvic. Mai urcă o scară, cu inima bubuindu-i, și trecu de un alt colț. Se opri, aplecându-se înainte cu atenție. Tot nimic.

Probabil că erau aproape de terasă. Alți pași și alt colț. Mai mulți pași. Alt colț. Apoi o ușă de metal pe care scria „Ieșire", care se mișca. Grace alergă până la ea, apoi se întoarse către Nicholl:

— Ai grijă.

Tânărul detectiv încuviință.

Auziră sunetul unui motor și al unui rotor. Elicopterul pe care îl văzuse pe acoperiș, se gândi Grace.

Deschise ușa. Un bărbat foarte gras, cu coadă de cal, pe care îl recunoscu imediat din fotografia pe care i-o arătase Derry Blane ca fiind Carl Venner, stătea pe locul pilotului. Era un elicopter mic, un Robinson cu patru locuri. Luvic desfăcea o funie care lega una dintre tălpicile elicopterului de un suport metalic.

Intrând pe ușă, Grace urlă:

— Stop! Poliția!

Albanezul ridică arma. Grace se aruncă la pământ. Bătea un vânt puternic, amplificat de rotorul în funcțiune. Adăpostindu-se de vânt și de arma Albanezului după o structură ce părea a fi casa liftului, auzi un trosnet aproape de urechea sa. Șapte împușcături, numără el. Câte cartușe o fi având?

Funia se desfăcu. Luvic alergă pe partea cealaltă a elicopterului. Grace se întoarse spre Nicholl și urlă:

— Stai acolo!

Apoi începu să se târască pe burtă, căutând ceva ce ar fi putut să folosească drept armă. La distanță mică de el văzu mai mulți saci cu ciment și o grămadă de cărămizi. Păr Țepos se lupta acum cu a doua funie. Grace se ridică și se aruncă asupra lui. Luvic ridică arma. Grace se aruncă într-o parte chiar când acesta trăgea, dorindu-și să fi fost mai inspirat și să-și fi pus o vestă antiglonț. O secundă mai târziu auzi un nou trosnet. Bărbatul apăsă din nou pe trăgaci.

De data aceasta nu se întâmplă nimic. Grace se repezi la el. În clipa următoare văzu picioarele Albanezului zburând către el și izbindu-l în gât, chiar sub bărbie. Se simți catapultat pe spate, pe suprafața dură a acoperișului, năuc. Auzi zgomotul motorului devenind mai puternic.

Se rostogoli clipind, încă ameţit, și văzu, printre acoperișurile din jur, un singur stâlp mai înalt, ceea ce mai rămăsese din staţia de înaltă tensiune de la Shoreham. Simţi că vântul se întețește. Luvic era la bord. Tălpicile elicopterului erau acum în aer.

Disperat, se aruncă pe grămada de cărămizi. Apoi văzu o bucată de metal lângă el. O ridică și o aruncă din toate puterile către rotorul din coadă. Timp de o secundă, fierul zbură prin aer, cu încetinitorul, parcă. Crezu că l-a aruncat prea departe. Dar, spre uimirea sa, ţintise la fix, chiar în mijlocul rotorului.

Se auzi un zgomot metalic și urmă o explozie de scântei. Elicopterul începu să se clatine.

Și crezu că totuși ratase, pentru că acesta, după mai multe încercări, se ridică brusc în aer, înainte de a începe să se învârtă în jurul propriei axe. Atunci Grace văzu că rotorul din coadă dispăruse.

Elicopterul se învârti o dată, de două ori și a treia oară, ameţitor. Se îndreptă spre el, cu motorul scrâșnind, și se văzu nevoit să se arunce pe ciment pentru a nu fi lovit de tălpici. Vântul amenința să îi smulgă haina de pe el și părul din cap. Auzi o izbitură puternică și în secunda următoare fu acoperit de bucăţi de metal și de zid; elicopterul se lovise de casa liftului. Ca o insectă gigantică, înnebunită de un spray împotriva gândacilor, se lăsă pe o parte, aproape la orizontală, o pală a rotorului principal trecând la câţiva centimetri de Grace, care se trase într-o parte.

Îl văzu pe Venner, în cămașa sa mov, în elicopter, îi văzu frica de pe față în timp ce se agita și văzu figura înghețată de groază a lui Luvic.

Elicopterul căzu pe o parte, apoi făcu o răsturnare completă, urmată de alta, îndreptându-se către marginea acoperișului și aducându-i aminte lui Grace de jucăriile ieftine pe care le vindeau comercianţii ambulanţi din Brighton și care erau împinse și se tot rostogoleau acţionate de inerţie.

Și brusc, în aer se simţi miros de combustibil. Elicopterul se lovi pentru a doua oară de casa liftului și se roti, având încă elan, până când carlinga rămase atârnată pe marginea acoperișului; singurul motiv pentru care nu cădea era că se înfipsese în zidul de beton.

Motorul se opri. Grace se ridică și începu să alerge.

Elicopterul se legăna. Atârnând pe margine cu capul în jos pe acoperișul carlingii, Luvic era inconștient. Venner se agita, și el tot cu capul în jos, prins în centuri. În orice moment, elicopterul se putea prăbuși.

— Ajută-mă! imploră bărbatul cu coadă, scoţând o mână pe ușa deschisă. Te rog, omule, ajută-mă! În numele lui Dumnezeu!

Grace, căruia nu îi plăceau înălţimile, îngenunche uitându-se la parcarea aflată la mare distanţă în jos; vântul ameninţa să îl arunce de pe acoperiș. Apucă încheietura bărbatului, grasă ca o șuncă.

Elicopterul se mișcă. Mirosul de combustibil era oribil. Grace simţi că ceva îi intră în carne. Era ceasul grasului. Apucă de carnea moale de deasupra acestuia și văzu ochii mici și îngroziţi ai bărbatului uitându-se fix la el. Implorându-l.

Ajută-mă! Scoate-mă de aici!

Medalionul îi atârna deasupra capului. Elicopterul se mișcă din nou. Grace fu tras înainte. Încă puţin și urma să fie aruncat peste margine. Își dădu seama ce trebuie să facă.

— Centura! Desfă centura de siguranţă!

Panicat, omul nu mai gândea.

— Ajută-mă! hohotea el.

— Desfă nenorocita de centură! urlă Grace.

Se auzi un zgomot. Elicopterul se mișcă și mai mult. Cădea. În doar câteva secunde, își dădu seama Grace.

— Desfă centura!

Brusc, simţi că mâna îi este aproape smulsă din umăr. Grace se lupta acum pentru viaţa sa. Încă mai rezista. Rezista.

Rezista.

Văzu încă o dată ochii aceia mici, înspăimântaţi. Apoi Nick Nicholl se apropie de el, întinzându-se spre interiorul elicopterului. Grace auzi un sunet slab. Apoi, ca într-un vis, elicopterul se rostogoli pe lângă el. Ca o jucărie uriașă. Până când lovi pământul, zdrobind un Mercedes negru și un Fiat alb. Aproape instantaneu, izbucni o flacără imensă.

Venner, pietrificat, rămăsese atârnat dedesubt, peste margine, ţinut numai de el și de Nicholl, de câte o încheietură. Grasul scoase un scâncet lung, tremurat. Căldura îi ardea faţa lui Grace. Venner aluneca. Trebuia să îl ţină. Vroia ca nenorocitul să trăiască; moartea era mult

prea bună pentru el. Cumva, nu știa de unde, găsi putere; în același timp o găsi și Nicholl. În secunda următoare, ca un pește gras, uriaș, bărbatul cu coadă fu tras peste marginea acoperișului.

Venner stătea întins pe spate, tremurând îngrozit; în jurul scrotului avea o pată mare, unde urinase pe el. Câteva secunde mai târziu, fără să piardă timpul, Grace îl puse cu fața la ciment, îi apucă mâinile și îi prinse cătușele. Duhoarea era înțepătoare: nenorocitul se scăpase pe el de tot, dar Grace nu remarcă; funcționa încă pe pilot automat.

Țipând la Nicholl să îl scoată pe bărbat din clădire, Grace alergă spre ieșirea în caz de incendiu, sări pe scări și ajunse la subsol. Norman Potting, împreună cu doi agenți în uniformă, era în genunchi lângă Glenn Branson, care părea semiconștient.

— Clădirea o să explodeze! Hai să îl scoatem afară! strigă el.

Își puse mâinile sub umerii prietenului său, un ofițer îi sprijinea pieptul, iar Potting și celălalt ofițer îl țineau de câte un picior. Îl duseră pe scări, apoi ieșiră în grabă pe ușa de incendiu în parcare, într-o căldură pârjolitoare de la mașinile arse și de la elicopter, în miros de vopsea și cauciuc arse, în urlete de sirene. Îl transportară pe Branson cât mai departe de căldură, până când Grace văzu o ambulanță îndreptându-se spre ei. Se opriră. El se uită la Branson, apropiindu-și fața de a lui.

— Cum te simți?

— Îți aduci aminte de John Wayne, când a fost împușcat în filmul ăla?... întrebă Branson cu o voce moale.

— A supraviețuit? îl întrerupse Grace.

— Da, a trăit.

— Așa te simți și tu?

— Da.

Grace îl sărută pe frunte. Nu se putea abține; îl iubea pe omul acesta.

Apoi, trăgându-se într-o parte când medicii preluară controlul, simți că ceva îl taie în palmă. Se uită și văzu un ceas Breitling, cu ecranul albastru și cu brățara de metal ruptă. Era acoperit de sânge. Sângele lui. Realiză că era ceasul grasului. Cum dracului?...

Și își aminti telefonul primit de la clarvăzătorul Harry Frame, cu vreo două ore în urmă:

„— Văd un ceas.

— Un ceas? Un ceas de mână?

— Exact! Un ceas de mână! Este ceva foarte important. Un ceas de mână te va duce către ceva foarte mulțumitor cu privire la un caz la care lucrezi acum. Cred că e cazul tău.

— Poți să fii mai exact?

— Nu, eu... Nu, asta este tot. Așa cum spuneam, nu știu dacă înseamnă ceva.

— O marcă anume?

— Nu. Cred că e scump.”

Ținând mâna la gură pentru a opri sângerarea, se întoarse către Nick Nicholl, care închidea portiera unei mașini de poliție după Venner.

— Te pricepi la ceasuri de mână?

Colegul său era alb la față și tremura. Rău de tot. Era în stare de șoc.

— Nu foarte mult. De ce?

Grace îi arătă ceasul.

— Ce știi despre asta?

— E un Breitling, interveni Norman Potting.

— Ce știi despre ele?

— Doar că nu îmi voi putea permite niciodată unul. Sunt foarte scumpe.

Un ofițer venea alergând spre ei, părând îngrozit.

— Vă rog, plecați de aici! Ne temem că întreaga clădire va exploda. E plină de substanțe chimice.

Cuprins brusc de panică, Grace exclamă:

— Iisuse, unde sunt domnul și doamna Bryce?

— Sunt bine, domnule, spuse ofițerul. Sunt în ambulanțe, în drum spre spital.

— Perfect.

87

Cinci minute mai târziu, chiar când prima mașină de pompieri ajungea acolo, depozitul explodă. Puterea deflagrației sparse ferestrele clădirilor pe jumătate de kilometru în jur. Aveau să treacă două zile înainte ca echipa de investigații să își poată începe nefericita treabă.

Până la urmă, în clădire au fost găsite două cadavre. Unul urma să fie identificat după câteva săptămâni de fratele său, aflat încă în spital sub supravegherea poliției, după medalionul parțial topit din jurul gâtului. Celălalt avea să fie identificat după amprenta dentară, ca fiind Andy Gidney. Căldura extrem de puternică și puținele rămășițe ale lui Gidney au făcut imposibilă stabilirea cauzei morții acestuia. Și nimeni nu a fost în stare să găsească o explicație pentru prezența sa acolo. În răstimp de două luni, detectiv sergent Jon Rye de la Departamentul IT trebuia să întocmească un raport pentru Procuratură. Din cauza lipsei dovezilor, acesta a fost nevoit să lase cazul deschis. Un verdict succint, dar mai puțin informativ decât prognoza meteo pentru nave.

La ora 16.30, Roy Grace părăsi locul incidentului, care încă nu se afla sub control. Conduse direct la Spitalul Royal Sussex și se duse să îl vadă pe Glenn Branson la urgențe. Soția drăguță a lui Glenn, Ari, era deja acolo. Nu îi arătase niciodată prea multă simpatie lui Grace fiindcă, bănuia el, îi ține bărbatul prea mult la serviciu. Iar astăzi nu era nici o schimbare.

Glenn avusese noroc. Un singur glonț îl nimerise și îi trecuse prin abdomen, la doar jumătate de centimetru de coloană. Îl va durea o perioadă, dar Grace nu avea nici o îndoială că își va petrece mare parte a perioadei de convalescență urmărind filme în care eroii sunt împușcați și supraviețuiesc.

Apoi, la Terapie intensivă, îi întâlni pe părinții Emmei-Jane. Mama era o femeie atrăgătoare, la patruzeci și ceva de ani, care îi zâmbi, iar tatăl era un bărbat foarte tăcut, care strângea o minge de tenis în mână ca și cum de aceasta ar fi depins viața fiicei lui. Emma-Jane părea că se simte mai bine; era cel mai optimist lucru pe care îl puteau spune.

Când plecă de la spital, era deprimat, întrebându-se ce fel de șef era dacă lăsase doi oameni din echipă să se apropie atât de mult de moarte. Se opri la o cantină și își comandă o porție mare de friptură și o ceașcă cu ceai tare.

După ce termină, simţindu-se deja mult mai bine, rămase la masă și dădu o serie de telefoane. Când se ridică să plece, îi sună telefonul. Era Nick Nicholl, să îl întrebe ce mai face și să îl informeze cu privire la întâlnirea cu ofiţerul de la Met care investiga cazul femeii găsite moartă în Wimbledon Common, cu un colier cu scarabeu. Se dovedise că era o pistă greșită. O coincidenţă. Prietenul femeii recunoscuse crima. Bella Moy, care ţinuse legătura cu toate celelalte secţii de poliție, nu mai aflase despre nici o altă crimă la care să apară și un scarabeu.

Poate că avuseseră noroc și îi prinseseră la început? se întrebă Grace. Dar nu suficient de repede pentru sărmana Janie Stretton.

Îi spuse tânărului detectiv să se ducă acasă, să își îmbrățișeze soția care trebuia să nască în orice moment și să îi spună că o iubește. Nicholl, uimit, îi mulțumi. Dar așa simţea Grace în acest moment. Viaţa era preţioasă. Și precară. Nu știai niciodată ce te așteaptă după colţ. Preţuiește ceea ce ai atât timp cât ai.

În timp ce se urca în mașină, sună Cleo, cu o voce veselă și vioaie.

— Bună! spuse ea. Scuze că a durat atât până ce te-am sunat! Poţi să vorbești?

— Desigur, răspunse el.

— Bun. Am avut o zi groaznică. Patru cadavre; știi cum este după weekend!

— Știu.

— Un accident mortal cu motocicleta, un bărbat de cincizeci de ani care a căzut de pe o scară și două bătrâne, ca să nu mai pomenesc de un cap de bărbat care a apărut ieri. Dar presupun că despre el știi deja.

— Oarecum.

— Apoi, în pauza de masă a trebuit să merg în centrul orașului să cumpăr un cadou pentru aniversarea bătrânilor P.

— Bătrânilor ce?

— Părinți.

— Aha.
— Și mi-a fost blocată mașina în parcarea de la Piața Civică. A fost o alarmă cu bombă, îți vine să crezi?
— Serios?
— Când am reușit să îmi scot mașina, nu se circula în tot orașul!
— Am auzit ceva despre asta, spuse el.
— Și ziua ta cum a fost? întrebă ea.
— Știi, obișnuită.
— Nimic deosebit?
— Nu.
Câteva secunde, între ei se lăsă o liniște ciudată, dar confortabilă. Apoi ea spuse:
— Toată ziua am vrut să vorbesc cu tine. Dar am vrut să o fac atunci când avem amândoi timp. Nu voiam să fie doar o chestie grăbită, de genul „Bună! Ce bine ne-am tras-o aseară! Pa!”
Grace râse. Și dintr-o dată i se păru că trecuse o perioadă extrem de lungă de când râsese ultima oară. Fuseseră câteva zile teribil de lungi.
Târziu, mult mai târziu, după câteva ore la birou în care demarase lucrul la teancul de hârtii care îl va ţine ocupat toată săptămâna sau chiar mai mult, Grace era în apartamentul lui Cleo. În noaptea aceea, după ce făcură dragoste, adormi în braţele ei ca un bebeluș. Dormi somnul morţilor. Și astfel, timp de câteva ore, se văzu scutit de temerile celor vii.
Joi dimineaţa, cu mâna bandajată și durându-l îngrozitor de la arsurile cu acid, Tom Bryce stătu la birou câteva ore. Din felicitările exuberante ale colegilor și din titlurile de pe prima pagină a ziarelor locale și naţionale în care apăruse împreună cu Kellie, așezate acum pe birou, era evident că întâmplarea nu dăunase cu nimic imaginii BryceRight Promotional Merchandise. Cei doi agenţi de vânzare ai săi, Peter Chard și Simon Wong, erau fericiţi la culme; nu își aminteau de când nu mai avuseseră un așa nivel de comenzi de la actualii și potenţialii clienţi.
— Oh, spuse Chard aplecându-se peste birou. Vestea bună este că i-am livrat ceasurile Rolex lui Ron Spacks. Toate douăzeci și cinci. Profitul nostru este de necrezut!

— Eu încă n-am văzut produsul finalizat, spuse Tom, simţindu-se îngrijorat dintr-o dată.

Dacă la gravarea celor douăzeci și cinci de Rolex-uri s-ar fi greșit ceva, ar fi fost un dezastru financiar.

— Nici o grijă! L-am sunat ieri să îl întreb dacă sunt bune. E fericit ca un copil cu ele.

— Să îmi dai hârtiile lor, da?

După vreo două minute, Chard puse un dosar pe birou. Tom îl deschise și se uită la comandă. Profitul era fantastic, 1 400 de lire pe ceas. Înmulţit cu douăzeci și cinci, însemna 35 000 de lire. Nu mai făcuse niciodată un asemenea profit dintr-o singură comandă.

Apoi bucuria sa scăzu. Kellie fusese de acord să meargă la o clinică de dezalcoolizare. După aceea, o vor lua împreună de la capăt. Dar clinicile bune costau o avere; pentru cele excelente, te puteai aștepta la o notă de plată de câteva mii de lire pe săptămână – și asta trebuia înmulţit cu câteva luni. Dacă vroiai să ai un rezultat, aveai nevoie de cel puţin 30 000-40 000 de lire. Plus costul unei persoane care avea grijă de copii cât era ea internată.

Cel puţin cu această comandă va avea bani să achite totul; iar în cei șase ani de când lucra cu Ron Spacks, acesta plătise întotdeauna la timp. Șapte zile de la livrare. Niciodată o zi mai puţin.

Uitându-se la dosar, Tom întrebă:

— Când au fost livrate?

— Ieri.

— Ce rapid! A făcut comanda...

— Joi! spuse Peter Chard. Da, am găsit un furnizor care avea ceasurile în stoc și l-am rugat pe cel care grava să lucreze și noaptea.

— Nu am văzut modelul; trebuia să mi-l trimită.

Chard întoarse câteva pagini din dosar și îi arătă o fotocopie pe o pagină A4.

— Aceasta este imaginea mult mărită. În realitate, a fost gravat un punct mic, invizibil cu ochiul liber.

Ron se uită la hârtie și văzu desenul unei insecte, una drăguţă, dar cam ameninţătoare, cu niște semne ciudate pe spate și un corn pe cap. Se încruntă.

— Este un scarabeu, spuse Peter Chard. Se pare că era o creatură sacră în mitologia Egiptului antic.

— Serios?

— Mda. Dezgustătoare insectă. I se mai spune și gândacul de bălegar.

— De ce să vrea asta pe ceasuri?

Chard ridică din umeri.

— El este distribuitor de DVD-uri, nu-i așa?

— Da, pe scară largă.

— Poate că există vreo firmă cu numele ăsta, presupuse agentul de vânzări, ridicând din nou din umeri. E clientul tău; credeam că știi.

Tom simţi brusc un fior de gheaţă trecându-i prin corp. Poate că data viitoare când vorbesc, ar trebui să îi menţioneze asta detectivului Grace. Cel puţin ca o coincidenţă amuzantă, dacă nu ca altceva.

Dar hotărî că ar fi mai bine să aștepte ca Ron Spacks să plătească mai întâi.

[1] Joc de cuvinte: Seagulls – labagii. (n. tr.).

[2] De Sus, în limba engleză (n. tr.).

[3] De Jos, în limba engleză (n. tr.).

[4] Meteorolog (n. tr.).

[5] Actor de comedie american (1890-1977) (n. tr.).

[6] Viaţă ascunsă (n. tr.)

[7] Formaţie de muzică rock (n. tr.).

[8] Nimic, în limba spaniolă în text.

[9] Rasă de vite

[10] Realizator TV american (n. tr.).

[11] Joc de cuvinte intraductibil. Under Eight se traduce literal prin „sub opt, minor” (n. tr.).

[12] Orașul de jucărie (n. tr.).

[13] Gen de film care descrie o crimă, fără efecte speciale (n. tr.).